JD ROBB

NUMELE SUB CARE A PUBLICAT ACEST ROMAN CELEBRA SCRIITOARE

NORA ROBERTS

AGENȚIA FERICIRII

1

Visase despre moarte. Lumina roşie şi murdară a reclamei cu neon se oglindea în fereastra soioasă, zvâcnind ca o inimă mânioasă.

Intermitențele luminoase prefăceau bălțile de sânge care scânteiau pe podea din întunecate în aprinse, întunecate, aprinse, spintecând încăperea mică şi slinoasă cu reliefuri precise, pentru ca apoi să o condamne la întunecime.

Se ghemui într-un colț; era numai o fetiță osoasă, cu părul negru şi încâlcit, şi ochi imenşi, de culoarea whisky-ului pe care îl bea el când avea bani de băutură. Şocul şi durerea transformaseră acei ochi, şi acum păreau sticloşi şi orbi, iar tenul avea paloarea gri-cadaverică a leşurilor. Rămăsese cu privirea ațintită, hipnotizată de lumina care clipea, de felul în care clipocea pe pereți şi pe podea. Şi pe el, făcut grămadă pe podeaua stricată, înecat în propriu-i sânge.

În gâtlejul fetei hârâiau abia auzit nişte sunete sălbatice, iar în mâna fetei cuțitul era plin până la prăsele de sânge închegat.

Iar el era mort. Ştia că era mort.

Simțea duhoarea fierbinte care năvălea dinspre el, infectând aerul. Era o copilă, doar o copilă, însă fiara din ea recunoscu mirosul de care se temea, dar de care se bucura în acelaşi timp.

Brațul îi urla de durere, acolo unde el făcuse osul să plesnească. Locul acela dintre picioare o ardea şi mustea de la ultimul viol. Sângele cu care era împroşcată nu era numai al lui.

Însă era mort. Se terminase. Acum era în siguranță.

Apoi el întoarse capul încetişor, ca o marionetă pe sfoară, iar durerea se transformă în groază.

Ochii lui priviră ţintă într-ai ei, în timp ce fetiţa bolborosea şi se dădea de-a buşilea înapoi, mai adânc spre colţul în care se târâse ca să scape de el. Gura moartă rânji.

„N-ai să scapi nicicând de mine, fetiţo. Sunt parte din tine. Mereu. Înăuntrul tău. Pentru totdeauna. Acum tăticul va trebui iarăşi să te pedepsească.”

Bărbatul se ridică, sprijinindu-se în mâini şi în genunchi. Sângele îi picura, în stropi mari şi zgomotoşi de pe față şi de pe spate, şi se scurgea într-un fel obscen din tăieturile de pe brațe. Când îşi recapătă echilibrul şi începu să-şi târşâie picioarele prin tot sângele acela, fata scoase un țipăt.

Şi se trezi din somn țipând. Eve îşi acoperi fața cu mâinile, iar pe una dintre ele o ținu strâns peste gură, ca să oprească țipetele înnebunite care

îi stăteau în gât precum cioburile de sticlă încinsă. Respirația îi apăsa dureros pieptul în aşa măsură, încât se crispa de suferință la fiecare expirație.

Teama o urmă şi îi suflă fiori reci pe şira spinării. Însă reuşi să o învingă. Nu mai era o copilă neajutorată, era o femeie în toată firea, un polițist care ştia cum să protejeze şi să apere. Chiar şi atunci când victima era chiar ea.

Nu mai era singură într-o cămăruţă oribilă de hotel, ci în propria ei casă. În casa lui Roarke. Roarke.

Şi începu să se calmeze concentrându-se asupra lui, doar asupra numelui său.

Alesese fotoliul pentru dormit din biroul de acasă, deoarece el era plecat de pe planetă. Nu reuşise niciodată să se odihnească în patul lor, dacă nu era şi el cu ea. Când dormeau împreună avea foarte rar coşmaruri, aproape deloc, însă atunci când dormea singură o urmăreau aproape întotdeauna în somn. Ura zona aceea de slăbiciune, de dependență, aproape la fel de mult pe cât îl iubea.

Se întoarse în fotoliu şi se alină, strângând în brațe pisica mare şi gri, care se făcuse ghem lângă ea şi o urmărea prin pupilele înguste, ceacâre.

Galahad era obişnuit cu coşmarurile ei, însă nu-i convenea să fie trezit la patru dimineața din pricina asta.

- Scuze, mormăi ea în timp ce-şi alinta fața în blana lui. E al naibii de stupid. E mort, şi nu o să se mai întoarcă. Morții nu se întorc. Oftă şi îşi aținti privirea prin întuneric.

- Ar trebui să ştiu, completă ea.

Trăia cu morţii, lucra cu ei, se opintea să-şi facă drum printre ei zi de zi, noapte de noapte. În ultimele săptămâni ale anului 2058, armele fuseseră interzise, iar ştiința medicală aflase cum să prelungească viața cu mult dincolo de pragul unui secol.

Numai oamenii nu se opriseră încă de la a mai omorî alți oameni.

Iar slujba ei era să facă dreptate celor morți.

Decât să rişte un nou voiaj în lumea coşmarurilor, preferă să comande să se aprindă luminile şi se dădu jos din fotoliu. Picioarele nu-i mai tremurau, iar pulsul aproape că-i revenise la normal, îşi reaminti sieşi că durerea groaznică de cap care urma coşmarurilor, precum o pulpană care atârna în urma hainei, urma să dispară încetul cu încetul.

Sperând la un mic dejun decalat, Galahad sări în urma ei şi începu să facă nişte opturi precum o fundă printre picioarele ei, în timp ce ea se mişca prin bucătărie.

- Mai întâi eu, amice.

Programă Robotul multifuncţional pentru o cafea, apoi aşează pe podea un bol cu mâncare pentru pisici. Motanul se apucă de mâncat de parcă ar fi servit ultima lui masă, lăsând-o pe Eve să mediteze în dreptul ferestrei. Priveliştea părea mai degrabă o întindere nesfârşită de peluze decât de străzi, iar pe cer nu trecea niciun vehicul. Putea fi chiar singură în oraş. Intimitatea şi liniştea erau daruri pe care un om cu averea lui Roarke le putea cumpăra cu uşurinţă. Dar ea ştia că dincolo de pământurile frumoase, peste peretele înalt din piatră, viaţa mergea înainte. Iar moartea o urma cu lăcomie.

Aceea era lumea ei, se gândea ea în acele momente, în timp ce-şi sorbea cafeaua tare şi încerca să îndepărteze înţepeneala dintr-o rană de la umăr care nu se vindecase încă de tot.

Crime mărunte, mari scheme, afaceri murdare şi disperarea care urla.

Ştia mai multe despre lucrurile de felul ăsta decât despre spirala colorată de bani şi putere care-l înconjura pe soţul ei.

Când era singură, ca acum, sau când era cu moralul la pământ, se întreba cum de reuşiseră ei doi să ajungă împreună - poliţista cu o atitudine ireproşabilă, care credea fără clintire în litera legii, şi irlandezul făţarnic, care toată viaţa lui amestecase şi încercase să şteargă această literă.

Crima îi adusese pe ei doi împreună, două suflete pierdute care o apucaseră pe căi de salvare diferite pentru a supravieţui şi se regăsiseră unul pe altul împotriva oricărei logici sau sens.

- Dumnezeule, mi-e dor de el! Ce ridicol!

Se întoarse, enervată pe sine însăşi, cu intenţia de a-şi face duş şi de a se îmbrăca. Lumina care clipea pe video telefon îi semnaliza un apel primit fără sonor. Fără să se îndoiască o clipă cine-l transmitea, se avântă către el şi debloca codul pentru modul silenţios.

Pe ecran apăru chipul lui Roarke. Şi ce chip, îşi spuse ea în gând, în timp ce-l privea cum ridica dintr-o sprânceană neagră. Era atrăgător într-un fel poetic, încadrat de părul

negru, lung şi des. Cu gura perfect sculptată, oase puternice şi ochi albaştri, de o incredibilă intensitate.

După mai puţin de un an, sângele începea să îi fiarbă numai la văzul acelui chip.

- Draga mea, Eve.

Vocea îi era precum lichiorul dintr-un whisky-ul tare, irlandez:

- De ce nu dormi?

- Pentru că sunt trează.

Ştia că, pe măsură ce o studia, îşi va da seama. Nu putea ascunde mare lucru în faţa lui. Avea să vadă umbrele unei nopţi proaste înconjurându-i ochii, precum şi paloarea pielii. Jenată, îşi trecu o mână prin părul scurt şi în dezordine şi răspunse:

- Mă duc devreme la sediul central. Mai trebuie să rezolv nişte hârţogăraie.

El văzuse mai multe decât îşi putea ea da seama. Când se uită la ea văzu putere, curaj, durere. Şi o frumuseţe - în oasele acelea puternice, în gura aceea plină, în ochii aceia fermi, de culoarea coniacului - pe care ea, în mod cu totul încântător, nici nu o conştientiza. Dar pentru că văzu acolo şi oboseală, îşi schimbă planurile:

- Diseară voi fi acasă.

- Credeam că mai e nevoie să stai câteva zile pe acolo.

- Diseară voi fi acasă, repetă el zâmbindu-i. Mi-e dor de tine, doamnă locotenent.

- Nu zău.

Îi zâmbi, cu toate că i se păru absolut prostesc fiorul cald care o trecu, apoi continuă:

- Presupun că va trebui să-mi fac timp pentru tine, când ai să ajungi.

- Aşa să faci.

- Pentru asta ai sunat - ca să mă anunţi că te întorci mai devreme?

De fapt, sunase să spună că va mai întârzia o zi sau două - şi să încerce să o convingă să i se alăture la sfârşit de săptămână în staţiunea Olimp. Nu făcu însă altceva decât să-i zâmbească:

- Nu voiam decât să-mi informez soţia despre planurile mele de călătorie. Mergi la loc, la culcare, Eve.

- Mda, poate.

Dar ştiau amândoi că nu avea de gând să facă acest lucru.

- Ne vedem diseară. Hei, Roarke!

- Da?

Încă trebuia să tragă tare aer în piept înainte de a o spune:

- Şi mie mi-e dor de tine.

Întrerupse transmisia chiar în timp ce el îi zâmbea. Mai sigură pe ea, îşi luă cafeaua şi merse să se pregătească pentru noua zi.

Nu se strecură la propriu din casă, însă păstră liniştea. Abia dacă era cinci dimineaţa, dar fără îndoială că Summerset era pe undeva prin apropiere. Prefera, pe cât posibil, să-l evite pe sergentul major al lui Roarke - sau oricum l-ai fi numit pe un om care ştia totul, făcea totul şi-şi vâra nasul său osos în ceea ce Eve considera cel mai adesea a fi în totalitate treaba ei.

De când ultimul ei caz îi adusese pe amândoi mai aproape unul de altul decât ar fi avut nevoie fiecare dintre ei ca să se simtă în largul său, Eve suspecta că şi el o evita cu aceeaşi grijă cu care şi ea îl evitase pe el în decursul ultimelor săptămâni.

Amintindu-şi de acest lucru, se fricţionă inconştient cu mâna chiar mai jos de umăr. Încă o mai jena puţin dimineaţa sau la sfârşitul unei zile mai lungi. Să primească reculul propriei ei arme era o experiență pe care nu dorea să o mai repete nici în viața aceasta, nici în alta.

Cumva, răul se întâmplase după aceea, când se simțise prea slăbită ca să-i dea un şut în fund lui Summerset, care îi turna medicamente cu găleata pe gât.

Închise uşa după ea, trase adânc în piept aerul rece de decembrie, apoi înjură cu nesaț.

Îşi lăsase vehiculul la baza scărilor deoarece asta îl înnebunea pe Summerset. Iar el îl mutase, pentru că asta o scotea pe ea din sărite. Bodogănind din pricina faptului că nu se obosise să aducă telecomanda de la uşa garajului în care stătea vehiculul ei, dădu ocol casei, tropăind şi scrâşnindu-şi cizmele pe iarba îngheţată. Din pricina frigului, începură să o înţepe vârfurile urechilor şi să-i curgă nasul. Îşi dezveli dinţii şi formă apăsat codul, cu degetele scoase din mănuşi, apoi păşi în garajul curat şi încântător de cald.

Erau acolo două rânduri scânteietoare de maşini, biciclete, sky-scutere, chiar şi un minicopter pentru două persoane. Vehiculul ei, ediţie de oraş, de culoare verde ca

bobul de mazăre, arăta ca un prostănac printre bestiile netede şi lucioase. Dar era nou, îşi reaminti ea, în timp ce îşi lua locul în spatele volanului, şi totul funcţiona.

Porni ca un vis. Motorul torcea. La comanda ei, prin ventilele de aer începu să bată uşurel căldura. Carlinga strălucea de atâtea lumini, anunţând verificarea iniţială de la pornire, iar apoi vocea binevoitoare a robotului o asigură că toate sistemele erau în stare bună de funcţionare.

Ar fi trecut prin torturile iadului înainte de a recunoaşte că-i lipseau toanele şi defecțiunile neaşteptate ale vechii ei maşini.

Porni cu o mişcare domoală şi alunecă din garaj în jos, pe aleea şerpuită, către porțile de fier. Acestea se dădură la o parte dinaintea ei uşurel, fără zgomot.

Străzile din cartierul acela select erau liniştite şi curate. Copacii de la marginea marelui parc erau glazurați cu un luciu subțire de gheață scânteietoare, ca un costum din praf de diamant.

Cel mai probabil că, în umbrele sale adânci, dependenții de substanțe chimice şi mardeiaşii îşi terminau treaba începută peste noapte, însă aici erau numai clădiri finisate, din piatră, bulevarde largi şi întunericul liniştit dinaintea zorilor.

Primul panou se ivi pe când Eve se afla la câteva blocuri depărtare şi împroşcă noaptea cu mişcare şi cu o lumină care-ți lua ochii. Moş Crăciun, roşu în obraji şi cu un rânjet maniac întipărit pe chip, care o duse cu gândul la un elf supradimensionat, drogat cu Zeus, străbătu cerul în urma flotei sale de reni, urlând „ho-ho-ho” şi înştiințând populația despre câte zile de cumpărături îi mai rămăseseră până la Crăciun.

- Bine, bine, te-am auzit. Nenorocit gras ce eşti!

Se încruntă, în timp ce frână şi încercă să găsească o lumină. Înainte nu trebuia să-şi facă niciun fel de griji cu privire la Crăciun. Trebuia numai să găsească ceva ridicol pentru Mavis, eventual ceva comestibil pentru Feeney.

Nu mai avusese pe nimeni în viaţa ei pentru care să împacheteze cadouri.

Şi ce naiba era să cumpere pentru un om care nu numai că avea totul, dar mai era şi stăpân peste cele mai multe dintre fabricile şi uzinele producătoare?

Era o dilemă serioasă pentru o femeie care prefera o lovitură cu un obiect bont decât o după-amiază întreagă de cumpărături.

Crăciunul, concise ea în timp ce Moşul începea să facă reclamă diferitelor magazine şi sortimente din Big Apple Sky Mall, era o durere de cap.

Cu toate acestea, moralul i se mai ridică în timp ce o porni prin traficul ademenitor de pe Broadway. Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână, aici era câte o petrecere. Scările rulante erau pline până la refuz cu pietoni, dintre care majoritatea erau fie beţi, fie drogaţi, fie ambele. Vânzătorii ambulanţi rebegeau de frig, în timp ce grătarele sfârâiau. Orice comerciant care avea un punct de vânzare pe strada asta ţinea de el cu dinţii ascuţiţi şi încleştaţi.

Deschise numai niţeluş fereastra şi adulmecă mirosul de castane prăjite, crenvurşti de soia, fum şi umanitate. Cineva anunţa sfârşitul lumii pe un ton strident şi uniform. Un taxi claxona mult mai tare decât i-ar fi permis legile împotriva poluării fonice, în timp ce pietonii invadau carosabilul în lumina farurilor sale. Pe deasupra, aerobuzele matinale pârâiau cu veselie, iar primele reclame publicitare începură să anunţe în gura mare vânzările pentru mărfurile oraşului.

Asistă la izbucnirea unei bătăi cu pumnii între două femei. Prostituate autorizate, îşi spuse Eve în gând; femei şi bărbaţi care, după legalizarea prostituţiei, câştigaseră permisiunea de a practica sexul, cu parteneri de ambele sexe, contra unei sume de bani. Prostituatele autorizate din zona aceasta trebuiau să-şi păzească terenul cu aceeaşi înverşunare ca şi vânzătorii de mâncare şi băutură.

Se gândi să se dea jos şi să le despartă, însă micuţa blondă o puse la pământ pe roşcată, apoi ţâşni ca un iepure şi se pierdu în mulţime.

Bine gândit, cugetă Eve aprobator, în timp ce roşcata se ridicase deja în picioare, scuturând din cap şi urlând nişte obscenităţi nemaiauzite.

Acesta era New Yorkul ei, îşi spuse Eve în gând, cu afecţiune.

Acceleră şi ajunse pe ceva mai liniştita Stradă şapte, apoi se îndreptă către centru, cu o urmă de regret. Trebuia să

fie iarăşi în mijlocul acţiunii, îşi spuse ea în gând. Săptămânile de recuperare o făcuseră să se simtă inutilă şi iritată. Slabă. Renunţase la ultima săptămână recomandată şi insistase să dea evaluarea performanţelor fizice.

Şi îl trecuse la mustaţă, ştia asta.

Dar îl trecuse, iar acum era înapoi la lucru. Acum nu mai avea decât să-l convingă pe comandant să o scape de munca de birou, şi ar fi fost o femeie fericită.

Când porni staţia, o ascultă într-o doară. Nu intra în tură decât peste trei ore.

„Toate unităţile din apropiere, un caz 1222 înregistrat pe Strada Şapte, la numărul 6843, apartamentul 18B. Nu a fost făcută nicio confirmare. Vizitaţi bărbatul din apartamentul 2A. Toate unităţile din apropiere...”

Eve apăsă butonul înainte ca dispecerul să apuce să repete anunțul.

- Dispecer, aici locotenent Dallas, Eve. Ajung în două minute la locația de pe Strada şapte. Preiau cazul.

„Recepționat, locotenent Dallas, Eve. Rugăm să anunți situația la sosire.”

- Afirmativ. Dallas, terminat.

Alunecă până la bordură şi aruncă o privire rapidă la clădirea gri, ca de oţel. La ferestre licăreau câteva lumini, însă la etajul optsprezece era întuneric beznă. Un caz 1222 însemna că se primise un telefon anonim care reclama o ceartă domestică.

Eve se dădu jos din vehicul şi trecu absentă mâna peste locul în care stătea bine mersi arma ei. Nu s-ar fi supărat dacă ar fi început ziua cu tot felul de încurcături, însă toţi poliţiştii, şi vii, şi morţi, urau cazurile de certuri domestice.

Se părea că nu era plăcere mai mare pentru soţi, soţii sau soţi de acelaşi sex, decât să se răzbune pe sărmanul nenorocit care ar fi încercat să-i despartă, ca să nu se omoare între ei pentru banii de chirie.

Faptul că acceptase un asemenea caz reflecta gradul ei de insatisfacţie faţă de atribuţiile pe care le avea în acel moment.

Eve urcă uşurel cele câteva trepte şi-l căută pe bărbatul de la apartamentul 2A.

Când îi vorbi prin vizorul de siguranţă, Eve îi flutură insigna pe la nas, iar când acesta crăpă uşa cât să încapă un ac, i-o îndesă în ochii mici ca două mărgeluţe.

- Aveţi necazuri pe aici?
- Habar n-am. M-au sunat poliţaii. Eu sunt administratorul. Nu ştiu nimic.
- Îmi dau seama.

Bărbatul mirosea a cearşafuri stătute şi, în mod cu totul inexplicabil, a brânză.

- Nu vreţi să mă lăsaţi să intru la 18B? continuă ea.
- Ai şi tu cardul tău, nu-i aşa?
- Mda, bine.

Eve îl măsură cu privirea: scund, slab, împuțit şi speriat.

- Ce-ar fi să mă informați cu privire la locatari înainte să intru? mai întrebă ea.
- Nu e decât un singur locatar. O femeie, o femeie singură. Divorțată sau ceva de genul ăsta. Nu vorbeşte despre asta.
- Aşa fac toți, mormăi Eve. Ştii cumva cum o cheamă?
- Hawley, Marianna. Are în jur de treizeci, treizeci şi cinci de ani. Arată binişor. Stă aici de vreo şase ani. Niciun necaz cu ea. Uite ce e, eu n-am auzit nimic, nu am văzut nimic. Nu ştiu nimic. Ce dracului, e cinci jumate dimineața! Dacă a făcut vreo boroboață în apartament, vreau să ştiu şi eu. Altfel, nu-mi bag nasul.
- Bine, spuse Eve în timp ce uşa se închise cu un pocnet surd în nasul ei. Bagă-te înapoi în vizuina ta, nevăstuică ce eşti, mai adăugă ea.

Îşi roti umerii o dată, apoi traversă palierul, către lift. În timp ce păşi înăuntrul liftului, îşi scoase comunicatorul şi raportă:

- Locotenent Dallas, Eve. Mă aflu la locaţia de pe Strada şapte. Administratorul e dus cu pluta. Raportez din nou după ce iau declaraţia Marianei Hawley, ocupanta apartamentului 18B.

„Ai nevoie de întăriri?”

- Deocamdată nu. Dallas, terminat.

În timp ce păşi afară din lift, pe palierul de la etajul optsprezece, strecură comunicatorul la loc, în buzunar. Aruncă o privire scurtă în sus şi văzu camerele de luat

vederi la locul lor. Pe holul blocului era liniște ca într-o catedrală.

După adresă şi după stilul imobilului, Eve etichetă majoritatea rezidenţilor drept nişte gulere albe, de condiţie medie. Majoritatea nici nu se clinteau din pat înainte de ora şapte. Îşi luau cafelele de dimineață şi se grăbeau către stația de aerobuz sau metrou. Cei mai norocoşi se înfundau în birou direct din stațiile lor de acasă.

Unii dintre ei aveau copii pe care îi conduceau la şcoală. Alții îşi luau la revedere de la soți şi îşi aşteptau amanții sau amantele.

Vieți ca oricare altele, într-un loc ca oricare altul.

Îi trecu prin minte ideea că poate nenorocita de clădire era a lui Roarke, însă îşi scoase acest gând din cap şi o luă în sus, către apartamentul 18B.

Lumina de la aparatul de securitate clipea în verde. Fusese dezactivată. În timp ce apăsă soneria, păşi instinctiv într-o parte a uşii. Cum nu auzi ecoul înfundat al soneriei, se convinse că apartamentul era izolat fonic. Orice s-ar fi petrecut înăuntru, rămânea înăuntru. Puțin enervată de acest gând, scoase card-ul şi deschise încuietorile.

Înainte de a intra, strigă. Nu-i nimic mai rău, reflectă ea, decât să sperii nişte bieți oameni din somnul lor şi să sară la tine cu un pistol paralizant făcut în casă sau cu un cuțit de bucătărie.

- Doamnă Hawley? Poliția. Am primit o reclamație că ar fi ceva în neregulă în apartamentul dumneavoastră. Luminile, ordonă ea, şi imediat se aprinseră becurile din tavanul sufrageriei.

Apartamentul era destul de drăguț, într-un fel liniştit. Nuanțe fine, linii simple. Monitorul era programat să ruleze un videoclip vechi.

Doi oameni incredibil de arătoşi se rostogoleau nuzi printr-un pat presărat cu petale de trandafiri. Amândoi gemeau într-un mod teatral.

Pe masa din fața sofalei lungi, de un verde pal, se afla un bol cu bomboane. Era umplut până la refuz cu jeleuri învelite în zahăr. Alături erau aşezate mai multe lumânări groase, roşii şi argintii, arse artistic la diferite înălțimi.

Întreaga încăpere mirosea a pin şi afine.

Îşi dădu seama de unde venea mirosul de pin.

În fața ferestrei stătea un copăcel mic, cu o formă perfectă. Beculețele de brad şi ornamentele în formă de îngeraşi cu fețe drăgălaşe erau sparte, în timp ce crengile erau rupte.

Sub el era pe puțin o duzină de cutii învelite în hârtie de cadouri, strivite toate.

Întinse mâna după armă, o scoase din toc, şi dădu roată încăperii.

Nu mai era nicio altă urmă evidentă de violență, cel puțin nu acolo. Cuplul de pe monitor ajunse la extaz, amândoi în acelaşi timp, scoțând gemete groase, animalice. Eve ocoli monitorul, păşind într-o parte. Asculta, asculta şi iar asculta.

Auzi muzică. Liniştită, veselă, monotonă. Nu ştia melodia, dar o recunoscu ca fiind unul dintre cântecelele insidioase de Crăciun, care se auzeau la tot pasul în acea perioadă a anului, săptămâni în şir.

Îşi roti arma spre un coridor scurt. Două uşi, deschise amândouă. Într-una dintre camere se puteau vedea o chiuvetă, o toaletă şi marginea unei căzi, toate de un alb-strălucitor. Rămase cu spatele la perete şi păşi în lateral spre cea de-a doua uşă, unde muzica cânta mai departe.

Simți mirosul proaspăt de moarte. Metalic, dar cu aromă de fructe deopotrivă. Împinse uşurel uşa până se deschise de tot, şi o descoperi.

Intră în cameră, întorcându-se mai întâi spre dreapta, apoi spre stânga, cu privirea atentă şi urechile ciulite. Ştia însă că era singură în cameră cu ceea ce fusese odată Marianna Hawley. Cu toate acestea, verifică dulapul, se uită în spatele draperiilor, apoi ieşi din cameră şi cercetă restul apartamentului, înainte să renunțe la poziția de luptă şi să se relaxeze.

Abia apoi se apropie de pat.

Tipul de la 2A avusese dreptate, îşi spuse ea în gând. Fusese o femeie atrăgătoare. Nu fusese grozavă, nici nu atrăsese privirile, dar fusese o femeie drăguță, cu părul lins şi castaniu şi ochi verzi, adânci. Moartea nu apucase încă să-i ia toate astea.

Ochii îi erau larg deschişi şi speriați, aşa cum erau de cele mai multe ori ochii morților.

Peste paloarea searbădă a obrajilor fusese aplicat cu grijă un strat subtil de culoare. Genele îi erau înnegrite, iar buzele vopsite într-un roşu de sărbătoare. În păr îi fusese prins un ornament, chiar deasupra urechii drepte - un brăduț mic şi scânteietor, cu o pasăre durdulie, aurită, pe una dintre crengile argintii.

În rest era despuiată, în afară de acel ornament şi de ghirlanda care îi fusese înfăşurată artistic în jurul corpului. În timp ce studia vânătăile proaspete din jurul gâtului, Eve se întrebă dacă nu cumva fusese folosită chiar acea ghirlandă pentru a o strangula.

Mai erau vânătăi şi în jurul încheieturilor de la mâini şi pe glezne, indicând faptul că victima fusese legată, şi aparent avusese destul timp la dispoziție ca să se zbată.

Din aparatul pentru divertisment de lângă pat, cântărețul îi ura un Crăciun cât mai fericit cu putință.

Eve oftă şi scoase aparatul de transmisiune:

- Dispecer, aici locotenent Dallas, Eve. Am descoperit o crimă.

- Halal fel de a începe ziua.

Ofiţerul Peabody îşi înăbuşi un căscat şi studie victima cu ochii săi negri, de poliţist. În ciuda orei îngrozitor de matinală, uniforma lui Peabody era călcată şi apretată, iar părul ei negru, tuns castron, fusese netezit fără milă.

Singurul lucru care indica faptul că fusese smulsă din pat fără nicio introducere era cuta de somn care-i brăzda obrazul stâng.

- Halal fel de a încheia o zi, mormăi Eve. Cercetările preliminare de la faţa locului indică faptul că moartea a survenit la orele douăzeci şi patru, aproape la fix.

Se dădu în lături pentru a lăsa echipa venită din partea biroului de medici legişti să verifice descoperirile ei.

- Există indicii conform cărora cauza morții este strangularea, continuă ea. Lipsa rănilor de apărare indică, de asemenea, faptul că victima nu s-a zbătut decât după ce a fost imobilizată.

Uşurel, Eve ridică glezna stângă a femeii şi examina pielea rănită.

- Leziunile vaginale şi anale indică faptul că a fost agresată sexual înainte de a fi omorâtă. Apartamentul este izolat fonic. Putea să-şi scuipe plămânii țipând.

- Nu am găsit niciun semn de forțare la intrare, niciun semn de violență în spațiul sufrageriei, în afară de bradul de Crăciun. Acela mi s-a părut a fi un act deliberat.

Eve aprobă dând din cap şi îi aruncă lui Peabody o privire piezişă.

- Ai ochi buni. Peabody, mergi la domnul de la apartamentul 2A şi fă rost de discurile de la camerele de luat vederi de pe etajul ăsta. Să vedem cine a sunat la uşă.

- Imediat.

- Trimite câțiva polițişti să ia declarații de la vecini, adăugă Eve în timp ce se îndrepta către telenexul de la marginea patului.

- Şi să oprească cineva blestemăția aia de muzică, mai spuse ea.

- Nu prea pari să fii în spirit de sărbătoare.

Peabody apăsă pe butonul de oprire al sistemului audio cu un deget ferm.

- Gata.

- Crăciunul e o adevărată bătaie de cap. Aţi terminat aici? interogă ea echipa de medici legişti. Să o întoarcem înainte să fie băgată în sac.

Sângele îşi făcuse drum către cel mai jos nivel cu putinţă, stabilindu-se în fese, pe care le colorase într-un roşu bolnăvicios. Intestinele şi vezica se goliseră, împrăştiind moartea. Prin stratul de izolare care îi acoperea mâinile, Eve simţi textura ca de păpuşă de ceară a pielii femeii.

- Pare proaspăt, murmură ea. Peabody, filmează asta înainte de a coborî.

Eve studie tatuajul strălucitor de pe omoplatul drept, în timp ce Peabody se apropia pentru a-l înregistra.

- „Dragostea mea adevărată”, citi ea. Peabody strânse din buze la vederea literelor roşu-aprins întipărite pe carnea albă cu un font de modă veche.

- Mie mi se pare că e temporar.

Eve se aplecă şi mai jos, până când nasul ei aproape că atinse curbura umărului, apoi adulmecă.

- A fost aplicat recent, continuă ea. O să verificăm, să vedem unde se ducea să-şi aranjeze corpul.

- O potârniche într-un păr.

Eve se îndreptă şi ridică dintr-o sprânceană către ajutorul său.

- Poftim?

- În păr, acul din păr. În prima zi de Crăciun. Cum Eve rămăsese în continuare contrariată, Peabody dădu din cap şi continuă:

- E un cântec vechi de Crăciun, locotenente. Se numeşte „Douăsprezece zile de Crăciun”. Tipul îi oferă iubitei câte ceva în fiecare zi, începând cu o potârniche într-un păr, în prima zi.

- Şi ce naiba poate face cineva cu o pasăre într-un copac? Ce cadou stupid!

În suflet însă i se insinua o suspiciune obsedantă:

- Să sperăm că asta era singura lui dragoste adevărată. Fă-mi rost de discurile alea. Bag-o în sac, ordonă ea, apoi se întoarse încă o dată către video telefonul de lângă pat.

În timp ce cadavrul era dus de acolo, ceru să vadă toate transmisiunile către şi dinspre exterior din ultimele douăzeci şi patru de ore.

Prima fusese primită abia la ora 18:30 - o conversație veselă între victimă şi mama acesteia.

În timp ce asculta şi studia chipul mamei care râdea, Eve se gândi cum va arăta acelaşi chip când va suna ca să o anunţe că fata ei era moartă.

Mai era o singură transmisiune, de data asta către exterior. Un tip arătos, reflectă Eve în timp ce studia imaginea de pe ecran. Un tip pe la treizeci de ani, care arunca zâmbete rapide şi avea ochi căprui şi plini de viaţă. Victima îi spunea Jerry sau Jer. Erau multe aluzii sexuale şi tachinări presărate în conversaţia lor. Însemna că era vorba despre un iubit. Poate era dragostea ei cea adevărată.

Eve scoase discul, îl sigila şi îl strecură în geantă. În sertarul de sub fereastră găsi jurnalul Marianei, porta-nexul şi agenda. O singură privire fugară peste înregistrări scoase la iveală un anume Jeremy Vandoren.

Rămasă singură. Eve se întoarse către pat. Cearşafurile pătate erau căzute la pământ şi amestecate. Hainele care fuseseră tăiate cu grijă de pe victimă fuseseră puse în pungi, drept dovezi. În apartament era linişte.

L-a lăsat să intre, cugetă Eve. I-a deschis uşa. O fi intrat cu el aici de bunăvoie sau el o fi fost mai întâi nevoit să o convingă? Raportul toxicologic avea să-i spună dacă avea vreo substanță ilegală în sânge.

Odată ce o dusese în dormitor, o legase. De mâini şi de picioare, cel mai probabil ancorând legăturile de stâlpii scurţi, din lemn, ai patului, aşezând-o ca pe un festin.

Apoi îi tăiase hainele. Cu grijă, fără nicio grabă. Nu fusese vorba de mânie dezlănţuită sau furie, nici măcar de vreo nevoie disperată.

Calculat, planificat, ordonat. Apoi o violase, o sodomizase, pentru că putea. Avea puterea de partea lui.

Femeia se zbătuse, strigase, probabil implorase. Iar lui îi plăcuse asta, se hrănise cu asta. Aşa făceau violatorii, îşi spuse ea în gând, şi trebui să tragă câteva guri adânci de aer în piept, căci mintea ei dorea să se întoarcă către tatăl ei.

După ce terminase, o strangulase şi o privise în tot timpul acela, privise cum i se umflau ochii în cap. Apoi îi periase părul, îi vopsise faţa şi o înfăşurase cu ghirlanda

argintie, de sărbătoare. Oare adusese acul *de păr cu el sau fusese al femeii? Oare ea se amuzase făcându-şi tatuajul sau chiar el îi împodobise pielea?*

Se mută în baia de alături. Plăcile albe de faianţă sclipeau precum gheaţa şi se simţea un miros uşor de dezinfectant.

El curăţase locul, după ce terminase, hotărî Eve. Se spălase, chiar se şi aranjase, şi măturase camera şi dăduse cu spray ca să şteargă orice urmă.

Ei bine, avea să pună criminaliştii pe urmele lui, în orice caz. Un singur fir de păr pubian l-ar fi putut înfunda.

Avea o mamă care o iubea, îşi spuse Eve în gând. Una care râdea alături de ea, cu care făcea planuri de vacanță şi cu care vorbea despre prăjiturele cu zahăr.

- Doamnă? Locotenent?

Eve aruncă o privire peste umăr şi o văzu pe Peabody în mijlocul holului.

- Ce-i?
- Am adus discurile de la camerele de supraveghere. Doi polițişti încep să ia declarații de la vecini.
- În regulă, spuse Eve şi-şi frecă fața cu palmele. Hai să sigilăm locația, duceți totul la sediul central. Trebuie să-i anunț rudele apropiate.

Îşi puse geanta pe umăr şi-şi ridică trusa de teren.

- Ai dreptate, Peabody. Halal mod de a începe ziua!

2

- Ai accesat numărul iubitului de pe video telefon?
- Da, să trăiţi! Jeremy Vandoren, domiciliat pe Bulevardul Doi, e director de cont la firma „Foster, Bride and Rumsey”, de pe Wall Street.

Peabody aruncă o privire în caietul său, în timp ce recapitula şi restul informațiilor:

- Divorțat, actualmente singur, treizeci şi şase de ani. Şi un exemplar tare atractiv al speciei de masculi. Să trăiți!
- Hmm, replică Eve şi strecură discul de la camerele de securitate în aparatul său de pe birou. Hai să vedem dacă specimenul extrem de atractiv a sunat-o aseară pe iubita sa.

- Aş putea servi nişte cafea, doamnă locotenent?

- Poftim?

- Aş putea servi nişte cafea?

Ochii Evei se micşorară în timp ce examina imaginile.

- Dacă vrei cafea, Peabody, spune aşa. În spatele Evei, Peabody îşi dădu ochii peste cap.

- Vreau cafea!

- Atunci, serveşte-te... Şi dă-mi şi mie una, dacă tot torni. Victima ajunge acasă la ora 16:45. Opreşte discul, ordonă Eve şi se uită cu atenție la Marianna Hawley.

Îngrijită, drăguță, tânără, cu părul castaniu, strălucitor, acoperit cu o beretă de un roşu intens, asortată cu faldurile lungi ale hainei şi cu strălucirea perfectă a cizmelor.

- Fusese la cumpărături, comentă Peabody, în timp ce aşeză cana de cafea lângă cotul Evei.

- Mda. La Bloomingdale. Continuă examinarea, spuse Eve şi urmări cum Marianna îşi mută pungile în cealaltă mână şi scoase cardul de la intrare. I se mişcau buzele, notă Eve. Vorbea singură. Ba nu, observă ea, Marianna cânta. Femeia îşi scutură apoi părul pe spate, îşi mută iarăşi pungile dintr-o mână în alta, păşi înăuntrul apartamentului şi închise uşa în urma ei.

Lumina roşie a încuietorii clipea mai departe.

În timp ce discul se derula în continuare, Eve văzu şi alţi locatari care veneau sau plecau, singuri sau câte doi. Vieţi obişnuite, care mergeau mai departe.

- A cinat acasă, hotărî Eve, privind acum în apartament cu ochii minţii, prin uşă.

O vedea pe Marianna plimbându-se prin camere, îmbrăcată în pantalonii bleumarin de casă şi puloverul alb care urmau să fie tăiate de pe corpul ei. „Porneşte monitorul ca să-i ţină companie. Agaţă haina roşie în dulapul din faţă, aşază pălăria pe raft şi cizmele pe podea. Aruncă deoparte sacoşele de cumpărături.”

Era o femeie curată, căreia îi plăceau lucrurile drăguțe, şi care se pregătea pentru o seară liniştită, acasă la ea.

- Şi-a gătit nişte supă pe la şapte, conform robotului multifuncțional din bucătăria ei.

În timp ce examina mai departe imaginile, Eve bătu darabana pe birou cu unghiile ei scurte şi fără ojă:

- A sunat-o mama ei, apoi şi-a sunat ea iubitul. În timp ce închidea linia temporală din mintea ei, văzu cum se deschiseră uşile liftului. Sprâncenele i se arcuiră şi dispărură sub şuviţele de breton de pe frunte.

- Ho, ho, ho, ce avem noi aici?

- Moş Crăciun, răspunse Peabody şi se aplecă peste umărul Evei cu un zâmbet până la urechi. Cu daruri multe.

Bărbatul cu costum roşu şi barba albă ca zăpada ducea în braţe o cutie împachetată în hârtie argintie şi gătită cu o fundă complicată, verde cu auriu.

- Opreşte. Pauză. Măreşte sectorul zece cu cincizeci, treizeci la sută.

Monitorul se schimbă, secţiunea indicată de Eve se desprinse de ansamblu şi apoi se mări. În mijlocul fundei elegante era cuibărit un copac argintiu cu o pasăre dolofană şi aurie.

- Nenorocitul. Nenorocitul, chestia aia era în părul ei!

- Dar... ăla e Moş Crăciun.

- Revino-ţi, Peabody. Continuă examinarea. Se duce la uşa ei, murmură Eve, în timp ce urmărea silueta vioaie care ducea povara lucitoare către uşa apartamentului Marianei. Apăsă soneria cu degetul înmănuşat, aşteptă o clipă, apoi dădu capul pe spate şi râse. Aproape instantaneu, Marianna deschise uşa cu faţa radiind şi cu ochii sclipind de încântare.

Îşi adună părul pe spate cu o mână, apoi deschise uşa şi mai larg, ca o invitaţie.

Moşul aruncă o privire rapidă peste umăr şi se uită direct la cameră. Zâmbi şi făcu cu ochiul.

- Opreşte imaginea. Ticălosul! Ticălos impertinent. Imprimă copia imaginii de pe hard pe ecran, ordonă ea în timp ce studia chipul rotund, cu obraji bucălaţi şi ochi albaştri, strălucitori. Ştia că vom viziona discurile şi-l vom vedea. Îi place.

- S-a îmbrăcat în Moş Crăciun.

Peabody continuă să caşte ochii la ecran şi spuse:

- E dezgustător. E... pur şi simplu o greşeală.

- Poftim? Şi era mai potrivit să se fi îmbrăcat precum Satana?

- Da... nu.

Peabody îşi mişcă umerii şi-şi târşâi picioarele pe podea, apoi adăugă:

- Numai că... ei bine, e de-a dreptul bolnav.

- Dar e şi foarte ingenios.

Eve aşteptă cu privirea în gol până se imprimă imaginea, apoi continuă:

- Cine o să-i închidă Moşului uşa-n nas? Continuă examinarea!

Uşa se închise în urma lor, iar palierul rămase pustiu.

Cronometrul afişat în josul ecranului indica ora douăzeci şi unu şi treizeci şi trei de minute.

Aşadar, s-a lungit cât a avut chef, aproape două ore şi jumătate, cugetă Eve. Sfoara pe care a folosit-o ca să o lege şi orice altceva o mai fi avut nevoie trebuie să fi fost toate în cutia aceea mare şi strălucitoare.

Un cuplu coborî din lift la ora 11:00; râdeau amândoi, un pic beți, şi trecură braț la braț prin fața uşii Marianei. Habar nu aveau despre ce se petrecea de partea cealaltă a uşii.

Teamă şi durere.

Crimă.

Uşa se deschise la o jumătate de oră după miezul nopții. Omul în costum roşu păşi afară, cărând în continuare cutia argintie, cu un zâmbet larg, aproape sălbatic, întipărit pe chipul cu obrajii roşii. Se uită încă o dată direct în cameră, iar de data aceasta nebunia îi sclipea în ochi.

Dansa în timp ce se sui în lift.

- Copiază discul în directorul „Hawley". Cazul numărul 25176-H. Câte zile de Crăciun spuneai că sunt, Peabody? În cântec?

- Douăsprezece, răspunse Peabody şi-şi alină gâtul uscat cu puțină cafea. Douăsprezece zile.

- Ar fi bine să ne dăm seama dacă Hawley chiar era dragostea lui adevărată sau dacă nu cumva mai are alte unsprezece.

Se ridică şi continuă:

- Hai să vorbim cu iubitul ei!

Jeremy Vandoren lucra într-o cutie zgârcită, dintr-un stup întreg de cutiuţe. Cubiculului său amărât era înzestrat cu o staţie de lucru suficient de mare să adăpostească computerul său, sistemul de telefonie şi un scaun cu trei roţi. De pereţii şubrezi erau atârnate extrase din rapoarte de inventar, un program de teatru, un card pentru Crăciun pe care erau etalaţi nurii unei doamne bine dotate, acoperită strategic cu nişte fulgi de zăpadă, şi o poză cu Marianna Hawley.

Aproape că nici nu ridică ochii atunci când intră Eve; ridică o mână ca să o oprească din drum şi continuă să opereze manual tastatura computerului său, în timp ce vorbea rapid într-o pereche de căşti.

- Comtat e la cinci şi o optime, Kenmart a scăzut cu trei şi trei sferturi. Nu, Roarke Industries tocmai a urcat vertiginos cu şase puncte. Analiştii noştri preconizează că va mai creşte cu încă două înainte de sfârşitul zilei.

Eve ridică dintr-o sprânceană şi îşi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor. Ea stătea şi aştepta să vorbească despre o crimă, în timp ce Roarke producea milioane.

Era cam ciudat.

- Am terminat.

Vandoren mai apăsă o tastă şi provocă o întreagă încrengătură de siluete şi simboluri misterioase să invadeze monitorul. Eve îl lăsă să mai forfotească încă vreo treizeci de secunde, apoi îşi scoase insigna din buzunar şi i-o propti în fața ochilor.

Bărbatul clipi de două ori, apoi se întoarse şi îşi concentra privirea asupra ei.

- Am notat. Eşti aranjat. Absolut. Mulțumesc.

Vandoren roti de o parte microfonul căştilor, cu un zâmbet încurcat - uşor nervos pe la colțurile gurii.

- Ăăă, cu ce vă pot fi de ajutor, doamnă locotenent?

- Sunteți Jeremy Vandoren?

- Da.

Privirea ochilor săi căprui alunecă pe deasupra ei, poposi scurt asupra lui Peabody, apoi alunecă înapoi şi continuă:

- Am intrat în vreun bucluc?

- Ați comis vreo ilegalitate, domnule Vandoren?

- Nu îmi aduc aminte să fi făcut aşa ceva. Încercă să mai zâmbească o dată şi scoase la iveală o gropiță mică în colțul gurii.

- Numai dacă nu cumva s-a întors după mine batonul ăla de ciocolată pe care l-am furat când aveam opt ani, adăugă el.

- O cunoaşteți pe Marianna Hawley?

- Marianna, desigur. Să nu-mi spuneţi că Mari a şutit vreo bombonică!

Apoi zâmbetul i se şterse brusc de pe chip, ca şi cum s-ar fi stins o lumină.

- Ce e? S-a întâmplat ceva? E bine, sănătoasă? întrebă el.

Se ridicase din scaun, iar ochii examinau pe deasupra marginilor cubiculului, ca şi cum s-ar fi aşteptat să apară şi ea.

- Domnule Vandoren, îmi pare rău.

Eve nu descoperise niciodată maniera corectă de a anunţa astfel de lucruri, aşa că se hotărâse să le anunţe pur şi simplu repede:

- Domnişoara Hawley este moartă.

- Nu, nu-i adevărat. Nu, repetă el, întorcându-şi privirea întunecată către Eve. Nu este. E ridicol ce spuneți. Doar am vorbit cu ea chiar aseară. Ne vedem azi la şapte să luăm cina împreună. E bine mersi. Ați făcut o greşeală.

- Nu e vorba de nicio greşeală. Îmi pare rău, repetă ea, în timp ce el nu făcea altceva decât să se holbeze la ea. Marianna Hawley a fost omorâtă aseară, în apartamentul său.

- Marianna? Omorâtă?

Bărbatul continuă să dea dezaprobator din cap, ca şi cum cele două cuvinte ar fi fost rostite într-o limbă străină.

- Asta e cu siguranță o greşeală. E, pur şi simplu, o greşeală.

Se învârti în loc şi bâjbâi dupa video telefonul său de pe birou.

- Am să o sun chiar acum. E la muncă.

- Domnule Vandoren.

Eve îi puse o mână hotărâtă pe umăr şi îl pironi în scaun. Nu era niciun pic de spațiu ca să se aşeze, aşa că se sprijini cu o coapsă de birou, astfel încât fața ei să fie mai aproape de fața lui, apoi continuă:

- A fost identificată cu ajutorul amprentelor şi al probelor de ADN. Dacă sunteți în stare, aş dori să veniți cu mine şi să ne dați o confirmare vizuală.

- O confirmare...

Sări iarăşi ca ars din scaun şi o înghionti pe Eve în umăr cu cotul, făcând să pulseze rana încă proaspătă.

- Da, am să vin cu dumneavoastră. Ba bine că n-am să vin! Pentru că nu e vorba de ea. Nu e Marianna.

Morga nu fusese niciodată un loc vesel. Faptul că cineva - într-o stare de spirit fie optimistă, fie macabră - aninase globuleţe roşii şi verzi de tavan şi împodobise tocurile uşilor cu nişte beteală aurie şi urâtă nu făcea altceva decât să agaţe un rânjet încrezut pe chipul morții.

Eve stătea în dreptul ferestrei de vizionare, aşa cum mai stătuse de multe alte ori până atunci.

Şi simți ceva ce mai simțise, poate deja de prea multe ori la fel, spasmul puternic provocat de şoc, care-l cuprinse pe bărbatul de lângă

ea, atunci când o văzu pe Marianna Hawley întinsă de partea cealaltă a geamului.

Cearşaful care o acoperea până la bărbie fusese aranjat în grabă. Ca să ascundă de prieteni, de familie şi de cei dragi goliciunea jalnică a morții, feliile desenate pe carnea ei de incizia în forma literei Y, şi ştampila temporară de pe scobitura gleznei care dădea cadavrului un nume şi un număr.

- Nu.

Vandoren apăsă fereastra cu ambele mâini, într-un gest neputincios:

- Nu, nu, nu, aşa ceva nu poate fi corect! Marianna.

Mult mai atentă de acum, Eve îşi aşeză o mână pe brațul lui. Tremura tare, iar mâinile de pe geam se strânseseră pumn şi băteau cu lovituri scurte şi uşoare.

- Dă doar din cap dacă o recunoşti drept Marianna Hawley.

Bărbatul încuviință din cap. Apoi începu să plângă.

- Peabody, găseşte-ne un birou gol. Şi adu-i nişte apă.

Chiar în timp ce spunea toate acestea, Eve se simți înghițită de el, de brațele care se încolăceau în jurul ei şi de fața adâncită în umărul ei. Corpul i se aplecase sub greutatea durerii.

Îl lăsă să se sprijine de ea, făcându-i în acelaşi timp semn tehnicianului din spatele ferestrei să ridice scutul pentru intimitate.

- Haide Jerry, acum vino cu mine.

Îl susținea mai departe cu un braț protector, în timp ce se gândea că ar fi înfruntat mai degrabă cel mai uimitor lucru de pe planetă, decât un om în suferință. Nu era nimic de făcut pentru cei rămaşi în urmă. Niciun număr de magie, nicio izbăvire.

Însă vorbi pe ton şoptit tot timpul cât îl conduse de-a lungul coridorului de faianță, înspre uşa la care îi aştepta Peabody.

- Îl putem folosi pe acesta, spuse Peabody încet. Aduc apa.

- Să stăm jos.

După ce îl ajută să se aşeze pe un scaun, Eve scoase o batistă dintr-unul din buzunarele hainei lui şi i-o aşeză în palmă.

- Îmi pare rău pentru pierderea dumitale, spuse ea, la fel cum spunea de fiecare dată. Şi la fel ca de fiecare dată, simți cât de nepotrivite erau cuvintele.

- Marianna. Cine să-i facă rău Marianei? Şi de ce?

- E treaba mea să descopăr asta. Şi am să descopăr.

Ceva din tonul vocii ei îl făcu să-şi îndrepte privirea către ea. Ochii bărbatului erau roşii şi pustiiți. Inspiră adânc, cu un efort considerabil.

- Ma... Era o femeie cu totul deosebită, spuse el.

Bâjbâi o vreme prin buzunar şi scoase la iveală o cutiuță din catifea.

- Urma să i-l ofer diseară. Plănuisem să aştept până în seara de Crăciun

- Marianna adora Crăciunul - dar nu am putut. Pur şi simplu, nu mai puteam aştepta.

Mâinile îi tremurau în timp ce deschise cutia şi îi arătă Evei strălucirea orbitoare a diamantului de pe inelul de logodnă.

- Aveam de gând să-i cer să se căsătorească cu mine în seara asta. Ar fi fost de acord. Ne-am iubit. A fost vorba de...

Închise cutia la loc, cu grijă, o strecură înapoi în buzunar şi continuă:

- A fost vorba de un jaf?

- Nu prea credem varianta asta. De cât timp o cunoşteaţi?

- De şase luni, aproape şapte.

O privi țintă pe Peabody, în timp ce aceasta intră şi îi întinse un pahar cu apă.

- Mulțumesc.

Luă paharul, însă nu bău din el.

- Cele mai fericite şase luni din viața mea.

- Cum v-ați cunoscut?

- Prin „Confidențial”. E un serviciu de matrimoniale.

- Dumneata foloseşti un serviciu de matrimoniale? veni replica de la Peabody, care era de-a dreptul uluită.

Bărbatul îşi aplecă umerii şi oftă.

- A fost un impuls. Îmi petreceam cea mai mare parte a timpului la serviciu şi nu prea mai ieşeam deloc în oraş. Am divorţat acum câţiva ani, şi cred că asta m-a făcut să fiu tare emotiv cu femeile. În orice caz, niciuna dintre femeile pe care le-am întâlnit... Nu s-a legat nimic. Într-una din nopți am văzut un anunț pe monitor şi m-am gândit că, ce naiba! N-are ce strica.

Abia în acel moment luă o gură de apă, care îl făcu să înghită în mod vizibil cu greutate.

- Marianna a fost a treia dintre cele cinci perechi potrivite. Am ieşit cu primele două... am băut, atâta tot. Nu s-a legat nimic. Dar atunci când am întâlnit-o pe Marianna, am găsit totul la ea.

Închise ochii şi se căzni să-şi păstreze sângele rece.

- E atât de... minunată. Atâta energie, atâta entuziasm. Îşi iubea slujba, apartamentul, îi plăcea la nebunie grupul ei de teatru. Participă câteodată la teatrul comunitar.

Eve notă felul în care schimba mereu timpurile narațiunii, şi trecea când la prezent, când la trecut. Mintea lui încerca deja să se adapteze la ceea ce se întâmplase, însă nu era încă pregătită.

- Ați început să vă întâlniți, îl îndemnă ea să continue.

- Da. Ne-am înțeles să ieşim să bem câte ceva. Doar să bem ceva... Ca să ne cunoaştem mai bine. Am ajuns să luăm cina împreună, apoi să ieşim la o cafea. Am vorbit ore în şir. Niciunul dintre noi nu s-a mai văzut cu altcineva din noaptea aia. Pur şi simplu, asta a fost, pentru amândoi.

- Şi ea simțea la fel?

- Da. Am luat-o uşurel. Am cinat de câteva ori, am mers la teatru. Iubeam amândoi teatrul. Am început să ne petrecem împreună sâmbetele, după-amiază. Un matineu, o vizită la muzeu, sau doar o plimbare. Am fost în oraşul ei natal ca să-i cunosc familia. Chiar pe patru iulie. Am dus-o şi eu să-i cunoască pe ai mei. Mama mea a pregătit cina.

Privirea i se înceţoşa în timp ce se holba la ceva ce numai el vedea.

- Iar ea nu s-a mai văzut cu nimeni altcineva în toată perioadă aceasta?

- Nu. Ne făcurăm o promisiune.

- Nu ştii cumva dacă o deranja cineva... vreun iubit mai vechi, vreun fost amant? Fostul ei soț?

- Nu, sunt sigur că mi-ar fi spus. Vorbeam tot timpul. Ne spuneam totul unul altuia.

Privirea i se limpezi, iar căpruiul ochilor deveni dur precum cristalul:

- De ce întrebați aşa ceva? Era - Marianna adică... El a... O, Doamne!

Mâna i se strânse pumn, pe genunchi.

- A violat-o mai întâi, nu-i aşa? Al dracului nenorocit, a violat-o. Ar fi trebuit să fiu cu ea.

Aruncă paharul cu boltă, de-a latul încăperii, împroşcând peste tot cu apă, în timp ce se ridică cu greu în picioare.

- Ar fi trebuit să fiu cu ea. Nu s-ar fi întâmplat aşa ceva niciodată, dacă aş fi fost cu ea.

- Unde erai, Jerry?

- Poftim?

- Unde erai noaptea trecută, între 9:30 şi 12 noaptea?

- Credeți că eu am...

Se opri cu o mână în aer, închizând ochii. Inhala şi expiră de trei ori. Apoi deschise din nou ochii, care-i rămaseră limpezi.

- Nu e nimic, continuă el. Trebuie să vă asigurați că nu am fost eu, ca să-l puteți prinde. Nu e nimic. O fac pentru ea.

- Exact.

Şi Eve simți un nou val de milă în timp ce-l studia.

- O faci pentru ea.

- Eram acasă, în apartamentul meu. Am lucrat ceva, am dat câteva telefoane şi am făcut nişte cumpărături pe computer, pentru Crăciun. Am confirmat încă o dată rezervările pentru seara asta, pentru că eram emoționat. Voiam să... îşi drese glasul. Voiam să fie totul perfect. Apoi am sunat-o pe mama mea.

Îşi ridică palmele şi îşi frecă fața cu putere, apoi continuă:

- Trebuia să spun cuiva. Era tulburată şi agitată. Era înnebunită după Marianna. Cred că era în jur de zece jumătate. Puteți verifica înregistrările de pe video telefonul meu, computerul meu, orice vreți.

- În regulă, Jerry.

- Ați... Familia ei a aflat?

- Da, am vorbit cu părinții ei.

- Trebuie să-i sun. Vor vrea să o ia acasă.

Ochii i se umplură iarăşi de lacrimi şi o privi în continuare pe Eve, în timp ce lacrimile i se prelingeau pe obraji.

- Am să o duc eu acasă.

- O să am grijă să i se dea drumul cât mai repede cu putință. Putem să dăm vreun telefon în locul tău?

- Nu, trebuie să merg şi să le povestesc părinților mei. Trebuie să plec.

Se întoarse către uşă şi vorbi fără să întoarcă capul:

- Voi aveți grijă să-l găsiți pe ăla care a făcut asta. Să-l găsiți pe cel care a făcut-o să sufere.

- Am să-l găsesc. Încă ceva, Jerry. Bărbatul îşi şterse lacrimile şi se întoarse,

- Ce mai e?

- Marianna avea vreun tatuaj?

Izbucni în râs; un sunet scurt şi gros, care părea să-i fi hârşâit gâtul.

- Marianna? Nu. Era o fată de modă veche, nici măcar unul temporar nu şi-ar fi făcut.

- Eşti sigur de asta?

- Eram amanţi, doamnă locotenent. Eram îndrăgostiţi. Îi cunoşteam trupul, îi cunoşteam mintea, şi la fel şi sufletul.

- În regulă. Mulțumesc.

Aşteptă până când bărbatul ieşi, iar uşa se închise cu un declic în urma lui.

- Impresii, Peabody?

- Tipului ăstuia i-a fost, pur şi simplu, smulsă inima din piept.

- De acord. Însă oamenii îi omoară adesea pe cei pe care îi iubesc. Chiar şi cu înregistrările de pe video telefon, alibiul lui tot n-o să stea-n picioare.

- Dar nu aduce câtuşi de puţin cu Moş Crăciun. Eve schiță un zâmbet.

- Pun pariu că nici cel care a omorât-o nu seamănă cu el. Altfel, nu ar fi fost aşa de fericit să pozeze pentru camera de filmat. Se umflă cu vată, se schimbă culoarea ochilor, machiaj, barbă şi perucă. Orice corp poate aduce cu cel al lui Moş Crăciun. Dar deocamdată trebuia să mizeze pe instinctul ei.

- Nu e el. Hai să vedem cum era la locul ei de muncă, să-i găsim amicii şi inamicii.

Marianna părea să aibă numeroşi prieteni, îşi spunea Eve în gând, ceva mai târziu. În schimb, nu părea să aibă niciun inamic.

Se contura portretul unei femei fericite, sociabile, căreia îi plăcea propria slujbă şi era apropiată de familie, însă gusta ritmul şi atracțiile oraşului.

Avea un grup micuț şi restrâns de prietene, o slăbiciune pentru cumpărături, o dragoste nețărmurită pentru teatru şi, potrivit tuturor celor care o cunoşteau, fusese implicată într-o relație fericită, fără alte aventuri, cu Jeremy Vandoren.

„Plutea de fericire."

„Toţi cei care o cunoşteau o iubeau."

„Avea o inimă deschisă şi încrezătoare."

În timp ce conducea spre casă, Eve derula în minte afirmaţiile făcute de prieteni şi asociaţi. Nimeni nu-i găsea Marianei vreun defect. Nu auzise nici măcar o remarcă din acelea ironice sau de preamărire de sine, pe care cei vii le fac adesea la adresa morților.

Dar mai era cineva de altă părere, cineva care o omorâse într-un fel calculat, cu grijă, şi, în cazul în care privirea din ochi constituia un indiciu, cu nespusă bucurie.

„Dragostea mea adevărată."

Da, cineva o iubise îndeajuns de mult, încât să o omoare. Eve ştia că o asemenea fel de dragoste exista, creştea şi putrezea. Fusese şi ea, la rându-i, destinatarul unei astfel

de emoţii pasionale şi nelalocul ei. Şi îi supravieţuise, îşi reaminti ea, apoi activă video telefonul.

- Dickie, e gata raportul toxicologic în cazul Hawley?

Chipul familiar şi greu încercat al şefului laboratorului tehnic umplu monitorul.

- Ştii doar cum se înfundă lucrurile aici în timpul sărbătorilor. Oamenii se hăcuiesc unii pe alții în stânga şi-n dreapta, iar tehnicienii se prostesc, care mai de care, cu rahaturile de Crăciun şi cu Hanukkah, în loc să-şi facă treaba.

- O, da, inima mea plânge pentru tine. Aş dori raportul toxicologic.

- Eu aş dori o vacanță.

Bombănind, începu să caute ceva în computerul său.

- Era tranchilizată. Chestii luate fără rețetă, destul de uşurele. Având în vedere greutatea ei, doza nu a făcut decât să o prostească timp de zece, cincisprezece minute.

- Timp destul, murmură Eve.

- Conform indiciilor, a fost vorba despre o injecție sub presiune, în brațul drept, sus. Probabil că s-a simțit ca şi cum dăduse de duşcă, vreo douăsprezece cocktailuri din alea, Zombi. Efecte: amețeli, dezorientare, o posibilă pierdere a cunoştinței şi slăbiciune musculară.

- În regulă. Vreo urmă de spermă?

- Nu, nici picior de soldățel. Ori a folosit vreun prezervativ, ori i-au dat gata pastilele ei contraceptive. Mai trebuie să studiem acest aspect. A pulverizat dezinfectant peste cadavru. Sunt urme şi în vagin, ceea ce ar mai fi omorât câțiva războinici. Nu am scos nimic din ea. Aa - şi încă ceva. Cosmeticele folosite nu se potrivesc cu ce avea ea în casă. Nu am terminat încă cu ele, dar cercetările preliminare indică faptul că e vorba numai despre ingrediente naturale, care costă o grămadă de bani. Cel mai probabil că le-a adus cu el.

- Fă-mi rost de numele firmelor producătoare cât de repede poți. E o pistă bună. Frumos lucrat, Dickie.

- Bine, bine. Sărbători al dracului de fericite îţi urez!

- La fel şi ţie, Dickhead, mormăi ea după ce deconecta legătura. Rotindu-şi umerii ca să mai scape de presiunea acumulată, o porni prin poarta de fier direct spre casă.

Se zăreau deja luminile de la ferestre, care aruncau raze prin întunericul iernii - ferestre înalte, ferestre arcuite în turnuri şi turele - şi pe lunga întindere a podelei sufrageriei.

Acasă, gândi ea. Devenise a ei datorită bărbatului căruia îi aparținea. A bărbatului care o iubea. Bărbatul care îi pusese un inel pe deget - aşa cum dorise să facă şi Jeremy pentru Marianna.

Îşi învârti verigheta pe inelar cu ajutorul degetului mare, în timp ce parcă maşina în faţa intrării principale.

Ea fusese totul, aşa spusese Jerry. Cu mai puţin de un an în urmă nu ar fi înţeles aşa ceva. Acum înţelegea.

Rămase locului doar o secundă şi îşi trecu ambele mâini prin freza ei dezordonată. Durerea acelui om se insinuase în sufletul ei. Şi era o greşeală; nu ajuta la nimic, şi se putea chiar să-i încurce investigaţia. Trebuia să nu lase asta la o parte, să nu lase să-i invadeze mintea acele emoţii devestatoare pe care le simţise din partea lui, atunci când aproape că leşinase în braţele ei.

Dragostea nu învingea de fiecare dată, îşi reaminti ea. Însă dreptatea avea toate şansele să învingă, dacă ea se dovedea a fi destul de pricepută.

Coborî din maşină şi o lăsă acolo unde era, apoi urcă scările către intrarea principală. De cum intră înăuntru, îşi dădu jos haina de piele şi o lăsă să cadă neglijent pe stâlpul elegant care mărginea treptele în spirală.

De printre umbre se ivi Summerset, înalt, slab, cu ochi negri şi dezaprobatori pe chipul palid.

- Doamnă locotenent.

- Să-mi laşi vehiculul exact acolo unde este, îi spuse ea şi îşi continuă mersul legănat către scară.

Bărbatul inspiră, cu un sunet clar de aer tras pe nas.

- Aveți mai multe mesaje.

- Mai pot aştepta.

Urcă mai departe treptele şi începu să aibă fantezii în care se amestecau un duş fierbinte, un pahar de vin şi un somn de zece minute.

Summerset strigă în urma ei, însă încetase deja să-l mai asculte.

- Scuteste-mă, spuse pe un ton absent, apoi deschise uşa dormitorului.

Tot ce începuse să se veştejească în sufletul ei înflori pe dată.

Roarke stătea în fața dulapului, gol până la brâu, iar muşchii frumoşi ai spatelui se unduiau pe sub piele în timp ce întindea mâna după o cămaşă curată. Bărbatul întoarse capul, şi o impresiona pe dată puterea acelui

chip. Gura lui de poet se arcui, iar ochii săi albaştri îi zâmbiră, în timp ce-şi scutura pe spate părul negru şi aspru ca o încântătoare coamă de leu.

- Salutare, doamnă locotenent.

- Credeam că ai să te întorci abia peste câteva ore.

Lăsă deoparte cămaşa. N-a dormit ea prea bine, îşi spuse el în gând. Îi putea citi istoveala şi îi vedea cearcănele.

- Am ajuns foarte repede.

- Aşa e.

Apoi se duse către el cu mişcări rapide, aproape prea rapide ca să mai observe scânteia de uimire şi nespusa plăcere din privirea lui. Când ajunse lângă el, avea deja braţele desfăcute în aşteptarea ei.

Se scufundă adânc în mirosul lui, îşi plimbă mâinile pe spatele lui, cu fermitate, apoi se întoarse cu faţa în părul lui şi oftă o dată.

- Ţi-a fost cu adevărat dor de mine, şopti el.

- Mai stai o secundă, bine?

- Cât vrei tu.

Corpul ei se potrivea cu al lui; pur şi simplu, se potrivea, ca o piesă de puzzle care se intercala cu alta. Se gândi la felul în care Jeremy Vandoren îi arătase inelul şi la promisiunea scânteietoare pe care o purta în el.

- Te iubesc.

Era frapant pentru el să-i simtă lacrimile care îi sugrumau glasul şi efortul de a şi le reţine.

- Îmi pare rău că nu ţi-o spun destul de des.

Auzise lacrimile. Mâna lui alunecă, îi cuprinse ceafa şi începu să maseze nodul tensionat pe care îl simţea acumulat acolo.

- Ce s-a întâmplat, Eve?

- Nu acum.

Se retrase, mai sigură pe ea, şi îi cuprinse chipul în palme.

- Sunt aşa de bucuroasă că eşti aici. Sunt aşa de bucuroasă că eşti acasă.

Buzele ei se arcuiră în timp ce se aplecă şi le aşeză pieziş peste ale lui.

Era cald, primitor şi se simţea licărul de pasiune, care nu părea niciodată a fi pe deplin satisfăcută. Şi atunci când apărea acel licăr, la adăpostul său, era în stare ca, pentru o perioadă de timp, să lase totul la o parte, mai puţin pasiunea însăşi.

- Îţi schimbai hainele? întrebă ea cu gura lipită de a lui.

- Asta făceam. Hmmm. Încă un pic, murmură el şi îi strânse buza de sus până când o făcu să tremure.

- Ei bine, eu cred că e o pierdere de timp.

Şi ca să-i demonstreze, îşi strecură mâinile între corpurile lor şi îi desfăcu nasturii de la pantaloni.

- Ai perfectă dreptate, răspunse el şi apăsă butonul care desfăcea tocul revolverului, făcându-i vânt la o parte. Îmi place la nebunie să te las fără armă, doamnă locotenent.

Eve se răsuci cu o mişcare bruscă, care îl făcu să-şi ridice sprânceana de mirare, şi îl pironi de uşa dulapului

- Nu am nevoie de armă ca să te înving, amice.

- Dovedeşte-mi.

Când mâna Evei se strânse în jurul lui, bărbatul era deja excitat. Albastrul ochilor se adâncise aproape de negru, şi în el străluceau lumini care anunțau pericole.

- Iarăşi nu ți-ai pus mănuşile.

Eve zâmbi şi îşi lăsă degetele înghețate să alunece în sus şi-n jos.

- Te plângi?

- Chiar că nu.

Respiraţia i se sugruma. Dintre toate femeile pe care le cunoscuse, Eve era singura în stare să-l lase fără respiraţie, fără niciun pic de efort. Înainte de a-i desface nasturii de la cămaşă, îşi strânse mâinile ca să-i cuprindă sânii şi îi frecă uşurel sfârcurile cu degetele mari.

Voia să o domine.

- Vino în pat.

- Dar aici ce are? spuse ea şi îşi lăsă capul mai jos, ca să-l muşte de umăr. Acum ce are?

- Nu are absolut nimic.

De data asta se mişcă rapid şi îşi înfăşură piciorul peste al ei, făcând-o să-şi piardă echilibrul, apoi se rostogoli cu ea pe podea.

- Însă am în minte să te domin eu pe tine, mai de grabă, decât invers.

Buzele lui se încleştară peste sânii ei, şi supse cu putere. Cuvintele i se opriră în gât, în timp ce mintea îi explodă, plină de imagini, iar şoldurile i se arcuiră înspre el.

De multe ori era sigur că o cunoştea mai bine decât se cunoştea ea însăşi. Avea nevoie de pasiune, de curgerea ei fierbinte, pentru a-şi goli mintea de cele ce o tulburau. Şi avea să-i ofere pasiune şi o nețărmurită plăcere pentru amândoi.

Eve era slabă. Kilogramele pe care le pierduse în timpul convalescenței, care nu aveau voie să lipsească nicicând din conformația ei subțire, nu se aşezaseră încă la loc. Dar ştia că acum nu avea nevoie de mângâieri blânde. Aşa că o epuiza fără milă, fără îndurare, până când i se tăie respirația, iar inima îi zvâcnea cu putere, aproape de mâinile şi de buzele lui, care o căutau necontenit. Se zvârcolea sub el, cu mâinile încleştate în părul lui, cu sânii dezveliți numai pentru el şi cu diamantul în formă de lacrimă primit de la el cu mult timp în urmă, aşezat în adâncitura de la mijloc.

Îi linse tot corpul, până jos, trecând pe deasupra coastelor, peste abdomenul plat şi tare, şi frecându-şi dinţii de şoldul subţire, în timp ce ea începu să juiseze. Îi lăsă pantalonii mai jos şi scoase la iveală cârlionții dintre coapse.

Când îşi trecu limba peste ea şi prin ea, orgasmul veni ca un fulger. Sângele care îi pulsa pe sub piele scoase la suprafață un lac de sudoare.

Era pe jumătate în dulap şi pe jumătate afară, înconjurată de mirosul lui, prinsă în el şi radioasă.

Îi simţi degetele cum i se adânceau între coapse şi o ridicau, o deschideau şi o posedau. Îi ajunse la urechi propriul ei geamăt neajutorat, în timp ce el o forţă încă o dată să se ridice. Şi în timp ce zbura, nu mai rămăsese nimic în interiorul său, în afară de nevoia de a se împreuna.

Se întinse după el şi-i strigă numele printre gâfâituri, mâinile îi alunecară de pe umeri pe spatele lui, iar picioarele i se ridicară pentru a se încolăci în jurul taliei lui.

Alunecă în ea, cu o mişcare blândă de întâmpinare. Corpul i se înfiora în timp ce ea se încolăci mai strâns în jurul său, pentru a-l ţine captiv în captivitatea ei. Buzele lui le striviră pe ale ei, hrănindu-se din mişcarea lor.

Repede şi tare, uitându-se fix unul în ochii celuilalt. Apăsare, retragere, şi apoi o nouă apăsare, respirându-şi unul altuia aerul. Mai aproape, şi mai a proape, cu fiecare lovitură puternică şi plăcută a cărnurilor.

Eve urmări cum privirea lui deveni opacă cu o secundă înainte de a plonja în ea, la final. Corpul ei explodă şi se zdruncină sub al lui. Când îşi lăsă capul în jos şi îşi îndesă fața la baza gâtului ei, îl întoarse încă o dată pe al ei în părul lui.

- Ce bine e să fii acasă, şopti el.

Îşi făcu duş, bău un pahar de vin, apoi urmă un gest cu totul decadent: luă cina în pat, alături de bărbatul său.

- Povesteşte-mi.

Aşteptă ca ea să se relaxeze şi să mănânce. Apoi îi mai turnă un pahar de vin şi urmări umbrele care îi întunecară iarăşi privirile.

- Nu vreau să aduc munca după mine, acasă.

- De ce nu? întrebă el cu un zâmbet, şi îşi mai umplu paharul o dată. Eu o fac.

- E altceva.

- Eve.

Îşi trecu un deget peste gropiţa din bărbia ei.

- Pe noi doi ne defineşte foarte tare ceea ce facem. Aşa că nu laşi... nu poţi să nu aduci munca cu tine acasă, la fel cum nici eu nu pot. E o parte din tine.

Eve se sprijini de perne şi privi prin fereastra din tavan către cerul întunecat al iernii. Şi îi povesti.

- A fost cinic, spuse ea în concluzie. Dar nu e vorba de asta. Am văzut chestii şi mai cinice decât atât. Femeia asta era pură... era ceva legat de spațiul ei, de felul în care mergea, de chipul ei, habar nu am, dar avea un soi de inocență. Ştiu că nu-i vorba nici măcar de asta. Inocența se duce dracului foarte repede. Ştiu şi eu cum e - să îți pierzi inocența, adică, nu mai ştiu cum e să fii inocent, dar îmi aduc aminte cum e să o pierzi.

Blestemă printre dinți şi puse deoparte paharul de vin.

- Eve, îi spuse el în timp ce-i luă mâna şi aşteptă ca ea să-şi întoarcă privirea către el. S-ar putea să nu fie cea mai bună metodă să-ți reîncepi activitatea chiar cu cazul unui violator ucigaş.

- Aş fi putut refuza cazul.

O ruşina să admită acest lucru, îndeajuns încât să-şi întoarcă capul de la el.

- Dacă aş fi ştiut că aşa va fi, nu ştiu dacă aş fi preluat apelul.

- Sunt sigur că încă îl mai poți da altcuiva din departamentul tău. Nu ți-ar purta nimeni pică dacă ai face aşa ceva.

- Mi-aş purta eu singură pică. Am văzut-o deja. Am cunoscut-o.

Pentru un moment, Eve închise ochii, apoi continuă:

- Acum e a mea. Nu pot întoarce spatele la aşa ceva.

Eve îşi aranja părul şi îşi ordonă să se concentreze.

- Era aşa surprinsă şi fericită când a deschis uşa. Ca un copilaş. O, Doamne, un cadou! Înțelegi?

- Da.

- Şi felul în care a privit nenorocitul înspre camera de filmat înainte să intre. Zâmbetul ăla imens, şi ocheada aia în trecere. Şi apoi, a dansat dansul victoriei în lift.

În timp ce povestea, ochii i se aprinseseră şi se împinse ca să stea mai dreaptă în pat. Acum nu mai erau ochii unui polițist, îşi spuse Roarke, ci ai unui înger al răzbunării.

- Nu a fost vorba de niciun pic de pasiune, ci pură plăcere.

Închise iarăşi ochii, rememorând cu claritate imaginea, iar când îi deschise iarăşi focul din ei se mai domolise şi ardea adânc şi mocnit.

- Mi s-a făcut greață când mi-am dat seama. Enervată pe ea însăşi, ridică iarăşi paharul cu vin şi luă o înghițitură.

- A trebuit să le spun părinților. A trebuit să îi privesc în ochi atunci când le-am spus. Şi pe Vandoren a trebuit să-l văd cum se prăbuşeşte şi cum încearcă să accepte faptul că lumea lui s-a prăbuşit. Era o femeie drăguță, o femeie simplă şi drăguță, care era fericită cu viața ei, care urma să se logodească şi care a deschis uşa cuiva care simbolizează inocența în persoană. Iar acum e moartă.

Îi luă mâna, deoarece o cunoştea pe Eve, şi desfăcu pumnul care se strânsese.

- Nu eşti un polițist mai puțin bun numai pentru că te laşi impresionată, îi spuse el.

- Dacă te laşi impresionat de prea multe, nu mai vezi lucrurile clar, îi răspunse ea. Te apropii tot mai tare de limită, până într-acolo, încât îți dai seama că nu ai să mai fii în stare să mai înfrunți altă moarte.

- Ți-a trecut vreodată prin minte să iei o pauză? Zâmbi scurt când îi văzu sprâncenele apropiindu-se una de alta şi continuă:

- Nu, sigur că nu. Ai să o înfrunți şi pe următoarea, Eve, deoarece cu asta te ocupi. Asta eşti.

- S-ar putea să trebuiască să o înfrunt pe următoarea mai devreme decât mi-ar plăcea.

Îşi petrecu degetele ei printre degetele mâinii care o ținea.

- Oare chiar era ea adevărata dragoste, Roarke? Sau vor mai fi şi alte unsprezece?

3

Eve mai dădu o dată ocol punții pentru parcare din mall. Şi scrâşni din dinți.

- De ce nu sunt oamenii ăştia la muncă? De ce nu au şi ei vieţile lor?

- Pentru unii cumpărăturile sunt viaţa lor, spuse Peabody pe un ton solemn.

- Da, da.

Eve trecu pe lângă o porțiune în care maşinile erau aşezate precum jetoanele de pocher, câte şase într-o grămadă.

- Să le ia naiba pe toate, exclamă ea.

Învârti volanul cu o mişcare iute şi se strecură printre grămezile de maşini, ocolind la mustață barele de protecție, aşa încât Peabody închisese un ochi.

- Ştii că poți cumpăra orice direct de pe monitor, în intimitatea propriei tale case? Nu pricep chestia asta.

- Cumpărăturile direct de pe monitor nu-ţi dau aşa de tare sentimentul că trăieşti.

Peabody se prinse cu putere de bordul vehiculului în timp ce Eve opri brusc pe culoarul pentru incendiu, chiar în faţa magazinului Bloomingdale.

Nu-ţi poţi folosi simţurile, continuă ea, şi nici coatele, ca să-i înghionteşti pe ceilalţi să se dea la o parte din calea ta. Nu faci niciun pic de mişcare când faci cumpărăturile pe monitor.

Eve pufni în timp ce îşi activă semnul „în misiune” şi ieşi din maşină. În secunda următoare, urechile ei fură luate cu asalt de o muzică asurzitoare. Colindele de Crăciun inundau aerul, la volum maxim. Era convinsă că oamenii fugeau în magazin, hotărâți să cumpere orice, numai să scape de zgomot.

Cu toate că aerul din mediul controlat cu ajutorul computerelor avea o temperatură plăcută, în jur de douăzeci şi două de grade, ningea uşor, cu fulgi artificiali, care se roteau prin domul imens.

Vitrinele magazinului erau pline cu droizi (droizii - **personaje-robot, caracteristice seriei „... in moarte”; unii dintre ei au o înfăţişare aproape umană, în timp ce alţii arată ca nişte adevăraţi roboţi sau maşinării)** costumați. Nişte Moşi Crăciuni munceau din greu într-un atelier, cot la cot cu nişte elfi, pe acoperişuri zburau şi dansau reni, iar băieței cu părul bălai şi fețe angelice desfăceau cadouri strălucitoare.

Într-o altă vitrină, un adolescent gătit cu cele mai moderne țoale, un costum dintr-o bucată, negru, şi o cămaşă fosforescentă, de purtat pe

deasupra, se rotea în cercuri şi se dădea peste cap în noul său skateboard zburător model 6000 - articolul pe care îl puteai cumpăra anul acesta cu tichetul de reduceri. O singură apăsare pe butonul de lângă vitrină şi se activa înregistrarea vocii sale pline de energie, care anunța pe un ton răcnit opțiunile şi calitățile nemaipomenite ale skate-ului, precum şi prețul şi locul din magazin în care putea fi găsit.

- Aş vrea şi eu să încerc una din astea, mormăi Peabody pe sub mustață, în timp ce o însoțea pe Eve către uşă.

- Nu eşti un pic prea mare pentru jucării?

- Nu e o jucărie, e o aventură, răspunse Peabody, intonând titlul reclamei.

- Hai să terminăm odată treaba aici. Urăsc locurile astea.

Uşile alunecară uşurel în părţi şi le întâmpină cu o adevărată promisiune: „Bine aţi venit la Bloomingdale. Sunteţi cel mai important client al nostru!”

Muzica se auzea şi în magazin, însă mai încet. În schimb crescuse zgomotul vocilor, căci duzini întregi de oameni vorbeau în acelaşi timp şi creau o cacofonie sonoră, care se ridica din ce în ce mai sus şi se lovea cu ecou de tavan, unde îngerii se avântau în zbor, făcând bucle graţioase.

Era un loc pentru a-ţi cheltui banii, un loc în care mărfurile erau etalate în mod tentant, de-a lungul a douăsprezece etaje bibilite.

Printre cumpărători se fâţâiau de colo-colo droizi şi alţi membri ai personalului, care purtau modele de haine şi accesorii de diferite feluri şi mărimi, care puteau fi achiziţionate din magazin. Harta electronică, amplasată chiar la intrare, era gata să-i ghideze pe cumpărători după dorinţa inimii.

Locurile special amenajate pentru copii, animale sau vârstnici erau şi ele la îndemână, pe nivelul principal, asta pentru cei care nu doreau să meargă la cumpărături cu Junior, Fido sau cu bunicul după ei. Contra unei sume modice puteau fi închiriate minivehicule, care puteau transporta cumpărătorii, cumpărăturile sau şi una şi alta.

Un droid cu părul legat cu funii încolăcite, roşii ca focul, se apropie de ei cu o sticlă micuță, de cristal, în mână.

- Să nu te apropii cu aia de mine, îi ordonă Eve.

- Aş vrea eu puțină.

Peabody îşi lăsă îngăduitoare capul pe spate pentru a permite droidului să-i pulverizeze puțin parfum pe gât.

- Se numeşte „Fă-mă”, spuse droidul pe un ton ca de pisică. Poartă-l şi pregăteşte-te să fii încântată.

- Hmmm, exclamă Peabody şi îşi întoarse puțin capul către Eve. Ce părere ai?

Eve adulmecă şi dădu dezaprobator din cap:

- Nu ți se potriveşte.

- Ba poate mi se potriveşte, mormăi Peabody şi îşi târî picioarele mai departe, în urma Evei.

- Hai să rămânem concentrate asupra ceea ce avem de făcut.

Eve o apucă pe Peabody de braț, căci ajutorul său se oprise în dreptul unui raion de cosmetice, unde unei femei i se aplica o vopsea aurie, strălucitoare, de la gât în sus.

- Hai să mergem la raionul de bărbați şi să vedem dacă putem afla cine a servit-o pe Hawley cu o zi înainte. Şi-a folosit cartea de credit, aşa că au adresa ei.

- În douăzeci de minute mi-aş putea termina cumpărăturile de Crăciun.

- Să le termini?

Eve se întoarse înapoi în timp ce păşeau peste indicatorul pentru cumpărători care le indica să o ia în sus.

- Sigur că da, mai am câteva chestii de luat.

Peabody strânse din buze şi îşi muşcă limba petru a-şi reține un zâmbet larg:

- Tu nici nu ai început, aşa-i?

- M-am tot gândit la asta.

- Ce-i cumperi lui Roarke?

- M-am tot gândit la asta, repetă Eve şi-şi înfundă mâinile în buzunare.

- Au aici nişte haine minunate.

Peabody făcu un semn cu capul înspre droizii din vitrină şi o luă la stânga pe banda rulantă, către raionul de haine pentru bărbați.

- Are deja un dulap mare cât întregul oraş Maine, plin ochi cu haine.

- Dar tu i-ai cumpărat vreodată vreuna?

Eve simți cum i se strângeau umerii în semn de apărare şi-şi îndreptă spatele:

- Nu sunt maică-sa.

Peabody se opri în dreptul unui droid îmbrăcat într-o cămaşă din mătase argintiu-deschis şi pantaloni negri din piele.

- I-ar sta bine în aşa ceva, spuse ea şi pipăi materialul cu degetele. Dar sigur că lui Roarke i-ar sta bine în orice.

Îi făcu Evei un semn din sprâncene şi continuă:

- Bărbaților chiar le plac femeile care le cumpără haine.

- Dar nu ştiu cum să cumpăr haine pentru altcineva. Abia dacă ştiu ce să cumpăr pentru mine.

Când se trezi imaginându-şi chipul şi corpul lui Roarke în locul droidului scoase un şuierat şi adăugă:

- Şi nici nu am venit aici la cumpărături.

Merse apoi cu pas apăsat până la prima casă de marcat şi trânti insigna pe tejghea, sub nasul vânzătorului.

Acesta îşi drese glasul şi-şi dădu părul lung şi negru peste umăr.

- Vă pot ajuta cu ceva, doamnă ofițer?

- Locotenent. Aţi avut acum câteva zile o clientă, pe nume Marianna Hawley. Aş dori să ştiu cine a servit-o.

- Sunt sigur că putem afla acest lucru pentru dumneavoastră.

Ochii vânzătorului, de un auriu de ultimă modă, priviră rapid în toate părțile:

- Doamnă locotenent, nu ați dori să vă luați dumneavoastră insigna şi poate chiar să... ăăă... să vă încheiați haina ca să nu vi se vadă arma? Cred că în felul acesta clienții noştri ar fi mult mai mulțumiți.

Eve îşi vârî insigna la loc în buzunar, fără niciun cuvânt, apoi îşi trase cu o mişcare haina peste arma pe care o purta pe lângă corp.

- Hawley, deci, spuse el pe un ton vizibil uşurat. Ştiți cumva dacă a plătit în numerar, cu card sau direct în contul magazinului?

- Cu card. A cumpărat două cămăşi bărbăteşti - una din mătase şi alta din bumbac - un pulover de caşmir şi o jachetă.

- Da. Opri căutarea de pe casa de marcat. Îmi amintesc. Am servit-o chiar eu. O doamnă brunetă şi atrăgătoare, de vreo treizeci de ani. Alegea cadouri pentru partenerul dumneaei. Aaaa... închise ochii şi continuă. Cămăşi măsura cincisprezece şi jumătate, cu şaptezeci şi nouă de centimetri la mâneci. Iar puloverul şi jacheta, măsura patruzeci şi doi la piept.

- O memorie foarte bună, comentă Eve.

- E meseria mea, spuse el şi deschise ochii ca să zâmbească. Să-mi amintesc clienții, gusturile şi nevoile lor. Domnişoara Hawley avea gusturi excelente şi în plus a fost destul de prevăzătoare, încât să aducă o hologramă a tânărului prieten al dumneaei, pentru a-i putea comanda o gamă de culori.

- A mai cumpărat şi de la altcineva în afară de dumneavoastră?

- În raionul acesta, nu. I-am oferit tot timpul şi atenţia mea.
- Aveţi înregistrată adresa dumneaei?
- Da, sigur. Îmi aduc aminte că m-am oferit să-i expediem cumpărăturile acasă, însă a spus că doreşte să le ia cu dumneaei. A râs şi a spus că e şi mai distractiv astfel. Îi făceau mare plăcere cumpărăturile.

Ochii vânzătorului se întunecară.

- Are vreo plângere? întrebă el.
- Nu.

Eve îl privi drept în ochi şi îşi dădu seama din instinct că-şi pierdea vremea.

- Nu are nicio plângere. Ați observat pe cineva dând târcoale pe aici cât şi-a făcut cumpărăturile, vorbind cu ea, urmărind-o?
- Nu. Dar eram destul de ocupați. O, sper că nu a fost acostată de cineva în parcare. Am avut foarte multe incidente în ultimele săptămâni. Nu ştiu ce i-a apucat pe oameni. Doar e Crăciunul.
- Hmm. Vindeți şi costume de Moş Crăciun?
- Dacă vindem costume de Moş Crăciun? întrebă vânzătorul retoric şi clipi. Da, le găsiți la raionul de articole sezoniere şi noutăți, la etajul şase.
- Mulțumesc. Peabody, vezi care-i treaba, îi ordonă Eve în timp ce se întoarse cu spatele, la numele şi adresele tuturor celor care au cumpărat sau închiriat costume de Moş în ultima lună. Mă duc jos, să văd dacă poate face cineva acul de păr. Ne vedem acolo.
- Da, să trăiți!

Eve îşi cunoştea prea bine ajutorul, aşa că puse o mână pe brațul ei, ca pentru avertizare:

- În cincisprezece minute. Dacă îți ia mai mult de atât, te dau pe mâna paznicilor.

În timp ce Eve se îndepărta, Peabody dădu din umeri:

- E aşa de severă.

Ajunsă la etajul al treilea, Eve trebui să dea din coate pentru a ajunge la tejghea, ceea ce nu avu un efect benefic asupra dispoziţiei ei. Sub vitrină se întindea o mare de accesorii sclipitoare, de la cercei de purtat în urechi, până la cei pentru sfârcuri. Aur, argint, pietre colorate, forme elaborate, texturi diverse se întreceau care mai de care să capteze atenţia de sub vitrină.

Roarke îi cumpăra mereu lucruri de agăţat la gât sau de prins în urechi. Nu pricepea de ce. Îşi pipăi absentă diamantul de sub cămaşă. Dar părea că-i făcea plăcere să o vadă purtând lucrurile pe care i le cumpăra.

Începuse deja să-şi piardă răbdarea, şi pentru că fusese ignorată în repetate rânduri de vânzătorii care serveau clienții, se aplecă pur şi simplu peste tejghea şi îl apucă pe unul dintre ei de guler.

- Doamnă, izbucni vânzătorul revoltat şi îi aruncă o uitătură încruntată cu ochii săi albaştri.

- Locotenent, îl corectă ea, scoțându-şi insigna cu mâna liberă. Acum aveți o clipă liberă şi pentru mine?

- Desigur.

Vânzătorul se dădu uşurel înapoi şi-şi aranja cravata argintie şi subțire ca un pai.

- Cu ce vă pot ajuta?

- Vindeți ceva asemănător?

Îşi deschise geanta şi scoase acul de păr, cu tot cu punga de plastic în care se afla.

- Nu cred că este de la noi, spuse vânzătorul şi se aplecă până când ajunse la acelaşi nivel cu acul de păr. Foarte frumos lucrat. Festiv.

Se dădu înapoi şi apoi continuă:

- Nu vi-l putem primi înapoi, dacă nu aveți chitanța. Nu îl recunosc ca fiind de la noi.

- Nu vreau să îl dau înapoi. Aveți cumva idee de unde provine?

- Aş crede că de la un magazin specializat. Lucrătura pare să fie destul de fină. Sunt cinci bijutieri în mallul acesta. Poate că îl va recunoaşte vreunul dintre ei.

- Minunat.

Îl băgă la loc în geantă şi lăsă să-i scape un oftat.

- Vă mai pot ajuta cu ceva?

Eve se întoarse pe călcâie şi privi tejgheaua de sub nasul ei. Îi făcu cu ochiul un set de trei funii prinse într-un lanț, cu pietre colorate cam de mărimea degetului ei mare, care se ciocneau una de alta. Era foarte ostentativ, aproape grețos. Parcă scria „Mavis" pe el, cu litere imense.

- Aia, spuse ea şi indică bijuteria cu degetul.

- Aaa, doriți să vă uitați la „Ornamentul erotic pentru gât". Foarte original, foarte...

- Nu vreau să mă uit la el. Îl cumpăr. Împachetează-l, şi încă foarte repede.

- Înţeleg.

Numai antrenamentul îl ajută să nu-şi bulbuce ochii. În schimb adăugă:

- Şi cum doriți să achitați?

Peabody apăru chiar în momentul în care Eve primea punga pentru cadouri cu roşu şi cu alb.

- Ai fost la cumpărături, spuse ea pe un ton acuzator.

- Nu. Am cumpărat. E o diferență. Nu a cumpărat acul de păr de aici. Tipul părea că-şi cunoaşte meseria, şi părea destul de sigur că nu-i de aici. Nu mai vreau să pierdem nicio secundă în locul ăsta.

- Mie mi se pare că n-ai pierdut nicio secundă, bombăni Peabody.

- O să analizăm acul de păr pe calculator. Să vedem dacă are Feeney timp să găsească ceva.

- Ce-ai cumpărat?

- I-am cumpărat ceva lui Mavis.

În timp ce ieşeau pe uşă, surprinse privirea îmbufnată a lui Peabody.

- Nu-ți face griji, Peabody, am să-ți iau şi ție ceva.

- Chiar? se lumină ea. Eu ți-am luat deja cadou. E şi împachetat, gata.

- Te dai mare.

Peabody sui sprintenă în maşină, mult mai veselă.

- Vrei să ghiceşti despre ce-i vorba?

- Nu.

- Îți dau un indiciu.

- Revino-ţi. Începi şi caută informații despre numele pe care le-ai notat, cu costumele de Moş, şi vezi dacă dai peste vreunul cu cazier.

- Da, să trăiți! Unde mergem?

- La „Confidenţial”, spuse ea, aruncându-i lui Peabody o privire piezişă. Şi nici acolo nu vei face niciun fel de cumpărături.

- Să trăiți, stricați toată plăcerea omului! adăugă ea ascultătoare, şi începu să caute informații în aparatul ei portabil.

În inima oraşului, înălțându-se deasupra Bulevardului Cinci, se afla un palat al plăcerii din marmură neagră, şlefuită. Exteriorul era o săgeată netedă şi lucioasă, înconjurată la etajele superioare de balcoane aurite şi glisoare argintii. Tuburi din sticlă curată ca lacrima se întindeau line, şi în jos, şi în sus, la toate cele patru colțuri ale clădirii.

Înăuntru erau saloane pentru modelarea corpului, îmbunătăţirea stării de spirit şi pentru orientare sexuală. Un client putea fi lustruit ca nou-nouţ, netezit, fasonat, remodelat sau satisfăcut sexual, fără să fie nevoit să părăsească vreun moment spaţiul clădirii.

Mai multe săli de antrenament erau dotate cu cele mai noi tipuri de aparate, pentru cei care preferau stilul „descurcă-te-singur”. Iar pentru cei care alegeau o cale pasivă pentru a fi frumoşi şi în formă, nişte consultanţi acreditaţi stăteau pregătiţi să mânuiască lasere şi tuburi de tonifiere pentru a scăpa orice client de cele câteva nesuferite de kilograme sau centimetri în plus.

Unul dintre etaje era dedicat abordării holistice, care includea tot ce se putea, de la echilibrarea chackrelor până la spălaturi interne cu cafea.

Eve nu era sigură dacă ar fi trebuit să râdă sau să se cutremure în timp ce scruta cu privirea toate acele oferte.

Băi cu noroi, curățări în profunzime cu alge, injecții cu placentă de oi crescute pe Alfa Şase, şedințe pentru calmare, excursii în realitatea virtuală, reglaj vizual, liftinguri faciale, împachetări şi morfină - toate acestea puteau fi făcute chiar în acel loc, şi se făceau oferte pentru diferite pachete.

Îndată ce mintea şi trupul îţi erau desăvârşite, erai invitat să explorezi posibilitatea de a găsi perechea potrivită pentru noul tău eu, cu ajutorul personalului calificat de la „Confidenţial”.

Firma ocupa trei etaje ale clădirii, iar personalul era îmbrăcat cu uniforme sub forma unor costume simple, negre, cu nişte inimioare mici şi roşii brodate pe piept. Cu calea frumuseții în pridvor, fețele şi corpurile atractive erau şi ele integrate în codul de îmbrăcăminte adecvată.

Antreul era realizat în stilul templelor greceşti, cu mici heleşteie muzicale, din care străfulgerau sclipirile peştişorilor aurii, şi coloane de marmură pe care se împleteau plante cățărătoare, care separau diferite spații. Locurile în care se putea sta aşezat erau amenajate jos, pe podeaua acoperită cu faianță, intime şi pline cu perne. Recepția era încadrată discret între palmieri cu frunze late.

- Am nevoie de informații privitoare la unul dintre clienții dumneavoastră.

Eve ridică insigna şi urmări cu atenție ochii recepționerei, care fură străbătuți de un tremur nervos.

- Nu avem dreptul de a da informații privitoare la clienții noştri.

Femeia îşi muşcă buza şi îşi trecu degetele peste inimioara minusculă tatuată sub ochi, ca o lacrimă roşie şi drăguță, apoi continuă:

- Toate serviciile pe care le oferim sunt strict confidențiale. Garantăm că vom păstra intimitatea clienților noştri.

- Una dintre clientele dumneavoastră nu-şi mai face griji cu privire la confidențialitate. Acum este treaba poliției. Vă pot trimite un mandat cam în cinci minute sau îmi puteți oferi informațiile de care am nevoie, şi astfel nici nu mai e nevoie să luăm la puricat toate dosarele.

- Dacă sunteți drăguță să aşteptați numai un minut, spuse recepționera şi îi indică cea mai apropiată zonă în care se putea sta jos, am să-l chem pe director să vorbească cu dumneavoastră.

- Foarte bine, răspunse şi se întoarse cu spatele, în timp ce recepționera îşi trase iute pe urechi o pereche de căşti.

- Miroase grozav aici, comentă Peabody. Întreaga clădire miroase minunat.

Trase adânc aer în piept şi continuă:

- Cred că pompează vreo substanță prin instalația de ventilație. Drăguț şi liniştitor.

Se instala pe una din pernele aurii de lângă o fântână cu clinchet.

- Aş vrea să trăiesc aici, adăugă ea.

- Eşti exasperant de plină de vioiciune în perioada asta, Peabody.

- Din cauza sărbătorilor. Oau, ia uită-te la ăsta! exclamă Peabody şi îşi roti capul, cu ochii lucind şi plini de admirație în timp ce un bărbat cu părul valuri-valuri de şuvițe blonde trecu fălos prin dreptul lor. De ce oare ar avea nevoie de un serviciu matrimonial un bărbat care arată aşa?

- De ce ar avea careva nevoie de aşa ceva? E de-a dreptul înfiorător.

- Ştiu şi eu? Poate câştigă timp sau scapă de necazuri, chinuială şi lacrimi.

Peabody se aplecă ca să se uite pe după Eve şi să-l poată privi mai departe pe acel bărbat.

- Ar trebui să încerc şi eu. Poate am noroc, zise ea.

- Nu e ăla genul tău.

Chipul lui Peabody se întunecă, la fel cum se întâmplase şi atunci când Evei îi displăcuse parfumul.

- Cum se face că... îmi place să mă uit la genul ăla de bărbați.

- Sigur că da, dar încearcă numai să porți o conversație cu el, spuse Eve şi-şi îndesă mâinile în buzunare, în timp ce se balansa pe călcâie. Tipul ăla e îndrăgostit de el însuşi şi are senzația că orice femeie care are parte de el ar trebui să-şi dea ochii peste cap, exact aşa cum ai făcut tu. Te-ar plictisi în zece minute, pentru că nu ştie să vorbească decât despre el - despre felul în care arată, despre ce face şi ce-i place. N-ai fi decât cel mai nou accesoriu al lui.

Peabody rămase pe gânduri, privind la Adonisul poleit cu aur care poza afectat la ghişeul de control.

- Păi bine, spuse Peabody, în cazul ăsta nu ne-am mai căzni să facem conversație. Am face doar sex.

- Ar fi o partidă îngrozitoare - nici nu i-ar păsa dacă ai termina sau nu.

- Mă termină numai când mă uit la el, spuse Peabody, însă oftă când îl văzu cum îşi scoase o oglinjoară cu spatele argintiu şi îşi examina chipul cu o admirație vizibilă. Uite, în momente ca astea te urăsc pentru că ai dreptate.

- Ia uită-te la chestia asta, spuse Eve încet. Ăştia doi sunt aşa de lustruiți, că am nevoie de ochelarii de soare să mă pot uita la ei.

- Ken şi Barbie prin oraş.

Când văzu privirea goală a Evei, Peabody mai scoase un oftat.

- Doamne, Dumnezeule, nu ai avut păpuşi Bărbie? Ce fel de copil ai fost?

- Nu am fost niciodată copil, răspunse Eve simplu şi se întoarse cu spatele ca să salute cuplul magnific care aluneca pe nesimțite înspre ea.

Femeia avea şoldurile înguste şi bustul generos, aşa cum cereau ultimele tendințe ale modei. Părul ei blond platinat îi cădea drept peste umeri, ca o cascadă, şi îi sălta uşor pe sânii frumoşi, în timp ce mergea.

Chipul îi era neted şi alb ca alabastrul, cu ochii adânci de un verde-intens, ca de smarald, adumbriți de gene lungi, rimelate în culori potrivite cu irişii săi ca două giuvaieruri. Avea buzele pline şi roşii, curbate într-un zâmbet politicos, de salut.

Companionul ei era în aceeaşi măsură de orbitor, asortat cu ea la culori, cu părul ca lumina lunii, dat pe spate şi prins într-o coadă lungă, împletită cu o panglică subțire, aurie. Avea umeri lați şi picioarele lungi.

Spre deosebire de restul personalului, cei doi nu erau îmbrăcați în negru, ci purtau în schimb nişte costume strânse pe corp, albe şi uşoare. Femeia îşi petrecuse cu isteține o eşarfă roşie peste şolduri.

Ea vorbi cea dintâi, cu o voce moale şi catifelată precum eşarfa.

- Eu sunt Piper, iar acesta este Rudy, asociatul meu. Cu ce vă putem ajuta?

- Avem nevoie de câteva informații în legătură cu o clientă de-a dumneavoastră.

Eve îşi scoase încă o dată insigna la vedere.

- Investighez o crimă, anunță ea.

- O crimă! exclamă femeia şi îşi duse mâna în dreptul inimii. Una dintre clientele noastre? Rudy!

- Fiți sigură că vom coopera cum ştim mai bine. Bărbatul vorbi pe un ton liniştit şi alunecos, ca de bariton. Ar fi mai bine să purtăm această conversație sus, numai între noi.

Făcu un gest cu mâna înspre unul dintre tuburile din sticlă curată ca lacrima ale unui lift încadrat de nişte azalee enorme, albe şi înflorite.

- Sunteți sigură că victima era una dintre clientele noastre?

- Iubitul ei a cunoscut-o prin intermediul serviciului dumneavoastră.

Eve păşi direct în mijlocul camerei de lift şi rămase acolo, ignorând priveliştea care se desfăşura în timp ce urcau ca săgeata. Nu-i plăcuseră niciodată înălțimile.

- Înțeleg, spuse Piper şi oftă. Avem o rată de succes deosebit de mare în a găsi perechi potrivite. Sper că nu a fost vorba despre o ceartă între cei doi amanți care să fi dus la tragedie.

- Încă nu am tras concluziile.

- Nu cred să fie vorba despre aşa ceva. Scanăm cu mare grijă lucrurile.

Când liftul se opri, Rudy făcu un gest cu mâna înspre ieşirea din tubul de sticlă.

- Cum?

- Suntem conectați la ComTrack.

În timp ce vorbea, le conduse de-a lungul unui coridor alb şi liniştit ca un spital, cu rame aurii care încadrau culori de apă delicate, ca un vis, şi un festin de flori proaspete în vaze curate.

- Fiecare cerere este înscrisă în sistem. Analizăm trecutul marital, câştigurile şi, bineînțeles, cazierul. Cei care depun cereri la noi trebuie de asemenea să dea şi testul standard de personalitate. Sunt respinşi toți cei cu tendințe violente. Preferințele şi dorințele sexuale sunt înregistrate, analizate şi apoi este găsită perechea cea mai potrivită.

Deschise uşa către un birou încăpător, văruit în alb-orbitor şi roşu-țipător. Peretele din sticlă filtra atât strălucirea soarelui, cât şi zgomotul traficului din aer.

- Şi care este procentul de personaje cu comportamente deviante?

Buzele perfecte ale lui Piper se subțiară.

- Nu catalogăm preferințele sexuale ale clienților drept deviante decât atunci când partenerul, sau partenerii au nevoie de obiecte.

Eve ridică uşor din sprâncene.

- Haideți mai bine să folosim definiția mea. Constrângere, sado sau maso. Aveți vreun client pe aici care să vrea să-şi spilcuiască partenerul după o partidă de sex?

Rudy îşi drese glasul şi se mută în spatele unei console late şi albe.

- Cu siguranță că unii dintre cei care îşi depun cererile caută ce noi am putea numi experiențe sexuale aventuroase. Cum spuneam, astfel de preferințe sunt potrivite cu altele asemănătoare, ale celorlalți clienți.

- Ce perechi potrivite ați găsit pentru Marianna Hawley?

- Marianna Hawley? întrebă el şi-i aruncă o privire lui Piper.

- Mă pricep mai bine la chipuri decât la nume, spuse ea şi se întoarse către monitorul din perete, în timp ce Rudy introducea numele în computer. Câteva secunde mai târziu, Marianna le zâmbi de pe monitor, cu ochii ei veseli şi plini de viață.

- A, da. Îmi amintesc de ea. Era fermecătoare. Da, mi-a făcut într-adevăr plăcere să lucrez cu ea. Căuta un soț, cineva cu simțul umorului împreună cu care să poată aprecia arta... nu, nu, cred că teatrul, mai degrabă.

Bătu cu o unghie perfectă peste buza superioară, apoi continuă:

- Era o romantică, dulce şi de modă veche. Piper păru că realiză dintr-odată ce se întâmplase, şi mâna îi căzu inertă pe lângă corp.

- A fost omorâtă? Vai, Rudy!

- Ia un loc, draga mea. Bărbatul trecu cu grație în jurul consolei şi îi luă mâna, i-o mângâie şi o conduse către o sofa lungă, cu perne adânci, umplute cu aer.

- Piper se implică foarte mult personal în relația cu clienții noştri, îi spuse el Evei. De aceea este aşa de nemaipomenită în ceea ce face. Îi pasă.

- La fel şi mie, Rudy.

Cu toate că tonul vocii Evei era egal, bărbatul aruncă o privire asupra chipului ei, şi ce văzu acolo îl făcu să încuviințeze din cap:

- Da, sunt sigur că aşa faci. Şi suspectezi că a omorât-o cineva din sistemul nostru, cineva pe care l-ar fi putut cunoaşte prin serviciul nostru.

- Fac cercetări. Am nevoie de nume.

- Dă-i tot ce are nevoie, Rudy, spuse Piper şi îşi tampona zona de sub ochi cu degetele, ca să-şi usuce lacrimile.

- Aş fi tare bucuros să pot face asta, însă avem o responsabilitate față de clienții noştri. Garantăm intimitatea.

- Marianna Hawley avea dreptul la intimitate, spuse Eve pe un ton abrupt, cineva a violat-o, a sodomizat-o şi apoi a strangulat-o. Aş spune că i-au cam încălcat intimitatea. Mă îndoiesc că vreunul dintre clienții dumneavoastră s-ar bucura să pățească la fel.

Rudy trase adânc aer în piept. Chipul îi pălise şi mai tare, dacă aşa ceva mai era posibil, aşa încât ochii păreau flăcări pe o câmpie albă şi lucioasă.

- Am încredere în dumneata că vei păstra discreția.

- Puteți avea încredere în mine că voi fi bună, îi răspunse Eve şi aşteptă ca el să ceară lista cu numele perechilor potrivite Marianei Hawley.

4

Sarabeth Greenbalm avea o zi îngrozitoare. În primul rând, îi displăcea la culme să lucreze în tura de după-amiază de la „Punctul dulce”. Clientela care frecventa locul, de la amiază până la ora cinci, era formată în mare majoritate din mici directoraşi care-şi doreau un prânz cât mai lung şi nişte senzaţii ieftine. Cu accent pe ieftin. Cei din teapa în-urcare-pe-scara-ierarhică-a-companiei nu aveau prea mulţi bani de aruncat pe o stripteusă.

Nu le plăcea decât să caşte ochii şi să urle ca nişte apucaţi.

După cinci ore de muncă asiduă avea un câştig net de aproape o sută, în numerar şi fise de credit, şi o jumătate de duzină de fraze de-ale beţivanilor.

Dintre care niciuna nu amintea de căsătorie.

Căsătoria era Sfântul Graal al Sarabethei.

Nu avea să-şi găsească un soţ înstărit, lucrând în tura de după-amiază într-un bar de striptease. Nici chiar într-un local select, aşa cum era „Punctul dulce”. Mai erau ceva şanse în timpul orelor de noapte, atunci când intrau agale persoanele importante sau directorii generali ai diferitelor companii, aducând cu ei clienți importanți care doreau să fie excitați pentru câteva ore. Putea scoate uşor o mie, şi dacă mai venea vorba şi de un dans în poală, suma se dubla. Dar partea cea mai bună era că aduna cărți de vizită.

Mai devreme sau mai târziu, unul dintre tipii ăia în costume de director, cu zâmbetele lor mari şi albe şi cu mâini lacome, cu manichiura perfectă, avea să-i pună un inel pe deget pentru a-şi câştiga privilegiul de a o pipăi.

Toate astea erau parte a planului ei de carieră, pe care şi-l alcătuise cu grijă încă de acum cinci ani, de când plecase din Allentown, statul Pennsylvania, şi se mutase la New York. Cariera ei de stripteusă ajunsese într-un punct mort în Allentown şi îi aducea un câştig net pe săptămână, care o ajuta să rămână pe linia de plutire şi să nu ajungă şi

ea una dintre cei care dormeau pe străzi. Cu toate acestea, mutarea la New York fusese un pas îndrăzneț. Era şi mai mare concurența pe fiecare dolar aruncat pentru distracții. Iar concurența era mai tânără.

În primul an lucrase în două schimburi, chiar şi trei, dacă mai avea energie să stea dreaptă. Muncise bătând cluburile ca o hoinară şi plătind administratorilor cel mai dur comision, de 40 %. Fusese un an oribil, dar îşi câştigase locşorul ei.

În al doilea an căutase să-şi găsească un loc stabil într-un club select, cu mulți clienți. Durase aproape toate cele douăsprezece luni ale anului, însă reuşise să-şi cioplească o nişă numai a ei la „Punctul dulce”. În cel de-al treilea an se căznise să ajungă cap de afiş, în acel circ al foamei, şi să se bucure de publicitate, şi îşi investise pe ascuns profiturile.

În plus, irosise aproape şase luni - după spusele ei - cochetând cu ideea de a coabita cu mardeiaşul de şef al clubului.

Şi se prea poate să-i fi acceptat până la urmă oferta, dacă el nu s-ar fi băgat într-o bătaie, în care l-au tăiat în şase bucăţi distincte, la o cârciumă de cartier unde-şi luase o a doua slujbă, deoarece Sarabeth insistase ca el să aibă un cont mai gras, dacă voia să se culce tot timpul cu el.

Până la urmă socotise că lucrurile ieşiseră bine, cu puţin noroc. Acum, în cel de-al patrulea ei an la New York, avea patruzeci şi trei de ani, şi vremea ei era cam pe sfârşite.

Nu-i displăcea să danseze goală. Era o dansatoare a naibii de bună, iar corpul ei - pe care şi-l studia în timp ce se învârtea în faţa oglinzii din dormitor - era cuponul ei de masă.

Natura fusese generoasă, şi o înzestrase cu sâni mari şi ridicaţi, care nu avuseseră nevoie de augmentări. Până acum. Torsul lung, picioare lungi şi un fund viguros. Da, avea toate armele de care avea nevoie.

Trebuise să cheltuiască ceva bani pentru a-şi aranja faţa, dar fusese o investiţie bună. Se născuse cu buze subţiri, bărbia scurtă şi fruntea îngustă. Însă rezolvase toate astea cu câteva drumuri la un centru de înfrumuseţare. Acum avea o gură plină şi roşie, o bărbie ascuţită cu neobrăzare şi sprâncene arcuite şi clare.

Sarabeth Greenbalm arăta, după propriile-i cuvinte, al naibii de bine.

Problema era că ajunsese la ultima bancnotă de cinci sute şi mai avea încă de plătit chiria, plus că o gorilă peste măsură de însetată, din mulţimea de la prânz, îi rupsese cea mai bună pereche de chiloţi, înainte să apuce să se strecoare afară.

O durea capul, o dureau picioarele, şi rămăsese tot nemăritată.

Nu ar fi trebuit să arunce cei trei mii de dolari la „Confidenţial”. Privind retrospectiv la ceea ce păruse la început o investiţie făcută cu cap, păreau acum mai degrabă bani serioşi duşi pe apa sâmbetei. Numai codaşii apelau la servicii matrimoniale, îşi spuse ea în gând, în timp ce-şi înfăşură un halat roz şi scurt în jurul corpului. Iar la codaşi trăgeau numai codaşii.

După ce se întâlnise cu primii doi bărbaţi de pe lista ei de perechi potrivite, se dusese direct pe Bulevardul Cinci şi-şi ceruse banii înapoi. Regina de gheaţă cea blondă nu mai fusese la fel de prietenoasă, reflectă Sarabeth. Niciun ban înapoi, nici vorbă, nici pomeneală.

Ridicând din umeri precum un filosof, Sarabeth trecu din dormitor în bucătărie - o plimbare foarte scurtă într-un apartament cu puţin mai mare decât cabina de schimb comună de la „Punctul dulce”.

Banii se sfârşiseră, erau tăiaţi de pe listă. Şi învăţase o lecţie: trebuia să se bazeze pe ea însăşi, şi nu mai pe ea.

Ciocănitul de la uşă o întrerupse să mai caute plină de speranţe cele câteva propuneri ale Robotul multifuncţional. Îşi strânse mai tare halatul în jurul corpului, cu un aer absent, apoi bătu cu pumnul în perete. Vecinii ei, soț şi soție, se băteau ca pisicile şi se cordeau ca nurcile, aproape noapte de noapte.

Nu atenua zgomotul nici măcar cu un decibel, atunci când bătea cu pumnul în pereți, dar se simțea mai bine dacă o făcea.

Îşi întoarse neîncrezătoare privirea căpruie şi trase cu ochiul prin vizorul de siguranță, după care zâmbi larg, ca o fetişcană. Dezarma în grabă încuietorile, şi dădu uşa de perete:

- Salutare, Moşule!

Ochii lui străluciră, plini de voioşie:

- Crăciun fericit, Sarabeth!

Zornăi din cutia mare şi argintie pe care o purta în braţe, îi făcu cu ochiul şi adăugă:

- Ai fost cuminte?

Căpitanul Ryan Feeney se aşeză la capătul biroului Evei, molfăind migdale glazurate. Avea chipul îmbătrânit şi ursuz, ca al unui baset, şi o claie de păr roşcat, des şi sârmos, presărat cu multe fire de păr argintii, subţiri şi metalice. Avea o pată ruginie pe cămaşa boţită - amintirea supei de fasole pe care o servise la prânz - şi o mică crestătură în barbă, semnul unde se tăiase dimineaţă, în timp ce se bărbierea.

Arăta inofensiv.

Eve ar fi trecut prin orice uşă alături de el. De altfel, o şi făcuse.

El o antrenase şi o învăţase ce ştia. Iar acum, în funcţia lui de căpitan al diviziei detectivilor electronici, îi era indispensabil.

- Aş vrea să-ţi pot spune că flecuşteţul ăla de clamă era unicat, spuse el şi-n acelaşi timp îşi mai aruncă o alună în gură. Cu toate astea, se vinde într-o duzină de prăvălii din oraş.

- Şi câte mai aveţi de cercetat?

- Patruzeci şi nouă dintre ele au fost vândute în ultimele şapte săptămâni, spuse el şi se scarpină în barbă, poposind în dreptul crestăturii. Acul de păr face în jur de cinci sute. Patruzeci şi opt dintre clienţi au plătit cu credite, şi unul singur în numerar.

- Ăla trebuie să fie el.

- Mai mult ca sigur, spuse Feeney şi îşi scoase carneţelul de notiţe. Tranzacţia în numerar a fost făcută pe Strada Patruzeci şi nouă, la „Aur şi argint la Sal”.

- O să fac cercetări, mulţumesc.

- Pentru nimic. Mai e şi altceva? McNab vrea şi poate să facă treabă.

- McNab?

- I-a plăcut să lucreze alături de tine. E un băiat bun şi isteţ, şi îi poţi da să facă orice trebuşoară murdară.

Eve chibzui o clipă asupra tânărului detectiv cu uniformă colorată, cu mintea ascuţită şi gura bogată.

- Îi tot dă târcoale lui Peabody.

- Şi crezi că Peabody nu-i poate face faţă?

Eve se încruntă, bătu darabana cu degetele şi ridică din umeri, apoi adăugă:

- Ba da, doar e fată mare, iar el mi-ar fi de folos. L-am contactat pe fostul soț al victimei. S-a mutat în Atlanta. Alibiul său pentru perioada de care vorbim pare solid, însă nu ar strica să cercetăm mai îndeaproape. Să vedem dacă nu cumva şi-a făcut vreo rezervare pentru vreun zbor spre New York, sau dacă nu a sunat-o cumva pe victimă.

- McNab poate face asta şi în somn.

- Spune-i să stea treaz şi să facă toate astea, spuse Eve şi se întinse după un disc cu informaţiile din dosar, pe care i-l dădu. Aici sunt toate informaţiile pe care le am despre fostul soţ. Am să cercetez şi numele perechilor potrivite pe care le-am primit de la „Confidenţial". Am să i le trimit şi pe acelea, după ce arunc o privire peste ele.

- Nu înțeleg locurile de genul ăsta, spuse Feeney, scuturând din cap a dezaprobare. Pe vremea mea cunoşteai dame în stilul ăla clasic, de modă veche. Le agățai într-un bar.

Eve ridică din sprânceană.

- Aşa ți-ai cunoscut nevasta?

Feeney afişă deodată un zâmbet până la urechi şi spuse:

- A funcționat, nu-i aşa? Am să-i dau asta lui McNab, spuse el şi se ridică de pe birou. Nu s-au terminat orele de program, Dallas?

- Ba da, chiar acum. Cred că o să cercetez mai întâi numele alea şi abia apoi am să plec spre casă.

- Cum vrei. Eu unul o şterg de-aici.

O porni către uşă, îndesându-şi punga de migdale în buzunar, apoi adăugă:

- Aa, şi abia aşteptăm petrecerea de Crăciun. Eve era deja concentrată asupra monitorului de la calculator, şi abia dacă-i aruncă o privire în timp ce întrebă:

- Ce petrecere?

- Petrecerea ta.

- Aa! exclamă Eve, căutând în zadar prin minte ceva despre vreo petrecere. Da, grozav!

- Nu ştii nimic despre asta, nu?

- Ar trebui.

Şi zâmbi, că doar stătea de vorbă cu Feeney. Apoi continuă:

- Dar e în alt colț de minte. Uite ce e, dacă o vezi pe Peabody prin biroul comun, spune-i că...

- În regulă.

Petrecere, cugetă ea şi oftă. Oriunde se întorcea, Roarke dădea câte o petrecere sau o târa după el pe la vreuna. Şi

înainte să mai apuce să gândească ceva, avea să o ia Mavis în primire şi să o bată la cap să se coafeze, să-şi aranjeze faţa şi corpul, sau să încerce noul model de rochie creat de iubitul ei, Leonardo.

Dacă tot trebuia să meargă la o nenorocită de petrecere, de ce nu putea merge aşa cum era?

Pentru că era nevasta lui Roarke, îşi reaminti ea. Şi în această calitate era de aşteptat din partea ei să-şi îndeplinească atribuţiile sociale cu o înfăţişare ceva mai frumoasă decât cea a unei poliţiste care nu se gândeşte decât la crime, cât e ziua de lungă.

Dar asta avea să fie... când avea să fie. Iar astălaltă era acum.

- Computer, listează numele perechilor potrivite găsite de „Confidenţial” pentru Hawley, Marianna.

„Procesez... se auzi răspunsul computerului. Prima pereche potrivită din cele cinci... Dorian Marceli, celibatar, alb, sex masculin, vârsta treizeci şi doi de ani.”

În timp ce computerul lista datele statistice, Eve studie imaginea de pe monitor. Un chip plăcut la înfăţişare - cu o privire timidă. Lui Dorian îi plăceau arta, teatrul şi filmele vechi, şi spunea despre el că e un romantic incurabil, care-şi caută sufletul pereche. Pasiunile lui erau fotografia şi snow-boardingul.

Dorian nu avea nimic special, îşi spuse Eve în gând, dar o să vadă ei ce pusese la cale în noaptea în care fosese omorâtă Marianna.

„A doua pereche potrivită din cele cinci, se porni computerul din nou... Charles Monroe, celibatar, alb, sex masculin...”

- Uau, uau, ia stai puţin. Opreşte! exclamă Eve râzând şi scrută chipul de pe monitor. Ei bine, Charles, încântată să te întâlnesc tocmai aici.

Îşi aminti cât de drăguţ era chipul care-i întorcea acum zâmbetul. Îl întâlnise pe Charles Monroe cu aproape un an în urmă, în timp ce investiga o altă crimă - cazul care-i adusese împreună pe ea şi Roarke. Charles era un prostituat licențiat, fermecator şi priceput. Şi ce Dumnezeului căuta un gigolo bine cotat, aşa cum era Charles, într-o rețea de matrimoniale? se întrebă Eve.

- Dai raite prin oraş, Charlie? Se pare că o să avem o nouă discuție. Computer, treci la a treia pereche potrivită.

‚A treia pereche potrivită din cele cinci, Jeremy Vandoren, divorțat...”

- Locotenent.

- Computer, pauză. Da? întrebă Eve şi îşi aruncă privirea spre Peabody, care se codea să intre.

- Căpitanul Feeney zicea că ai terminat treaba cu mine pe ziua de azi.

- Exact. Mai verific câteva nume înainte să plec şi eu.

- Şi... ăăă... a mai zis că o să-l foloseşti pe McNab pentru o parte din investigațiile pe computer.

- Exact.

Eve îşi înclină capul şi se lăsă pe spate în scaun, în timp ce Peabody se căznea să-şi mențină expresia feței.

- E vreo problemă? întrebă Eve.

- Nu - adică... Dallas, nu ai cu adevărat nevoie de el. Şi în plus, scoate peri albi la toată lumea.

Eve zâmbi, bine dispusă.

- Mie nu-mi scoate peri albi. Cred că va trebui să înveți să-ți mențiii culoarea părului, Peabody. Dar nu-i sfârşitul lumii, cea mai mare parte din munca pe care am să i-o dau de făcut o să o rezolve în Departamentul pentru Investigații Electronice.

- Nu o să stea prea mult pe aici.

- O să găsească el o cale, mormăi Peabody. Se dă aşa mare.

- Dar face treabă bună. Şi oricum... Eve îşi întrerupse un moment şirul vorbelor, căci comunicatorul ei scosese un sunet de avertizare. Fir-ar al naibii, ar fi trebuit să o şterg de aici din timp.

Scoase comunicatorul şi răspunse.

- Dallas.

- Locotenente!

Chipul lat şi aspru al comandantului Whitney umplu ecranul.

- Da, domnule!

- Avem un caz de crimă care pare a fi în legătură cu cazul Hawley. Polițiştii se află chiar acum la fața locului. Vreau să preiei tu cazul. Prezintă-te imediat pe Strada de Vest, 112, 23B, apartament 5D. Contactează-mă la biroul meu de acasă de îndată ce ai o confirmare a status-ului.

- Da, domnule. Am şi pornit.

Îi aruncă lui Peabody o privire fugară, în timp ce se ridică şi-şi luă haina din cuier.

- Eşti iarăşi la datorie, îi spuse ea.

Poliţistul care stătea de veghe la uşa Sarabethei avea o privire care-i spunea Evei că mai văzuse deja scene asemenea celei din spatele uşii, şi că se aştepta să mai vadă încă şi altele la fel.

- Ofițer Carmichael, începu Eve să vorbească, scrutând insigna cu numele. Despre ce-i vorba?

- O femeie albă, de circa patruzeci de ani, moartă la locul faptei. Apartamentul e pe numele Sarabeth Greenbalm. Nu sunt semne că ar fi intrat cu forța, şi nici urme de violență. În clădirea aceasta nu e nicio cameră de securitate, în afară de cea de la intrarea în imobil. Eu şi partenerul meu patrulam străzile când dispecerul a trimis apelul, la orele 16:35. Un caz 1222, raportat de către un anonim, de la această adresă. Am răspuns la apel, şi am ajuns la orele 16:42. Uşa de la intrarea în imobil, precum şi cea de la intrarea în apartament nu mai erau securizate. Am intrat şi am găsit cadavrul. Apoi am izolat zona şi am alertat dispecerul cu privire la moartea curioasă de la această adresă.

- Unde ți-e partenerul, Carmichael?

- Să trăiți, încearcă să-l găsească pe administratorul imobilului.

- Foarte bine. Ai grijă să nu mai intre nimeni pe palierul ăsta. Stai de gardă până la noi ordine.

- Da, să trăiți, răspunse Carmichael şi aruncă o privire către Peabody, care trecu chiar atunci pe lângă ea, alături de Eve.

Peabody era văzută de către ceilalți polițişti ca animalul de companie al locotenentului Dallas, şi o tratau cu grade diferite de pizmă, indignare sau respect.

Cum Peabody simți câte puțin din toate trei venind din partea ofițerului Carmichael, smuci din umeri şi o urmă pe Eve dincolo de uşă.

- Reportofonul e pornit. Peabody?

- Da, să trăiți!

- Locotenent Dallas şi ajutorul său, la locul crimei de pe Strada de Vest, 112, 23B, apartamentul Sarabethei Greenbalm.

În timp ce vorbea, Eve îşi scoase un spray de izolare din trusa sa de teren şi îşi pulveriza pe mâini şi pe pantofi, apoi i-l dădu lui Peabody.

- Victima, care urmează a fi identificată, este o femeie albă.

Se apropie de cadavru. Zona dormitorului era doar un alcov care se făcea din camera mare, iar patul era îngust, în genul celor de campanie, şi se putea ridica pentru a face

mai mult spaţiu. Era acoperit cu cearşafuri albe, simple, şi o cuvertură maro, uzată la margini.

De data asta folosise o ghirlandă roşie, cu care îi înfăşurase corpul ca un şarpe boa, de la gât până la glezne, aşa că acum semăna cu o mumie decorată. Părul, de o nuanţă de violet pe care Eve îşi închipui ca Mavis ar fi apreciat-o foarte tare, îi fusese pieptănat cu grijă şi coafat într-un coc în vârful capului.

Buzele, care după moarte rămăseseră fără vlagă, fuseseră date cu un ruj violet-aprins, iar obrajii cu un roz pal. Pleoapele îi fuseseră fardate cu grijă, până la sprâncene, cu o umbră palidă de sclipici auriu.

De ghirlandă, chiar în dreptul gâtului, era prins un cerculeţ verde şi lucios. Iar în el stăteau două păsări, una aurie şi cealaltă argintie, înghesuite una într-alta, cioc în cioc.

- Turturele, nu-i aşa?

Eve studie cu atenţie broşa.

- Am căutat cântecul, continuă ea. În cea de-a doua zi, dragostea lui cea mare îi oferă două turturele.

Eve apăsă uşor cu mâna peste obrazul ei fardat.

- E moartă recent. Pun pariu că n-a trecut nicio oră de când a terminat treaba.

Se dădu înapoi şi-şi scoase telefonul ca să-l contacteze pe Whitney şi să ceară o „Echipă de investigaţie la locul crimei”.

Ajunse acasă aproape de miezul nopţii. Umărul îi pulsa uşor, dar îl putea ignora. Ce o enerva cel mai tare era starea de sfârşeală. În ultima vreme apărea prea repede şi prea puternică.

Ştia prea bine care ar fi fost părerea cicălitorului-şef al departamentului despre asta. Recuperarea fusese prea scurtă. Mai avea dreptul la o permisie de zece zile, din pricina rănii. Se întorsese prea repede la datorie.

Apoi încetă să se mai gândească la asta, pentru că se amăra prea tare.

Uitase să mănânce, aşa că primele ghiorăituri de foame apărură de cum păşi în intimitatea căminului său. Am

nevoie doar de o acadea, gândi ea şi-şi frecă faţa cu mâinile, apoi se întoarse către scanerul de lângă uşă.

- Unde-i Roarke?

„Roarke este în biroul său de acasă”, veni răspunsul.

Normal că acolo e, îşi dădu ea seama, şi începu să urce scările. Omul ăsta nu părea să aibă nevoie de somn, ca orice altă fiinţă normală. Îşi imagina că arăta la fel de proaspăt cum îl lăsase de dimineață.

Lăsase uşa deschisă, aşa că fu de ajuns să arunce o privire scurtă în birou, pentru ca ipoteza ei să fie confirmată. Stătea în fața consolei mari şi lucioase şi scana de zor monitoarele, dădea în acelaşi timp ordine prin video telefonul său, iar în spatele lui zumzăia faxul cu laser.

Şi era senzual ca un păcat.

Eve calculă că, dacă ar face rost de acadeaua aia pe care o avea în minte, ar putea câştiga destulă energie cât să sară pe el.

- Tu nu termini niciodată? spuse ea pe un ton de comandă, în timp ce păşi în încăpere.

El îi întoarse privirea, îi zâmbi, apoi se întoarse iarăşi către video telefon.

- În regulă, John, ai grijă să se producă schimbările de care am vorbit. O să le parcurgem pe îndelete mâine.

Întrerupse transmisia.

- Nu trebuia să te opreşti, începu ea. Voiam doar să te anunț că am sosit acasă.

- M-am distrat nițel, cât te-am aşteptat.

Îşi lăsă capul într-o parte şi îi studie chipul cu atenție.

- Ai uitat să mănânci, aşa-i?

- Speram să găsesc o acadea. Ai vreuna?

Se ridică în picioare şi traversă podeaua lustruită până la robotul multifuncţional. Câteva momente mai târziu ridică un bol cu pereţi groşi şi verzi, plin cu supă aburindă.

- Asta nu e o acadea.

- O să hrănim copilul după ce avem grijă de femeie.

Aşeză bolul cu supă pe masă şi îşi turnă un pahar de coniac.

Eve se duse lângă masă şi adulmecă supa. Aproape că-i curseră balele.

- Tu ai mâncat? îl întrebă ea cu gura plină, şi aproape că gemu de plăcere în timp ce el aşeză pe masă o farfurie

cu pâine fierbinte. Trebuie să te opreşti şi să nu mai ai atâta grijă de mine.

- E una din micile mele plăceri.

Se aşează lângă ea, sorbi din coniac şi privi cum mâncarea caldă îi readucea Evei culoarea în obraji.

- Şi da, am mâncat, dar nu aş refuza o bucăţică de pâine.

- Îhî.

Amabilă, Eve rupse o bucată mare în două şi îi dădu jumătate. Era destul de plăcut, constată ea.

Să stea amândoi şi să împartă supă şi pâine după o zi lungă de muncă.

Ca doi oameni normali, cum ar veni.

- Deci... Roarke Industries a crescut cu cât, opt procente ieri?

Roarke ridică o sprânceană.

- Opt şi trei sferturi. Ați devenit brusc interesată de piața bursei, doamnă locotenent?

- Sau poate sunt doar cu ochii pe tine. Dacă acțiunile tale o iau în jos, aş putea fi nevoită să te părăsesc.

- Am să ridic această problemă la următoarea şedință cu acționarii. Vrei nişte vin?

- Poate. Îl aduc eu.

- Stai jos şi mănâncă. Nu am terminat încă cu grija pentru tine.

Se ridică şi aduse o sticlă deja desfăcută şi pusă la răcit în dulapul în care se afla cutia frigorifică.

În timp ce el turna, Eve râcâia ultimele înghițituri de supă din bol, abia rezistând tentației de a-l linge până se făcea lună. Simțea că s-a încălzit şi se liniştea. Ca acasă.

- Roarke, dăm o petrecere?

- Cred că da. Când?

- Nu ştiu când.

În timp ce-şi ridică privirea către el, între sprâncene îi apăru o cută.

- Te-aş mai întreba dacă aş şti când e? adăugă ea. Feeney a spus ceva despre petrecerea noastră de Crăciun.

- Pe douăzeci şi trei decembrie. Da, dăm o petrecere.

- De ce?

- Draga mea Eve, începu Roarke şi se aplecă să o sărute pe frunte, înainte de a se aşeza la loc pe scaun. Pentru că vin sărbătorile.

- Şi cum se face că nu mi-ai spus şi mie?

- Cred că ți-am spus.

- Nu-mi aduc aminte.

- Ai cumva carnețelul de notițe la îndemână?

Bombănind în continuare, Eve îşi scoase carnețelul din buzunar şi introduse data. Şi acolo, limpede precum cristalul, era afişată informația, urmată de inițialele ei, semn că o introdusese chiar ea.

- Ah.

- Mâine aduc brazii.

- Brazii?

- Da. O să avem unul mai sobru în salon şi alți câțiva în sala de recepții de sus. Dar m-am gândit să avem unul mai mic şi mai intim la noi în dormitor. Şi pe ăla îl putem împodobi chiar noi.

Ochii Evei se făcură mari.

- Vrei să împodobim un brad?

- Da, vreau.

- Habar nu am cum se face asta. Nu am mai împodobit niciun brad de Crăciun până acum.

- Nici eu, sau cel puțin nu am mai împodobit unul de ani de zile. O să fie primul nostru brad.

Căldura care îi traversă corpul nu mai avea nimic de-a face cu mâncarea caldă sau cu vinul de colecție. Buzele i se lăsară în jos.

- Probabil c-o să-l facem harcea-parcea. Roarke îi luă mâna pe care ea o întinsese către el.

- Fără îndoială. Te simți mai bine?

- Da, mult mai bine.

- Vrei să-mi povesteşti cum a fost în seara asta?

Degetele ei se strânseră peste ale lui.

- Da, vreau.

Îi dădu drumul la mână şi se ridică în picioare, deoarece gândea mai clar dacă se mişca în acelaşi timp.

- A mai comis o crimă, începu ea. Acelaşi fel de a acționa. L-au surprins camerele de supraveghere de afară. Costumul de Moş Crăciun, cutia mare, argintie, cu fundă bogată, l-a lăsat un ac de păr cu două păsări într-un inel.

- Turturele.

- Exact - sau pe acolo, în orice caz. Habar nu am cum arată o nenorocită de turturea. Niciun semn de forță la intrare, nicio urmă de violență. Îmi imaginez că din raportul toxicologic o să reiasă că a fost tranchilizată. A fost legată, probabil că i-a pus şi căuş, pentru că

apartamentul nu era izolat fonic. Avea nişte fibre pe limbă şi pe buze, dar nu a lăsat în urmă obiectul pe care l-a folosit pe post de căuş.

- Abuzată sexual?

- Da, la fel ca şi prima. Şi pe sânul drept era un tatuaj temporar, proaspăt făcut. Dragostea mea adevărată. Şi a înfăşurat-o într-o ghirlandă roşie, i-a fardat faţa, i-a coafat părul. Baia era cea mai curată încăpere din tot apartamentul. Presupun că a dereticat-o chiar el după ce a terminat să se cureţe. Murise numai de o oră când am ajuns eu. Telefonul anonim a fost dat de la un aparat cu fise, la un bloc distanță de cel în care locuia ea.

Roarke vedea cum i se întorcea toată frustrarea. Se ridică şi luă amândouă paharele.

- Cine era femeia?

- O stripteusă care lucra la „Punctul dulce” - un club select din Vest.

- Da, ştiu unde este, spuse Roarke şi îi întinse paharul cu vin când ea se întoarse către el cu ochii micşorați. Şi da, întâmplarea face să fie în proprietatea mea.

- Urăsc cu adevărat situațiile în care se dovedeşte a fi aşa.

Cum Roarke nu făcu altceva decât să zâmbească larg, Eve scoase un oftat.

- În orice caz, continuă ea, a lucrat în tura de după-amiază şi a terminat chiar înainte să se facă ora cinci. Din cercetări rezultă că s-a dus direct acasă –s -a uitat peste AutoBucătar pe la şase, chiar în momentul în care camerele de supraveghere de afară l-au înregistrat pe nemernicul care intra în clădire.

Eve rămase cu privirea țintă în paharul cu vin:

- Cred că nici nu a apucat să-şi servească cina.

- Se mişcă repede.

- Şi se distrează de minune. Mi se pare că vrea să-şi termine norma până de Anul Nou. Trebuie să mă uit peste legăturile ei cu exteriorul, peste câştiguri şi peste însemnările personale. Trebuie să fac cercetări cu privire la acul de păr. Cu costumul de Moş sau cu ghirlanda nu ajung nicăieri. Ce naiba de legătură poate fi între o secretară administrativă dulce foc şi o stripteusă?

- Cunosc tonul ăsta, spuse el şi se întoarse cu spatele, pornind către consola de lucru. Hai să vedem ce putem face.

- Nu am spus că trebuie să te apuci tu să cauți informații.

Roarke îi aruncă o privire rapidă.

- Era de la sine înțeles. Cum ziceai că o chema?

- Nu era deloc de la sine înţeles. Sarabeth - într-un singur cuvânt şi fără „h” - Greenbalm.

Traversă încăperea şi se opri lângă el, în spatele consolei.

- Îmi spuneam doar gândurile cu voce tare, mai spuse ea. Adresa e Strada de Vest, 112, 23B.

- Am găsit. Ce vrei mai întâi?

- Legăturile cu exteriorul le pot cerceta eu dimineață. Mergi fie la „finanțe”, fie la „date personale”.

- „Finanțele” ți-ar lua mai mult, hai să începem cu ele.

- Dar să nu te dai mare, îl avertiză Eve, şi pufni în râs când el îşi strecură mâna în jurul taliei şi o trase mai aproape.

- Sigur că nu am de gând să mă dau mare. Subiectul: Sarabeth Greenbalm, începu el, apoi îşi înfundă nasul în gâtul Evei. Domiciliată în Strada de Vest, 112.

Mâna îi alunecă şi îi cuprinse un sân.

- Toate înregistrările financiare, începând cu ultimele tranzacții, comandă el.

„În curs de procesare...”

- Şi acum, spuse el şoptit în timp ce o întoarse pe Eve până când trupurile lor se lipiră unul de altul. Ar trebui să am destul timp să...

Gura lui alunecă repede în jos şi apăsă cu putere peste a ei, dându-i capul pe spate, către tavanul elegant.

„Informaţiile sunt complete.”

- Ei bine.

Îi muşcă uşor buza de sus.

- Se pare că nu am destul timp. Informațiile dumneavoastră, doamnă locotenent.

Eve îşi drese glasul şi dădu drumul aerului din piept.

- Te pricepi, spuse ea şi mai respiră o dată. Vreau să spun că te pricepi foarte bine.

- Ştiu.

Şi pentru că Eve nu-şi recăpătase încă pe deplin echilibrul, se aşeză şi o trase până se rostogoli în brațele lui.

- Hei, încerc să lucrez.

- Şi eu la fel, răspunse el în timp ce o întoarse cu fața înainte şi începu să o muşte uşor de ceafă. Eu lucrez aici, iar tu vezi-ți de lucrul tău acolo.

- Nu pot lucra în timp ce tu...

Eve îşi arcui umerii, îşi înăbuşi un chicot şi încercă să se concentreze asupra informațiilor de pe monitor.

- Cele mai mari cheltuieli le are cu chiria, şi apoi cu hainele. Cele mai multe sunt costume marcate, fără taxă... încetează! exclamă ea şi îl plesni peste degetele îndemânatice care-i descheiaseră deja bluza până în dreptul buricului.

- Nu ai nevoie de cămaşă ca să citeşti nişte informaţii, spuse el pe un ton împăciuitor şi începu să-i dea cămaşa jos de pe umeri.

- Uite ce e, amice, încă mai am arma lângă corp, aşa că... Sări în picioare, făcându-l pe Roarke să scape un blestem printre dinţi.

- La dracu', la dracu'! Uite! Nenorocitul. Uite legătura!

Resemnat, renunţă la orice gând de a o mai seduce şi îşi îndreptă atenţia către monitor.

- Unde?

- Acolo. Trei mii către „Confidenţial", prin tranzacţie electronică, acum şase săptămâni.

I se aprinseră ochii, de data asta din pricina puterii şi nu a pasiunii, în timp ce se întoarse şi îl privi drept în ochi:

- Şi ea, şi Hawely au folosit acelaşi serviciu matrimonial. Asta nu mai e o coincidenţă. Asta e o legătură. Am nevoie de perechile ei potrivite, murmură ea, apoi dădu dezaprobator din cap când întâlni privirea întrebătoare a lui Roarke. Nu, mai bine o facem corect. Ca la carte. Mâine merg peste ei şi îi prind.

- Nu mi-ar lua mult timp să accesez datele.

- N-ar fi legal.

Se căzni să-şi păstreze privirea imperturbabilă când văzu zâmbetul până la urechi cu care o privea.

- Şi nici nu e treaba ta, continuă ea. Apreciez însă ce-ai făcut.

- Cât de mult?

Eve se dădu înapoi, se strecură între picioarele lui şi se uită în jos, către el.

- Destul de mult cât să te las să ai grijă de mine până la capăt.

Se aşeză şi îl încalecă.

- Asta după ce am eu grijă de tine.

- Ce-ar fi să... începu el şi-şi încleşta degetele în părul ei, trăgând-o aproape, până când gura îi ajunse lângă a lui... să avem grijă unul de celălalt?

- Ne-am înţeles.

Eve îşi organiza informaţiile, instalată comod în biroul ei de acasă, în timp ce soarele anemic, de iarnă, se strecura prin peretele de sticlă din spatele ei. Intenţiona să termine de completat un raport pentru comandantul ei înainte de amiază, dar mai avea şi alte informaţii pe care trebuia să le adune mai întâi.

- Computer, începem procedura. Detaliază informaţiile despre serviciul matrimonial cunoscut sub numele de „Confidenţial”, situat pe Bulevardul Cinci, din New York.

„Se procesează informaţiile... «Confidenţial», înfiinţat în anul 2052, în locaţia de pe Bulevardul Cinci, şi administrat de Rudy şi Piper Hoffman.”

- Opreşte-te. Confirmă. Afacerea în cauză se află în posesia lui Rudy şi Piper Hoffman?

„Afirmativ. Rudy şi Piper Hoffman, fraţi gemeni, în vârstă de douăzeci şi opt de ani. Domiciliaţi pe Bulevardul Cinci, la numărul 500. Continuăm cercetările despre «Confidenţial»?”

- Nu, cercetează şi relatează toate informațiile despre proprietari.

„Căutare... „

În timp ce calculatorul jongla cu cipurile sale, Eve se ridică să-şi ia o cană de cafea. Frați gemeni, îşi spuse ea în gând, în timp ce Robotul multifuncțional îi îndeplinea dorința.

Frate şi soră. Ea îi catalogase drept iubiți. Iar acum, reflectând la momentele acelea, amintindu-şi de felul în care se atingeau, în care se mişcau, cum schimbau priviri de la unul la altul, se întreba dacă nu cumva se înşelau amândoi, şi ea, şi computerul ei.

Era un gând care nu-i dădea pace.

Prinse cu coada ochiului o mişcare în dreptul uşii de lângă ea, cu numai o clipă înainte ca Roarke să păşească înăuntru, în toată splendoarea lui.

- Bună dimineața. Te-ai trezit destul de devreme azi.

- Vreau să completez cât se poate de repede raportul preliminar pentru Whitney.

Îşi luă cana de cafea de la AutoBucătar şi îşi scutură părul spre ceafă.

- Vrei şi tu o cană? îl întrebă ea pe Roarke.

- Da, vreau, răspunse el şi o luă pe a ei, întorcându-i încruntătura cu un zâmbet. O să am şedințe mai toată ziua.

- De parcă ar fi vreo noutate, bombăni ea şi programă aparatul să prepare o nouă cană de cafea.
- Dar mă poți suna, dacă ai nevoie de mine.

Eve scoase un mormăit, apoi îşi aruncă privirea asupra computerului care o anunța că terminase căutările.

- Bun. În regulă. Trebuie să...

Eve chiră, surprinsă, în momentul în care el o apucă de cămaşă şi o smuci către el.

- Hei, ce... Opreşte informațiile, țipă ea şi îl îmbrânci pe soțul ei cu umărul.
- Îmi place felul în care miroşi dimineața.

Se aplecă şi îi adulmecă părul în timp ce vorbea.

- Miros a săpun.
- Ştiu.
- Abține-te, spuse ea, dar, la naiba, îi agitase deja tot sângele care începuse să fiarbă în ea. Am treabă de făcut, bombăni ea, chiar în timp ce-şi strângea brațele în jurul lui.
- Şi eu la fel. Mi-e dor de tine, Eve.

Roarke îşi aşeză cana alături, ca să o poată lua pe ea în brațe, doar ca să o ia în brațe.

- Cred că am fost amândoi foarte ocupați în ultimele săptămâni.

Îi era aşa de bine să se sprijine de el şi să se lase în voia lui.

- Acum nu mai pot da înapoi de la cazul ăsta.
- Nici nu mă aşteptam.

Roarke îşi frecă obrazul de al ei, din plăcere, apoi continuă:

- Nici nu aş vrea să faci aşa ceva.

Însă amintirea ultimului ei caz, şi ce păție ea atunci, îi împovăra mintea şi sufletul.

- Mă mulțumesc să mai ciupesc câte un moment, ici şi colo, adăugă el.

Bărbatul se dădu uşurel înapoi şi îi sărută buzele, apoi continuă:

- Întotdeauna m-am priceput să fur... orice.
- Nu mai trebuie să-mi aduci aminte.

Şi îi încadră chipul în palmele ei, zâmbind.

Peabody îi privea din pragul uşii. Era prea târziu să dea înapoi, şi prea devreme ca să intre. Deşi nu făceau altceva decât să stea în picioare, el cu mâinile pe umerii Evei, iar ea cu ale ei pe obrajii lui, Peabody avu impresia unui moment intim şi emoționant, care îi îmbujora obrajii şi îi făcu sufletul să ofteze, plin de invidie.

Din lipsă de inspirație, făcu singurul lucru care-i trecu prin cap şi apelă la tuşitul fals şi un pic ruşinat al intrusului.

Roarke îşi lăsă mâinile în jos, peste brațele Evei, şi zâmbi către uşă.

- Bună dimineața, Peabody. Cafea?

- Ăă, da. Mulțumesc. E... e destul de frig afară.

- Chiar aşa? întrebă Roarke în timp ce Eve se duse înapoi la birou.

- Da, cică nu o să coboare sub temperatura de în gheţ. Poate avem parte de ceva fulgi mai pe după-amiază.

- Da' tu unde lucrezi, la Serviciul național de meteorologie? o întrebă Eve şi se uită cu atenție la ajutorul său.

Fața îi era roşie toată, ochii i se umeziseră, iar mâinile ei trăgeau cu frenezie de nasturii de alamă.

- Ce-ai pățit? o întrebă ea.

- Nimic. Mulțumesc, mai spuse Peabody când Roarke îi aduse cana cu cafea.

- Cu plăcere. Vă las să vă vedeți de treabă.

Când trecu pragul uşii alăturate şi o închise în urma lui, Peabody scoase un oftat de uşurare.

- Eu nu înțeleg cum de mai ştii cum te cheamă, când se uită la tine în felul ăsta.

- Mi-l reaminteşte el dacă îl uit.

Cu toate că simțise ironia din tonul vocii Evei, Peabody se dădu mai aproape de ea şi o întrebă:

- Cum e?

- Ce să fie? întrebă Eve la rândul ei, apoi îşi ridică privirea spre ajutorul său, însă intensitatea din privirea ei o făcu să ridice din umeri, încurcată. Peabody, avem de lucru.

- Dar nu despre asta e vorba? o întrerupse Peabody. Nu asta căutau cele două femei, ceva aşa cum ai tu?

Eve rămase cu gura căscată, apoi o închise la loc. Aruncă o privire înspre uşile de legătură, şi văzu că Roarke le închisese, dar nu acționase încuietorile din nicio parte.

- E mai mult decât poți crede că este, se auzi ea spunând. Schimbă totul şi repară tot ce contează. Poate că nu ai să mai fii niciodată la fel, însă o parte din tine se va teme mereu de cum ar fi dacă... dar va fi mereu lângă tine. Tot ce trebuie să faci e să întinzi mâna, iar el va fi lângă tine.

Luată prin surprindere de ea însăşi, îşi înfundă mâinile în buzunare.

- Poți găsi aşa ceva, introducând informații în sistemul computerului şi lăsându-l pe el să facă teste de personalitate şi stiluri de viață ca să-ți găsească partida? Nu ştiu. Dar avem două femei, amândouă moarte, care au crezut că merită să încerce. Ia-ți un scaun, Peabody, şi hai să vedem despre ce e vorba.

- Da, să trăiți!

- O să căutăm tot ce putem despre Jeremy Vandoren. Lăsând instinctele la o parte, trebuie să confirmăm sau să-l eliminăm de pe lista suspecților. O să mai facem o vizită la „Confidențial” de îndată ce o să avem toate informațiile despre toate cele cinci perechi potrivite de pe lista lui Hawley.

- Detectiv McNab, mă prezint la datorie.

Eve îşi ridică privirea şi îl văzu pe Ian McNab care intrase mândru în cameră.

Avea un zâmbet larg şi satisfăcut pe chipul său drăguț, şi era îmbrăcat cu un maieu lung până la genunchi, de un roşu-purpuriu care-ți lua ochii, peste costumul dintr-o bucată, verde, ca de Crăciun, iar o panglică în dungi de ambele culori îi lega la spate părul său lung, auriu şi scânteietor.

Când o simți pe Peabody, care se îmbățoşă ca un catarg de steag lângă ea, Eve aproape că scoase un oftat.

- Cum îți mai merge, McNab?

- Îmi merge bine, doamnă locotenent. Hai, salut, Peabody, spuse el clipind şmechereşte, şi-şi sprijini un şold de birou. Căpitanul Feeney mi-a spus că v-aş putea fi de folos în cazul ăsta cu Moş Crăciun. Sunt aici să vă servesc. Aveți ceva de mâncare?

- Vezi şi tu ce e prin Robotul multifuncțional.

- Super. Munca alături de dumneata, Dallas, are megabeneficii.

Ridică sugestiv din sprâncene în direcția lui Peabody, apoi se duse să scormonească după ceva pentru micul dejun.

- Dacă tot aveai de gând să-l foloseşti pe nărodul ăsta, mormăi Peabody în barbă, măcar de ce nu l-ai pus să lucreze direct de la Departamentul pentru Investigații Electronice?

- Pentru că țineam morțiş să te scot pe tine din sărite, Peabody. E țelul meu principal în viață. De vreme ce tot eşti aici, McNab, continuă Eve, poți prelua tu cercetările. Eu şi Peabody o să facem nițică muncă de teren.

- Lăsați-le pe toate în grija mea, spuse el, şi-şi umplu gura cu o plăcintă cu coacăze. Le dau eu de cap.

- După ce te îmbuibi bine, spuse Eve pe un ton cald, ocupă-te de numele din dosarul Hawley - toate informațiile.

- De fostul m-am ocupat azi-noapte, spuse el cu gura plină. Deocamdată nu găsesc nicio scăpare în alibiul său.

- În regulă.

Aprecie tare mult rezultatele obținute de el într-un timp atât de scurt, însă decise să nu-i facă niciun compliment, ca să nu o vadă apoi pe Peabody îmbufnată, toată ziua.

- Am să-ţi trimit o listă nouă din teren - verifică numele acelea, apoi confruntă cele două liste. Uită-te cu mare atenție la gemenii Hoffman, Rudy şi Piper, şi vreau să ştiu orice detaliu semnificativ. Şi mai verifică şi asta.

Se întoarse în fața computerului, comandă dosarul cu probe, şi scoase la iveală o hologramă a celei de-a doua broşe.

- Vreau să ştiu fabricantul, câte au fost făcute în total, unde au fost vândute, câte au fost vândute, şi cui. Şi apoi confruntă rezultatele cu cele ale primului ac de păr, descoperit pe cadavrul lui Hawley. Ții minte toate astea, McNab?

- Da, să trăiți!

McNab răspunse în timp ce înghiți grăbit şi îşi duse două degete în dreptul tâmplei, apoi adăugă:

- Fiecare cuvințel.

- Descoperă un nume care să se regăsească pe ambele liste cu perechi potrivite şi cu broşa aia ieftină, şi în schimb eu o să am grijă să ai toată viața la dispoziție, dimineața, plăcinte proaspete cu coacăze.

- E un stimulent grozav! răspunse McNab şi le făcu semn fluturându-şi degetele. Las' pe mine!

- Hai să mergem, Peabody, spuse Eve, apoi se ridică şi-şi luă geanta. Să nu-l deranjezi pe Roarke, McNab, îl avertiză ea şi se îndreptă către uşă.

- Arăți bine, corp-femeiesc, spuse McNab tocmai în momentul în care Peabody dădu să iasă pe uşă. În schimb, ea mârâi, scuipă ca o pisică, bătu din picioare, şi îl lăsă singur şi mulțumit.

- Să ştii că-i plin Departamentul pentru investigații electronice de detectivi eleganți, spuse Peabody în timp ce coborau scările în grabă. Cum de noi ne-am pricopsit cu singurul dobitoc din întreaga divizie?

- Probabil că aşa suntem noi, mai norocoase, răspunse Eve, şi-şi luă jacheta de pe stâlpul din capul scării şi şi-o aruncă pe umeri în timp ce ieşiră afară. Dumnezeule, e al dracului de frig afară, adăugă ea.

- E cazul să-ți iei o haină mai groasă, locotenent.

- Sunt obişnuită cu asta, răspunse ea, dar intră grăbită în maşină. Căldură, pentru numele lui Dumnezeu - dădu ea comanda - şaptezeci şi cinci de grade.

- Ador maşina asta, spuse Peabody şi se aşeză confortabil în scaun. Totul în ea funcționează.

- Da, dar nu are personalitate.

Cu toate astea, Eve privi cu plăcere în jos spre video telefonul său care lumina, semn că primea un apel.

- Ia fii atentă la faza asta, îi spuse ea lui Peabody. Afişează apelantul pe ecran, dădu ea comanda în timp ce maşina trecea de porțile casei.

- Dallas? Dallas? Fir-ar să fie!

Pe ecran apăru chipul frumos, dar enervat la culme, al celei mai bune reporteriţe de ştiri, Nadine Furst.

- Am ajuns la tine acasă, dar tocmai plecasei, continuă ea. Summerset mi-a spus că eşti ieşită pe undeva. Răspunde la afurisitul ăsta de video telefon, nu vrei?

- Nu prea cred.

- La naiba, maşinile alea de poliție pentru oraş, pe care le conduceți voi, nu sunt niciodată bune de nimic.

Peabody şi Eve se uitară una la alta cu bucurie şi cu nişte zâmbete largi întipărite pe chipuri, în timp ce Nadine continua să bombăne:

- Presupun că a dat de vreo pistă nouă.

- Sigur că am dat de o pistă, confirmă Eve. Şi acum vrea să dea de mine pentru că are nevoie de informații pentru jurnalul de dimineață, şi apoi o să mă hăituiască până când o să fiu de acord să dau o declarație în exclusivitate şi pentru jurnalul de după-amiază.

- Dallas, am nevoie de mai multe informații despre femeile astea două care au fost omorâte. E vreo legătură între cele două cazuri? Haide, Dallas, fii o prietenă drăguță! Îmi trebuie ceva să bag în jurnalul de dimineață.

- Şi-am zis eu că aşa face, spuse Eve pe un ton plin de mulțumire, în timp ce-şi făcea loc prin trafic.

- Să-mi dai un semn, bine? Poate stabilim să dai o declarație în exclusivitate. Să ştii că sunt contra cronometru.

- Sufletul meu suferă pentru tine, spuse Eve şi căscă, în timp ce Nadine întrerupse legătura.

- Îmi place de ea, comentă Peabody.

- Şi mie la fel. E corectă, relatează lucrurile în tocmai, şi e tare bună în meseria ei. Dar asta nu înseamnă că o să mă opresc din ce am de făcut, ca să-i cresc ei audiența. Dacă am să o evit câteva zile, o să facă săpături pe cont propriu. Hai să vedem ce are ea să ne spună nouă de data asta.

- Eşti foarte vicleană, doamnă locotenent. Asta îmi place mie la dumneata. Dar în ce-l priveşte pe McNab...

- Obişnuieşte-te cu ideea, Peabody, îi sugeră Eve şi acceleră până la o fantă pentru parcare la nivelul doi, lângă bordura de pe Bulevardul Cinci.

După ce intră înăuntru, merse direct la unul dintre lifturi, păşi înăuntru, îşi înfipse degetele mari în buzunare şi

aşteptă cuminte să urce până la nivelul la care se aflau birourile serviciului „Confidenţial”.

La recepție servea un tânăr zeu cu umerii cât munții, cu pielea de culoarea ciocolatei elvețiene, şi cu ochii ca nişte monede antice din aur.

- Nu mai fremăta atâta, şopti Eve printre dinți, iar Peabody scoase un mormăit pe post de răspuns.

- Spune-le lui Rudy şi lui Piper că au sosit locotenentul Dallas, împreună cu ajutorul său.

- Doamnă locotenent, spuse tânărul, cu un zâmbet visător şi domol, îmi pare cât se poate de rău, însă Rudy şi Piper dau consultații unui client.

- Spune-le că am sosit, repetă Eve. Şi că au mai pierdut un client.

- Sigur că da.

Tânărul le făcu semn cu mâna înspre zona de aşteptare din stânga sa, apoi continuă:

- Faceți-vă comode. Nu ezitați să comandați ceva răcoritor de băut, cât aşteptați.

- Să nu mă faci să aştept prea mult.

Nu a fost cazul. Şi Piper, şi Rudy intrară în zona de aşteptare în mai puţin de cinci minute, mai precis înainte ca Peabody să se înmoaie de tot şi să comande ceva pe nume „spumă-cremă de zmeură”.

Erau iarăşi îmbrăcați în alb, dar de data asta purtau amândoi trenciuri până la glezne, iar Piper îl înveselise pe al ei, purtându-l cu o eşarfă albastră din mătase.

Amândoi purtau câte un singur cercel rotund în urechea dreaptă - fiecare perechea celuilalt. Evei i se făcu pielea ca de găină.

- Doamnă locotenent.

Vorbise Rudy, cu o mână pe umărul Evei.

- Suntem un pic grăbiți în dimineața asta. Avem un program foarte încărcat.

- De aici înainte o să fie şi mai încărcat. Doriţi să discutăm aici sau între patru ochi?

Ochii exotici ai lui Rudy fură străbătuți de o urmă aproape imperceptibilă de iritare, însă făcu un semn grațios cu mâna în direcția holului care ducea către birourile lor.

- Sarabeth Greenbalm, începu Eve de îndată ce uşa se închise în urma lor. A fost găsită moartă, ieri. Era una dintre clientele dumneavoastră.

- O, Doamne! O, Doamne, Dumnezeule! exclamă Piper în timp ce se prăbuşi într-un fotoliu mare şi alb şi-şi acoperi fața cu mâinile.

- Liniştește-te, îi spuse Rudy, trecându-şi mâna peste părul lui Piper şi alintându-i ceafa. Sunteți sigură că este vorba de o clientă de-a noastră? întrebă el.

- Da. Vreau numele perechilor potrivite pe care le-ați găsit în cazul ei. Care dintre voi a lucrat cu ea?

- Probabil că eu am fost, răspunse Piper, şi-şi lăsă mâinile să-i cadă în poală.

Ochii ei verzi şi adânci sclipiră din pricina lacrimilor ce amenințau să cadă, iar gura aurie şi palidă îi tremura toată.

- Eu lucrez cu femeile care depun cereri la noi, continuă ea, iar Rudy cu bărbații, dacă nu ni se cere explicit altceva. În general, am descoperit că oamenii se simt mai în largul lor când împărtăşesc problemele romantice sau nevoile sexuale cu membrii de acelaşi sex.

- În regulă.

Eve o privi în continuare pe Piper drept în ochi şi încercă să se prefacă că nu remarcă mâna ei care se strecură în sus, încet, până când fu cu totul acoperită de cea a lui Rudy.

- Îmi amintesc de ea. Sarabeth. Îmi amintesc de ea, pentru că nu a fost mulțumită de primele două perechi potrivite. Îşi voia toți banii înapoi.

- Şi i-ați dat?

- Avem o politică bine pusă la punct, care stipulează că banii nu mai pot fi primiți înapoi, odată ce clientul începe să se întâlnească cu partida sa.

Rudy strânse mâna surorii sale, pentru a o încuraja, apoi se îndreptă către consolă.

- Înțeleg. Niciunul dintre voi nu a suflat vreun cuvințel despre faptul că sunteți proprietarii companiei.

- Nu ați întrebat, răspunse Rudy simplu, şi comandă informațiile pe care le ceruse Eve.

- Cine ar mai putea avea acces la aceste informații, în afară de voi doi?

- Avem treizeci şi şase de consultanți, începu Rudy. După scanarea inițială a datelor, de care ne ocupăm eu şi Piper personal, celor care doresc să depună o cerere le este desemnat consultantul cel mai nimerit, în funcție de dorințele lor. Avem toate informațiile despre consultanții noştri, care sunt pe deasupra calificați şi licențiați în acest scop.

- Vreau numele lor, cu toate informațiile.

Ochii lui Rudy înghețară şi încetară să mai exprime vreo emoție.

- Nu pot fi de acord cu aşa ceva. O asemenea invadare a intimității personalului nostru e de-a dreptul revoltătoare.

Eve îşi înclină capul.

- Peabody, fă cerere pentru un mandat de blocare şi cercetare a tuturor dosarelor, listelor de personal şi clienți de la „Confidențial”. Adaugă rapoartele despre Hawley şi Greenbalm şi cere ca mandatul să-mi fie trimis direct, prin comunicator. Şi grăbeşte-te!

- Imediat, doamnă locotenent.

- Rudy, exclamă Piper şi se ridică din fotoliu, frecându-şi mâinile. Chiar e nevoie de aşa ceva? întrebă ea.

- Văd că este nevoie, spuse Rudy şi întinse mâna şi o apucă pe a ei, care traversă camera înspre el. Dacă e vorba ca dosarele noastre să facă obiectul anchetei poliției, vreau să oferim toate informațiile de care dispunem. Îmi cer scuze, doamnă locotenent Dallas, dacă purtarea mea ar putea fi luată drept lipsă de cooperare sau compasiune, dar sunt foarte mulți oameni la mijloc, pe care trebuie să-i protejez.

- Şi eu la fel.

Când sună comunicatorul Evei, Piper avu un şoc.

- Mă scuzați, adăugă Eve şi îl scoase din buzunar, în timp ce se întoarse cu spatele la ei.

- Locotenent Dallas.

- Am dat de urma machiajului folosit pentru Hawley, spuse Dickie afişând pe monitor o privire încruntată. Numele mărcii este „Perfecțiunea naturală”. Scumpă ca dracu’, aşa cum îmi închipuiam.

- Ai făcut treabă bună, Dickie.

- Da, a trebuit să stau peste program, când eu am de făcut cumpărături de Crăciun. Cercetările preliminare indică faptul că produsele cosmetice folosite pentru Greenbalm poartă numele aceleaşi mărci. Rahaturile de genul ăsta sunt cumpărate de la saloanele de înfrumusețare sau de la centrele de perfecționare. Nu se găsesc în magazinele obişnuite, nici chiar în cele cu pretenții.

- Foarte bine, înseamnă că o să fie mai uşor de găsit. Şi numele producătorului?

Încruntătura lui Dickie se transformă într-un rânjet răutăcios, care i se întinse pe tot chipul:

- „Frumusețe şi sănătate Renascentistă”, o divizie a firmei „Kenbar”, care este o filială a „Roarke Industries”. Nu eşti la curent cu afacerile bărbatului tău, Dallas?

- La dracu’! fu tot ce mai spuse Eve, şi întrerupse transmisiunea înainte de a se întoarce iarăşi cu fața către cei doi.

- Se vând produse marca „Perfecțiunea naturală” la vreunul dintre magazinele din clădirea asta?

- Da, răspunse Piper, şi se sprijini de Rudy într-un fel care-i întoarse Evei stomacul pe dos. Linia de produse marca „Perfecțiunea naturală” este expusă spre vânzare la etajul zece, în cadrul secțiunii „Toate lucrurile frumoase”.

- Aveți vreo legătură cu acest salon?

- Este o afacere separată, însă păstrăm relații cu toate saloanele şi magazinele din această clădire, spuse Rudy şi se îndreptă către consolă, unde deschise unul dintre sertare din care alese un catalog broşat, lucios, cu un disc ataşat. Pachetele care includ tratamente la salon şi cupoane pentru cadouri sunt valabile numai cu consultații din partea noastră, continuă el şi trecu catalogul în mâinile Evei.

- „Toate lucrurile frumoase”, continuă el, este cel mai exclusivist salon din toată clădirea. De asemenea, oferă pachete care includ consultații din partea noastră cu privire la planul lor „Ziua diamantină”.

- Bună treabă!

- E o afacere bună, veni răspunsul lui Rudy.

- Mandatul a fost aprobat, doamnă locotenent.

Peabody îşi puse iarăşi comunicatorul deoparte şi continuă:

- Chiar acum se transmit datele.

- Transmite-i toate informațiile lui McNab, îi ordonă Eve lui Peabody când se aflau amândouă din nou în lift.

- Chiar toate?

Eve nu dădu dovadă de prea multă înțelegere, în ciuda privirii mirate şi în acelaşi timp şocate a lui Peabody:

- Toate, până la ultima. Începi cu perechile potrivite ale lui Greenbalm, apoi transmite-i datele despre personal. De acolo mergi la lista cu clienți şi adună toate informațiile, până la cele vechi de un an. Am senzația că omul nostru trăieşte foarte ancorat în prezent.

- Asta o să-mi ia cam douăzeci sau treizeci de minute.

- Atunci găseşte-ți un colțişor mai liniştit şi apucă-te de treabă. Eu cobor aici. Ne întâlnim la salon, după ce termini de transmis datele.

- Da, să trăiți!

- Şi capul sus, Peabody. Nu-ți stă bine când eşti îmbufnată.

- Nu sunt îmbufnată, răspunse Peabody, puțin înțepată. Scrâşnesc. Din dinți, adică, adăugă ea şi pufni tare pe nas, în timp ce uşile liftului se închiseră cu un fâsâit.

Etajul la care se afla salonul mirosea a pădure şi a pajişte. Din sistemul de sunet se revărsa o muzică dulce şi un clinchet de lire şi flaute. Pe jos era întins un covor de culoarea şi consistența petalelor de trandafir zdrobite. Pereții erau argintii-pal, şi pe ei se prelingea un curs domol de

apă, care se aduna într-un canal care ocolea apoi întreaga podea. Pe suprafața apei alunecau lebede cât pumnul, în culori pastelate.

În total erau şase saloane, şi toate aveau intrarea sub formă de arcadă din sticlă, garnisite cu soiuri exotice de plante agăţătoare. Eve recunoscu o reproducere a florii de Immortela (Immortal Blossom - florile de Immortela sunt o specie de flori luxuriante, cu margini vălurite, a căror culoare variază de la alb-imaculat la mov-intens; create din speciile de pe Colonia Eden, sunt folosite la prepararea drogului „Imortalitate”), care fusese crescută în aşa fel, încât să se încolăcească în jurul unei bare arcuite, subţiri şi aurite care încadra intrarea de la „Toate lucrurile frumoase”.

Normal, îşi spuse Eve în gând. Cu ceva timp în urmă, acea floare îi dăduse multe bătăi de cap.

În timp ce se apropia de uşi, acestea se dădură graţioase în lături. Înăuntru, zona de aşteptare era largă şi somptuoasă, cu nişte scaune confortabile, adânci şi căptuşite cu perne de un verde-pal. Fiecare era echipat cu propriul monitor micuț şi sistem de comunicare. Sculpturile şi statuile reprezentau nuduri din bronz.

Peste tot se învârteau droizi micuți şi amabili, cărând de colo-colo tăvi pline cu răcoritoare, diverse materiale de citit, ochelari pentru lumea virtuală şi orice mai comandau clienții ca să se amuze, cât timp erau înfrumusețați.

Două dintre scaune erau ocupate de nişte femei care vorbeau între ele cu un aer absent şi sorbeau ceva ce arăta ca spuma mării în timp ce aşteptau să-şi înceapă tratamentele. Amândouă purtau nişte halate pufoase, roz-perlate, cu numele salonului încrustat discret pe revere.

- Vă pot fi de folos, doamnă? întrebă femeia din spatele consolei curbate în forma literei „u” şi o măsură pe Eve din cap până-n picioare, cu ochii ei argintii, privindu-i cu atenție blugii ponosiți, cizmele scâlciate şi părul răvăşit. Ochii femeii se potriveau perfect cu şuvițele în formă de „s”, care se încolăceau în spirală prin părul ei purpuriu, fixat sub forma unui triunghi.

- Presupun că sunteți interesată de pachetul nostru complet pentru doamne?

Eve zâmbi cu îngăduință:

- E o glumă? Femeia clipi şi îşi flutură genele argintii.

- Poftim?

- Nu contează, surioară. Vreau să discutăm despre linia de produse „Perfecțiunea naturală”.

- Da, desigur. Este cea mai bună gamă de produse cosmetice şi de înfrumusețare pe care o puteți găsi pe piață. Vă pot face cu plăcere aranjamentele de rigoare, ca să puteți sta de vorbă cu unul dintre consultanți. Vreți să vă faceți o programare?

- Da, spuse Eve şi-şi propti insigna de polițist pe consolă. Acum ar fi un moment perfect.

- Nu pricep.

- Văd şi eu. Fă-mi legătura cu cel care conduce locul ăsta.

- Mă scuzați un moment, spuse femeia şi se mută în scaunul ei înalt, de unde vorbi la video telefon cu un ton moale. Simon, poți veni puțin până la intrare, te rog?

Cu degetele mari înfipte în buzunare, Eve se balansa pe călcâie şi se uită cu atenție la sticlele elegante şi la tuburile aliniate în vitrina rotitoare din spatele consolei.

- Alea ce-s? întrebă ea.

- Arome personalizate. Încărcăm datele despre trăsăturile de caracter şi cele fizice într-un program şi creăm o aromă care să vă reprezinte în totalitate. Vă puteți alege recipientul. Fiecare este unicat şi, odată ales, nu va mai fi creat a doua oară.

- Interesant!

- Sunt nişte cadouri deosebite - spuse ea ridicând din sprânceana subțire ca un fir de ață - şi sunt în acelaşi timp distinse şi costisitoare.

- Nu mai spune!

Enervată de tonul sarcastic al femeii, Eve o pironi cu privirea ei aprigă şi tăioasă.

- Vreau şi eu unul, adăugă ea.

- În mod normal, achiziţionarea produsului trebuie plătită în avans, înainte de a face programarea.

Exasperată la culme, Eve îşi imagină cum ar fi fost să o apuce de părul ei băţos şi vărgat şi să-i înfigă chipul desăvârşit şi batjocoritor direct în consola din faţa ei. Făcu un pas înainte, în timp ce în spatele ei răsună o pereche de paşi grăbiţi.

- Yvette, care este problema? Sunt ocupat până peste cap.

- Ea e problema, spuse Yvette şi afişă un zâmbet abia schițat, iar Eve se întoarse şi-l văzu în întregime pe magnificul Simon.

Mai înainte de toate o surprinseră ochii. Erau palizi, de un albastru aproape translucid, încadrați de gene groase şi negre şi de sprâncene subțiri şi negre ca abanosul, şi amândouă se arcuiau către un punct situat exact la mijloc. Părul era de un roşu-aprins, ca rubinul, ridicat mult de la frunte şi de la tâmple în sus, şi coafat astfel încât să se rostogolească până la jumătatea spatelui, în valuri jucăuşe şi cârlionțate.

Tenul avea luciul palid-auriu, semn al moştenirii sale interrasiale sau poate era vorba de autobronzant. Buzele îi erau vopsite cu bronz-intens, iar pe umărul înalt al obrazului său stâng călătorea o licornă cu cornul şi copitele de aur.

Îşi dădu deoparte mantaua de un albastru electrizant care îi înfăşură umerii. Pe dedesubt purta un costum pe corp cu dungi argintii şi verzi precum lichiorul Chartreuse, cu un colier cu încrustații adânci. Pe pieptul său larg scânteie o amestecătură de şiraguri din aur. Îşi înclină capul, făcând să danseze zorzoanele lungi şi aurii care-i împodobeau urechile, în timp ce-şi puse o mână în şoldul subțire şi o studie cu atenție pe Eve.

- Cu ce te pot ajuta, sufletel?

- Aş dori...

- Un moment, un moment!

Ridică amândouă mâinile, cu palmele înainte, scoțând la iveală un şirag de inimioare şi flori tatuate chiar acolo.

- Acest chip mi-e cunoscut, continuă el.

Îşi dădu capul pe spate cu o mişcare dramatică, apoi făcu o tură în jurul Evei, lăsând o dâră de parfum în jurul ei.

„Prune" îşi zise Eve în gând. „Tipul ăsta miroase a prune."

- În definitiv, chipurile sunt arta mea, afacerea mea, averea şi bunurile mele, continuă el în timp ce Eve strânse din ochi. Iar pe al tău l-am mai văzut. O, da, sunt sigur că l-am mai văzut.

Dintr-odată, cuprinse chipul Evei în mâinile sale şi se aplecă până când ajunseră aproape nas în nas.

- Uite ce-i, amice...

- Nevasta lui Roarke! chiți el, apoi depuse un sărut zgomotos şi plin de bale pe buzele ei şi se retrase înainte ca ea să apuce să-şi urmeze instinctul şi să-l pocnească. Eşti nevasta lui Roarke! Draga mea - îngână el întorcându-se către recepționistă cu ambele mâini împreunate în dreptul inimii - nevasta lui Roarke a păşit în umilul nostru salon.

- Nevasta lui Roarke? spuse Yvette şi se făcu roşie ca focul, apoi păli de tot. Oo, mormăi ea cu un aer de om bolnav.

- Ia un loc, trebuie neapărat să iei un loc şi să-mi spui ce-ți doreşte inimioara.

Bărbatul îşi trecu braţul pe după umerii Evei şi începu să o conducă către unul dintre scaune.

- Yvette, fii drăguță şi anulează-mi toate consultațiile. Doamnă dragă, sunt numai al dumitale. De unde să începem?

- Poți începe cu un pas înapoi, asule.

Eve îşi scutură umerii ca să scape de îmbrățişarea lui şi, cu o undă de părere de rău, lăsă arma la locul ei şi scoase insigna de polițist.

- Am venit aici în calitate de polițist, spuse ea.

- O, Doamne, o, Dumnezeule! Simon îşi acoperi obrajii cu palmele. Cum am putut uita? Nevasta lui Roarke este unul dintre cei mai buni polițişti din New York. Iartă-mă, sufletel.

- Mă numesc Dallas, locotenent Dallas.

- Sigur că da, spuse el. Apoi îi zâmbi dulce. Scuzaţi-mă, doamnă locotenent. Entuziasmul meu... mă emoţionez foarte uşor. Când te-am văzut aici, mi-am pierdut capul, ca să zic aşa. Vezi dumneata, eşti pe lista noastră cu primii zece cei mai doriţi clienţi, alături de doamna preşedinte şi Slinky LeMar - regina filmelor, adăugă el când văzu că ochii Evei rămăseseră strânşi. E o doamnă nemaipomenită.

- Mda. Am nevoie de lista de clienţi care au cumpărat produse din gama „Perfecţiunea naturală”.

- Lista noastră de clienți.

Simon îşi duse iarăşi mâna în dreptul inimii şi se aşeză. Atinse monitorul şi meniul se ivi în prim-plan.

- O limonada acidulată, spuse el. Te rog, doamnă locotenent, permite-mi să-ți ofer ceva de băut.

- Nu, mulțumesc, spuse ea, însă cum bărbatul avea o față de parcă i s-ar fi aplicat o pedeapsă aspră, şi nici nu mai părea pregătit să se apropie de ea, se aşeză în fața lui. Am nevoie de listă, Simon, adăugă ea.

- Îmi e permis să întreb de ce?

- Investighez o crimă.

- Un omor, şopti el şi se dădu mai aproape de ea. Ştiu că e un lucru îngrozitor, însă găsesc că e al naibii de interesant. Sunt un fan avid de filme polițiste şi detectiviste.

Îi zâmbi iarăşi în felul acela dulce, iar Eve se înmuie împotriva dorinței ei.

- Acum e puţin mai altfel decât în filme, Simon.

- Da, da, ştiu, ştiu, e îngrozitor din partea mea. O glumă macabră. Însă nu-mi pot imagina ce-are de-a face o gamă de produse cosmetice şi de înfrumusețare cu...

Dintr-odată, ochii i se măriră şi se aprinseră.

- Otravă? continuă el. A fost vorba de otravă? Cineva i-a pus otravă în ruj. Victima se pregătea să petreacă o minunată noapte în oraş - poate că a folosit chiar „Roşu radical”' sau nu, nu, nu, „Bronzul-bombă”, apoi...

- Stăpâneşte-te, Simon!

Bărbatul îşi flutură genele, ochii i se aprinseră, apoi scoase un chicotit cald.

- Ar trebui să fiu luat la palme.

Fără să-şi întoarcă vreo secundă privirea, apucă un pahar înalt şi subțire, plin cu un lichid galben, de la unul dintre droizii care trecură fâşâind pe lângă scaunul său.

- Sigur că vom coopera, doamnă locotenent, cu tot ce putem. Trebuie să vă avertizez că lista noastră de clienți e destul de lungă. Dacă mi-ați putea da denumirea produselor anume care vă interesează, am putea-o micşora considerabil.

- Dă-mi toată lista deocamdată, şi am să văd mai apoi ce pot face.

- La ordinele dumitale.

Se ridică, făcu o plecăciune, apoi săltă în paşi de vals în spatele consolei.

- Yvette, dă-i dragei doamne locotenent Dallas câteva mostre, cât îi fac eu acest mic serviciu. Ce fată bună!

- Nu am nevoie de nicio mostră, spuse Eve zâmbind vag în direcția Yvettei. Dar aş vrea aroma de care vorbeam mai devreme.

- Sigur că da, spuse recepționista, aproape îngenunchind în fața Evei. Este pentru dumneata?

- Nu, este un cadou.

- Şi încă unul foarte nimerit, spuse Yvette şi scoase din buzunar un computer personal de mână. Bărbat sau femeie?

- Femeie.

- Îmi puteți spune care sunt cele mai tari trei trăsături ale ei de caracter? Este curajoasă, timidă, sau romantică?

- Inteligentă, spuse Eve gândindu-se la doctorul Mira. Sensibilă. Meticuloasă.

- Foarte bine. Acum îmi spuneți ceva despre fizic?

- Înălțime medie, suplă, păr castaniu, ochi albaştri, ten deschis la culoare.

- Foarte bine, spuse Yvette. „Pentru un dosar de poliție”, gândi ea mai departe, cu dezgust. Ce nuanță de şaten este părul? Şi cum şi-l poartă?

Eve scoase un şuierat printre dinți. Era o adevărată bătaie de cap să faci cumpărături de Crăciun. Se concentra cât de bine putu şi descrise cel mai bun psiholog din oraş.

Când intră Peabody, tocmai alegea recipientul şi îl aştepta pe Simon să genereze un disc cu informațiile cerute şi o variantă tipărită.

- Iar ai făcut cumpărături.

- Nu, iarăşi am cumpărat ceva.

- Doriți să trimitem pachetul la birou sau acasă, doamnă locotenent?

- Acasă.

- Doriți să-l împachetăm ca un cadou?

- La naiba. Da, da, împachetați-l odată. Simon, ce se aude cu informațiile alea?

- Dragă doamnă locotenent, se tipăresc îndată. Simon îşi ridică privirea şi îi zâmbi cu veselie.

- Sunt atât de fericit că v-am putut ajuta în această chestiune, spuse el şi aşeză hârtiile şi discul într-o pungă poleită cu aur. Am pus şi câteva mostre. Cred că o să vi se pară perfecte. Natural.

Chicoti singur de gluma pe care o făcuse şi îi dădu Evei punga.

- Şi sper să mă țineți la curent. Te rog să te întorci, oricând, la orice oră. Mi-ar face mare plăcere să lucrez pentru dumneata.

6

O mare de omenire invada Bulevardul Cinci. Oamenii viermuiau pe trotuare, aglomerau glisoarele, blocau intersecțiile şi se îmbulzeau în fața vitrinelor, bulucindu-se cu toții să intre în magazine şi să facă cumpărături.

Alții, deja încărcați cu desagi de cumpărături precum nişte catâri, dădeau din coate şi-şi făceau drum printre valurile de pietoni şi se îndreptau către scena luptelor pentru un taxi.

Aerostatele publicitare care zburau pe deasupra capetelor îi încurajau pe toți să participe la frenezia cumpărăturilor, anunțând care mai de care reduceri şi produse fără de care viața n-ar fi putut merge mai departe.

- Au înnebunit cu toții, concise Eve în timp ce privea câțiva oameni care se buluceau claie peste grămadă înspre un maxi-taxi ce urma să-i ducă înspre centrul oraşului. Fiecare în parte e nebun de legat, adăugă ea.

- Acum douăzeci de minute ai cumpărat şi tu ceva.

- Într-o manieră civilizată şi demnă.

Peabody ridică din umeri.

- Mie îmi place aglomerația de Crăciun.

- Atunci înseamnă că am să te fac cât se poate de fericită. Ne dăm jos.

- Aici?

- Mai aproape de atât nu o să putem ajunge cu maşina.

Eve înainta cât putu cu maşina printre valurile de oameni şi o apropie de colțul dintre Bulevardele Cinci şi Cincizeci şi unu.

- Bijutierul e la două blocuri mai încolo, continuă ea. Ajungem mai repede pe jos.

Peabody se strecură afară din maşină ca o limbă de pantof şi o ajunse din urmă pe Eve, care îşi făcuse deja drum până la colțul străzii, cu paşi mari şi apăsați. Vântul adia pe străzi asemeni unui râu care curge printr-un canion, aşa că Evei i se înroşi nasul până să ajungă la următorul bloc.

- Urăsc rahatul ăsta, bombăni ea. Jumate din oamenii ăştia nici măcar nu locuiesc aici. Se strâng de naiba ştie de pe unde şi se bulucesc pe străzile astea în fiecare nenorocit de decembrie.

- Şi dăruiesc economiei noastre o tonă frumuşică de bani.

- Şi cauzează întârzieri, mici escrocherii, accidente rutiere. Încearcă tu să te duci spre marginea oraşului pe la şase după-amiaza. E îngrozitor.

Încă încruntată, Eve trecu prin mirosul şi prin aburul cărnii care se prăjea într-una dintre tarabele glisante de la colțul străzii.

Un țipăt o făcu să-şi arunce privirea spre stânga, chiar la timp ca să surprindă o încăierare.

Ridică dintr-o sprânceană, cu o urmă de interes, în timp ce un hoț de buzunare pe patine pneumatice dădu de-a dura două doamne, înşfacă pungile de cumpărături pe care le nimeri, smulse amândouă gentile şi o luă la sănătoasa prin mulțime.

- Doamnă?

- Da. L-am văzut.

Eve nu se putut abține să nu remarce zâmbetul lui încrezut, în timp ce-şi făcea loc prin mulțimea de oameni, căpătând tot mai multă viteză pe când ce ei se dădeau la o parte din calea lui.

Se dădu în jos, se învârti, făcu o eschivă, apoi viră brusc în partea dreaptă față de Eve. Ochii li se întâlniră numai o fracțiune de secundă, şi în timp ce ai lui erau aprinşi şi plini de încântare, privirea Evei era clară şi inexpresivă. Pivotă şi îl doborî cu o lovitură scurtă, cu dosul palmei. Dacă nu ar fi fost atâta lume împrejur, probabil că ar fi zburat mai bine de trei metri prin aer. Dar pentru că nu era loc, se clătină şi se lovi de un grup de oameni, după care sfârşi cu roatele în sus, în timp ce pernele de aer ale patinelor încă mai zumzăiau.

Sângele îi țâșni din nas. Ochii i se dădură pe spate şi se făcură albi.

- Vezi dacă poți să chemi un polițist care să aibă grijă de nemernicul ăsta, spuse Eve şi-şi trosni degetele, îşi roti umărul care o necăjea şi aşeză, absentă, o cizmă pe pieptul bărbatului, în dreptul diafragmei, în timp ce el începu să geamă şi să se zvârcolească. Ştii ceva, Peabody? adăugă ea. Acum mă simt mult mai bine.

Mai târziu, Eve avea să-şi dea seama că atunci când prinsese hoțul petrecuse cel mai frumos moment al zilei. De la bijutier nu scoaseră nicio informație. Nici el, nici ajutorul lui cu față acră nu-şi aminteau nimic de vreun client care să fi plătit în numerar pentru acul de păr cu potârniche.

Era vremea Crăciunului, se plânse bijutierul, chiar în timp ce ajutorul său înregistra vânzările în casa de marcat cu viteza şi precizia unui droid contabil. Cum era să-şi amintească de fiecare tranzacție în parte?

Eve îi sugeră să se gândească mai bine şi să o caute atunci când i se limpezeau amintirile. Apoi cumpără un lănțişor de aramă pentru urechile lui Leonardo, iubitul lui Mavis - lănțişor care lui Peabody îi provocă greață.

- Ia un autobuz, ceva, du-te acasă şi lucrează cu McNab.

- De ce nu-mi dai, pur şi simplu, un pumn în față?

- Descurcă-te cum vei şti, Peabody. Eu mă duc la sediul central. O să trebuiască să-i trimit lui Whitney informațiile noi, şi vreau să mă întâlnesc şi cu Mira, ca să încep să lucrez cu ea la profilul criminalului.

- Şi poate pe drum mai cumperi câteva cadouri de Crăciun.

Eve se opri în dreptul maşinii.

- Detectez o urmă de sarcasm?

- Nici vorbă. A fost o remarcă prea directă ca să mai fie vorba de sarcasm.

- Găseşte-mi o potriveală între cele două liste, Peabody, sau o să trebuiască să stăm de vorbă, pe rând, cu toate sufletele singuratice.

Eve o lăsă pe Peabdoy dând din coate ca să-şi facă loc spre Bulevardul Şase şi să ia maxi-taxiul către marginea oraşului. în timp ce se îndrepta în cealaltă direcție, îşi activă video telefonul şi-şi aranja cele două întâlniri.

Îşi verifică apelurile primite, ascultă vocea de miloagă a Nadinei şi hotărî să-i curme suferința: Nu te mai văicări atâta, Nadine.

- Dallas, Dumnezeule, pe unde ai umblat?

- Am avut grijă să alung infractorii din oraş departe de tine şi de cei dragi ție.

- Uite ce e, mai am timp să înghesui ceva pentru jurnalul de după-amiază. Dă-mi şi mie un fir, ceva.

- Tocmai am arestat un hoț de buzunare, pe Bulevardul Cinci.

- Nu mă lua peste picior. Sunt neajutorată. Care-i legătura dintre cele două crime?

- Care două crime? Avem multe cadavre în perioada asta a anului. Crăciunul scoate la iveală spiritul zărghit al sărbătorilor.

Nadine scoase un mârâit zgomotos.

- Hawley şi Greenbalm, spuse ea. Haide, măi Dallas. Cele două femei care au fost strangulate. Atâta ştiu. Iar tu te ocupi de ambele cazuri. Am auzit că au fost şi molestate sexual. Îmi poți confirma?

- În acest moment, departamentul nici nu confirmă, nici nu contestă.

- Viol şi sodomie.

- Niciun comentariu.

- La naiba, de ce sunteți aşa închistați?

- Nu am timp nici să respir în momentul ăsta. Încerc să prind un criminal, Nadine, şi nu am timp să-mi fac griji pentru audiența Canalului 75.

- Credeam că suntem prietene.

- Cred că suntem, şi tocmai de asta ai să primeşti ceva, când o să am ce informații să-ți ofer.

Ochii Nadinei se aprinseră.

- O să-mi spui mai întâi mie, în exclusivitate?

- Dar nu-mi mai ține video telefonul ocupat.

- O declarație în exclusivitate, Dallas. Lasă-mă să mă ocup eu de asta. Pot ajunge la sediul central înainte de ora unu.

- Nu. Am să-ți spun eu când şi cum, dar nu am timp de tine astăzi.

Şi timpul, reflectă Eve, era cel mai important element. Nu mai cunoştea pe nimeni care să dezgroape informații atât de rapid şi de bine cum o făcea Nadine Furst.

- Ieşi cu cineva anume în perioada asta, Nadine?

- Dacă ies cu cineva - adică dacă ies în oraş, sau dacă mă culc cu cineva anume? Nu, nimic special.

- Ai încercat vreodată serviciile alea matrimoniale?

- Te rog frumos, începu Nadine şi-şi flutură genele în timp ce ridică mâna ca să-şi admire manichiura. Cred că pot să-mi găsesc şi singură un bărbat.

- Era doar o idee. Am auzit că-s destul de căutate.

Eve se opri şi urmări ochii Nadinei, care se îngustară şi începură să strălucească.

- Poate vrei să faci o încercare, îi sugeră ea.

- Da, poate încerc. Mersi. Trebuie să fug. În cinci minute intru în direct.

- Încă o întrebare. Trebuie să-ți cumpăr cadou de Crăciun?

Nadine ridică din sprâncene şi-şi curbă buzele într-un surâs larg.

- Bineînțeles.

- La naiba, tocmai de ce mi-era frică.

Încruntându-se, Eve întrerupse transmisia şi viră spre garajul de la sediul central.

Pe drum, spre biroul lui Whitney, înşfacă un baton energizant şi o cola extraacidulată de la un automat. Devoră batonul energizant, dădu pe gât băutura dulce şi, drept rezultat, intră în biroul lui Whitney simțindu-se puțin rău.

- Cum stau lucrurile, locotenent?

- Chiar acum lucrează McNab, de la Departamentul pentru Investigaţii Electronice, împreună cu ajutorul meu, în biroul de la mine de acasă, domnule comandant. Avem listele de la „Confidenţial" pentru fiecare dintre victime. Sperăm să găsim o potrivire. Mai analizăm încă bijuteriile pe care criminalul le-a lăsat pe cadavre, şi am descoperit marca şi locul de unde se aproviziona cu loțiunile de înfrumusețare pe care le-a folosit.

Căpitanul încuviință din cap. Whitney era un bărbat cu o constituție viguroasă, cu tenul neted şi închis la culoare şi ochi obosiți. Prin fereastra din spatele său se vedea oraşul - fluxul constant al traficului aerian care înconjura clădirile înalte ca nişte sulițe avântate spre cer; oamenii care se plimbau prin birourile din spatele altor ferestre. Eve ştia că, dacă s-ar fi aşezat în dreptul acelei ferestre şi ar fi privit în jos, se vedea strada care trecea prin dreptul clădirii. Toți oamenii care treceau grăbiți, care încotro. Toate viețile de care trebuia avut grijă.

Ca întotdeauna. Îşi spuse că prefera biroul său îngrămădit şi fără vedere.

- Ştii câți turişti şi consumatori din alte state vin în oraşul ăsta în săptămânile dinaintea Crăciunului?

- Nu, domnule.

- Primarul mi-a dat cifra aproximativă azi-dimineață, când m-a chemat să mă informeze că oraşul nu-şi permite un criminal în serie, care să sperie banii care curg în ajun de sărbători, spuse el cu un zâmbet anemic, lipsit de bucurie. În momentul în care mi-a spus toate astea, nu părea foarte preocupat de faptul că locuitorii oraşului ar putea fi violați sau strangulați, ci mai degrabă de efectele secundare nefericite care s-ar putea ivi în cazul în care ar apărea în presă varianta Moşului criminal.

- La acest moment, presa nu are habar de a ceasta variantă.

- Şi cât va mai dura până să se scurgă informația? întrebă Whitney şi se lăsă pe spate, uitându-se în continuare la Eve cu privirea sa inexpresivă.

- Câteva zile. Canalul 75 ştie deja că e vorba de crime sexuale, însă în acest moment nu au pus informațiile cap la cap.

- Hai să avem grijă să rămână în stadiul ăsta. Cât mai e până la următoarea crimă?

- În seara asta. Cel mai târziu mâine.

Nu era chip să o oprească, îşi spuse ea în gând, şi citi în ochii lui Whitney faptul că şi el înțelesese acest lucru.

- Serviciul de matrimoniale este singura pistă pe care o avem.

- Da, să trăiţi! În acest moment. Nu există niciun indiciu că victimele s-ar fi cunoscut între ele. Trăiau în zone diferite ale oraşului şi se învârteau în cu totul alte cercuri. Nici fizic nu semănau în vreun fel.

Eve se opri, aşteptând, însă Whitney nu mai spuse nimic.

- Am să mă consult cu Mira, continuă Eve. Dar, după părerea mea, şi-a pus deja la punct schema de acțiune şi țelul pe care vrea să-l atingă. Vrea 12 victime până la sfârşitul anului, dacă nu chiar atunci. Asta înseamnă mai puțin de două săptămâni, aşa că trebuie să acționeze rapid.

- Şi tu la fel.

- Da, să trăiți! „Confidențial" e cu siguranță locul de unde îşi alege victimele. Am dat de urma produselor cosmetice pe care le-a folosit în cazul victimelor. Iar locurile din oraş de unde pot fi achiziționate nu sunt chiar aşa de multe. Avem acele de păr, pe care le-a lăsat în ambele locații, mai spuse Eve şi apoi respiră. Ştia că putem lua urma cosmeticelor, acele de păr le-a lăsat intenționat. Se simte în siguranță şi ştie că urmele îi sunt acoperite. Dacă nu găsim o potrivire în următoarele douăzeci şi patru de ore, s-ar putea ca presa să fie cea mai bună soluție de apărare.

- Şi ce să le spunem? Dacă dați cu ochii de un tip gras, într-un costum roşu, sunați repede la poliție?

Comandantul se dădu înapoi din spatele biroului şi continuă:

- Găseşte numele comun, locotenente. Nu am nevoie de douăsprezece cadavre sub bradul meu de anul ăsta.

Eve îşi scoase comunicatorul în timp ce ieşea din biroul lui Whitney.

- McNab, fă-mă fericită.

- Fac tot ce pot, doamnă locotenent, spuse McNab şi făcu un gest cu mâna în care ținea ceva ce semăna cu o felie de pizza cu ananas. L-am cam eliminat de tot pe fostul soț al primei victime. În seara în care a fost comisă crima era pe stadion, la un meci de fotbal, cu încă trei prieteni. Peabody o să-i verifice pe cei trei amici, dar pare în regulă. Nu a fost emis niciun bilet de transport pe numele lui către New York. Nu a mai fost pe coasta de est de vreo doi ani.

- Am şters unul de pe listă, spuse Eve şi se sui într-un glisor. Mai spune-mi.

- Niciunul dintre numele de pe lista lui Hawley nu apare şi pe lista lui Greenbalm, însă verific amprentele digitale şi vocale, ca să mă asigur că nu a trecut vreunul la înghesuială.

- Bine gândit.

- Şi cel de-al doilea de pe lista lui Hawley pare nevinovat până acum. Mai trebuie să fac cercetări, dar au alibiuri. Acum mă apuc de Greenbalm.

- Cercetează mai întâi numele produselor cosmetice.

Eve îşi aranja părul cu mâna în timp ce coborî de pe glisor şi se înghesui într-unul dintre lifturi.

- Cred că mă întorc şi eu peste vreo două ore, adăugă ea.

Coborî din lift, traversă un hol de aşteptare minuscul şi intră în birourile Mirei. La recepţie nu era nimeni, iar uşa Mirei era deschisă. Eve îşi băgă capul pe uşă şi o văzu pe Mira care derula dosarul unui caz pe monitor, în timp ce ciugulea dintr-un sandvici subţirel.

Rare erau cazurile când o putea surprinde pe Mira neatentă, reflectă Eve. Mira era genul de femeie care vedea aproape totul. Prea mult chiar, îşi spunea Eve adeseori, mai ales atunci când era vorba de ea însăşi.

Nu mai ştia care era punctul ce crease legătura din tre ele. Respecta mult talentele Mirei - deşi de multe ori o făceau să nu se simtă în largul ei.

Mira era o femeie micuță de statură, cu o conformație uniformă, cu părul moale şi blond, care îi cădea elegant în valuri şi îi încadra chipul liniştit şi atrăgător. De regulă purta costume pe corp, în culori neutre. Eve presupunea că Mira era exact aşa cum trebuie să fie o doamnă: sigură pe ea, elegantă fără a fi extravagantă, şi elocventă.

Faptul că avea de-a face cu oameni cu afecțiuni mentale, cu tendințele violente şi cu perverşi de tot felul nu păreau să tulbure sângele rece al Mirei, sau înțelegerea de care dădea dovadă. Profilurile făcute de ea diverşilor lunatici şi criminali erau indispensabile poliției din New York şi departamentului de securitate.

Zăbovi în dreptul uşii suficient de mult, încât Mira să-i simtă prezența. Psihanalista întoarse capul, şi ochii albaştri se luminară la vederea Evei.

- Nu am vrut să te întrerup. Dar secretara nu era la biroul ei.

- E la prânz. Intră, închide uşa. Te aşteptam. Eve aruncă o privire înspre sandvici.

- Te întrerup din pauza de masă.

- Polițiştii şi doctorii. Numai noi ne luăm pauzele când apucăm. Vrei să mănânci ceva?

- Nu, mulțumesc.

Batonul energizant încă nu-şi găsise locul în stomac, ceea ce o făcea să se întrebe cam cât timp trecuse de când alimentaseră automatul acela ultima dată.

În ciuda refuzului Evei, Mira se ridică în picioare şi comandă ceai de la Robotul multifuncțional. Era un obicei pe care Eve învățase să-l accepte. Avea să stea şi să soarbă din infuzia cu aromă de flori, chiar dacă nu-i plăcea deloc.

- Am mai răsfoit o dată informațiile pe care ai reuşit să mi le trimiți şi copiile după dosarele tale. Până mâine am să-ți fac un profil complet şi am să-l şi redactez.

- Şi astăzi ce-mi poți spune?

- Probabil foarte puțin, în afară de ce ai reuşit şi tu să bănuieşti până acum, spuse Mira şi se aşează confortabil într-unui din fotoliile ei adânci şi albastre, exact la fel cu cele din salonul lui Simon.

Eve era un pic cam prea palidă şi trasă la față, observă ea. Mira nu o mai văzuse pe Eve de când se întorsese iarăşi la datorie, şi ochiul ei de medic îi spunea că revenise mult mai devreme decât ar fi fost normal.

Însă îşi păstră gândurile pentru ea.

- Persoana pe care o căutați este cel mai probabil un bărbat cu vârsta cuprinsă între treizeci şi cinzeci şi cinci de ani, începu ea. Este un tip cuminte, calculat şi organizat. Îi place să fie moțul, de fiecare dată, şi crede că i se cuvine să fie în centrul atenției. Se prea poate să fi vrut cândva să fie actor sau a avut chiar o legătură cu domeniul teatrului.

- S-a dat mare în fața camerei, s-a jucat un pic.

- Exact, spuse Mira şi încuviință din cap, mulțumită, Şi-a făcut rost de costume şi recuzită, iar eu nu cred că a făcut-o doar de dragul armelor sau deghizărilor. Cred că mai degrabă de dragul jocului şi al ironiei. Mă întreb dacă nu cumva îşi percepe răutatea drept ironie.

Trase aer în piept, îşi schimbă poziția picioarelor şi luă o gură de ceai. Dacă ar fi crezut că Eve chiar o să bea ceaiul pe care i-l dăduse, ar fi adăugat şi câteva vitamine în el.

- Tot ce-i posibil. E o scenă, un spectacol. Îi place tare mult acest aspect. Pregătirile, detaliile. E un laş, dar unul foarte atent.

- Sunt cu toții nişte laşi, proclamă Eve şi o făcu pe Mira să clatine din cap.

- Da, tu vezi lucrurile aşa, pentru că pentru tine actul de a lua viața cuiva se justifică numai atunci când o faci ca să aperi altă viață. Pentru tine crima este ultima dovadă de laşitate. Însă, în acest caz, eu aş spune

că asasinul îşi înfruntă propriile temeri. Îşi droghează victimele destul de rapid - nu ca să le scutească de chinuri, ci pentru a le împiedica să opună rezistență, pentru că altfel ar fi probabil învins fizic. Trebuie să aranjeze scena. Le aşază pe pat şi le imobilizează înainte de a le tăia hainele. Nu le sfâşie într-un acces de furie şi are grijă să fie legate fedeleş, înainte de a trece la pasul următor. Abia atunci sunt neajutorate, abia atunci sunt ale lui.

- Şi apoi le violează.

- Da, după ce sunt legate bine. Goale şi neajutorate. Dacă ar fi libere, l-ar refuza. Şi ştie asta. A mai fost refuzat şi înainte. Dar acum poate face cum pofteşte. De asta are nevoie de ele treze şi conştiente, ca să îl poată vedea şi să ştie că el deține controlul, ca să se zbată, dar să nu poată scăpa.

Cuvintele şi imaginile revoltară stomacul Evei, care şi aşa nu era la locul lui. Amintirile se apropiaseră prea mult de prezent.

- Violul este întotdeauna legat de control şi putere.

- Da.

Deoarece o înțelese, Mira vru să întindă mâna şi să o cuprindă pe a Evei. Şi tocmai pentru că înțelese, nu o făcu.

- Le strangulează pentru că e vorba de o chestiune personală, o extensie a actului sexual. Mâinile la gât. E un act intim.

Mira schiță un zâmbet.

- Cât din toate astea ştiai deja?

- Nu contează. Îmi confirmi ce credeam despre el.

- În regulă atunci. Ghirlanda e un semn al distincției. E iarăşi vorba de recuzită, spectacol, ironie. Sunt cadouri pe care şi le face singur. Tema de Crăciun ar putea să aibă o semnificație aparte pentru el, însă s-ar putea să fie, pur şi simplu, vorba de simbolism.

- Şi ce zici de faptul că a distrus bradul Marianei Hawley şi ornamentele din el?

Când o văzu pe Mira cum ridică o sprânceană, Eve ridică la rândul ei din umeri.

- Sparge simbolul Crăciunului din brad, eradicarea purității din ornamentele cu îngeraşi.

- Seamănă cu ceva ce ar face el.

- Acele de păr şi tatuajele.

- E un romantic.

- Un romantic?

- Da, este foarte romantic. Le numeşte dragostea lui, le lasă câte o amintire şi se îngrijeşte să le facă frumoase înainte să plece. Dacă nu ar face toate astea, cadoul pe care şi-l face nu ar fi de demnitatea lui.

- Le cunoştea?

- Înclin să spun că da, le cunoştea. Dar ce ştiau ele despre el e altă mâncare de peşte. Dar el le cunoştea, le urmărise. El le-a ales, şi atâta timp cât au fost ale lui, erau dragostea lui cea mare. Nu le-a mutilat, adăugă Mira şi se aplecă înspre Eve. Le-a decorat, le-a îmbunătățit. Din punct de vedere artistic, şi poate şi din punct de vedere emoțional. Dar după ce termină, pune punct. Dă cu dezinfectant pe cadavre şi îşi şterge orice urmă de pe ele. Se spală, se curăță bine şi ia orice urmă a lor de pe corpul lui. Iar când pleacă, jubilează. A câştigat. Şi e timpul să se pregătească pentru următoarea.

- Hawley şi Greenbalm nu aveau nici în clin, nici în mânecă, din punct de vedere fizic. Nu se asemănau nici ca stiluri de viață, nici ca obiceiuri, nici ca slujbe.

- Dar aveau un singur lucru în comun, sublinie Mira. Au fost amândouă, la un moment dat, atât de singure, au avut atâta nevoie de cineva şi au fost atât de interesate să aibă pe cineva, încât au dat bani ca să-şi poată găsi un companion.

- Dragostea adevărată, spuse Eve şi puse alături cana de ceai, neatinsă. Mulțumesc.

- Sper că te simți bine.

Văzând că Eve era deja pe picior de plecare, gata să se ridice din scaun şi să iasă, Mira mai trase de timp:

- Şi că ți-ai revenit pe deplin de pe urma rănilor.

- Sunt bine.

Nu chiar, îşi spuse Mira în gând, nu eşti chiar bine.

- Dar ți-ai luat numai... câte? Două-trei săptămâni, ca să-ți revii după nişte răni aşa de grave?

- Îmi e mai bine când muncesc.

- Da, ştiu că aşa pare, spuse Mira şi zâmbi iarăşi. Eşti pregătită pentru sărbători?

Eve nici nu se clinti din fotoliu, deşi asta şi-ar fi dorit cel mai tare.

- Am cumpărat câteva cadouri.

- Cred că e foarte complicat să găseşti ceva pentru Roarke.

- Mie-mi spui?

- Sunt sigură că ai să-i găseşti cadoul perfect. Nu-l cunoaşte nimeni mai bine decât îl cunoşti tu.

- Câteodată-l cunosc, alteori nu, spuse ea, apoi continuă fără să-şi dea seama, pentru că-i stătea pe limbă să spună. E aşa de prins cu toate chestiile astea de Crăciun. Petreceri şi brazi. Credeam că o să ne facem câte un cadou şi gata, am terminat.

- Niciunul dintre voi nu are amintiri din copilărie, aşa cum ar trebui - despre încordarea aşteptării şi curiozitatea din dimineața de Crăciun, când găseşti cutiile frumos împachetate şi puse sub brad. Aş spune că Roarke s-a apucat să construiască amintirile astea pentru voi amândoi. Şi aşa cum îl ştiu eu pe el, adăugă ea râzând, nu o să fie de ici de colo.

- Cred că a comandat o mică pădure de brazi.

- Oferă-ți şansa să te bucuri de toată nerăbdarea şi curiozitatea, aşa, ca un cadou pentru voi amândoi.

- Nici nu am altă şansă, alături de Roarke, spuse ea şi se ridică în picioare. Apreciez timpul pe care mi l-ai acordat, doctor Mira.

- Şi încă ceva, Eve, spuse Mira şi se ridică şi ea, la rându-i, în picioare. În acest moment, nu reprezintă un pericol pentru nimeni, în afară de persoanele pe care le are el în vizor. Nu o să se apuce să omoare în stânga şi-n dreapta, fără un scop anume şi fără să plănuiască atent. Dar nu pot spune cu siguranţă când se va schimba asta sau ce poate antrena respectiva schimbare.

- Am eu câteva idei. Păstrăm legătura.

Peabody şi McNab se ciondăneau ca chiorii când Eve intră în biroul ei de acasă. Stăteau unul lângă altul, în dreptul stației ei de lucru, şi mârâiau unul la altul ca doi buldogi care se certau pentru acelaşi os.

În mod normal, aşa ceva ar fi amuzat-o teribil pe Eve, dar de data asta era doar un motiv în plus să fie iritată.

- Terminați odată, izbucni ea şi îi făcu pe amândoi să redevină atenți, abordând nişte mine îndârjite şi pline de resentimente. Raportați.

Când începură amândoi să recite, în acelaşi timp, fierse în suc propriu cam cinci secunde, apoi scrâşni din dinți. Asta-i făcu pe amândoi să tacă.

- Peabody?

Peabody începu, nu înainte de a risca să arunce o privire piezişă şi îngâmfată inamicului ei numărul unu:

- Am găsit trei firme de produse cosmetice care se potrivesc. Două de pe lista lui Hawley şi una din lista lui Greenbalm. Câte una din fiecare comercializează produsele respective, de la cele de îngrijire a pielii până la rimel pentru gene. De la cea de-a doua de pe lista lui Hawley se pot procura creioane pentru ochi şi sprâncene şi două rujuri de buze. Şi am dat lovitura cu produsul folosit pentru buzele lui Greenbalm. E vorba de „Coralul lui Cupidon”. Toate cele trei magazine oferă produsul.

- Există o problemă, spuse McNab şi ridică un deget, precum un profesor care vrea să oprească un elev peste măsură de zelos. Atât rujul

de buze „Coralul lui Cupidon”, cât şi rimelul pentru volum „Moscul brun” sunt oferite în mod normal drept mostre. De fapt - adăugă el făcând un gest cu mâna înspre consolă, unde erau aliniate mostrele pe care le primise Eve - sunt amândouă aici.

- Nu putem da de urma fiecărei afurisite de mostre, spuse Peabody cu un glas care nu anunța nimic bun. Avem trei nume şi un început.

- Fardul de pleoape „Ceață deasupra Londrei”, folosit în cazul lui Hawley, este unul dintre cele mai scumpe produse şi nu este niciodată oferit drept mostră. Îl poți cumpăra numai separat, sau atunci când cumperi toată gama din pachetul de lux. Dacă mergem pe urmele fardului de pleoape, ne apropiem de suspect.

- Şi dacă nenorocitul a şutit fardul de pleoape atunci când a cumpărat restul chestiilor? Vrei să te apuci să iei urma fiecărui hoț de magazine din oraş?

- Până acum, e singurul produs căruia nu i-am dat de urmă. Aşadar, e cel pe care trebuie să-l căutăm.

Cei doi erau față în față când Eve făcu un pas înainte şi îi îmbrânci departe unul de altul.

- Dacă mai vorbeşte vreunul, îi dau una. Amândoi aveți dreptate. Stăm de vorbă cu cei de la magazinele care vând produsele şi căutăm machiajul pentru ochi. Peabody, ia notează numele, mergi jos la maşina mea şi aşteaptă-mă acolo.

Peabody nu mai trebui să spună nimic, cel puțin nu acum, când un spate arcuit ca un băț şi o pereche de ochi aprinşi vorbeau de la sine. În clipa când ieşi din cameră, cu un mers țanțoş, McNab îşi înfundă mâinile în buzunare. Dar când văzu privirea amenințătoare cu care îl săgeta Eve în clipa în care deschise gura să zică ceva, o închise imediat la loc.

- Tu - mai verifică o dată informaţiile de la „Confidenţial”, clienţii şi personalul, află cine de acolo a cumpărat fardul de pleoape şi vezi ce alte produse folosite în cazul victimelor se mai potrivesc. Eve îşi arcui sprâncenele şi continuă:

- Spune „Da, să trăiţi, doamnă locotenent Dallas”.

McNab trase aer în piept şi spuse:

- Da, să trăiți, doamnă locotenent Dallas.

- Bun. Şi dacă tot eşti la capitolul ăsta, vezi dacă poți să-ți bagi nasul prin conturile lui Rudy şi ale lui Piper. Să vedem ce marcă de produse de înfrumusețare folosesc ei.

Eve aşteptă, cu sprâncenele arcuite în continuare. Dar McNab era cât se poate de sprințar:

- Da, să trăiți, doamnă locotenent Dallas.

- Şi nu mai sta bosumflat, îi ordonă ea în timp ce ieşi din încăpere cu paşi apăsați.

- Femeile astea, mormăi McNab printre dinți, apoi surprinse o mişcare cu coada ochiului.

Îl descoperi pe Roarke care stătea în pragul uşii dintre cele două birouri şi îi zâmbea cu gura până la urechi.

- Minunate creaturi, nu eşti şi tu de acord? spuse Roarke şi intră în cameră.

- Din locul meu nu prea pare.

- Oo, dar o să fii un adevărat erou, nu-i aşa, dacă reuşeşti să găseşti numele care se potriveşte cu produsul tău.

Traversă agale încăperea şi cercetă cu privirea listele şi documentele despre care amândoi ştiau că sunt oficiale şi nu are ce căuta să-şi bage nasul în ele.

- Am descoperit că am o oră sau două libere. Ai nevoie de ajutor?

- Păi... bâigui McNab şi aruncă o privire asupra uşii.

- Nu-ți face griji în ce o priveşte pe doamna locotenent, spuse Roake în timp ce îşi făcu pe plac şi se instala în fața calculatorului. Am eu grijă de ea.

Donnie Ray Michael era îmbrăcat cu un halat de baie maro şi ponosit şi purta un cercel de argint în nas, cu caboşon de smarald. Avea ochi căprui deschişi ca o ceaţă, păr de culoarea untului şi o răsuflare sălbatică.

Bărbatul privi cu atenţie insigna de poliţist a Evei şi expulza aerul printr-un căscat care aproape că o făcu să cadă lată, apoi se scarpină la subsuoară.

- Care-i problema?

- Donnie Ray? Ai un minut la dispoziţie?

- Da, am o grămadă de minute, dar care-i problema?

- Am să-ţi spun după ce intrăm înăuntru şi după ce îţi clăteşti gura cu o găleată-două de apă de gură.

- Aoleu, exclamă el şi obrajii se colorară abia perceptibil în roz, în timp ce el se dădu înapoi. Dormeam, continuă el. Nu aşteptam pe nimeni. Nici măcar poliţişti.

Le făcu semn cu mâna să intre, apoi se făcu nevăzut într-un holişor.

Apartamentul arăta ca o cocină, cu hainele înşirate peste tot, cu recipiente de tot soiul, unele goale, altele cu ceva

conţinut prin ele, cu scrumiere care pluteau peste tot şi o mare de discuri pentru computer împrăştiate pe toată podeaua. Într-un colţ, lângă o canapea jerpelită, se afla un stativ pentru partituri şi un saxofon care strălucea de curăţenie.

Eve adulmecă o urmă de ceapă învechită peste măsură şi o alta, de droguri ilegale pentru fumat.

- Dacă ajungem la concluzia că trebuie să percheziţionăm apartamentul, îi spuse Eve lui Peabody, o să avem de la bun început un motiv întemeiat.

- Care? Deţinere de deşeuri toxice?

- Ar putea fi şi asta, spuse Eve şi dădu la o parte, cu piciorul, ceva ce părea a fi un articol de lenjerie. Prizează Zoner, probabil seara, pe post de calmant de seară. Se simte, pur şi simplu, mirosul în aer.

Peabody adulmecă aerul.

- Eu nu simt decât miros de transpiraţie şi ceapă.

- Se simte.

Donnie Ray intră înapoi în cameră, cu privirea ceva mai clară şi cu faţa roşie şi umedă de la apa aruncată în grabă pe ochi.

- Scuzaţi deranjul. E anul liber al droidului meu. Despre ce e vorba?

- O cunoşti pe Marianna Hawley?

- Marianna? întrebă el, şi sprâncenele i se încreţiră din pricina concentrării. Habar n-am. Ar trebui?

- Aţi fost declaraţi perechea potrivită de către serviciul matrimonial „Confidenţial".

- A, da, chestia cu întâlnirile, spuse el şi dădu câteva haine la o parte, apoi se aşeză pe un fotoliu. Da, am încercat şi asta acum câteva luni. Eram un pic deprimat.

Schiţă un zâmbet, apoi ridică din umeri.

- Marianna, îşi reluă el şirul gândurilor. Era un pic roşcată... nu, aia era Tania. Ne-am înţeles binişor, dar s-a mutat la Albuquerque, pentru numele lui Dumnezeu! Adică, nu e nimic interesant acolo!

- Marianna, Donnie Ray. Subţire şi brunetă. Ochi verzi.

- Da, da, acum mi-aduc aminte. Dulcică. Nu ne-am potrivit, eram mai mult, cum să zic eu, ca fraţii. A venit la club, unde cânt eu, şi m-a ascultat. Am băut ceva împreună. Şi ce-i cu asta?

- Tu te uiţi vreodată la televizor, citeşti ziare?

- Dacă am un concert serios, nu. Am un contract, cu nişte băieţi, să cântăm în centru, la „Empire". În ultimele trei săptămâni am lucrat de la zece seara la patru dimineaţa.

- Şapte seri la rând?

- Nu, cinci. Dacă aş sufla şapte seri la rând, mi-aş pierde mințile.

- Ai cântat şi marți seară?

- Marțea e ziua mea liberă. Luna şi marțea, amândouă.

Între timp, privirea i se limpezise şi începu să devină circumspect.

- Care-i treaba? se interesă el.

- Marianna Hawley a fost omorâtă în seara de marți. Ai un alibi pentru acea seară, între ora nouă şi miezul nopții?

- Au, la dracu'! La dracu'! Omorâtă. Dumnezeule! exclamă el şi se ridică brusc în picioare, împiedicându-se de resturi în timp ce patrula prin încăpere. Doamne, ce naşpa e! Era o dulceață de fată.

Îşi apăsă degetele peste ochi, apoi le trecu iarăşi prin păr.

- Asta a fost acum... ce dracu', au trecu şase luni de-atunci, dacă nu mai bine. Nici nu am mai văzut-o de atunci. Ce-a pățit?

- Marți seara, Donnie Ray.

- Marți?

Îşi frecă palmele peste față şi continuă:

- Habar nu am. La dracu', cine-şi mai aminteşte? Probabil am mers prin câteva cluburi şi-am pierdut timpul pe-acolo. Ia stai, să mă gândesc nițel.

- A mai mers cineva cu tine?

- Am pornit mai mulți. Dar nu mai ştiu cine-a mai ajuns până la urmă la „Nebuni". Eram destul de terminat când am ajuns.

- Ia spune-mi tu mie, Donnie Ray, pentru ce ai cumpărat întreaga gamă de produse marca „Perfecțiunea naturală"?

- Poftim? întrebă el nedumerit, apoi se trânti la loc în scaun. Ce naiba mai e şi „Perfecțiunea naturală"?

- Ar trebui să ştii. Ai cheltuit mai bine de două mii pe toată gama. Sunt cosmetice, Donnie Ray. Produse pentru înfrumusețare.

- Cosmetice, spuse el şi continuă să-şi treacă degetele prin păr, până când îi rămase în sus, ca nişte țepi un pic mai moi. Ah, la naiba! Chestiile alea colorate. A fost ziua mamei mele. Ei i le-am cumpărat.

- Ai cheltuit două mii pentru ziua mamei tale? întrebă Eve cu mirare în glas, aruncând o privire prin camera dezordonată şi înghesuită.

- Mama mea e cea mai tare! Bătrânul ne-a lăsat baltă când eu eram doar un puştan. A muncit cât trei câini deodată ca să am eu un acoperiş deasupra capului şi ca să-mi plătească lecțiile de muzică, spuse el şi făcu un semn cu capul înspre saxofon. Scot bani buni cu suflatul. Al dracului de mulți bani. Şi acum o ajut eu să aibă un acoperiş deasupra capului, în Connecticut. O casă drăguță, într-un cartier drăguț. Pentru mine - zise el

arătând spre cameră - nu contează toată asta. Eu trec pe aici numai ca să trag la aghioase

- Ce-ar fi să o sun chiar acum pe mama ta şi să o întreb ce a primit ultima dată de ziua dânsei de la băiatul ei, Donnie Ray?

- Da', cum să nu! zise el fără să clipească, şi făcu un semn cu degetul mare înspre video telefonul de pe masa de lângă perete. Numărul e în memorie. Un singur lucru, vă rog frumos. Nu-i spuneți că sunteți de la poliție. Îşi face griji. Să-i spuneți că faceți un sondaj sau ceva.

- Peabody, dă-ți jos jacheta de la uniformă şi sun-o pe mama lui Donnie Ray, spuse Eve şi ieşi din raza de acțiune a transmițătorului, apoi se aşează pe brațul unui fotoliu. Cine ți-a făcut profilul la „Confidențial"? Rudy?

- Nu, în fine, inițial vorbisem cu el. Am senzația că toată lumea face la fel. E ca un fel de audiție. Apoi a venit nu-ş' ce clovn să mă consulte. Că ce-ți place să faci ca să te distrezi, la ce visezi, care-i culoarea preferată. Îți fac şi un examen fizic, ca să vadă că eşti curat.

- Şi nu a ieşit nicio urmă de Zoner?

Donnie Ray avu finețea să pară ruşinat când răspunse.

- Nu, eram curat.

- Presupun că mama ta nu ar vrea să te vadă stând aşa.

- Doamna Michael a primit întreaga gamă de produse „Perfecțiunea naturală" de la fiul său, cu ocazia aniversării zilei de naştere, spuse Peabody ridicând din umeri, şi-şi îmbrăcă la loc jacheta de polițist, apoi zâmbi către Donnie Ray. Era foarte fericită că a primit un asemenea cadou.

- E drăguță, aşa-i?

- Da, este.

- E cea mai tare!

- Aşa a zis şi ea despre tine, îi mărturisi Peabody.

- De Crăciun i-am luat cercei cu diamante. De fapt, sunt doar clipsuri, dar ceilalți ar costa prea mult, spuse el şi se uită la Peabody cu alți ochi, acum că o văzuse fără jacheta austeră de polițist. Ai fost vreodată la „Empire"? întrebă el.

- Până acum nu.

- Ar trebui să treci o dată. Cântăm chiar bine.

- Poate am să trec, spuse ea, însă în secunda următoare surprinse privirea ca de uliu a Evei şi-şi drese glasul. Mulțumim pentru cooperare, domnule Michael.

- Şi fă-i mamei tale un favor, spuse Eve în timp ce se îndrepta către uşă. Curăță muntele ăsta de gunoi de aici şi lasă-te de Zoner.

- Da, aşa am să fac, spuse Donnie Ray şi-i mai aruncă o ocheadă lui Peabody înainte de a închide uşa.

- Este necuviincios din partea ta să flirtezi cu suspecții, ofițer Peabody.

- Nu e chiar suspect, spuse Peabody şi aruncă o privire peste umăr. Şi era chiar drăguț.

- E suspect până când îi confirmăm alibiul. Şi e un porc.

- Dar un porc cu adevărat drăguț, să trăiți.

- Mai avem încă doi suspecţi de intervievat Peabody. Încearcă să-ți ții hormonii în frâu.

- Dar mi-i țin, Dallas, mi-i țin. Peabody oftă şi se urcă în maşină.

- Doar că e aşa de bine când mă năpădesc, adăugă.

7

Eve îşi petrecu întreaga zi luând declarații, fără să avanseze deloc, aşa că nu era într-o dispoziție prea bună. Iar când ajunse la biroul de acasă şi descoperi că McNab îşi strânsese demult lucrurile şi plecase, se întunecă şi mai tare.

Îşi spuse că procedase totuşi corect, spre binele lui, lăsându-i un bilețel şi ceva de mâncare.

„Doamnă locotenent. Am întrerupt lucrul la ora 16:45. Lista cu nume şi produse se află sub dosarul cazului, la subcapitolul P de la Proba Doi-A. Câteva aspecte s-ar putea să vi se pară interesante. Atât Rudy, cât şi Piper au cumpărat fardul de pleoape, iar Piper chiar şi rujul de buze. Apropo, amândoi au cheltuit credite cu duiumul. Nu că l-ar egala pe Roarke la cheltuieli, dar nu stau rău. Şi alt lucru interesant este că toate bunurile lor sunt în custodie comună, până la ultimul bănuț. Raportul despre acest lucru se găseşte tot în dosar."

Toate bunurile în custodie comună, reflectă Eve. Impresia ei fusese aceea că Rudy mânuia afacerea până la ultimul detaliu. Când se întâlnise cu ei, Rudy fusese cel care luase deciziile şi mersese la consolă, tot timpul cât se aflase ea în preajma lor. Concluzia logică era că tot el manevra şi banii.

El deținea controlul, concise Eve. El avea puterea.

Şi ocazia, şi căile de operare.

„Şi încă un nume legat de fardul de pleoape", continuă vocea lui McNab. „Şi două legate de rujul de buze, cu tot cu Charles Monroe, care apare pe ambele liste. Nu l-am văzut prima oară când m-am uitat peste

liste, pentru că a trecut alt nume pe chitanța cu care a comandat să i se trimită produsele noi şi cele speciale. Am inclus şi profilul lui Monroe."

În timp ce asculta ultimele cuvinte din însemnare, Eve se încruntă. Chiar dacă instinctele o îndemnau să-l acuze pe Rudy, se părea că trebuia să-i facă o vizită şi lui Charles Monroe.

Aruncându-şi privirea deasupra uşii care făcea le gătura dintre biroul ei şi al lui Roarke, văzu că lumina era aprinsă. Dacă el era ocupat, era un moment numai bun să verifice ceva ce o privea personal.

Se mişcă fără să facă un zgomot şi o luă pe scări ca să nu folosească liftul, cu ochii-n patru, ca să nu dea de Summerset în timp ce se îndrepta cu paşi siguri spre bibliotecă.

Pereții încăperii pe două nivele erau tapetați cu cărți. Întotdeauna o frapase faptul că un om care putea cumpăra o mică planetă doar pocnind din degete, prefera să buchisească din cărți - care erau grele şi ocupau mult spațiu - mai degrabă decât să citească comod, de pe monitoare.

Era probabil încă unul dintre şiretlicurile sale, presupunea Eve, deşi aprecia foarte tare mirosul puternic de piele al coperţilor şi aspectul strălucitor al cotoarelor de cărţi care se înşirau pe rafturile din lemn de mahon.

Erau două zone largi amenajate pentru lectură, cu şi mai multă piele pe fotoliile şi sofalele adânci, lucrate în lemn roşcat, cu lampadare din sticlă, pictate în nişte culori ca nişte adevărate giuvaieruri, cu alămuri lucitoare şi birouri din lemn vechi, strălucitor, sculptat adânc, de către meşteri din veacuri trecute.

Draperiile erau deschise şi lăsau noaptea să pătrundă spre locul larg, de stat la fereastră, îmbrăcat cu perne groase, în tonuri care se molipseau de la nuanţele lampadarelor. Peste podeaua lată şi lustruită, din lemn de castan, erau aşternute covoare enorme şi foarte vechi, cu modele complicate pe un fundal roşu ca vinul.

Ştia că în spatele biroului vechi era mascat un sistem computerizat de primă mână. Dar tot ce era la vedere în camera aceea amintea despre bătrâneţe şi avere, şi plăcerea faţă de amândouă.

Eve nu intra prea des în acea încăpere, însă ştia că Roarke o făcea. Îl găsea câteodată, seara, cu picioarele lui lungi întinse în câte unul din fotoliile de piele, cu un pahar de coniac lângă el şi cu o carte în mâini. Cititul îl relaxa, îi spusese el într-o zi, şi era un şiretlic

pe care îl învățase în mahalalele din Dublin, încă de când era flăcău şi găsise pe o alee dosnică un exemplar din Yeats, murdar ca vai de el.

Traversă încăperea până la birou şi deschise uşile mari, cu încrustații de lapis şi malahit.

- Activează, comandă ea şi aruncă, prevăzătoare, o privire peste umăr. Caută în toate secţiunile bibliotecii după Yeats.

„Yeats, Elisabeth, sau Yeats, William Butler?"

Sprâncenele Evei se atinseră una de alta când se încruntă, şi îşi îi trecu mâna prin păr.

- De unde naiba să ştiu eu? E vorba de un poet irlandez.

„Yeats, William Butler, confirmat. Se caută prin rafturi... «Rătăcirile lui Oisin», Secţiunea D, raftul cinci, «Contesa Cathleen», secţiunea D..."

- Opreşte, spuse Eve, şi-şi prinse rădăcina nasului între degete. Schimbă parametrii căutării. Spune-mi ce cărţi ale tipului ăsta lipsesc din bibliotecă.

„Se schimbă parametrii... Se caută..."

Oricum, probabil că avea toate nenorocitele de volume. Ce idee proastă, decise Eve, şi-şi înfundă mâinile în buzunare.

- Doamnă locotenent.

Eve aproape că sări din cizme. Se întoarse val-vârtej şi-l pironi pe Summerset cu privirea.

- Ce e? La naiba, urăsc când faci chestia asta.

Summerset se mulțumi să o privească în continuare, cu blândețe. Ştia că o enervează la culme când o lua prin surprindere. Era unul dintre motivele pentru care îi plăcea atât de mult să o facă.

- Vă pot ajuta să găsiți vreun volum, deşi am crezut că nu citiți nimic altceva în afară de rapoarte şi discuri despre comportamente deviante.

- Uite ce e, amice, e dreptul meu să mă aflu aici, spuse ea, chiar dacă nu se explica nicicum faptul că se simțea ca un intrus găsit în bibliotecă. Şi nici nu am nevoie de ajutorul tău, adăugă ea.

„Toate lucrările autorului Yeats, Wiliam Butler, pot fi găsite în bibliotecă. Aveți nevoie de localizare şi titluri?"

- La naiba, nu. Ştiam.

- Yeats, doamnă locotenent? întrebă Summerset curios şi înainta mai aproape de ea, urmat de Galahad, care lipăi până în dreptul Evei, îi trecu

printre picioare, apoi o abandonă şi sări în locul de la fereastră privind afară, în noapte, de parcă ar fi fost a lui.

- Şi ce-i cu asta?

Bărbatul se mulțumi să ridice din sprâncene şi răspunse:

- Sunteți interesată de vreuna dintre piese, de vreo serie, sau de o anume poezie?

- Da' cine eşti tu, poliţistul bibliotecii?

- Aceste volume sunt destul de valoroase, spuse el încercând să liniştească lucrurile. Multe dintre ele sunt ediții princeps, destul de rare. Găsiți întreaga operă a lui Yeats şi pe discul bibliotecii. Sunt sigur că această metodă vi s-ar potrivi mult mai bine.

- Nu vreau să citesc chestiile astea. Voiam doar să văd dacă cumva îi lipseşte vreun volum, ceea ce oricum e o prostie, de vreme ce are toate lucrurile posibile, aşa că mie ce naiba îmi mai rămâne să fac?

- În legătură cu ce?

- Cu Crăciunul, prostule, spuse Eve agitată şi se întoarse către calculator. Dezactivează.

Summerset strânse din buze şi urmă şirul gândurilor Evei.

- Doriți să cumpărați un volum al lui Yeats pentru Roarke, cu ocazia Crăciunului.

- Asta era ideea, care s-a dovedit a fi una foarte proastă.

- Doamnă locotenent, spuse el în timp ce Eve se pregătea deja să dea buzna afară din încăpere.

- Ce-i?

Îl enerva ori de câte ori Eve făcea sau spunea câte ceva care să-l impresioneze. Dar nu se putea abține. În plus, îi era dator pentru că-şi riscase viața, şi aproape că şi-o pierduse, ca să o salveze pe a lui.

Summerset era conştient de faptul că numai acest lucru era de ajuns ca să-i facă pe amândoi să se simtă nelalocul lor. Poate că putea face cumva să-i întoarcă favorul, măcar puțin.

- Încă nu are ediția princeps din „Amurgul celtic".

- Asta ce mai e?

- O colecție de proză.

- Scrisă de tipul ăsta, Yeats?

- Da.

O parte din ea, o părticică infimă şi răutăcioasă voia să dea din umeri şi să plece. Îşi încleşta însă pumnii, în interiorul buzunarelor şi rămase pe loc.

- La sfârşitul căutării a spus că are toate volumele.

- Are volumul, însă nu în ediție princeps. Yeats este foarte valoros pentru Roarke. Presupun că ştii acest lucru. Am o legătură cu un anticar de cărți rare din Dublin. Îl pot contacta să văd dacă volumul poate fi achiziționat.

- Cumpărat, spuse Eve pe un ton apăsat. Nu furat. Eve schiță un zâmbet când îl văzu pe Summerset cum îşi îndreptă dintr-odată spatele.

- Mai ştiu şi eu câte ceva despre legăturile tale. Noi dorim ca lucrurile să rămână legale.

- Nici nu intenţionam să le rezolv altfel. Dar nu o să fie ieftin.

Fu rândul lui să schiţeze un zâmbet la fel de vag.

- Şi desigur că se va adăuga o taxă pentru faptul că achiziția va ajunge aici până la Crăciun, de vreme ce ați aşteptat până în ceasul al doisprezecelea.

Eve nu dădu înapoi, deşi ar fi vrut foarte mult.

- Dacă omul tău o poate găsi, o vreau.

Şi continuă, de vreme ce nu avea cum să ocolească ce avea de spus:

- Mulțumesc.

Summerset dădu din cap destul de țeapăn şi aşteptă ca ea să iasă din cameră, înainte să zâmbească cu gura până la urechi.

Asta păţeşti atunci când eşti îndrăgostit, îşi spuse Eve în gând. Te face să colaborezi cu cea mai mare pacoste din viața ta. Şi dacă nenorocitului ăla slăbănog o să-i reuşească schema, gândi ea cu dispreț în timp ce luă liftul până în dormitor, o să-i mai fie şi datoare pe deasupra.

Era o adevărată umilință.

Apoi uşile liftului se deschiseră şi apăru Roarke, cu un zâmbet vag, de înger decăzut, şi cu ochii vii şi albaştri de plăcere.

Ce mai conta o mică umilință?

- Nu ştiam că ai ajuns deja acasă.

- Da, am... avut ceva de rezolvat, răspunse Eve şi îşi feri privirea. Tu de ce eşti aşa mulțumit?

Roarke o luă de mână şi o trase către dormitor.

- Tu de ce crezi? o întrebă el şi-i făcu un semn cu mâna înspre pat.

De partea cealaltă a platformei înălțate pe care se afla patul lor, în mijlocul nişei adânci pe care o forma fereastra, se afla un brad. Crengile se arcuiau prin cameră sus, tot mai sus, până la vârful care aproape că străpungea tavanul.

Eve privi bradul şi clipi.

- E mare.

- Înseamnă că nu l-ai văzut pe cel din salon. E de două ori mai înalt.

Se apropie cu grijă de brad. Avea mai bine de trei metri. Dacă s-ar fi răsturnat peste ei în pat, în timp ce dormeau, reflectă ea, i-ar fi strivit ca pe nişte furnici.

- Sper că e ancorat bine. Adulmecă aerul şi continuă:

- Miroase de parcă am fi în pădure. Presupun că o să agățăm tot felul de chestii în el.

- Ăsta-i planul, răspunse el şi-şi trecu brațele în jurul taliei ei, trăgând-o mai aproape de el. O să am eu grijă de luminițe, mai târziu.

- De ce tu?

- E treabă de bărbat, îi răspunse el şi o muşcă cu blândețe de gât.

- Cine a spus?

- Femeile care de-a lungul veacurilor au fost atât de sensibile, încât nu au dorit să se ocupe de aşa ceva. Ați ieşit din tură, doamnă locotenent?

- Mă gândeam să mănânc ceva şi apoi să mai fac câteva scanări probabilistice.

Buzele lui se îndreptau către lobul urechii ei. Eve se gândi câte lucruri interesante ştia el să facă unui lob al urechii.

- Şi vreau să văd dacă Mira a trimis profilul făcut de ea.

Ochii îi erau deja pe jumătate închişi când îşi dădu capul într-o parte ca să-i permită lui să ajungă mai bine la gât. Iar când mâinile lui o luară în sus şi îi cuprinseră sânii, mintea i se încețoşa într-un fel plăcut.

- Apoi trebuie să mai scriu un raport şi să-l pun în dosar.

Degetele lui îi loviră uşor sfârcurile şi trimiseră o săgeată încărcată cu plăcere care i se înfipse direct în vintre.

- Dar cred că mai am o oră liberă, mormăi ea şi se întoarse cu fața către el, îşi înfipse degetele în părul lui şi-i trase gura către a ei.

Din gâtul lui Roarke ieşi un geamăt de plăcere, iar mâinile-i alunecară în jos, pe spatele ei.

- Vino cu mine.

- Unde?

Roarke îi muşcă buza de sus şi-i răspunse:

- Oriunde te duc.

Apoi făcu un ocol împrejurul ei şi o conduse înapoi către lift.

- În camera cu holograme, comandă el, apoi o propti cu spatele într-un colț şi-i înăbuşi întrebarea cu un sărut lung, care îi tulbură mintea.

- Dar dormitorul ce are? întrebă ea când îşi reluă respirația.

- Am altceva în cap acum, spuse el cu ochii ațintiți în continuare asupra ei, în timp ce o trase afară din lift. Activează programul.

Camera mare şi goală, cu pereții acoperiți cu oglinzi negre, perfecte, străluci şi se schimbă. Mai întâi simți mirosul de fum, înmiresmat, cu o

aromă vagă de fructe, apoi adulmecă florile puternic parfumate. Luminile se micşorară şi pâlpâiră. Imagini noi prinseră contur.

Trosni un foc, într-un şemineu imens. O fereastră largă cât un lac se deschidea către munții cu piscuri albastre, în timp ce zăpada deasă şi pufoasă arunca sclipiri ca de gheață în lumina lunii.

Urne din fier forjat erau umplute până la refuz cu flori albe şi ruginii. Şi lumânări, sute de lumânări, albe ca zăpada, ardeau cu flăcări jucăuşe din suporturile de alamă lustruită.

Sub picioare, podeaua din oglinzi se preschimbă în lemn întunecat, aproape negru, şi vag lucitor.

Un pat enorm ocupa mai toată camera, cu căpătâiul şi treptele modelate în curbe complicate şi în crengături de alamă groasă şi strălucitoare. Pe deasupra era presărat cu o cuvertură de un auriu-pal, atât de groasă, încât se puteau cufunda în ea, şi cu duzini întregi de perne în nuanțe de pietre prețioase.

Şi peste tot erau împrăştiate petale de trandafiri albi.

- Uau, exclamă ea şi mai privi o dată către fereastră. Panorama, cu vârfurile semețe ale munților şi întinderile nesfârşite de zăpadă o făcu să simtă ceva ciudat în gât. Ce sunt alea? întrebă ea.

- O simulare a Alpilor Elveţieni.

Una dintre marile lui distracţii era să o urmărească pe ea reacţionând în faţa unei noutăţi. Primul moment, de precauţie, dictat de meseria ei de poliţist, şi apoi explozia întârziată de plăcere care venea din femeia din ea.

- Nu am reuşit până acum să te duc acolo de-adevăratelea. Aşa că o cabană holografică e cea mai bună soluție.

Roarke se întoarse şi ridică un halat aşezat pe spătarul unui scaun.

- Ce-ar fi să-ți pui ăsta pe tine?

Eve întinse mâna după el şi se încruntă.

- Ce-i ăsta?

- Un halat.

Eve îi aruncă o privire goală.

- Asta ştiu. Vroiam să întreb din ce-i făcut? Ce-i asta, blană de nurcă?

- Zibelină, răspunse el şi înainta un pas. Ce-ar fi să te ajut?

- Eşti într-o formă de zile mari, aşa-i? întrebă ea în timp ce el începu să-i descheie cămaşa.

Mâinile lui trecură peste umerii ei goi în timp ce lăsă cămaşa să cadă.

- Se pare că sunt. Am chef să-mi seduc nevasta, încetişor.

Nevoia îşi făcea încet loc şi i se răspândea prin corp.

- Nu am nevoie să fiu sedusă, Roarke. Bărbatul îşi aşeză buzele pe umărul ei.

- Eu am. Stai jos.

O făcu să stea jos ca să-i poată scoate cizmele din picioare. Apoi se apucă de braţele fotoliului şi se aplecă iarăşi să o sărute.

Stăteau cu buzele împreunate tandru şi pasional, iar buzele şi limbile alunecau meşteşugite, cu delicateţe, în timp ce dinţii scrâşneau uşor, cu isteţime. Muşchii Evei începură să se încordeze, apoi se relaxară. Să-l seducă pe el însemna să-l lase să simtă abandonul ei.

Roarke o ridică în picioare şi-i desfăcu pantalonii.

- Nu încetez să te doresc.

Degetele lui mişunară peste şoldurile ei; pantalonii căzură la pământ.

- Nu te iubesc niciodată prea mult. Mereu e loc de şi mai şi.

Dezbrăcată, Eve se aplecă peste el cu faţa îngropată în părul lui.

- Nimic nu mai e la fel de când ai apărut în viaţa mea.

O ţinu în braţe o secundă, doar de dragul de a o avea lângă el. Apoi întinse mâinile în jos, îi ridică halatul şi strânse materialul moale peste umeri.

- Pentru amândoi e la fel, spuse el şi o ridică în braţe, spre pat.

Iar braţele ei se întinseră spre el.

Ştia cum va fi. Copleşitor, tulburător. Magnific. Ajunsese să distingă fiecare dintre senzaţiile pe care i le producea, şi să distingă atingerea lui aşa cum distingea apa sau aerul.

Fără să le conştientizeze, însă fără să poată trăi în lipsa lor.

Când corpurile li se împreunau, putea dărui oricât, putea primi orice. Adânc îngropată în patul pufos, primi buzele lui cu nerăbdare, bucurându-se de focul care-i ardea în vene. Oftă şi trase de cămaşa lui, ajutându-l să o dea mai repede la o parte, astfel încât carnea lui să o întâlnească pe a ei.

Alunecarea prelungă şi minunată. O întoarcere înceată, un geamăt uşor. Petalele mătăsoase, cearşafurile satinate, muşchii încordaţi sub palmele ei - se îmbinau toate într-un amestec exotic de texturi.

Inima tresări iute, să-i spargă pieptul. Un fior delicios, un oftat uşor. Pâlpâitul lumânării, lumina lunii care se revărsa şi lucirile aruncate de foc - se contopeau într-o strălucire de nedescris.

Gusta şi era gustată. Atingea şi era la rândul ei atinsă. Era excitată şi-l excita şi pe el. Şi tremură tot drumul până la culmea dulce precum şlefuirea argintului.

Roarke o simţi cum se arcui, se cutremură şi apoi alunecă leneşă la loc pe pat. Membrele li se încurcară, unele printre altele, în momentul în care se rostogoliră în pat şi se atinseră iarăşi, aranjându-şi corpurile unul lângă altul. Roarke urmărea lumina care-i dansa pe chip, prin păr, în ochi, şi culoarea lor adâncă. Ochii pe care îi urmări cum deveniră sticloşi în timp ce o conduse, încetul cu încetul, până la o nouă culme.

Mâinile ei puternice, pricepute şi atât de cunoscute se mişcară pe corpul lui, îl apucară şi-l mângâ-iară. Din gâtul ei ieşeau gemete surde de plăcere, ofta peste buzele lui şi răsufla în pielea lui.

Răsuflarea lui se înteţi, iar nevoia îi răsuna prin sânge ca un tunet. Căldura se transformă în ardoare, iar ardoarea într-o mistuire periculoasă.

Apoi ea se ridică deasupra lui, cu corpul subţire şi argintat de luminile şi umbrele care se succedau. Gemetele ei erau din ce în ce mai lungi, un sunet pofticios, gutural pe care-l scoase în timp ce se aplecă peste el, cuprinzându-l şi primindu-l în interiorul ei. Când degetele lui se înfipseră în coapsele ei, se cambra într-o arcuire sclipitoare şi continuă să se mişte, cu ochii ca nişte fante brun-aurii şi cu răsuflarea grăbită şuierând printre buze.

Când o săgeta orgasmul, se apropie de el, apoi se strânse în jurul lui, chiar în momentul în care el se ridică spre ea, când buzele se aşezară înfometate pe sânul ei.

Pierdut de-acum, prizonier, o rostogoli pe spate, astfel încât i se învârtejiră şi mintea, şi corpul. Apoi se repezi înspre ea cu mişcări animalice, încă una şi încă una, şi cu o explozie neaşteptată de lăcomie care îi spulberă tot controlul pe care îl avusese. Degetele ei erau încleştate în jurul tuburilor subțiri şi îndoite din tăblia patului, şi se ținea cu

disperare de ele, de parcă ar fi încercat să se ancoreze, iar un țipăt incontrolabil de plăcere o sugruma în timp ce el îi dădea genunchii la o parte ca să o poată pătrunde mai adânc.

Când corpul ei explodă dedesubtul lui, buzele lui Roarke se năpustiră în jos, peste ale ei. Şi îşi dădu drumul.

Era acoperită numai cu petale de trandafir. Muşchii ei atletici, antrenați, erau relaxați şi moi precum ceara topită care se strânsese sub lumânări în bălți aromate.

În timp ce respirația ei redevenea regulată, Roarke îi muşca uşor umărul, apoi se ridică să ia halatul şi-l trase peste ea.

Eve răspunse cu un mormăit.

Amuzat şi plăcut surprins, totodată, că acesta fu singurul răspuns de care mai era în stare, Roarke se duse în celălalt colț al camerei şi comandă o baie fierbinte, la patruzeci de grade. Desfăcu o sticlă de şampanie, o aşeză la loc în frapiera plină cu gheață, apoi îşi ridică din pat nevasta rămasă fără vlagă.

- Nu dormeam, răspunse ea repede şi pe un ton bolborosit, din care el îşi dădu seama că tocmai asta i se întâmplase.

- Mâine-dimineață ai să dai vina pe mine că te-am lăsat să dormi şi nu ți-ai mai făcut scanarea probabilistică.

Şi spunând acestea, o lăsă să cadă în apa fierbinte, cu spumă.

Eve scoase un scheunat, apoi mormăi de plăcere.

- O, Doamne, spuse ea, aş vrea să locuiesc chiar aici, în cada asta, pentru vreo săptămână.

- Fă-ţi timp liber şi putem merge de-adevăratelea în Alpi, unde ai să te poţi muia într-o cadă până te transformi într-un rid mare şi roz.

Şi exact asta-şi dorea - să o ducă undeva departe, să o vadă recuperată şi pusă pe picioare de-a binelea. Şi-şi imagină că un asemenea plan avea cam aceleaşi şanse de reuşită, cum ar fi avut şi dacă i-ar fi propus să îl sărute pe Summerset pe gură.

Imaginea unei asemenea scene îl făcu să zâmbească.

- O glumă? îl întrebă ea într-o doară.

- Ha! Ar fi una delicioasă.

Îi dădu un pahar înalt şi subțire, pentru şampanie, şi se scufundă alături de ea, luând un pahar şi pentru el.

- Trebuie să trec la treabă.

- Ştiu, răspunse el şi lăsă să-i iasă o răsuflare adâncă. Încă zece minute.

Era mult prea bună combinația dintre apa fierbinte şi şampania rece, pentru a-l putea refuza.

- Ştii că, înainte de-a te cunoaşte pe tine, pauzele mele însemnau o cană de cafea proastă şi o... o cană de cafea proastă?

- Ştiu, şi se întâmplă de mult prea multe ori să fie tot aşa. Asta, spuse el în timp ce se adânci mai tare în cadă, e o modalitate net superioară de a te relaxa.

- E greu de contrazis ce spui tu, răspunse ea şi-şi ridică un picior în aer ca să-şi examineze degetele, fără niciun motiv. Nu cred că o să-mi lase mult timp la dispoziție, Roarke. Lucrează contra cronometru.

- Cât timp mai ai?

- Prea puțin. Mult prea puțin.

- O să ai mai mult timp. Nu am cunoscut niciodată un polițist mai bun decât tine. Şi am cunoscut o grămadă.

Eve se încruntă cu privirea în paharul de vin.

- Nu o face nici din ură, cel puțin nu încă. Nici pentru vreun avantaj. Nici din răzbunare, după câte îmi dau seama. Ar fi mult mai uşor să-i iau urma, dacă aş şti motivul.

- Dragostea. Adevărata dragoste.

Eve lăsă să-i scape printre dinți un blestem.

- Dragostea mea adevărată. Dar nu poți avea o duzină din astea.

- Gândeşti rațional. Te gândeşti că un bărbat nu e în stare să iubească mai mult de o singură femeie, cu aceeaşi fervoare. Dar se poate.

- Da, sigur, dacă gândeşte cu scula, nu cu mintea.

Roarke râse şi deschise un ochi.

- Draga mea Eve, de multe ori e imposibil să faci distincție între cele două. Pentru unii, adăugă el, fără să dea atenție scânteii care se aprinse pentru o clipă în ochii Evei, atracția fizică e cea care precede emoțiile mai subtile. Şi ce nu iei tu în seamă este faptul că s-ar putea foarte bine să creadă despre fiecare în parte că este dragostea vieții lui. Şi dacă nu au fost de acord cu el, singura modalitate de a le convinge de acest lucru este să le ia viața.

- M-am gândit şi la asta. Dar nu e de-ajuns ca să-mi poată explica totul. E îndrăgostit de ceea ce nu poate avea şi distruge ceea ce nu poate avea. Îşi împunse umărul. Urăsc tot simbolismul ăsta. Amestecă lucrurile de tot.

- Trebuie să-l apreciezi pentru teatralismul său.

- Da, şi sper ca din cauza asta să facă un pas greşit. Şi când se va întâmpla, am să-l vâr pe veselul şi bătrânul

Moşulică într-o celulă. Timpul a expirat, anunţă ea şi ieşi din apă.

Tocmai trăsese un prosop din barul încălzit, când auzi sunetul înfundat al comunicatorului ei.

- La dracu'!

Traversă în grabă încăperea, cu apa şiroind, apucă pantalonii în grabă şi scoase comunicatorul din buzunar.

- Blochează imaginea video, mormăi ea. Locotenent Dallas.

- Transmit. Locotenent Dallas, Eve. CLF, pe strada Huston, la numărul 432, apartamentul 6E. Să se prezinte imediat la locul crimei şi să preia cazul.

- Transmit, spuse ea şi-şi trecu o mână prin părul ud. Mesaj recepționat. Contactează ofițerul Peabody, Delia, ajutor.

- Afirmativ. Am încheiat transmisiunea.

- CLF? întrebă Roarke în timp ce ridică halatul şi i-l strânse încă o dată în jurul umerilor.

- „Crimă la locul faptei", răspunse ea în timp ce azvârli prosopul deoparte şi se aplecă să-şi tragă pantalonii pe ea. Fir-ar să fie! Fir-ar al dracului să fie, e apartamentul lui Donnie Ray. Chiar azi am stat de vorbă cu el.

Donnie Ray îşi iubise mama. Acesta fu primul lucru care-i trecu Evei prin minte când se uită la el.

Era întins pe pat, înfăşurat cu o ghirlandă verde care arunca sclipiri ca nişte pistrui aurii. Părul său răvăşit fusese aranjat cu grijă, încât să cadă în valuri peste pernă. Ochii îi erau închişi, astfel încât genele, alungite şi date cu rimel auriu antic, îi veneau acum pe obraji. Buzele se potriveau perfect cu nuanța. În jurul încheieturii de la mâna dreaptă avea o brățară lată, cu trei păsărici drăguțe gravate în aurul prelucrat.

- Trei păsări cântătoare, spuse Peabody din spatele Evei. La dracu', Dallas!

- Acum e alt sex, dar a păstrat aceeaşi schemă spuse Eve pe un ton sec, şi se dădu la o parte astfel încât cadavrul să se vadă pe de-a întregul şi să poată fi examinat. Mai mult ca sigur că are pe undeva un tatuaj şi că se vor găsi semne de abuz sexual. Şi urmele legăturilor de la mâini şi de la picioare, ca şi la celelalte victime. Avem nevoie de toate discurile de la camerele de supraveghere de pe hol şi din cealaltă clădire.

- Era un tip drăguț, murmură Peabody.

- Acum e un tip mort. Hai să ne facem treaba! Peabody se îmbățoşă dintr-odată, şi o mişcare imperceptibilă îi făcu umerii să se îndrepte asemeni unei rigle, apoi răspunse:

- Da, să trăiți!

Găsiră tatuajul pe fesa stângă. Dacă asta o afectă sau semnele clare ale sodomiei, Eve nu lăsă pe nimeni să vadă. Termină cercetările preliminare, izolă locul crimei, dădu ordin să se înceapă chestionarea vecinilor şi să se împacheteze cadavrul pentru a fi transportat.

- O să verificăm video telefonul lui, îi spuse ea lui Peabody.

- Fă rost de agenda lui şi caută toate informaţiile legate de „Confidenţial". Vreau să vină criminaliştii aici, chiar în seara asta.

Traversă holul mic, se îndreptă către baie şi deschise uşa. Pereții, podeaua şi instalațiile străluceau de-ți luau ochii.

- Putem presupune că suspectul a făcut curat aici, continuă ea. Nu prea cred că Donnie Ray era foarte preocupat de curățenie, şi nici nu o făcea cu prea mare evlavie.

- Nu merita să moară în felul ăsta.

- Nimeni nu merită să moară în felul ăsta, spuse Eve şi se dădu un pas înapoi, apoi se întoarse cu fața către Peabody. Îți plăcea de el. Şi mie la fel. Acum priveşte lucrurile în felul următor - el s-a dus, iar noi trebuie să folosim tot ce putem găsi aici ca să ajungem la victima numărul patru înainte de a o pierde.

- Ştiu asta. Dar nu mă pot abține să nu simt aşa. Doamne Dumnezeule, Dallas, acum câteva ore eram aici şi făceam glume cu el. Nu mă pot abține să nu simt aşa, repetă ea cu un şuierat mânios. Nu sunt ca tine.

- Crezi că el mai dă doi bani pe felul în care te simţi tu acum? Vrea să se facă dreptate, nu să suferi tu până nu mai poţi sau să-ţi fie milă de el.

Eve intră în sufragerie cu paşi apăsaţi, lovind cu piciorul paharele şi pantofii împrăştiaţi pe podea, ca să mai scape puţin de frustrare.

- Crezi că-i mai pasă lui că sunt eu enervată? întrebă ea şi se întoarse dintr-odată, cu ochii arzând de mânie. Faptul că sunt enervată nu-l ajută pe el cu nimic, şi în plus îmi întunecă judecata. Ce nu pricep? Ce dracului nu pricep? Le lasă pe toate în urma lui, în faţa ochilor mei. Nenorocitul dracului.

Pentru moment, Peabody nu mai spuse nimic. Nu era prima dată, îşi spuse ea în gând, când confunda

profesionalismul calculat al Evei cu cinismul. După atâtea luni şi luni în care lucraseră împreună, ar fi trebuit să ştie deja lucrul ăsta, realiză ea. Trase adânc aer în piept.

- Poate că ne oferă prea multe indicii şi ne distrage atenţia.

Ochii Evei se îngustară, iar pumnii care se strânseseră în buzunare se descleştară.

- Asta e o idee bună. E o idee foarte bună. Prea multe puncte de vedere, prea multe informaţii. Trebuie să ne alegem o pistă şi să o analizăm îndeaproape. Începi cercetările de aici, Peabody, îi ordonă ea în timp ce-şi scoase comunicatorul. Ne aşteaptă o noapte lungă.

Se împletici înapoi acasă pe la patru dimineața, cu ajutorul surogatului prost de cafea de la sediul central, cu conținut ridicat de octan. I se închideau ochii de somn, îi ghiorăiau mațele, dar avea impresia că mintea îi era în continuare în priză şi îşi putea face treaba.

Cu toate astea, tresări şi duse mâna în dreptul armei, când Roarke intră în biroul ei şi se apropie la câțiva paşi în spatele ei.

- De ce naiba te-ai trezit? îl întrebă Eve pe un ton aspru.

- Te-aş putea întreba şi eu acelaşi lucru, doamnă locotenent.

- Am treabă.

Roarke ridică dintr-o sprânceană, o apucă de bărbie şi se uită cu atenție la chipul ei:

- Munceşti peste măsură, o corectă el.

- Mi s-a terminat cafeaua adevărată din Auto Bucătarul meu şi a trebuit să beau poşirca aia pe care o meşteresc la sediul central. Dacă iau câteva guri dintr-o cafea adevărată, o să-mi fie bine.

- Dacă te-ai culca câteva ore, ți-ar fi şi mai bine. Cu toate că suna tentant, nu-i îndepărtă mâna.

- Am o întâlnire la ora opt, spuse ea. Trebuie să mă pregătesc.

- Eve.

Când văzu că Eve îl scuipă ca o pisică, Roarke îi aruncă o privire de atenționare, apoi îşi aşeză mâinile pe umerii ei, cu mult calm.

- Nu am de gând să mă amestec în munca ta. Țin însă să-ți reamintesc că nu îți vei face treaba foarte bine dacă dormi de-a-n picioarelea.

- Pot lua un energizant.

- Tu? o întrebă el zâmbind, iar ea strâmbă din nas.

- Cred că va trebui să apelez la droguri aprobate de poliție până să se termine totul. Nu-mi lasă nicio clipă de răgaz, Roarke.

- Lasă-mă să te ajut.

- Dar nu mă pot folosi de ajutorul tău ori de câte ori se îngreunează situația.

- De ce nu? o întrebă el şi începu să-i maseze umerii, ca să o elibereze de tensiunea acumulată. Pentru că nu sunt pe lista aprobată de poliție?

- Ăsta ar fi unul dintre motive.

Masajul o relaxa un pic prea tare. Simțea cum mintea începea să i se încețoşeze şi nu o mai putea întoarce la realitate.

- O să mă culc două ore. Alte două ore or să-mi fie de ajuns ca să mă pregătesc. Dar mă întind aici.

- O idee bună.

O conduse cu uşurință înspre fotoliul pentru dormit. Oasele îi erau ca de cauciuc. Se întinse şi el alături de ea şi comandă fotoliului să se întindă de tot.

- Ar trebui să mergi în pat, spuse ea abia auzit, în timp ce-şi potrivea corpul lângă al lui.

- Prefer să mă întind alături de nevasta mea, atunci când am ocazia.

- Două ore... Cred că am dat de-o pistă.

- Două ore, fu el de acord, şi închise ochii când simți că ea adormise.

8

- E ceva ce ar trebui să ştii, spuse Roarke în timp ce aştepta ca ea să adune din farfurie ultimele rămăşiţe dintr-o omletă de albuşuri de ou. Îi zâmbi, în timp ce-şi mai umplu o dată ceaşca cu cafea.

- Despre produsele cosmetice „Perfecţiunea naturală”, continuă el.

Eve înghiți şi îl privi direct în ochi.

- Compania producătoare e a ta, spuse ea.

- Este filiala unei companii care face parte dintr-o organizație care aparține de Roarke Industries, spuse el zâmbind şi mai luă o gură de cafea înainte de a continua. Aşa că, într-un cuvânt, da.

- Ştiam deja, răspunse Eve.

Ridică dintr-un umăr şi se bucură de satisfacția de a-l vedea pe el cu ochii măriți de mirare din pricina reacției ei de nepăsare. Apoi adăugă:

- Chiar am crezut că o să dau de un caz pe care l-aş putea rezolva fără să dau peste vreo legătură cu tine.

- Trebuie să te obişnuieşti cu gândul ăsta, draga mea. Şi de vreme ce-i compania mea, continuă el în timp ce ea îi arăta colții, te-aş putea ajuta să dai de urma produselor folosite în cazul victimelor.

- O să dăm şi singuri de urma lor, uşor-uşor.

Se îndepărtă de măsuța scundă şi se îndreptă către birou.

- În mod logic, produsele au fost alese de la locul în care a fost aleasă victima. Şi mergând pe firul ăsta, pot scurta lista de locuri în care trebuie căutat. Produsele alea sunt obscen de scumpe.

- Dar merită toți banii, spuse Roarke pe un ton liniştit.

- Ruj de buze la două sute de credite tubul? Doamne fereşte! exclamă ea şi-l săgeta cu privirea. Ar trebui să-ți fie ruşine de tine!

- Dar nu stabilesc eu prețul.

De data sta fu rândul lui să-i trimită un zâmbet larg, înainte să adauge:

- Eu mă ocup doar de profituri.

Două ore de somn şi o masă caldă o puseseră pe Eve pe picioare, observă el. Acum nu mai era palidă, şi nici nu mai avea ochii atât de obosiți. Se ridică, merse până în dreptul ei şi-şi trecu degetele pe sub cearcănele de sub ochii ei.

- Ai vrea să iei parte la o şedință a membrilor din conducere şi să începi o campanie pentru micşorarea prețului?

- Ha, ha, ha!

Când Roarke îşi trecu buzele peste ale ei, Eve se căzni să nu şi le prindă de ale lui.

- Du-te de aici, trebuie să mă concentrez.

- Mai stau doar un minut.

O mai sărută o dată şi auzi un oftat de plăcere ieşind din pieptul ei.

- De ce nu-mi povesteşti şi mie? Te-ar ajuta dacă ai gândi cu voce tare.

Eve oftă din nou, se aplecă un moment, apoi se dădu iar pe spate.

- Este aşa de urât totul, pentru că foloseşte ceva ce simbolizează speranța şi puritatea. Puştiul de azi-noapte... Doamne, era curat ca lacrima!

- Celelalte erau femei. Asta ce-ți spune?

- Că e bisexual. Că ideea lui de dragoste adevărată nu se referă la un singur sex. Şi bărbatul a fost violat, la fel cum au fost şi femeile, legat ca şi ele, marcat în acelaşi fel cu ele, şi la sfârşit, fardat ca şi ele.

Eve se mută în altă parte, luând şi cafeaua cu ea, cu un aer absent.

- Le alege de la „Confidențial”, şi e clar că le cercetează imaginile şi informațiile personale. Cu femeile poate că s-a şi întâlnit, dar nu şi cu

Donnie Ray. Donnie era heterosexual. Schimbarea asta mă face să cred că nu le mai întâlnise pe niciuna dintre victime în realitate, cel puțin nu într-o ocazie romantică. E totul numai fantezie.

- Își alege oameni care locuiesc singuri.

- E un laș. Se ferește de orice confruntare adevărată. Îi tranchilizează din prima și apoi îi imobilizează. E singurul fel în care poate fi sigur că va deține controlul, puterea.

Evei îi zburară gândurile în altă parte și se concentrară încă o dată asupra lui Rudy.

Așeză iarăși cana de cafea pe masă și-și trecu o mână prin păr.

- E isteț și obsesiv. E chiar previzibil, până la un punct. Așa am să și pun mâna pe el.

- Ziceai că ai o pistă.

- Da, câteva de fapt. Trebuie să le iau la puricat. Trebuie să o evit un timp pe Nadine. Nu-i pot da costumul de Moș deocamdată. Altfel oamenii o să înceapă să atace toți Moș Crăciuni din fiecare magazin și de la fiecare colț de stradă.

- Ce tablou! murmură Roarke. „Criminalul Moș Crăciun căsăpește celibatarii... Mai multe detalii în ediția de după-amiază” Ce i-ar mai plăcea lui Nadine să o ia pe panta asta!

- Nu o să o ia pe nicio pantă. Cel puțin atâta timp cât mai am și alte căi de atac. Mă tot gândesc să-i arunc momeala cu „Confidențial”. Scap de ea de pe capul meu și îi avertizez pe toți cei care au apelat vreodată la acest serviciu. Iar Rudy și Piper or să sară la mine că-i hărțuiesc, adăugă Eve în timp ce zâmbetul de pe chipul ei devenea din ce în ce mai larg și mai diabolic. Dar ar merita. Câțiva droizi de protocol... Trebuie să-i stârnesc cumva.

- Nu-ți place deloc de ei.

- Îmi dau fiori pe șira spinării. Și știu că și-o trag. E dezgustător.

- Și nu ești de acord cu relația lor?

- Sunt frate și soră. Gemeni chiar.

- Aa, înțeleg.

Oricât de experimentat și laic ar fi fost Roarke, de data asta se pomeni că avu aceeași reacție cu nevasta sa:

- Într-adevăr, e foarte... respingător.

- Da.

Numai gândul îi tăie Evei pofta de mâncare, așa că împinse la o parte farfuria cu croasantele cu un înveliș sfărâmicios.

- El e capul răutăților. Împreună cu ea. În momentul ăsta, el e primul pe lista mea de suspecți. Are acces la toate informațiile despre clienți, și dacă pot confirma incestul, avem o dovadă pentru înclinațiile

sale către comportamente sexuale deviante. Am nevoie de cineva înăuntrul organizației.

Eve se întrerupse şi trase adânc aer în piept, în timp ce răsunară zgomote de paşi pe hol.

- Şi uite că apare tocmai acel cineva.

Eve şi Roarke se întoarseră amândoi către uşă, chiar în momentul în care intră Peabody. Se uită când la unul, când la celălalt, strânse din umeri de parcă i-ar fi fost frig sau ar fi vrut să scape de ceva ce nu-i convenea.

- S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

- Nu. Intră!

Eve îi făcu semn cu degetul înspre un scaun şi continuă:

- Hai să ne apucăm!

- Cafea? o întrebă Roarke, care îşi dăduse deja seama ce avea Eve de gând să-i propună asistentei ei.

- Da, mulțumesc. McNab nu a ajuns încă?

- Nu, am să te pun mai întâi de toate pe tine la curent, spuse Eve şi-l săgeta pe Roarke cu privirea, aşteptând.

- Imediat mă dau la o parte din calea voastră. Roarke îi dădu ceaşca de cafea lui Peabody, îşi sărută nevasta, în ciuda faptului că se uita urât la el sau poate chiar de asta, apoi trecu în biroul de alături şi închise uşa în urma lui.

- Aşa arată în fiecare dimineață? întrebă Peabody curioasă.

- Arată mereu aşa.

Peabody scoase un oftat adânc.

- Eşti sigură că nu e de pe altă planetă? mai întrebă ea.

- Nu întotdeauna, spuse Eve, în timp ce se sprijini cu un şold de marginea biroului ei şi o privi pe Peabody cu atenție. Deci... vrei să întâlneşti câțiva tipi drăguți?

- Poftim?

- Vrei să-ți lărgeşti cercul de cunoscuți şi să întâlneşti bărbați care să-ți împărtăşească interesele?

Sigură că Eve glumea, Peabody afişă un zâmbet larg:

- Nu de asta m-am făcut polițistă?

- Poliţiştii sunt nişte parteneri de viaţă infernali. Tu, în schimb, Peabody, ai nevoie de un serviciu precum „Confidenţial”.

Peabody mai luă o gură de cafea şi dădu dezaprobator din cap:

- În niciun caz. Am mai încercat un serviciu matrimonial acum câțiva ani. Exact când m-am mutat în oraş. Prea e totul pus la punct. Mie îmi place să agăț necunoscuți prin baruri.

Cum Eve continua să se uite fix la ea, Peabody lăsă uşurel în jos cana de cafea.

- Aa! exclamă ea în timp ce-şi dădea seama despre ce era vorba. Aa!

- Mai întâi trebuie să fac rost de aprobarea de la Whitney. Nu pot trimite un polițist să lucreze sub acoperire fără avizul superiorilor. Şi aş vrea să ştii în ce te bagi, înainte de a spune da.

- Sub acoperire...

Cu toate că trecuse ceva vreme de când era polițist, şi ar fi trebuit să-şi dea seama ce însemnau asemenea cuvinte, în jurul lui Peabody începură să se deruleze imagini pline de splendoare şi emoție.

- Peabody, scoate-ți fumurile din cap. Dumnezeule!

Eve îşi îndreptă spatele şi-şi puse mâinile în cap.

- Eu îți propun să-ți pui fundul la bătaie, să te folosim drept momeală, iar tu rânjeşti de parcă tocmai ai fi primit un cadou! adăugă Eve.

- Crezi că sunt destul de bună pentru aşa ceva. Ai încredere în mine că m-aş putea descurca. E un cadou destul de frumos.

- Da, cred că eşti destul de bună, spuse Eve lăsându-şi brațele să-i cadă pe lângă corp. Cred că te-ai putea descurca, pentru că ştii să urmezi întocmai ordinele. Şi tocmai pe asta mă bazez. Să urmezi ordinele, pas cu pas. Să nu încerci să te dai mare. Dacă primesc aprobarea, şi dacă mai fac rost şi de nenorocitul de buget ca să pot trage îndeajuns pentru un post de consultant, te bag pe fir.

- Şi cum rămâne cu Rudy şi Piper? Sunt şi ei pe lista suspecților, iar ei mă ştiu.

- Au văzut o uniformă. Oamenii ca ei nu dau atenție celor care poartă uniforme. Îi punem pe Trina şi pe Mavis să te împopoțoneze.

- Ce mişto!

- Ţine-ţi firea, Peabody. O să inventăm o poveste şi o identitate. Am parcurs imaginile din dosarele victimelor şi informaţiile personale. O să selectăm similarităţile şi o să le introducem în profilul tău. Ideea e să te facem pe placul lor.

- Asta e o porcărie!

McNab stătea în picioare, în pragul uşii. Fața îi era toată roşie din pricina mâniei care-i făcea ochii să arunce scântei, gura să stea încleştată, iar pumnii strânşi pe lângă corp.

- E o porcărie a dracului de mare!

- Domnule detectiv, spuse Eve pe un ton împăciuitor. Părerea dumitale a fost notată.

- O s-o agățați ca pe un vierme de nadă şi o s-o aruncați în baită? Fir-ar al naibii, Dallas, dar nu e antrenată să lucreze sub acoperire.

- Vezi-ţi de treaba ta, izbucni Pebody, ţâşnind în picioare. Ştiu să-mi port de grijă.

- Nu ştii nimic despre cum se lucrează sub acoperire.

McNab înainta cu paşi apăsați şi se întoarse pe călcâie, astfel încât acum stăteau nas în nas:

- Eşti un nenorocit de ajutor, continuă el, dansezi după cum ți se dictează, eşti doar puțin mai răsărită decât un droid.

Eve remarcă sclipirea de foc din ochii lui Peabody şi reuşi să se strecoare între ei, chiar înainte ca pumnul ajutorului ei să se înfigă în nasul lui McNab.

- Destul. Părerea ta a fost notată, McNab, acum taci din gură!

- Nu se poate ca nenorocitul ăsta să mă numească droid şi să scape aşa uşor.

- Abține-te, Peabody, o avertiză Eve. Şi stai jos. Stați amândoi dracului jos şi încercați să vă aduceți aminte cine-i şeful aici, înainte să vă fac amândurora raport! Numai de spirite înfierbântate nu aveam nevoie, ca să rezolv cazul ăsta! Dacă nu vă țineți nervii în frâu, nu vă mai las să vă ocupați de caz.

- Nici nu avem nevoie de domnul detectiv Baza de Date, mormăi Peabody.

- Avem nevoie de ce zic eu că avem nevoie. Momeală - continuă ea, mutându-şi privirea între chipurile celor doi - de ambele sexe. Te bagi, McNab?

- Ia stai aşa. Stai aşa!

Peabody se ridică încă o dată din scaun, urlând mai tare decât o auzise Eve vreodată.

- Vrei să lucreze şi el sub acoperire? Cu mine?

- Da, mă bag, răspunse McNab şi schiță în acelaşi timp un zâmbet către Peabody. Ar fi cea mai bună metodă ca să fiu cu ochii pe ea - să nu intre în cine ştie ce încurcătură.

- O să fie super!

Mavis Freestone dănţuia prin biroul de acasă al Evei, încălţată cu cizmele ei înalte şi strânse pe picior. Erau făcute dint-un material moale şi neted şi-i modelau picioarele, punându-le totodată în evidenţă, în timp ce ea

continua să ţopăie pe tocurile roşu-ţipător, înalte de şapte centimetri. Tocurile erau asortate la rochia ei lucioasă, care abia dacă-i venea până la marginea de sus a cizmelor.

Părul avea exact aceeaşi sclipire roşie, precum culoarea Crăciunului, şi-i cădea în rotocoale pe umeri, ca o meduză. Mai avea şi un tatuaj mic, cu o inimioară, chiar sub vârful sprâncenei stângi.

- Banii vin din bugetul departamentului, îi reaminti Eve, deşi ştia că nu însemna nimic dacă-i zicea că era vorba de o treabă oficială. Dar se simțea obligată să o facă, în timp ce Mavis o privea pe Peabody cu ochii ei de o nuanță nouă, verzi ca iarba.

- Un rahat de bani.

Remarca fusese a Trinei. Consultantul pe probleme de frumusețe îi dădu un ocol lui Peabody, cu aerul unui sculptor care priveşte o bucată defectă de marmură - cu interes, prevedere şi un pic de dezamăgire.

Trina purta cercei în sprâncene, fapt care o făcea pe Eve să tremure ori de câte ori se uita la micile cerculeţe de aur prinse de linia exterioară a ochilor. Părul ei lins era vopsit într-un violet-aprins, ca pruna, şi prins într-un coc înalt de vreo jumătate de metru. În ce priveşte hainele, îşi alesese un costum negru mulat, cu o croială oarecum clasică, desenat cu un motiv special de Crăciun - câte un Moş dezbrăcat, care dansa pe fiecare sân.

Cele două erau cele care îl convinseră pe Whitney să aprobe bugetul pentru acest caz, reflectă Eve în timp ce-şi apăsă degetele peste ochi.

- Vreau să fie ceva simplu, le spuse ea. Pur şi simplu, nu vreau să mai arate a poliţist.

- Ce părere ai, Trina? întrebă Mavis şi se aplecă peste umărul lui Peabody, trăgând de proprii ei cârlionți ca să-i aşeze pe obrajii lui Peabody. Culoarea asta i-ar sta super tare. Ca de sărbătoare, nu-i aşa? Că doar sunt sărbătorile. Şi stai să vezi ţoalele pe care l-am rugat pe Leonardo să ni le împrumute! Se dădu un pas înapoi, cu un zâmbet întins până la urechi. E un costum mulat, din alea trăsnite, care chiar ți se potriveşte, Peabody.

- Costum mulat? întrebă Peabody şi păli, gândindu-se la prețuri. Ce ziceți, doamnă locotenent?

- Ceva simplu, am zis, repetă Eve, gata-gata să îşi lase baltă ajutorul.

- Ce produs pentru față foloseşti? întrebă Trina pe un ton autoritar, apucând-o ferm de bărbie. Glaspapir?

- Păi...

- Ai nişte pori mari cât craterele de pe lună, iubito! Ai nevoie de un tratament facial complet. Am să încep cu exfoliantul.

- O, Doamne!

Panicată, Peabody încercă să-şi smulgă bărbia şi să şi-o elibereze.

- Uite ce e...

- Ţâţele sunt ale tale sau le-ai mărit?

- Sunt ale mele, răspunse Peabody şi în aceeaşi secundă îşi petrecu mâinile peste piept şi îşi apucă sânii, înainte ca Trina să poată pune mâna pe ei. Sunt ale mele şi sunt foarte mulţumită cu ele.

- Sunt nişte ţâţe foarte frumoase. În regulă, dezbracă-te. Hai să ne uităm la ele şi la ce mai ai.

- Să mă dezbrac?

Peabody îşi roti capul cu o mişcare ţeapănă, până când întâlni ochii Evei, de care se agăţă rugătoare.

- Dallas, doamnă locotenent. Să trăiţi?

- Ai spus că o să te descurci să lucrezi sub acoperire, Peabody, îi răspunse Eve şi se înfiora ca şi ea, apoi se întoarse cu spatele şi se îndepărtă de ele. Aveţi două ore ca să vă ocupaţi de ea.

- Am nevoie de trei ore, strigă Trina. Nu mă grăbesc când e vorba de artă.

- Ai două ore la dispoziţie.

Eve închise cu hotărâre uşa în urma ei, exact în momentul în care se auzi scheunatul şocat al lui Peabody.

Totul părea minunat, îşi spuse Eve în gând, dacă stătea cât mai departe cu putinţă de ceea ce i se întâmpla ajutorului său. Aşa că se hotărî să facă o vizită unui vechi prieten.

Charles Monroe era un gigolo autorizat, cel mai spilcuit şi arătos prostituat pe care-l întâlnise Eve în viaţa ei şi civilă şi de poliţist. Odată, demult, o ajutase la un caz - apoi îi oferise pe gratis serviciile lui.

Eve primise cu plăcere ajutorul şi îi refuzase cu politeţe oferta.

Acum apăsă butonul soneriei din faţa apartamentului său elegant, dintr-o clădire foarte scumpă, aproape de centrul oraşului.

O clădire care era a lui Roarke, reflectă Eve şi-şi dădu ochii peste cap.

Când luminiţa de la camera de supraveghere clipi şi se înverzi, ridică dintr-o sprânceană privind fix înspre vizor cu insigna ridicată, pentru cazul în care Charles o uitase.

Când deschise uşa, se dovedi că grijile ei în privinţa memoriei lui nu avuseseră niciun temei.

- Doamnă locotenent Mult Iubită, spuse el şi o surprinse cu o îmbrăţişare şi un sărut fugar, un pic prea intim.

- Mâinile jos, amice.

- Dar nu am avut ocazia până acum să sărut mireasa, spuse bărbatul arătos, cu chip elegant şi somnoros, făcându-i cu ochiul. Deci, cum e să fii măritată cu cel mai bogat om din univers?

- Mă ține pe cafea.

Charles îşi dădu capul pe spate şi o privi cu atenție.

- Eşti îndrăgostită de el până peste urechi. Ei bine, bravo ție. Vă mai văd pe monitor, din când în când, pe la câte o chermeză. Mereu m-am întrebat ce mai faci. Acum văd, şi presupun că nu te-ai întors ca să-mi răspunzi la oferta aceea pe care ți-am făcut-o acum câteva luni.

- Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

- În regulă. Intră, adăugă el şi se dădu câţiva paşi înapoi, făcându-i semn cu mâna.

Era îmbrăcat cu un costum negru, care lăsa să se întrevadă un corp foarte disciplinat.

- Vrei ceva de băut? Mă îndoiesc că poşirca mea se poate compara cu cafeaua pe care ți-o oferă Roarke. Ce-ai zice de un tub de Pepsi?

- Da, ar fi bun.

Îşi aminti bucătăria lui. Curată ca lacrima, austeră, pusă la punct. Ca şi proprietarul ei. Se aşeză în timp ce el scoase două tuburi de Pepsi din cutia frigorifică şi le turnă pe fiecare în câte un pahar înalt şi curat. Strivi tuburile, le strecură prin fanta de reciclare şi se aşeză în fața ei.

- Aş închina pentru vremurile de mult apuse, Dallas, dar... au fost îngrozitoare.

- Da. Ei bine, ți-am adus nişte vremuri noi, Charles. Şi asta sunt la fel de îngrozitoare. De ce ar apela un PL de succes, la un serviciu matrimonial? Şi înainte să răspunzi, adăugă ea, ridicând paharul, te informez că este ilegal să foloseşti asemenea servicii pentru avantaje profesionale.

Charles roşi. Nu credea că ar fi fost posibil, însă chipul său oacheş şi puternic se coloră tot, iar privirea îi coborî în pahar.

- Dumnezeule, întrebă el, tu ştii chiar tot?

- Dacă aş şti totul, aş şti şi răspunsul. De ce nu mi-l dai tu, mai bine?

- Pentru că e personal, murmură el.

- Nu aş fi aici dacă ar fi aşa. Pentru ce ai mers la „Confidențial”, la consultări?

- Pentru că îmi doresc o femeie în viața mea, izbucni el. Îşi ridică capul, şi de data asta ochii îi erau întunecați şi furioşi. O femeie adevărată, nu una care să mă cumpere, da? Vreau să am o relație cu cineva, ce e aşa de greu de priceput? Lucrurile astea nu prea se

întâmplă, în branşa mea. Faci ce eşti plătit să faci, şi o faci foarte bine. Îmi place slujba mea, dar îmi doresc să am o viață personală. Nu e deloc ilegal să-ți doreşti o viață personală.

- Nu, spuse ea cu un glas scăzut. Nu e nimic rău.

- Şi aşa că am mințit în legătură cu slujba mea, când am completat formularul, dădu el din umeri, agitat. Nu voiam să ajung împreună cu vreo femeie, care să aibă cine ştie ce senzații tari, pentru că se întâlneşte cu un CL. Şi ai de gând să mă arestezi pentru că am mințit într-un nenorocit de filmuleț pentru matrimoniale?

- Nu.

În plus, îi părea sincer rău că-l pusese într-o postură jenantă.

- Ai ieşit pereche potrivită cu o femeie pe nume Marianna Hawley. Îți mai aduci aminte de ea?

- Marianna.

Se căzni să-şi recompună mina şi luă o gură din băutura rece.

- Îmi amintesc de filmulețul ei. O femeie drăguță şi dulce. Am sunat-o, dar întâlnise deja pe cineva.

De data asta zâmbi şi ridică din umeri.

- Am avut ghinion, ca de obicei. Era exact tipul de femeie de care eram interesat.

- Şi n-ai întâlnit-o niciodată?

- Nu. Am ieşit cu celelalte patru de pe lista mea de potriviri. M-am înțeles cu una dintre ele. Ne-am tot întâlnit, timp de câteva săptămâni. Scoase un oftat. Şi am decis că, dacă era să iasă ceva, trebuia să-i spun cu ce mă ocup de fapt. Şi cu asta, spuse el şi-şi termină băutura cu un toast, lucrurile au luat sfârşit.

- Îmi pare rău.

- Hei, mai are balta peşte, spuse el, cu un zâmbet reținut, care nici măcar nu i se citi în ochi. Păcat că te-a scos Roarke din cursă.

- Charles, Marianna e moartă.

- Poftim?

- Nu ai fost atent la ştirile din ultima vreme?

- Nu. Nu m-am uitat deloc la monitor. Moartă, zici?! În secunda următoare, privirea i se limpezi şi se uită cu atenție la Eve.

- Omorâtă, vrei să zici. Nici nu ai fi venit până aici dacă ar fi murit liniştită, în timp ce dormea. A fost omorâtă. Sunt unul dintre suspecți?

- Da, îi răspunse ea, căci îl plăcea îndeajuns încât să fie sinceră cu el. Am de gând să-ți iau o declarație oficială, ca

să fie totul pus la punct. Însă spune-mi, de pe acum, ai vreo acoperire pentru noapte de marțea trecută, miercuri, şi aseară?

Charles se uită fix la ea timp îndelungat, se uită, pur şi simplu, la ea cu ochi îngroziți.

- Cum poti să-ti faci meseria? întrebă el. Zi după zi, la fel.

Eve îi întoarse privirea cu ochii goi.

- Şi eu te-aş putea întreba acelaşi lucru, Charles. Aşa că, hai să nu dezbatem subiectul carierelor. Ai vreun alibi?

Bărbatul încetă să se mai holbeze la ea şi se îndepărtă de masă.

- Să-mi verific agenda.

Eve îl lăsă să plece, ştiind că poate avea încredere în instinctele ei. Nu era el bărbatul capabil de a comite o crimă.

Se întoarse cu o agendă mică şi elegantă. O deschise şi introduse datele pe care le pomenise ea.

- Marți-noapte am dormit la cineva. O clientă mai veche, poate confirma. Seara trecută am mers la teatru, la o cină târzie şi apoi am sedus o clientă chiar aici. A plecat la 02:30 dimineața. Am câştigat şi plata pentru treizeci de minute în plus. Şi un bacşiş frumuşel. Miercuri am stat acasă, singur.

Îi pasă şi ei agenda, pe deasupra mesei. Eve nu spuse nimic şi copie absentă numele şi adresele în propria ei agendă.

- Sarabeth Greenbalm, Donnie Ray Michael, spuse ea încet. Îți sună cunoscut vreunul din numele astea?

- Nu.

Îl privi cu atenţie.

- Nu te-am văzut niciodată folosind produse pentru înfrumuseţare. Pentru ce ai cumpărat fard de pleoape din gama „Perfecţiunea naturală" de la „Toate lucrurile frumoase"?

- Ruj de buze? întrebă el cu ochi inexpresivi, dar imediat dădu dezaprobator din cap. Aa, le-am cumpărat pentru femeia cu care am ieşit. M-a rugat să-i iau câte ceva, dacă tot mă duceam la salon pentru tratamentul pe care l-am primit odată cu consultația.

Zâmbi uşor, vizibil nedumerit.

- Şi de ce te-ar interesa pe tine, doamnă locotenent Mult Iubită, dacă mi-aş cumpăra ruj de buze?

- E vorba doar de un detaliu, Charles. Odată, demult, mi-ai făcut o favoare, aşa că acum e rândul meu să-ți fac una. Trei dintre persoanele care au apelat la serviciul matrimonial „Confidențial" sunt decedate, omorâte de acelaşi criminal, cu aceleaşi metode.

- Trei? O, Doamne!

- În mai puțin de o săptămână. Nu am de gând să-ți dau multe detalii, iar ceea ce-ți spun nu are voie să iasă din încăperea asta. Părerea mea e că foloseşte informațiile de la „Confidențial” ca să-şi aleagă victimele.

- A omorât trei femei în mai puțin de o săptămână.

- Nu, răspunse Eve cu privirea fermă. Ultima victimă e un bărbat. E bine să-ți păzeşti spatele, Charles.

Când înțelese despre ce era vorba, îi dispăru orice urmă de resentiment.

- Crezi că aş putea fi şi eu victimă?

- Cred că oricine din banca de date a serviciului „Confidenţial” poate fi victimă. În acest moment mă concentrez asupra victimelor. Îţi spun să nu deschizi uşa nimănui pe care nu-l cunoşti. Nimănui, adăugă Eve şi trase adânc aer în piept. Se costumează în Moş Crăciun şi duce o cutie mare, împachetată ca un cadou.

- Poftim?!

Charles puse înapoi pe masa paharul pe care tocmai îl ridicase.

- Glumeşti? mai întrebă el.

- Trei oameni au murit deja. Nu e foarte amuzant. Aşa îi convinge să-l primească înăuntru, apoi îi droghează, îi leagă fedeleş, apoi îi omoară.

- Dumnezeule, spuse el şi-şi frecă fața cu mâinile. E de-a dreptul bizar.

- Dacă apare tipul la uşa ta, nu descuia şi cheamă-mă pe mine. Trage de timp, dacă poți, şi dacă nu poți, lasă-l să plece. Dar să nu cumva să-i deschizi uşa, pentru nimic în lume. E deştept şi e un criminal.

- N-am să deschid uşa. Dar femeii ăsteia cu care m-am văzut - cea întâlnită acolo - trebuie să-i spun.

- Am făcut rost de lista ta de perechi potrivite. Am să-i spun eu. Încerc să țin toată povestea departe de presă, cât mai mult timp cu putință.

- Aş prefera ca presa să nu afle povestea gigolo-ului singuratic, mulțumesc foarte mult, spuse el şi făcu o grimasă. Poți ajunge chiar acum la ea? O cheamă Daria McMullen. Locuieşte singură şi e... naivă. Dacă i-ar suna Moşul la uşă, i-ar deschide şi i-ar oferi lapte şi prăjiturele.

- Pare o femeie de treabă.

- Da, spuse el cu privirea posomorâtă. Chiar este.

- Am să merg până la ea, spuse Eve şi se ridică în picioare. Poate că ar trebui să o mai suni.

- N-ar avea niciun rost.

Se ridică şi el în picioare şi încercă să zâmbească.

- Însă să mă anunți, dacă te hotărăşti vreodată să-l laşi baltă pe Roarke, doamnă locotenent Mult Iubită. Oferta mea rămâne deschisă tot timpul.

Inima era un muşchi greu de înţeles, care de multe ori muncea peste măsură, reflectă Eve în timp ce conducea. Era greu de făcut vreo legătură între prostituatul licenţiat sofisticat, care putea duce pe oricine cu vorba, şi femeia aşezată, spirituală, pe care tocmai o vizitase. Însă dacă instinctele ei nu o înşelau, Daria McMullen şi Charles Monroe erau aproape îndrăgostiţi unul de altul.

Doar că nu ştiau cum să procedeze.

Şi la acest capitol, avea toată simpatia pentru ei. În majoritatea timpului, nici ea nu ştia cum să procedeze în legătură cu sentimentele imposibile pe care le avea faţă de propriul ei bărbat.

Mai făcu trei opriri pe drumul către biroul ei de acasă şi stătu de vorbă cu oamenii de pe lista de potriviri perfecte, îi preveni şi îi învăţă ce să facă, aşa cum se înţelesese cu comandantul ei.

Dacă Donnie Ray ar fi fost avertizat, poate că ar fi fost încă în viaţă, îşi spuse ea în gând.

Cine era următorul pe listă? Cineva cu care vorbise, sau cineva cu care nu stătuse încă de vorbă? Se lăsă condusă de acest gând, acceleră şi intră ca vântul prin porţile care duceau spre casă Voia ca Peabody şi McNab să-şi facă câte un cont la „Confidenţial" şi să-şi înscrie profilurile înainte de sfârşitul programului de lucru.

Văzu vehiculul lui Feeney parcat în fața casei. Şi se gândi că poate dăduseră roade toate încercările ei de a-l convinge să se alăture echipei de investigații. Dacă Feeney şi McNab s-ar fi ocupat de munca electronică, ea ar fi fost liberă să facă munca de teren.

Se duse direct sus, în birou, şi clipi des când auzi bubuitul muzicii - dacă aia putea fi numită muzică - care făcea aerul din hol să vibreze.

Pe ecranul monitorului se derula unul din videoclipurile lui Mavis. Cânta şi ea odată cu propria ei imagine, urlând nişte versuri care pomeneau ceva despre cum şi-ar fi smuls inima din piept în numele dragostei. Feeney stătea în spatele biroului Evei, cu un aer amuzat, dar şi un pic

disperat. Era şi Roarke acolo, în spatele unui fotoliu, cu un aer cât se poate de relaxat şi atent.

Şi cum ştia că nu exista nicio şansă să-şi facă vocea auzită peste toată hărmălaia, Eve aşteptă până când se risipiră şi ultimele note, iar Mavis, roşie la față ca un rac, din pricina efortului, dar şi al plăcerii, chicoti şi făcu plecăciunile de rigoare.

- Am ținut morțiş să vezi imediat materialul brut, îi spuse ea lui Roarke.

- Sună excelent.

- Chiar crezi?

Cu o încântare vădită, Mavis se grăbi către el, îi aruncă brațele în jurul gâtului şi îl strânse în brațe.

- Pur şi simplu, nu-mi vine să cred că toate astea sunt adevărate, continuă ea. Tocmai eu să înregistrez un album la cea mai mare casă de discuri de pe planetă.

- Ai să-mi aduci o grămadă de bani, răspunse el şi o sărută pe frunte.

- Vreau să iasă bine. Chiar vreau să iasă bine, spuse Mavis, apoi o văzu pe Eve şi zâmbi cu gura până la urechi. Hei! Ai prins ceva din melodie?

- Numai sfârşitul. Sună grozav, spuse Eve, şi chiar vorbea serios, căci doar era vorba de Mavis. Feeney, ai venit să lucrezi cu noi?

- Însărcinat oficial cu acest caz.

Se lăsă să alunece pe spate, în fotoliul ei, înainte să continue:

- McNab a plecat pentru consultațiile preliminare la „Confidențial”, i-am făcut profil de droid, angajat la una dintre companiile lui Roarke. Informațiile au fost introduse în sistem, şi sunt gata şi actele de identitate.

- O companie de-a lui Roarke?

- Părea ceva logic, zâmbi Feeney către ea. Dacă ai un avantaj, îl foloseşti. Apreciem ajutorul tău, omule.

- Oricând, îi răspunse Roarke şi zâmbi către nevasta sa. Am tăiat câteva curbe, pentru că vă aflați în criză de timp. În profilul ei, Peabody e trecută ca agent de pază al uneia dintre clădirile mele. Feeney a fost de părere ca profilurile să aibă cât de cât legătură cu realitatea.

- O, da, să lăsăm lucrurile cât mai simple, spuse ea şi încuviință cu o mişcare a capului în timp ce respiră puternic. În fine. Oricum, jumate din nenorocitul ăsta de oraş e al tău, aşa că nimeni nu o să pună lucrurile la îndoială, şi nici nu o să găsească vreo eroare în dosarele tale de personal, dacă ai intrat tu pe fir.

- Exact.

- Şi Peabdoy unde e?

- Tocmai o termină Trina de aranjat.

- Am nevoie de ea acum. Trebuie să treacă aici, să-şi trimită cererea şi să înceapă consultațiile. Arăta cum trebuie, ce mama mă-sii! Cât durează să o aranjeze niţel şi să-i pună nişte haine de stradă?

- Trina a avut nişte mega idei, o asigură Mavis cu aşa un entuziasm, încât Eve simţi fiori pe şira spinării. Stai să vezi! O, da, Trina vrea să te coopteze şi pe tine la o şedinţă, înainte de petrecerea ta. Vrea să te facă să străluceşti niţel, dacă tot sunt sărbătorile.

Eve se mulţumi să mormăie ceva în barbă. Nu voia să strălucească deloc - nici acum, nici cu alte ocazii.

- Da, sigur. Cum să nu. Unde naiba... începu ea, dar se întrerupse când le auzi venind.

Apoi se întoarse către uşă şi clipi. Rămase cu gura căscată.

- Trebuie să recunoaşteţi, spuse Trina, că mă pricep.

Peabody scoase un fel de sforăit, roşi toată, apoi schiţă un zâmbet.

- În regulă, deci credeţi că am să trec testul? Părul ei tuns castron lucea acum şi fusese umflat, ca un nimb închis la culoare. Chipul îi strălucea de la fardul de ochi intens din jurul ochilor, care-i accentua forma şi mărimea, iar pe buze fusese dată cu un roz-coral pal.

Corpul ei, care în uniformă părea destul de robust, luase o formă voluptuoasă şi mai feminină într-un trenci până la glezne, de culoare verde ca pinul. De gât îi erau agăţate o încrengătură de lanţuri de culoarea giuvaierurilor. Iar din decolteu se ivea un tatuaj micuţ, de modă veche, reprezentând o zână înaripată.

Peabody îşi alesese singură tatuajul, după ce Trina o iniţiase în spiritul aranjărilor.

Nici nu se clintise când mâinile rapide şi pricepute îi cuprinseseră sânul stâng, ca să-i aplice tatuajul temporar. Deja începuse să-i placă senzaţia că era remodelată.

Dar acum, în timp ce Eve se uita ţintă la ea, Peabody începu să tremure pe picioare care erau cocoţate pe tocuri cui, asortate la aripile tatuajului ei mistic.

- Nu e bine?

- Nu arăți nici pe departe ca o polițistă, concluziona Eve.

- Arăți minunat, spuse Roarke.

Făcu un pas în față, amuzat de reacția nevestei sale, şi o luă pe Peabody de ambele mâini.

- Absolut delicioasă, adăugă el.

Zicând acestea, o făcu pe Peabody să-şi piardă cumpătul.

- Chiar crezi? Oau!

- Revino-ți, Peabody. Feeney, ai douăzeci de minute ca să o pui în temă cu profilul său. Peabody, unde-ți sunt arma şi comunicatorul?

- Aici, răspunse ea, cu obrajii încă aprinşi, şi strecură o mână într-un buzunar ascuns în dreptul şoldului. Foarte la îndemână, nu ți se pare?

- Nu o să înlocuim uniformele cu asta, spuse Eve, şi-i făcu semn către un scaun. Trebuie să începi să crezi informațiile pe care o să ți le trimită Feeney în memorie. Înregistrează-le. Le poți relua oricând pe drumul până acolo. Nu ne putem permite nicio scăpare. Vreau să fii acolo până la sfârşitul zilei, şi până mâine să fii şi pe listele de potriviri.

- Da, să trăiți, răspunse Peabody şi-şi pipăi cu drag materialul rochiei, în timp ce merse să se aşeze lângă Feeney.

- Tu urmezi, spuse Trina şi-şi trecu rapid mâna prin părul Evei, evaluând situația.

- Nu am timp pentru niciun tratament, spuse Eve şi se dădu înapoi. Şi în afară de asta, tocmai de-abia l-am aranjat acum câteva săptămâni.

- Dacă nu faci tratamente la intervale regulate, îmi strici toată munca. Ori îşi face timp înainte de petrecere, ori nu-mi mai asum nicio răspundere pentru felul în care o să arate, îl avertiză Trina pe Roarke.

- O să-şi facă timp, spuse el şi, pentru a o împăca, o apucă de braț şi o conduse afară din încăpere, în timp ce o felicita pentru felul în care-şi folosise talentul cu Peabody.

9

Când ajunse la sediul central, Eve nu avu parte de cea mai grozavă primire, căci o găsi pe Nadine Furst pilindu-şi unghiile la biroul ei.

- Mişcă-ți fundul de pe scaunul meu.

Nadine schiță un zâmbet dulce, îşi strânse pila de unghii şi o puse la loc în geanta ei din piele de viţel, colorată şi enormă, şi-şi desfăcu picioarele ei fine.

- Hai salut. Dallas. Ce mă bucur să te văd. Zilele astea lucrezi mai mult la biroul tău de acasă? Cred şi eu.

Nadine se ridică în picioare şi-şi aruncă privirea de pisică prin biroul înghesuit, înnegrit de fum şi plin de praf.

- Locul ăsta arată ca o cocină, mai adăugă ea. Eve nu scoase niciun cuvânt, în schimb se duse direct la calculator, verifică data şi ora ultimei accesări, apoi făcu la fel cu video telefonul.

- Nu m-am atins de nimic, spuse Nadine pe un ton destul de revoltat, încât Eve să-şi dea seama că-i trecuse prin minte.

- Sunt ocupată, Nadine. Nu am timp de jurnalişti. Du-te şi urmăreşte vreo salvare a meditehnicienilor sau hăituieşte şi tu droizii de la Rezervări.

- Încearcă numai să mă convingi.

Cu zâmbetul pe buze, Nadine se mută în singurul scaun rămas liber din birou şi se aşează iarăşi picior peste picior, cu o mişcare plină de graţie.

- Sau poate vrei să dau pe post ceea ce am aflat deja, continuă ea.

Eve îşi smuci un umăr - şi descoperi că muşchii i se încordaseră cât stătuse jos - apoi îşi întinse şi ea picioarele ei acoperite cu blugi şi-şi încrucişa cizmele scâlciate, în dreptul gleznelor.

- Ce-ai mai aflat, Nadine?

- Singuraticii în căutarea dragostei îşi găsesc sfârşitul violent. „Confidenţial”: serviciu matrimonial sau listă a morții? Investigațiile celui mai bun polițist criminalist, locotenent Eve Dallas.

Nadine urmări chipul Evei în timp ce spuse toate acestea. Îi oferise Evei puncte importante din ancheta ei, cu toate astea nici măcar nu clipise, însă reporterița era sigură că-i câştigase întreaga atenție.

- Şi vrei să transmit fără niciun comentariu din partea polițistului care se ocupă de investigații?

- Cercetările sunt în curs. A fost formată o echipă de investigaţii. Poliţia New York-ului urmăreşte toate pistele.

Nadine se aplecă înspre Eve şi îşi strecură o mână în geantă, ca să pornească reportofonul.

- Confirmi, în acest caz, că este o legătură între aceste crime?

- Nu confirm nimic, atâta timp cât merge reportofonul.

Pe chipul frumos, triunghiular al Nadinei se abătu o umbră de enervare.

- Ia mai lasă-mă-n pace!

- Ori opreşti reportofonul şi-l pui aici, pe masa mea, la vedere, ori te las definitiv în pace. Şi ți-l confisc şi pe el, şi tot ce mai ai prin geanta aia pe care o tot fâțâi de colo-colo. Nu sunt permise aparatele de înregistrat în sediul central, fără autorizație.

- Dumnezeule, dar bățoasă mai eşti!

Enervată la culme, Nadine scoase reportofonul minuscul, îl trânti pe masa Evei, şi aşeză geanta deoparte.

- Neoficial? întrebă ea.

- Neoficial.

Pentru că Nadine rostise aceste cuvinte, Eve încuviință din cap. Nadine era o ființă enervantă, tenace şi, în general, dădea tuturor dureri de cap, însă era o persoană corectă. Nu trebuia să-i caute în geantă să vadă dacă mai avea vreun alt reportofon.

- Crimele pe care le investighez au fost toate comise de aceeaşi persoană. „Confidențial" pare să fie sursa victimelor. Asta poți da pe post.

- Serviciul de matrimoniale, spuse Nadine în timp ce orice urmă de enervare îi dispăru de pe chip şi apăru în schimb un zâmbet.

Micul indiciu pe care i-l aruncase Eve o făcuse să cerceteze toate serviciile matrimoniale din oraş. Ar fi fost în stare să introducă informațiile corecte şi să scoată un raport doar apăsând câteva butoane.

- Corect.

- Ce-mi poți spune despre el?

- Cele mai multe însemnări sunt pe computerul meu de la birou, spuse Nadine, dar îşi scoase iute PPC-ul şi comandă informațiile. Ai deja toate datele standard: numele proprietarilor, de cât timp activează în branşă, toate cererile depuse la ei... Au şi la noi nişte reclame destul de scumpe. În total... vreo două milioane bune numai pe reclame pentru monitoare. Cecurile noastre de credite arată că au fost buni de plată, iar cheltuielile reprezintă mai puțin de 10% din cât scot ei.

- Dragostea e profitabilă.

- Să ştii că ai dreptate. Am făcut un chestionar aşa, informativ, prin redacție. Cam 15% din personal şi dintre vedete au folosit servicii de genul ăsta. Să spui aşa ceva publicului înseamnă să tragi un semnal de alarmă cu privire la viața personală, adăugă ea pe un ton simplu.

- A folosit cineva de care-ți place serviciul ăsta, „Confidențial"?

- Cred că da, spuse Nadine şi-şi ridică privirea. Îmi plac o grămadă de oameni, căci sunt o fire prietenoasă şi sociabilă. Ar trebui să-mi fac griji în privința lor?

- Toate cele trei victime au folosit acest serviciu matrimonial, iar două dintre victime s-au cunoscut întâmplător prin intermediul lui. Până acum, nu am descoperit nicio altă legătură între victime.

- Aşadar... suspectul vostru umblă după sufletele singuratice. Şi asta era o pistă a naibii de bună, decise Nadine, care băga totul la cap.

- Suspectăm că îşi alege victimele prin „Confidențial", repetă Eve care dorea ca acest detaliu să rămână întipărit. Nu voia să-i dea Nadinei nicio altă informație. Echipa de investigații formată azi, adăugă ea, urmăreşte toate pistele.

- Aveți vreo suspiciune?

- Sunt şi ele cercetate cu atenție. Nu am de gând să-ți dau detalii despre asta, Nadine.

- Suspecți? mai întrebă ea, stăruitoare.

- Se iau încă declarații.

- Motivul?

Eve reflectă un moment, apoi spuse:

- Sunt crime sexuale.

- Aha. Ei bine, îmi ajunge şi atât. Căutați un criminal bisexual? Una dintre victime era un bărbat, iar celelalte două femei.

- Nu pot nici să confirm, nici să infirm informațiile cu privire la înclinațiile sexuale ale criminalului.

Apoi îşi aminti de Donnie Ray şi o traversă încă o dată sentimentul de vină.

- Victimele au permis criminalului de bună voie să intre în casele lor. În niciunul dintre cazuri nu au fost găsite probe care să ateste că ar fi intrat folosind forța.

- I-au deschis uşa? Îl cunoşteau?

- Credeau că-l cunosc. Îți poți avertiza telespectatorii să se gândească de două ori înainte să deschidă uşa cuiva pe care nu-l cunosc personal. Nu-ți mai pot oferi alte informații, căci ar însemna să prejudiciez ancheta.

- A omorât de trei ori, în mai puțin de o săptămână. E tare grăbit.

- Are agenda bine stabilită, spuse Eve. Şi nici asta nu poți da pe post. Are un program, o schemă, şi aşa o să-l şi prindem.

- Dă-mi o declarație în exclusivitate, Dallas. Pot aduce o cameră aici în zece minute.

- Nu. Nu încă, adăugă ea înainte ca Nadine să aibă timp să reacționeze şi să se apuce să se plângă, ți-am spus deja mai multe decât am spus oricui altcuiva. Ia-le şi fii mulțumită. Am să-ți dau o declarație dacă pot. Şi când am să pot. O să mă tragă şi mai tare inima, dacă îmi

spui şi mie ce scoți de la Piper şi de la Rudy, după ce vorbeşti cu ei. Nadine ridică dintr-o sprânceană.

- Foarte bine. Mă duc chiar acum peste ei. Cum reuşesc să... Nadine se întrerupse şi rămase cu gura căscată în timp ce Peabody năvăli pe uşă.

- Dallas, nu o să-ți vină să crezi... Hai salut, Nadine!

- Peabody, tu eşti?

Cu toate că încerca să aibă un aer cât se poate de natural, buzele lui Peabody se schimonosiră într-un zâmbet.

- Da, mi-am mai aranjat câte ceva, pe ici pe colo.

- Pe ici pe colo? Arăți grozav. Şi haina, e un model Leonardo? Arată de-a dreptul colosal.

Nadine se ridicase în picioare şi se tot învârtea în jurul lui Peabody.

- Peabody, arăți super!

Nadine râse şi se dădu un pas înapoi. Apoi râsul i se potoli; ochii i se făcură mai mici.

- Îți laşi ajutorul să se joace de-a machiatul, în timp ce investigați mai multe crime? începu Nadine, întorcându-se către Eve. Nu prea-mi vine să cred. Mai degrabă aş crede că avem de-a face cu un şiretlic, un caz sub acoperire. Te-ai apucat, mai nou, să încerci minunile serviciilor matrimoniale pe computer, Peabody?

- Peabody, închide uşa!

La comanda serioasă a Evei, Peabody se strecură înăuntru şi închise uşa în spatele ei.

- Nadine, dacă laşi să-ți scape ceva, te-am tăiat de pe listă. O să am grijă ca niciun polițist de aici, de la sediul central, să nu-ți mai zică nici măcar ce zi a săptămânii este, darămite să-ți povestească despre vreun caz. Şi abia după aia o să urmeze ce-i mai rău.

Zâmbetul de vulpe şireată al Nadinei păli. Ochii îi rămaseră goi şi întunecați.

- Crezi că m-aş amesteca să-ți stric ancheta? Crezi că aş da pe post informații care să-i pună viața lui Peabody în pericol? Du-te dracului, Dallas!

În secunda următoare, Nadine îşi strânse geanta din scaun şi se întoarse valvârtej către uşă. Însă Eve fu mai rapidă.

- I-am pus fundul la bătaie.

Furioasă pe ea însăşi, Eve îi smulse geanta şi o aruncă deoparte.

- Eu am luat această decizie, şi dacă ceva merge prost, o să fie vina mea.

- Dallas...

- Taci din gură, țipă ea la Peabody. Dacă îți rănesc sentimentele când îți spun cât de departe aş fi în stare să merg doar ca să-i apăr ei acoperirea, şi cazul ăsta, îmi pare al dracului de rău.

- În regulă.

Nadine trase adânc aer în piept şi încercă să se adune. Foarte rar detecta teamă în ochii Evei, chiar şi cea mai neînsemnată fărâmă.

- În regulă, repetă ea. Dar ar trebui să ții minte că Peabody este prietena mea. Şi tu la fel.

Se aplecă, îşi ridică geanta şi şi-o puse pe umăr.

- Ai o coafură minunată, Peabody, mai spuse Nadine înainte să deschidă uşa şi să plece.

- La dracu'!

Era tot ce mai putea Eve să exclame. Apoi se întoarse, se duse la fereastra murdară şi se uită afară, la traficul aerian aglomerat

- Am să mă descurc, Dallas.

Eve se uita ţintă la un aerobuz care claxona disperat un aerostat publicitar care-i tăia calea.

- Nici nu ţi-aş fi propus să facem chestia asta, dacă nu aş fi fost sigură că te descurci. Dar adevărul este că eu sunt cea care ţi-am pus fundul la bătaie. Şi nu ai niciun pic de experienţă să lucrezi sub acoperire.

- Dar îmi ofer o şansă să capăt această experienţă. Vreau să devin detectiv. Şi nu am cum să trec examenul de grad, dacă nu am şi muncă sub acoperire trecută la dosar. Ştii asta foarte bine.

- Da, răspunse Eve îndesându-şi mâinile în buzunare, ştiu foarte bine.

- Ăă... Ştiu că fundul meu e puţin mai mare decât ar trebui - cu toate că mă duc la sală şi-l întreţin - însă ştiu să am grijă de el.

Eve se întoarse, pe jumătate zâmbind.

- Fundul tău nu are nimic. Ce-ar fi să te aşezi pe el şi să-mi spui ce-ai mai aflat?

- A fost grozav.

Peabody zâmbi până la urechi şi se trânti în scaun.

- Foarte tare, voiam să spun, continuă ea. Nici prin cap nu le-a trecut că aş putea fi poliţistă sau că am mai fost acolo

acum câteva zile. M-au tratat ca pe o prințesă, spuse ea în timp ce-şi flutură genele alungite şi proaspăt rimelate în negru.

Eve îşi dădu capul un pic în spate, serioasă:

- Dacă ai putea renunța la comportamentul ăsta, doamnă ofițer, aş dori să aflu informațiile dumitale.

- Da, să trăiți!

Peabody se aşeză dreaptă în scaun şi redeveni serioasă.

- M-am prezentat la locul în cauză, aşa cum ați dat ordin, şi am cerut o consultație. După o scurtă întâlnire, am fost escortată într-o cameră separată, unde am continuat consultația chiar cu Piper. A introdus informațiile pe care i le-am dat în computerul ei personal, de mână. Mi-a oferit ceva de băut.

În timp ce vorbea, în ochii lui Peabody apăru o sclipire.

- Am acceptat, crezând că aşa se face. Dallas, au ciocolată caldă. De-aia adevărată, vreau să spun. Şi prăjiturele cu zahăr. Ca de Crăciun. Am mâncat trei reni înainte să-mi revin şi să mă abțin.

- Ține-o tot aşa şi o să ai nevoie de o prelată ca să ai grijă de fundul tău.

- Da, răspunse Peabdoy, însă oftă cu regret amintindu-şi. Le-am spus că aş vrea să începem imediat, i-am dat de crezut că nu vreau să fiu singură de sărbători. A fost foarte prietenoasă şi frumoasă, înțeleg de ce oamenii care merg acolo ajung să aibă încredere în ea că o să le facă numai bine. A vrut să mă dea pe mâna unui consultant, dar am refuzat. I-am spus cât de în largul meu mă simt alături de ea şi că mi-e un pic ruşine de toată afacerea asta. M-am oferit să-i plătesc mai mult, dacă trebuie, numai să rămână ea cu mine.

- Bine gândit.

- A fost foarte dulce. M-a mângâiat pe mână. M-a ajutat chiar ea să-mi fac filmulețul, chiar m-a învățat câteva trucuri. Către sfârşit a apărut şi Rudy, pentru că ea trebuia să meargă la o întâlnire. Nici el nu mi-a displăcut. Chiar a flirtat cu mine.

- În ce fel?

- Într-un fel de convenință. Făcea parte din meseria lui. Mi-a zâmbit aprobator, mi-a făcut complimente, m-a ținut de mână. Chiar că nu e genul meu, adăugă ea, însă mi-am jucat rolul. Mi-a mai oferit nişte ciocolată caldă, dar am reuşit să refuz. Mi-a arătat şi locul pe acolo, şi un club unde se pot întâlni perechile potrivite, dacă se simt stânjenite să se întâlnească undeva în afară. Era aranjat cu foarte mult bun-gust, aproape chiar elegant. Au şi o mică cafenea, tot pentru aşa ceva. Cafeneaua arată obişnuit. Chiar erau acolo câteva cupluri care începeau să se cunoască. Peabody strâmbă din nas şi adăugă:

- L-am văzut şi pe McNab, i-au prezentat şi lui locul.

- Înseamnă că am intrat, şi încă conform programului. Şi lista ta cu potriviri perfecte?

- Mă pot duce mâine-dimineață să o iau. Preferă ca prima dată să mergi personal, în loc să o primeşti prin transmisiune. Le-a luat cam o oră să mă analizeze pe mine. Informațiile noi, aranjate de Roarke, au fost bune, şi din câte am văzut eu, tipii fac săpături serioase. Dacă m-aş fi dus acolo de capul meu, m-aş fi simțit foarte în siguranță.

- În regulă, du-te să-ți iei lista cu potriviri şi respectă programul lor. Dar stabileşte-ți întâlnirile undeva afară.

Eve rămase pe gânduri, pentru câteva momente.

- O să folosim unul dintre localurile lui Roarke, reluă ea - un club nici prea mic, nici prea mare sau un bar, tot aşa. O să trimitem câțiva poliţişti înăuntru. Eu o să trebuiască să stau deoparte. Dacă Rudy sau Piper sunt implicaţi, or să mă prindă imediat. O să facem rost de un vehicul de supraveghere. Aş vrea să stabileşti două întâlniri mâine-seară, încearcă chiar trei. Nu mai putem aştepta.

Se uită la aparatul de la mână şi bătu darabana cu degetele.

- Hai să găsim o sală de conferințe goală. Mă duc să-i aduc pe McNab şi pe Feeney, ca să îi pun şi pe ei la curent. Vreau să meargă toate ca pe roate.

- Dacă se mai ia McNab de mine, praf îl fac.

- Aşteaptă să se termine cazul, o sfătui Eve, şi apoi îl poți face praf.

De cum trecu de porți, văzu luminile din capătul aleii lungi. În primul moment, Eve se întrebă dacă nu cumva luase casa foc, de era aşa de multă lumină, şi aşa de strălucitoare. Pe măsură ce se apropia, începu să perceapă silueta unui brad prin fereastra largă din salonul principal. Era plin de luminițe albe, sclipitoare şi scânteietoare, care păreau să împroaşte scântei micuțe din vârfurile crengilor încărcate cu globuri lucitoare, verzi şi roşii.

Orbită de atâta lumină, parcă maşina şi o zbughi în sus, pe scări. Se duse direct în salon şi se opri sub arcadă, cu ochii cât cepele. Bradul avea mai bine de şase metri înălțime şi peste un metru lățime. Kilometri întregi de ghirlande argintii erau aşezate artistic, astfel încât să cadă grațios peste sutele de globulețe colorate. În vârf, aproape de tavan, avea o steluță de cristal, luminând de la fiecare colț. Dedesubt era aşezată o pătură albă, care ținea loc de zăpadă. Nici nu putea număra zecile de cadouri împachetate cu eleganță, care erau înghesuite acolo.

- Doamne, Dumnezeule, Roarke!

- Frumos, nu-i aşa?

Se apropiase uşurel de ea, venind din spate, şi o făcu să tresară, înainte de a se întoarce cu faţa spre el, şi să scuture din cap.

- De unde naiba ai făcut rost de el?

- Din Oregon. Are rădăcinile împachetate într-o chestie. După Anul Nou îl donăm unui parc, spuse el şi-şi strecură un braţ în jurul taliei ei. Îi donăm, de fapt.

- Îi? Sunt mai mulţi din ăştia?

- E unul puţin mai mare decât ăsta, în sala de recepţii.

- Mai mare? reuşi ea să îngăime.

- Un altul în apartamentul lui Summerset, plus cel din dormitorul nostru. Mă gândeam să-l împodobim pe ăla diseară.

- O să ne ia zile întregi să împodobim unul d-ăsta.

- Echipa pe care am angajat-o l-a terminat pe ăsta în doar patru ore, spuse el şi izbucni în râs. Al nostru e mai uşor de făcut.

Se întoarse şi o sărută în fugă pe frunte.

- Am nevoie de tine, împărtăşim acest moment.

- Dar nu ştiu cum se fac toate lucrurile astea.

- O să ne dăm noi seama, pe parcurs.

Se întoarse şi mai privi o dată bradul, deşi n-ar fi putut, pentru nimic în lume, să spună de ce o treceau toate frisoanele când îl vedea.

- Am treabă, spuse ea, şi ar fi plecat. Însă el se aşeză în calea ei, îşi aşeză mâinile pe umerii ei şi aşteptă ca ea să-şi ridice ochii şi să li se întâlnească privirile.

- Nu vreau să mă bag peste munca ta, Eve, dar avem dreptul să ne trăim viaţa. Viaţa noastră. Vreau o seară alături de nevasta mea.

Eve se încruntă până când sprâncenele ei deveniră o line continuă.

- Ştii că nu-mi place deloc când spui „nevasta mea” pe tonul ăsta.

- Şi de ce crezi că spun aşa?

Eve ridică din umeri, încercând să se elibereze din strânsoarea lui şi făcându-l să izbucnească în râs.

- Am pus mâna pe tine, doamnă locotenent, şi n-am să te las să pleci nicăieri.

Şi o luă de-a dreptul pe sus, ştiind cât de repede putea ea să pareze o lovitură.

- Obişnuieşte-te cu asta, o sfătui el.

- O să mă enervezi foarte tare.

- Foarte bine, atunci o să facem sex mai întâi. E aşa o aventură să fac dragoste cu tine când te enervezi din cauza mea.

- Nu vreau să facem sex.

Poate ar fi vrut, se gândi ea iritată, dacă el nu s-ar fi dat aşa mare.

- Aa, o încercare şi o aventură. E din ce în ce mai bine.

- Lasă-mă jos, măgarule, altfel va trebui să te rănesc.

- Şi acum ameninţări. Sunt de-a dreptul excitat. Eve refuză să râdă. Iar când el intră în dormitor, era încordată toată şi gata de încăierare. Mai târziu, reflectă că Roarke citise tot timpul şirul logic al gândurilor ei.

O lăsă să cadă pe pat şi apoi sări pe ea înainte să aibă timp să facă vreo eschivă şi să se aşeze în poziţie de apărare. Cu o singură mână i le prinse pe amândouă de la încheieturi şi-i ridică mâinile deasupra capului.

Eve îi aruncă o privire aprinsă, cu ochii strânşi, şi spuse:

- Nu cedez uşor, amice.

- Doamne, sper din toată inima că nu.

Eve îşi încrucişa picioarele, le încleşta în jurul taliei lui şi reuşi să se opintească până se rostogoliră. Galahad, care dormise până atunci liniştit pe pernă, îi scuipă enervat şi sări în lături.

- Acum chiar ai făcut-o lată, mormăi Eve în timp ce Roarke se rostogoli iarăşi deasupra ei. Ai enervat pisica.

- Las' să-şi găsească şi el o femeie, murmură Roarke, apoi îşi apăsă buzele peste ale Evei.

Simţi pulsul de la încheieturile Evei, care lovi de două ori pe sub piele, tare şi repede, simţi şi fiorul care o traversă din cap până-n picioare, dar Eve nu ceda, şi nici nu părea gata să o facă, îşi spuse Roarke în gând. Ştia prea bine că erau momente în care Eve prefera o confruntare aprinsă şi rapidă.

Şi el avea chef de acelaşi lucru.

Îi muşcă buza de jos şi jubilă când auzi geamătul de la care Eve nu prea reuşi să se abţină. Cu mâna liberă îi desfăcu tocul armei şi i-l trase în jos peste umeri. Apoi, pentru că era într-o poziţie care-i permitea şi pentru că dorinţa ţâşnea din ea în valuri, îşi arcui mâna în despicătura fustei ei şi o sfâşie până la jumătate.

Acum trupul ei era silit după al lui, rugător, provocator, chiar şi atunci când se răsuci sub el, încercând să evedeze sau să recâştige controlul.

- Dumnezeule, cât te doresc. Nu mă satur niciodată.

Gura lui Roarke se strânse peste sânul ei.

Nu, nu se sătura niciodată, fu ultimul ei gând conştient, ţipă, iar corpul ei puternic se arcui în sus, în timp ce

smuciturile acelea puternice de la sânul ei o făceau să vibreze asemeni unei muzici sălbatice, pe un ritm îndrăcit.

Părea că dorinţa venea direct din miezul ei.

Odată eliberată, mâinile ei se repeziră la cămaşa lui, sfâşiind mătasea până când dădu cu degetele de piele, cu gura şi cu dinţii.

Se rostogoliră încă o dată şi se traseră de haine, îşi chinuiră pielea cu ciupituri pofticioase şi lovituri dureroase. Când se întinse şi o încleşta în jurul lui, era deja tare ca piatra şi alunecos precum satinul.

- Acum, acum, acum.

Eve îşi arcui şoldurile şi îl întâmpină cu o mişcare violentă când el plonja înăuntrul ei.

Rămase acolo, îngropat adânc, şi profită de răgaz ca să-şi limpezească privirea şi să se uite la ea. Focul care ardea în şemineul din cealaltă parte a camerei arunca lumini şi umbre pe chipul ei, îi scânteia în păr şi îi licărea în ochii care se întunecaseră şi orbiseră din pricina a ceea ce-şi provocaseră unul altuia.

- Eşti a mea.

Se retrase, apoi se împinse iarăşi în ea.

- Pentru totdeauna.

Îşi schimbă poziţia, şi-i ridică şoldurile cu mâinile.

- Ridică-te încă o dată, îi ceru el şi începu să o devoreze cu lovituri lungi şi apăsate.

Eve îşi încleşta mâinile în cearşafuri, de parcă ar fi încercat să se ancoreze. Îl vedea în lumina focului, deasupra ei, cu părul negru şi sclipitor, cu ochii de un albastru ireal, cu muşchii bine făcuți şi cu pielea aurie şi plină de picuri de sudoare.

Dorința se ridică în ea precum un val, iar plăcerea îi invada tot corpul. Vederea i se înceţoşa şi preschimbă imaginea lui într-o umbră cu margini aurite. În timp ce trupul i se zguduia, se auzi cum îi striga numele cu voce înăbuşită.

- Încă o dată, spuse Roarke şi se aplecă deasupra ei, acoperindu-i gura cu a lui, încrucişându-şi degetele cu ale ei şi izbindu-şi corpul de al ei. Încă o dată, reuşi el să mai spună. Împreună cu mine.

Apoi mai spuse doar atât:

- Eve.

Şi îşi goli trupul într-al ei.

Pierduse noțiunea timpului şi nu mai ştia de când stătea întinsă sub el, în timp ce lumina focului dansa pe tavan. Se întrebă într-o doară dacă era normal să doreşti pe cineva atât de mult, să iubeşti până la durere.

Apoi el întoarse capul, iar părul îi mângâie obrazul şi buzele îi mângâiară gâtul. Şi atunci se întrebă de ce oare-i mai păsa de astfel de întrebări.

- Sper că eşti satisfăcut.

Mormăitul din vocea ei nu reuşi să fie atât de tăios precum sperase, şi se trezi, în plus, mângâindu-l cu o mână pe spate.

- Mmm. Sunt, după câte observ, răspunse el.

Se jucă cu nasul în jurul gâtului ei înainte să-şi ridice capul şi să se uite în jos, către ea.

- Şi văd că sentimentul e reciproc.

- Te-am lăsat să câştigi.

- O, da, ştiu.

Sclipirea din ochii lui o făcu să pufnească.

- Dă-te jos de pe mine, spuse ea. Eşti greu.

- În regulă.

Se dădu ascultător la o parte, apoi o luă din nou în brațe.

- Hai să facem duş, şi apoi putem să ne apucăm de brad.

- Ce-i cu obsesia asta a ta cu împodobitul brazilor?

- Nu am mai împodobit un brad de ani de zile - de când eram în Dublin şi locuiam cu Summerset. Vreau să văd dacă mai ştiu să împodobesc.

Roarke păşi în cabina de duş alături de ea, iar Eve îi aşeză o mână peste gură, căci ştia plăcerea lui ascunsă pentru duşurile reci.

- Porneşte apa. 40 de grade Celsius.

- Prea fierbinte, bombăni el printre degetele ei.

- Obişnuieşte-te cu situația.

Şi începu să ofteze prelung când apa țâşni din toate direcțiile.

- Oo, ce bine e!

Un sfert de oră mai târziu ieşea din tubul uscător cu muşchii încălziți şi elastici şi cu mintea clară şi sprintenă.

Între timp Roarke se ştersese cu prosopul - un alt obicei de-al lui pe care nu-l înțelegea. De ce să pierzi timpul frecându-te cu bumbac, când te puteai învârti o dată, rapid, în tubul uscător şi treaba era rezolvată. Tocmai îşi căuta halatul, când băgă de seamă că nu mai era acelaşi cu cel pe care-l lăsase acolo dimineață.

- Ce-i asta? întrebă ea şi apucă haina lungă, stacojie la culoare.

- Caşmir. O să-ți placă.

- Mi-ai cumpărat un milion de halate. Nu pricep... însă se opri din vorbit în momentul în care trase halatul pe ea. Oo!

Se ura în momentele ca ăsta, în care se lăsa sedusă de ceva atât de superficial precum hainele. Dar ăsta era ceva pufos ca un norişor şi cald precum o îmbrățişare.

- Ce drăguț e!

Roarke zâmbi până la urechi şi-şi înnodă cordonul negru al propriului său halat, din acelaşi material.

- Şi se potriveşte. Haide, ai timp să mă pui la curent cu cazul, până prind eu beculețele.

- Peabody şi McNab au intrat pe fir. Până mâine o să aibă şi listele cu perechi potrivite.

Se întoarse agale în dormitor şi văzu imediat frapiera argintie cu sticla de şampanie în ea; mai aştepta şi o tavă de argint, cu aperitive, chiar lângă. Ducă-se naibii, decise ea, şi-şi umplu gura cu o bucată gigantică de ceva de pe tavă, înainte de a umple două pahare de şampanie înalte şi subţiri.

- Datele pe care le-ai oferit tu au trecut de cercetările lor.

- Normal.

Roarke scoase un şir lung de beculețe dintr-o cutie imensă.

- Nu te mai umfla în pene, că mai avem o groază de lucruri de făcut. Când am ajuns la sediul central, am găsit-o-pe Nadine în biroul meu, adăugă Eve şi aşeză paharul lui Roarke pe masa de lângă pat. A văzut-o pe Peabody, aşa că a trebuit să-i dau mai multe informații decât aş fi vrut. Neoficial.

- Nadine este unul dintre cazurile rare de reporteri în care poți avea încredere.

Roarke studie bradul, luminițele, şi decise să înceapă direct.

- Nu o să dezvăluie nicio informaţie compromiţătoare, adăugă el.

- Da. Ştiu. Am discutat un pic şi despre asta. Încruntată, Eve dădu un ocol bradului, în timp ce Roarke îşi vedea mai departe de treabă.

Nu-şi dădea seama dacă el se pricepea câtuşi de puțin la ce făcea.

- Dacă Piper şi Rudy nu m-ar fi văzut, făceam eu singură toată munca asta din interior.

În timp ce lega primul beculeț şi scotea o nouă legătură din cutie, Roarke ridică dintr-o sprânceană.

- S-ar putea să am oarece obiecții ca nevasta mea să se întâlnească cu bărbați dubioşi.

Eve se întoarse la tavă şi apucă un alt aperitiv, la întâmplare.

- Nu m-aş fi culcat cu niciunul dintre ei... decât dacă ar fi făcut parte din datorie, adăugă ea cu un zâmbet larg până la urechi. Şi m-aş fi gândit tot timpul la tine.

- Şi nici nu ar fi durat prea mult - de vreme ce i-aş fi tăiat boaşele şi ți le-aş fi făcut ție cadou.

Roarke continuă să lege la beculețe, în timp ce Eve se înecă cu şampania din pahar.

- Dumnezeule, Roarke, glumeam.

- Hmm-mmm. Şi eu la fel, draga mea. Mai dă-mi te rog un şir din ăsta.

Eve scoase un nou şir de beculețe din cutie, dar nu era deloc sigură că înțelegea ce făcea el cu ele.

- Câte din astea ai de gând să foloseşti?

- Câte trebuie, ca să iasă.

- Da, spuse Eve şi oftă cu putere. Ce voiam să spun adineaori e că eu am mai lucrat sub acoperire, pe câtă vreme Peabody habar nu are de nimic.

- Peabody a avut parte de antrenament serios. Ar trebui să ai încredere în ea. Şi în tine.

- McNab e încă supărat din cauza asta.

- E căzut în limbă după ea.

- E chiar... poftim?!

- E căzut în limbă după ea, repetă el.

Roarke se dădu un pas înapoi şi strânse buzele.

- Aprinde luminile bradului, ordonă el, apoi aprobă cu o mişcare a capului, satisfăcut de faptul că micile diamante începură să clipească.

- Ce vrei să spui cu faptul că-i căzut în limbă? Ca şi cum i-ar plăcea de ea? McNab? Nici vorbă.

- Nu e sigur că-i place, însă se simte atras de ea. Şi pentru că voia să-şi vadă opera şi din alt unghi, Roarke se îndepărtă, îşi luă paharul de vin şi luă o gură, în timp ce admira bradul.

- Următorul pas, ornamentele.

- O irită la culme.

- Cred că la început şi tu ai simțit acelaşi lucru pentru mine, spuse el şi-şi ciocni paharul cu cel al nevestei sale, la lumina beculețelor de brad şi a focului din şemineu. Şi uită-te unde am ajuns.

Eve se holbă la el zece secunde în şir, apoi se lăsă moale pe o margine a patului.

- O, Doamne, asta mai lipsea. Exact asta mai lipsea. Nu-i pot lăsa să lucreze împreună în condițiile astea, dacă e ceva între ei. Pot face față nervilor, însă chestiilor sexuale, în niciun caz.

- Câteodată trebuie să le oferi libertate propriilor copii, draga mea.

Deschise o altă cutie şi alese un îngeraş vechi, din porţelan.

- Aşază-l tu pe primul. O să fie mica noastră tradiție.

Eve se holba în continuare la el.

- Dacă Peabody pățește ceva...

- N-ai să permiți să pățească ceva.

- Nu.

Mai oftă o dată şi se ridică.

- Nu, nu am să permit. Şi o să am nevoie de ajutorul tău.

Roarke întinse mâna şi lovi uşor, cu vârful degetului, adâncitura din bărbia ei.

- S-a făcut.

Eve se întoarse, îşi alese creanga şi atârnă îngeraşul.

- Te iubesc, spuse ea. Văd că şi asta devine una din micile noastre tradiții.

- E favorita mea.

Târziu, foarte târziu, când luminile bradului erau deja stinse şi focul ardea mocnit, Eve era încă trează. Oare criminalul umbla chiar acum pe undeva? O să sune video telefonul ei, să o anunțe despre alt cadavru, un alt suflet pierdut, pentru că ea era cu prea mulți paşi în urmă?

Pe cine mai iubea criminalul acum?

10

Zăpada începu să picure din cer încă din zori. Şi nu era o ninsoare frumoasă, ca în cărțile poştale, ci nişte fulgi înțepători, subțiri şi răi, care loveau pavajul cu un sâsâit urât. Până când se aşeză Eve la biroul ei de la sediul central, un strat neted, gri-murdar, acoperise deja străzile oraşului, trotuarele şi glisoarele, şi

avea să le dea mult de furcă, mai mult ca sigur, poliţiştilor rutieri şi medi-tehnicienilor.

În fața ferestrei sale, două elicoptere ale unor canale de ştiri rivale se duelau într-un război care avea să decidă care dintre ele urma să transmită mai repede telespectatorilor veştile proaste şi să vorbească despre ultimele accidente soldate cu table îndoite sau aglomerări de pietoni.

Când tot ce ar fi trebuit să facă, reflectă Eve enervată, era să deschidă dracului uşa şi să vadă singuri.

Avea să fie o zi mizerabilă.

Cu spatele la panorama ca o săgeată care se vedea pe fereastră, Eve introducea informații în computer, fără mari şanse să primească nişte potriviri probabile mai de doamne-ajută.

- Computer, rulează programul de probabilistică. Foloseşte informaţiile deja cunoscute, analizează şi calculează. Afişează lista în ordinea probabilităţilor numelor care vor fi alese de către criminalul „Adevărata dragoste”. „Procesez...”

- Da, aşa să faci, mormăi ea.

În timp ce maşinăria din faţa ei se tânguia şi păcănea, Eve copie fotografiile confiscate de la „Confidenţial”, apoi se ridică şi le fixă pe un panou de deasupra biroului său.

Marianna Hawley, Sarabeth Greenbalm, Donnie Ray Michael. Figuri zâmbitoare, pline de speranţă, etalându-şi cele mai bune calităţi: singuraticii care-şi căutau perechea.

Funcţionara de la birou, stripera şi cântăreţul la saxofon. Stiluri diferite de viaţă, ţeluri diferite, nevoi diferite. Ce altceva mai aveau în comun? Care era piesa pe care nu o vedea şi care-i conecta pe toţi la acelaşi criminal?

Oare ce vedea el când se uita la ei, de-l atrăgea şi-l înfuria în acelaşi timp? Oameni obişnuiţi, care-şi trăiau vieţile lor obişnuite.

„Procente de probabilitate egale pentru toţi subiecţii.”

Eve aruncă o privire maşinăriei şi mârâi printre dinţi:

- La naiba! Trebuie să fie ceva.

„Informaţii insuficiente pentru a continua analiza. Rezultatele actuale sunt neconcludente.”

- Şi ce ar trebui să fac ca să pot proteja două mii de oameni, pentru numele lui Dumnezeu?!

Eve închise ochii şi încercă să-şi recapete calmul.

- Computer, continuă ea, elimină toți subiecții care trăiesc alături de un companion sau un membru al familiei. Recalculează numărul subiecților rămaşi.

„Procesez... Terminat.”

- În regulă.

Eve încuviință cu o mişcare a capului şi-şi frecă ochii cu degetele.

Toate victimele erau de rasă albă, reflectă ea.

- Elimină toți subiecții care nu sunt de rasă caucaziană. Recalculară numărul subiecților rămaşi.

„Procesez... Terminat.”

- Numărul subiecţilor rămaşi?

„Şase sute douăzeci şi patru de subiecţi rămaşi...”

- La dracu’!

Se întoarse cu spatele şi privi fotografiile cu atenție.

- Elimină toți subiecții cu vârsta mai mare de patruzeci şi cinci de ani şi mai tineri de douăzeci şi unu de ani.

„Procesez... Terminat”.

- În regulă, bun.

Pe măsură ce analiza, simțea cum prinde ritmul. Luă dosarul ei tipărit şi începu să răsfoiască printre însemnări.

- Începători, murmură ea. Era cu toţii acolo pentru prima dată. Elimină toţi subiecţii care au avut mai multe consultări cu cei de la „Confidenţial”. Recalculează numărul subiecţilor rămaşi.

„Procesez...”

De data asta, maşinăria începu să se împotmolească şi să horcăie. Eve îi dădu nerăbdătoare un ghiont cu dosul palmei.

- Rablă nenorocită, murmură ea şi scrâşni din dinți în timp ce maşinăria începu iarăşi să se văicărească.

„Terminat.”

- Să nu cumva să începi să dai rateuri tocmai acum.

Numărul subiecţilor rămaşi?

„Au mai rămas două sute şase nume.”

- Aşa. Mai bine. Mult mai bine. Tipăreşte lista de nume.

În timp ce maşinăria ei molfăia şi scuipa informațiile, Eve se întoarse către video telefonul ei şi contactă Departamentul pentru Investigații electronice.

- Feeney, mai am doar un pic peste două sute de nume. Trebuie să le cerceteze cineva. O poți face tu? Vezi câți mai sunt în oraş, câți dintre ei

şi-au găsit deja pe cineva ori s-au căsătorit, câți au murit în somn şi câți dintre ei au plecat în vacanță pe Planeta Disney.

- Dă-le-ncoace.

- Mulţam'.

Eve îşi ridică privirea, căci din biroul comun al secției se auziră o serie de fluierături şi aclamații.

- E urgent, îi spuse ea şi deconectă legătura în momentul în care Peabody, îmbujorată toată, intră în biroul ei.

- Doamne fereşte, ai zice că nu m-a mai văzut niciunul din idioţii ăştia fără uniformă, până acum. Henderson tocmai s-a oferit să-şi părăsească nevasta şi copiii, ca să petreacă sfârşitul de săptămână cu mine, în insulele Barbados.

Dar după cum îi sclipeau ochii, nu s-ar fi zis că lui Peabody îi displăcuse oferta.

Eve se încruntă. Ajutorul ei avea toată faţa smăcuită şi ferchezuită, şi părul umflat. Picioarele-i erau expuse într-o fustă scurtă, lipită de corp, şi o pereche de cizme cu tocuri cui, amândouă de culoarea zmeurei coapte.

- Cum naiba poţi merge cu tocurile alea? o întrebă Eve curioasă.

- Am exersat.

Eve trase adânc aer în piept şi apoi îi dădu drumul.

- Stai jos şi hai să revizuim planul.

- În regulă, numai că o să-mi ia câteva minute ca să mă pot aşeza, cu fusta asta pe mine.

Peabody se prinse cu o mână de marginea biroului şi începu să-şi coboare fundul, cu mare atenție.

- Ai de gând să stai pe vine sau te aşezi o dată dracului jos?

- Numai o secundă.

Peabody trase aer în piept şi se strâmbă un pic.

- E un pic strânsă în talie, reuşi ea să spună în timp ce se aşeză.

- Trebuia să te gândeşti la organele interne înainte să te vârî în chestia aia. Mai ai o oră până când ar trebui să ajungi la „Confidențial". Vreau să...

- Ce naiba cauți în hainele astea? întrebă McNab care se oprise în uşă, măsurând-o pe Peabody de sus până jos, cu ochii holbați.

- Îmi fac datoria, spuse ea pufnind.

- Ți-o cauți cu lumânarea. Dallas, convinge-o să poarte altceva.

- Nu sunt consultant de modă, McNab. Şi dacă aş fi - spuse ea privind cu atenție pantalonii lui largi, cu dungi roşii şi albe, şi puloverul pe get de culoarea untului - cred că aş avea ceva de comentat despre felul în care îți alegi tu garderoba.

Eve strânse din ochi când o auzi pe Peabody chicotind.

- Şi acum, copii, poate v-ați dat seama că avem de-a face cu un criminal în serie. Dacă nu puteți fi prieteni, mă tem că nu am să vă mai pot lăsa să vă jucați pe afară azi după-amiază.

Peabody îşi îndreptă numaidecât umerii, şi cu toate că nu se putu abține să nu-i arunce lui McNab un surâs batjocoritor, avu destulă inspirație, încât să tacă chitic.

- Peabody, vreau să o convingi pe Piper să rămână alături de tine la consultări. McNab, tu te ocupi de Rudy. Îndată ce vom avea listele de perechi potrivite, o să vă plimbați prin zonele în care se vând produsele. Vreau să ieşiți cât mai tare în evidență.

- Avem un buget pentru cheltuieli? se interesă McNab, şi cum Eve se uită fix la el, ridică din umeri şi-şi înfundă mâinile în buzunarele adânci ale pantalonilor săi. Am face o impresie mai bună dacă am şi cumpăra ceva. Am putea schimba câteva vorbe şi cu vânzătorii.

- Aveți câte două sute de credite de fiecare, din banii departamentului. Orice cheltuială peste suma asta, vă priveşte. McNab, ştim deja că Donnie Ray a folosit vizita la salon ca să cumpere produse de înfrumusețare pentru mama lui. Ai grijă să petreci destul de mult timp pe acolo.

- Ar fi bine să stea vreo lună de zile, adăugă Peabody pe sub mustață, şi îşi strânse buzele, cuminte, când se încruntă Eve la ea.

- Peabody, Hawley a cheltuit nişte credite la salon şi la „Femeia voluptuoasă", un magazin de lenjerie de la etajul superior. Vezi ce-i şi cu ăla.

- Da, să trăiți!

- Amândoi va trebui să contactaţi cât mai multe nume de pe listele voastre de perechi potrivite. Stabiliţi întâlniri. Vreau să începeţi din seara asta. Facem aranjamente ca să puteţi folosi clubul „Nova", de pe Strada Cinzeci şi trei. Cel mai bine ar fi să începeţi întâlnirile cât mai devreme, în cursul serii. Încercaţi să stabiliţi prima întâlnire la patru - şi apoi le stabiliţi şi pe celelalte, la câte o oră una de alta. Îngrămădiţi cât de multe puteţi. Încă nu ştim dacă a mai comis vreo crimă aseară. Poate am fost norocoşi. Dar nu o să aştepte.

Eve mai aruncă o privire asupra fotografiilor.

- Or să fie polițiști înăuntru, în club. Eu şi Feeney o să fim afară, în stradă şi o să păstrăm în permanență contactul cu voi. Amândoi o să purtați microfoane. Niciunul dintre voi nu are voie să plece cu careva din club. Dacă trebuie să mergeți la toaletă, faceți semn şi vă însoțeşte unul dintre polițiștii din bar.

- Dar nu e genul lui să omoare în locuri publice, sublinie Peabody.

- Nu-mi asum riscuri când e vorba de oamenii mei. Urmaţi paşii, fără abateri sau vă dau afară. Aduceţi listele cu perechi potrivite la mine sau i le daţi lui Feeney, de îndată ce puneţi mâna pe ele. Dacă vreunul din membrii personalului de la „Confidenţial" sau de la celelalte magazine se interesează prea tare de voi, raportați. Aveți întrebări?

Amândoi dădură din cap în semn că nu, aşa că Eve ridică mirată din sprâncene.

- Atunci treceți la treabă, spuse ea.

Nu se mai strâmbă atunci când Peabody se ridică cu greu din scaun. Deşi ar fi vrut. McNab îşi dădu ochii peste cap şi-şi dezveli dinții, în timp ce Peabody trecu cu paşi mari pe lângă el şi ieşi din birou.

- Nu are experiență, îi spuse el Evei.

- E foarte pricepută, îi pară Eve acuzația.

- Poate că e, dar stau cu ochii pe ea.

- Asta observ şi eu, murmură ea în timp ce el părăsi biroul cu paşi apăsaţi.

Eve se întoarse către fotografii. Chipurile celor trei o bântuiau. Ceea ce păţiseră ei o afectase profund şi nu-i dădea pace.

Era prea aproape, îşi reaminti sie însăşi. Era prea concentrată să afle ce, şi prea puțin concentrată să afle de ce.

Închise ochii pentru un moment şi îi frecă de parcă ar fi vrut să şteargă propriile ei amintiri.

De ce tocmai ăştia trei? se întrebă ea încă o dată, şi se apropie ca să privească cu atenţie chipul vesel şi zâmbitor al Marianei Hawley.

Era aranjată ca pentru birou, reflectă ea, încercând acelaşi sistem pe care-l folosise şi atunci când alesese aroma pentru Mira. De încredere, de modă veche, romantică. Drăguță într-un fel comod şi sigur. Legături

strânse cu familia. Interesată de teatru. O femeie curată căreia îi făceau plăcere lucrurile drăguţe din jurul ei.

Eve îşi atârnă degetele mari de marginea buzunarelor şi-şi întoarse privirea către Sarabeth Greenbalm. Dansatoarea de striptease. O singuratică care avea mare grijă de banii ei şi care colecţiona cărţi de vizită. De încredere, şi ea, în branşa ei. Trăia din puţin, îşi punea banii la ciorap, şi-şi număra bine bacşişurile. Nu avea nicio altă pasiune, niciun prieten şi nicio legătură cu familia.

Şi Donnie Ray, reflectă ea, băiatul care îşi iubea mama şi care cânta la saxofon. Trăia ca un porc şi zâmbea ca un înger. Mai fuma Zoner, din când în când, dar nu lipsise de la niciun concert.

Şi dintr-odată îşi dădu seama, uitându-se fix la cele trei chipuri ale victimelor. Teatrul.

- O, da! Computer, afişează „Confidenţial”, informaţiile despre Hawley, Marianna, Greenbalm, Sarabeth, Michael, Donnie Ray. Afişează-le pe ecran şi subliniază profesiile şi pasiunile sau interesele.

„Procesez informaţiile... Pe monitor, subiecţii solicitaţi. Hawley, Marianna, secretară administrativă, la firma Foster-Brinke. Pasiuni şi interese, teatrul. Membră a asociaţiei „Actorii din comunitatea cartierului de vest”. Alte interese...

- Stop. Treci la următorul subiect. „Greenbalm, Sarabeth, dansatoare...”

- Stop. Şi Donnie Ray, cântăreţ la saxofon.

Eve se opri câteva secunde şi lăsă mintea să absoarbă informaţiile.

- Computer, rulează programul de probabilităţi despre criminal, selectând subiecţii actuali în funcţie de interesul lor sau legături cu teatrul şi divertismentul.

„Procesez informaţiile... Cu informaţiile actuale, indicele de probabilitate este de nouăzeci şi trei virgulă două procente.”

- Bun. Foarte bine.

Răsuflă uşurată şi răspunse la apelul comunicatorului.

- Dallas.

- Mesaj pentru locotenent Dallas, Eve. Vizitează cuplul de pe Strada de Vest 18, la numărul 341, unitatea 3.

Posibilă încercare de atac. Probabilitatea ca incidentul să aibă legătură cu investigaţia cazului de crimă, nouăzeci şi opt virgulă opt procente.”

Eve se ridicase deja în picioare şi-şi luase jacheta din cuier.

- Am plecat. Dallas, terminat.

- A fost, pur şi simplu, ciudat.

Femeia era micuţă şi delicată, precum zânele care dănţuiau pe măsuţa albă, din sticlă, de lângă fereastra largă, din vechea
mansardă reamenajată.

- Jacko se aprinde prea repede, adăugă ea.

- Ştiu eu ce ştiu. Era ceva în neregulă cu zurliul ăla, Cissy.

Jacko se încruntă, în timp ce-şi strânse braţul în jurul umerilor femeii. Făcea cât patru ca ea, reflectă Eve. Avea mai bine de doi metri înălțime şi aproape un metru lățime între umeri. O adevărată constituție de jucător de fotbal de arenă, şi un chip aspru ca o stâncă. Cicatricele îi brăzdau falca şi arcada, deasupra sprâncenei drepte.

În timp ce femeia era palidă ca lumina lunii, el era întunecat precum noaptea. Palma lui lată o în ghițea pe-a ei.

Mansarda fusese împărțită în trei zone principale. Eve apucă să vadă un pic din dormitor prin deschizătura din pereții de sticlă, curbați, de culoarea piersicii. Patul era enorm şi nu fusese făcut.

În zona sufrageriei, canapeaua lungă, în forma literei „U”, putea găzdui cu uşurință douăzeci de persoane. Jacko ocupa loc cât pentru trei.

După toate aparențele, aveau bani berechet, iar casa era aranjată după gusturile femeii, pentru confortul bărbatului.

- Spuneți-mi ce s-a întâmplat.

- I-am povestit aseară polițistului, spuse Cissy şi zâmbi deşi ochii îi erau vizibil întunecați din pricina enervării. Jacko a insistat să-i chemăm. A fost doar o farsă proastă.

- A fost o farsă, pe naiba! Ia ascultă la mine, spuse el şi se aplecă puţin în faţă, făcând să-i salte buclele pieptănate pe lângă cap. A venit un tip la uşă, îmbrăcat ca Moş Crăciun, cu o cutie mare în braţe, împachetată şi aranjată cu fundă. Şi a început să facă Ho-ho-ho şi Crăciun fericit şi tot tacâmu’.

Evei i se puse un nod în gât din pricina nerăbdării, însă reuşi să vorbească cu calm:

- Cine a deschis uşa?

- Eu am deschis, spuse Cissy fluturând din mâini. Tatăl meu locuieşte în Wisconsin. Şi de obicei, dacă nu pot pleca de sărbători, îmi trimite el câte ceva haios. Anul ăsta nu mi-am putut permite să plec, şi m-am gândit că a aranjat el cumva să vină Moşul la mine. Şi încă mai sunt convinsă că aşa a fost...

- Tipul ăla nu era trimis de tatăl tău, spuse Jacko pe un ton stins. Oricum, l-a lăsat să intre. Eu eram la bucătărie. Am auzit-o râzând, şi i-am auzit şi vocea tipului...

- Jacko e aşa de gelos, că-şi face singur sânge rău. Ne strică şi relația din cauza asta.

- Rahat, Cissy. Tu nici nu ți-ai da seama dacă un tip ar vrea să ți-o tragă, până nu şi-ar băga mâna sub fusta ta, ce Dumnezeu!

Vizibil dezgustat, Jacko lăsă să-i scape un sâsâit printre dinți.

- Când am apărut eu, tipu' se dădea deja la ea.

- Se dădea la ea? repetă Eve în timp ce Cissy îşi ţuguie buzele, îmbufnată.

- Da, se vedea clar. Se dădea la ea, zâmbea până la urechi, îi sclipeau ochii...

- Îi licăreau, murmură Cissy. Se presupune că ochii Moşului licăresc, Jacko, pentru numele lui Dumnezeu!

- Ee, cert e că au încetat să mai licărească când m-a văzut pe mine. A rămas trăsnit şi stătea aşa nemişcat, şi se uita la mine cu ochii cât cepele, i-am scos toate ho-ho-iturile din cap, îți spun io. Şi apoi a zbughit-o ca un iepure.

- Ai țipat tu la el.

- Am țipat după ce a luat-o la fugă, spuse Jacko şi-şi ridică mâinile în aer, enervat. Păi normal că am țipat, dacă am văzut aşa, şi am şi luat-o după el. Ce i-aş mai fi tăbăcit fundul, dacă nu s-ar fi băgat Cissy. Dar până să scap de ea şi să ies în stradă, dispăruse deja.

- Polițistul care a răspuns primul la apel, a luat cumva şi discurile de la securitate?

- Da, a spus că aşa e regula.

- Aşa e. Cum părea?

- Cum adică „cum părea"? întrebă Cissy şi clipi des.

- Vocea lui. Spuneți-mi cum era vocea lui.

- Ăă... era veselă.

- Doamne Dumnezeule, Cissy, faci repetiții ca să pari bătută-n cap? Era cât se poate de excitată, îi spuse Jacko Evei, în timp ce Cissy se ridică brusc în picioare, enervată la culme şi se repezi valvârtej în

bucătărie - căci nu era o expresie mai bună care să descrie ce făcuse, reflectă Eve.

- Ştiți râsul ăla insinuant. Gros şi hodorogit. A spus ceva de genul „Ai fost cuminte, fetițo? Am ceva pentru tine. Numai pentru tine". Apoi am ieşit eu din bucătărie, şi a rămas de zici că înghiţise un peşte viu.

- Şi nu l-ai recunoscut? o întrebă Eve pe Cissy. Nu avea nimic cunoscut, pe sub costum, sau pe sub machiaj, care să pară cunoscut? Vocea nu vă era familiară sau felul în care se mişca?

- Nu, spuse Cissy, care intrase înapoi în cameră, şi acum îl ignora intenționat pe Jacko, în timp ce sorbea dintr-un pahar plin cu apă minerală. Dar toată faza a durat numai câteva minute.

- Am să vă rog să mai vizionați o dată discurile, să le vedeți şi după ce mărim imaginea şi o ajustăm. Vreau să ştiu dacă vi se pare ceva cunoscut.

- Nu vă chinuiți cam tare pentru aşa o prostioară?

- Nu cred. De când trăiți voi doi împreună?

- De câțiva ani, când şi când.

- Aproape mai deloc, în ultimul timp, bombăni Jacko.

- Dacă nu ai fi atât de posesiv, începu Cissy, dacă nu ai lua la bătaie fiecare tip care se uită mai nu-ştiu-cum la mine...

- Cissy, cu ce te ocupi tu? întrebă Eve ridicând o mână, în speranța că putea preveni o dispută domestică.

- Eu? Sunt actriță... şi când nu am niciun rol, predau teatru.

Încă una, reflectă Eve.

- E nemaipomenită, spuse Jacko cu mândrie nedisimulată, şi privi înspre Cissy cu un zâmbet până la urechi. Chiar acum repetă pentru o piesă. Nu se joacă chiar pe Broadway, dar oricum...

- Nu o să se joace în veci pe Broadway, spuse Cissy, dar îşi schimbă locul şi se aşează iarăşi lângă el, cu un zâmbet pe față.

- O să fie un succes nemaipomenit. Îi sărută una din mâinile ei frumoase.

- Cissy a luat audiția în fața altor douăzeci de femei. Cu asta, a dat lovitura.

- O să fiu atentă când se joacă. Cissy, ai apelat vreodată la serviciile celor de la „Confidenţial"?

- Ăă...

Femeia privi în altă parte, evitând pe toată lumea.

- Nu, răspunse ea.

- Cissy? întrebă Eve, şi îşi puse toată autoritatea ei de polițistă în tonul vocii, şi în privire, apoi se aplecă spre ea. Ştii care e pedeapsa dacă nu spui adevărul în timpul unei anchete?

- Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu înțeleg ce treabă aveți voi cu toate astea?

- Ce-i aia „Confidențial”?

- Un serviciu matrimonial pe computer.

- Oo, Cissy, ce Dumnezeu! Ce Dumnezeu!

În culmea furiei, Jacko se ridică în trombă de pe canapea şi începu să dea cu piciorul în tot ce întâlnea prin sufragerie.

- Ce dracului ai, nu ți-e bine?

- Ne despărțiserăm!

Într-o clipită, mica prințesă reuşise să-l înfrângă pe uriaş.

- Eram furioasă pe tine. Am crezut că o să fie distractiv. Am crezut că o să te învăț eu minte, prostuțule. Am tot dreptul să mă văd cu cine vreau şi când vreau, când nu locuim împreună.

- Ia mai gândeşte-te o dată, iubito! exclamă el şi se dădu un pas înapoi, cu ochii lucind de mânie.

- Vezi, vezi?

Cissy îşi pironi degetul spre el în timp ce-i vorbea Evei, de parcă i-ar fi cerut aprobarea. Toată tandrețea dispăruse din ochii ei şi se făcuse în schimb foc şi pară.

- Asta trebuie eu să suport, continuă ea.

- Calmați-vă. Amândoi. Stați jos, le ordonă Eve. Cissy, când ai fost la consultări?

- Acum vreo şase săptămâni, îngăimă ea. Am ieşit cu vreo câțiva tipi...

- Ce tipi? o întrebă Jacko pe un ton autoritar.

- Cu vreo câțiva tipi, continuă ea, neluându-l în seamă. Şi apoi a apărut iarăşi Jacko. Mi-a adus flori. Panseluțe. Am cedat. Dar o să mă gândesc eu mai bine dacă am luat decizia corectă.

- Decizia ta s-ar putea să-ți fi salvat viața, spuse Eve.

- Ce vrei să spui?

Instinctiv, Cissy se cuibări la pieptul lui Jacko. El îşi puse un braţ în jurul ei.

- Incidentul de noaptea trecută se potriveşte cu schema de operare a unui criminal în serie. În toate celelalte cazuri, victimele locuiau singure.

Eve aruncă o privire înspre Jacko şi continuă:

- Din fericire, nu e şi cazul tău.

- Doamne, Dumnezeule, dar... Jacko.

- Nu-ți face griji, iubito, nu-ți face griji. Sunt aici, spuse el şi numai că nu o împături cu totul în brațele sale, în timp ce continua să o privească fix pe Eve.

- Ştiam eu că-i ceva în neregulă cu tipul ăla, adăugă el. Ce se întâmplă?

- O să vă spun ce am aflat până acum. Apoi am să vă rog pe amândoi să mergeți cu mine la sediul central al poliției, să revedeți discurile, să mai dați o declarație, iar tu, Cissy, să-mi spui tot ce-ți aminteşti din experiența ta de la „Confidențial".

- Martorii cooperează cu poliţiştii în derularea investigaţiilor.

Eve stătea în biroul comandantului suprem, Whitney. Era prea agitată ca să stea jos şi abia se abţinea să nu se fâţâie de colo-colo în timp ce-i dădea raportul.

- Femeia e şocată, nu ne poate da prea multe amănunte pe care să ne putem baza. Niciunuia dintre cei doi nu le era cunoscut infractorul, în vreun fel. I-am interogat pe amândoi cei găsiți perechi potrivite cu care s-a întâlnit Cissy Peterman. Amândoi au câte un alibi pentru cel puțin una dintre crime. Cred că nu au nicio legătură cu cazul.

Whitney încuviință cu o mişcare a capului şi cu buzele strânse, apoi începu să cerceteze raportul scris de Eve.

- Jacko Gonzales? Faimosul Jacko Gonzales? Numărul douăzeci şi şase din echipa Năravaşilor?

- Este jucător profesionist de fotbal de arenă, într-adevăr, domnule.

- Ei, fir-ar să fie!

Chipul lui Whitney se lăţi într-unui din rarele sale zâmbete.

- Da' ştiu că joacă bine! E ca un terminator, când iese pe teren. În ultimul meci a înscris trei goluri şi a zdrobit de două ori apărarea adversă.

În timp ce Eve îl urmărea, Whitney îşi drese glasul şi adăugă:

- Nepotul meu e un mare fan.

- Da, să trăiți!

- Ce păcat că nu a pus Gonzales laba pe tipul ăsta. Nici nu ar mai fi fost în stare să meargă, ascultă la mine.

- Şi eu am aceeaşi senzație, domnule comandant.

- Doamna Peterman e o femeie norocoasă.

- Da, să trăiţi! Următoarea s-ar putea să nu mai aibă parte de acelaşi noroc. Asta i-a dat peste cap programul. Ceea ce înseamnă că sigur va mai omorî pe cineva. În seara asta. Am discutat şi cu doamna doctor Mira. În opinia dumneaei, criminalul va fi furios şi instabil emoțional. Pentru mine, e semn că va fi şi neglijent. McNab şi Peabody au câte trei întâlniri aranjate pentru seara asta. Totul e pus la punct acolo. Am listele şi rapoartele lor.

Eve ezită la început, dar apoi se hotărî să vorbească deschis:

- Domnule comandant, în seara asta facem pasul decisiv. Dar în timp ce noi facem investigații, el umblă liber prin lume. Şi o să omoare iarăşi.

- Şi cum nu ai un glob de cristal, trebuie să faci paşii ăştia, Dallas

- Am o listă de probabilități pe care am redus-o la aproape două sute de nume. Şi cred că am mai găsit o chestiune - teatrul - care poate micşora şi mai tare lista de nume. Sper că, dacă mai adăugăm şi aceste informații, Feeney o să ne poată da o listă scurtă de posibile victime. Trebuie să protejăm aceste victime potențiale.

- Cum? întrebă Whitney şi deschise larg brațele. Ştii la fel de bine ca şi mine că departamentul nu are destui oameni.

- Dar dacă Feeney mai reduce lista...

- Nici dacă o reduce la un sfert din cât e acum, nu am de unde scoate atâția oameni.

- Unul dintre cei de pe listă o să moară în seara asta, spuse Eve şi făcu un pas înainte. Trebuie să fie avertizați. Dacă apelăm la presă şi tragem un semnal de alarmă, poate ăla care e vizat nu deschide dracului uşa.

- Dacă apelăm la presă, spuse Whitney pe un ton rece, instalăm panica. Şi câți Moşi Crăciun care zornăie din zurgălăi pe la colțurile străzilor crezi că vor fi luați la bătaie drept rezultat? Sau omorâți. Nu-ți poți permite să faci schimb de victime, Dallas. În plus, adăugă el înainte ca Eve să apuce să deschidă gura, dacă apelăm la presă, riscăm să-l speriem. Dacă se dă la fund, s-ar putea să nu-l mai găsim niciodată. Au murit trei oameni, şi merită să fie prins.

Avea dreptate, dar nu o ajuta cu nimic.

- Dacă Feeney reuşeşte să scurteze lista, putem lua legătura cu fiecare în parte. O să strâng o echipă care să dea telefoane.

- Or să se scurgă informațiile, locotenent, şi iar ajungem la panică.

- Dar nu-i putem lăsa aşa, de izbelişte. Dacă mai omoară pe cineva, va fi vina noastră.

„A mea”, spuse ea în gând, dar ştia foarte bine că nu era cazul să o spună cu voce tare.

- Dacă nu facem nimic pentru a preveni victimele, va fi vina noastră. Ştie că i-am descoperit schema. Ştie că avem numărul victimelor. Şi mai ştie că nu putem face altceva decât să jonglăm cu numele şi să-l aşteptăm pe el să mai omoare pe careva. Îi place la nebunie. A jucat iarăşi în faţa camerei, când a fost la Peterman. A stat în nenorocitul ăla de foaier şi a pozat. Dacă Gonzales ar fi fost plecat pe undeva, să marcheze nişte goluri, ar fi omorât-o. Şi ar fi fost patru victime într-o săptămână, ceea ce e mult prea mult.

Whitney o ascultă până la capăt, cu o faţă calmă şi rece.

- De unde stai tu, locotenent, lucrurile se văd al naibii de simplu. S-ar putea să nu crezi, dar e mult mai uşor să fii de partea aia a biroului. Nu pot face cum vrei tu. Nu te pot lăsa să stai în faţa fiecărei victime şi să încasezi glonţul în locul ei, aşa cum ai făcut cu omul lui Roarke, acum câteva săptămâni.

- Dar nu are nicio legătura una cu alta.

Eve scrâşni din dinţi, încercând să-şi controleze mânia şi frustrarea.

- Incidentul acela a luat sfârşit, comandante. Acum e vorba de prezenta anchetă. Iar informaţiile se scurg deja în presă. Dacă mai moare vreunul, o să ne explodeze toată afacerea în ochi.

Whitney îşi fixă privirea asupra Evei

- Câte informaţii i-ai oferit lui Furst? întrebă el.

- Atâtea câte a trebuit, iar cele mai multe erau neoficiale. Nu o să le difuzeze. Dar nu e singura reporteriţă cu nas antrenat, şi nici nu mai sunt multe cu un simţ al integrităţii ca al ei.

- O să discut această problemă cu superiorii mei. Asta e tot ce pot face pentru tine. Adu-mi lista scurtată de Feeney şi am să cer aprobarea să fie contactaţi individual. Dar nu am autorizaţia să aprob un astfel de buget, Dallas. E dincolo de puterile mele.

Se dădu în spate şi o privi cu atenţie.

- Află ceva în seara asta. Să se sfârşească odată cu toată tărăşenia asta.

Eve îl găsi pe Feeney urmărind ceva pe monitorul computerului din biroul ei.

- Ce bine că eşti aici. M-ai scutit de un drum până la Departamentul pentru Investigaţii Electronice.

- Am auzit că l-ai adus pe Jacko Gonzales la secție, spuse el şi privi peste umărul ei, cu melancolie. Cred că a plecat deja, nu?

- Am să-ți aduc o hologramă de-a lui cu autograf, pentru numele lui Dumnezeu!

- Chiar? Mulțam'.

- Am nevoie de ajutorul tău, să analizezi informaţiile şi numele astea, spuse ea şi scoase o copie a unui disc. Maşinăria mea iar dă rateuri, şi îmi ia un car de ani. Îmi trebuie lista victimelor probabile, micşorată la maximum.

Trase de un sertar şi începu să cotrobăie prin el, făcându-se că nu bagă de seamă durerea surdă care-i dădea târcoale în spatele ochilor.

- Doar primele cincizeci, în regulă? continuă ea. Îl pot convinge pe Whitney să contacteze cincizeci. Dumnezeu să-i aibă în pază pe restul. Unde naiba am pus acadeaua aia?

- Nu am luat-o eu, spuse Feeney şi-şi ridică punga cu alune. A fost McNab pe aici. E un hoț recunoscut de dulciuri.

- Nenorocitul!

Disperată după un pic de energie, smulse punga lui Feeney şi-şi turnă un pumn de alune.

- Am mărit discul de la Peterman şi am îmbunătățit imaginea, dar cred că tu te pricepi mai bine. Vreau cadrul în care apare cel mai bine - când se întoarce să o ia la fugă. Se citeşte panica pe chipul lui.

Dădu câteva ghionturi Robotul multifuncționalul, pentru nişte cafea, ca să alunece alunele.

- Am fotografii ale listelor de perechi potrivite, ale personalului de la „Confidențial". Tu ai echipament, bun ca să le poți analiza, şi vezi câte ies în evidență la forma feței, forma ochilor, chestii de genul ăsta. Trebuie să apară ceva, chiar şi cu toate înfrumusețările alea. Gura nu prea se vede, că e ascunsă de barbă.

- Dacă avem o imagine destul de bună, putem găsi şi pentru gură nişte asemănări aproximative.

- Da. Nu o să ne dăm seama de conformație, dar măcar de înălțime. Vezi cât de mult poți potrivi înălțimea. Din imagini nu pare să poarte tocuri, şi atunci cred că ne putem da seama destul de exact. Are mănuşi şi ne strică conformația mâinilor.

Dădu peste cap cafeaua, iar ochii i se strânseră.

- Urechile, spuse ea dintr-odată. Oare s-o fi obosit să-şi schimbe forma urechilor? Cât se vede din ele?

Şopăi până în dreptul maşinăriei şi comandă programul, dosarul şi imaginile.

- Rahat, nimic, nimic, nimic. Uite! Analizând imaginile, găsise o imagine din lateral.

- Asta e bună, al naibii de bună! Poți lucra cu asta?

Feeney mai ciuguli câteva alune în timp ce reflecta.

- Da, cred că da. Pălăria acoperă vârful urechii, dar cred că merge. Bine lucrat, Dallas. Mie mi-ar fi scăpat. O să lucrăm cu fiecare trăsătură în parte, şi vedem de unde sare iepurele. Dar o să dureze ceva. Ceva aşa de complex o să ia câteva zile. Poate chiar o săptămână.

- Am nevoie de chipul nenorocitului, spuse ea şi închise ochii, concentrându-se. Reluăm cercetările şi analizăm bijuteriile, dezinfectantul, cosmeticele. Tatuajele au fost făcute de mână. Poate scoatem ceva din asta.

- Dallas, două treimi din saloanele şi cluburile din oraş au artişti care fac tatuaje manual.

- Şi poate vreunul dintre ei recunoaşte desenul, spuse Eve, apoi scoase un oftat adânc. Mai avem două ore înainte să înceapă întâlnirile de la „Nova”, continuă ea. Hai să facem tot ce putem.

11

Lucrul care o irita cel mai tare pe Peabody era acela că McNab era pe lista ei de perechi potrivite. Nici nu mai conta dacă se întâmplase aşa pentru că şi profilul ei, şi al lui, fuseseră modificate în aşa fel încât să se potrivească cu cel al posibilelor victime.

Pur şi simplu, o scotea din sărite.

Nu-i plăcea să muncească alături de unul ca el - cu haine ridicole, cu zâmbete îngâmfate, întinse până la urechi, şi o atitudine de parcă le-ar fi ştiut pe toate pe lumea asta, dar îşi dădea seama că nu avea ce face, cât timp Eve era de părere că le era de mare ajutor.

Peabody o admira pe Eve Dallas, mai mult decât pe oricine altcineva din toată poliția New York-ului, însă şi cei mai isteți dintre polițiştii isteți mai făceau câte o greşeală. Iar greşeala Evei, după părerea lui Peabody, era McNab.

Îl vedea; era dincolo de barul dichisit. Erau chiar în raza ei vizuală, şi el, şi blonda de doi metri cu care se potrivise. McNab o făcuse special, îşi imaginã Peabody, doar ca să o mai calce un pic pe coadă în timp ce munceau.

Dacă nu ar fi fost el acolo, poate că s-ar fi putut bucura de atmosfera distinsă şi liniştită.

Mesele din bar erau acoperite cu feţe de masă argintii, separeuri albastru-pal şi tablouri artistice interesante, cu scene de pe străzile New York-ului, agăţate de pereţii văruiţi într-o nuanţă caldă de galben.

Era stilat, îşi spuse ea în gând, aruncând o privire către barul lung şi strălucitor, cu oglinzi sclipitoare şi chelneri gătiţi în costume de petrecere. Dar nici nu se aşteptase să întâlnească altceva într-un loc care-i aparţinea lui Roarke.

Scaunul în care stătea, căptuşit cu perne şi moale, era special proiectat pentru a oferi confort; băuturile erau excepţionale. Mesele erau echipate cu sute de melodii şi videoclipuri, şi căşti individuale, în cazul în care un client dorea puţină distracţie, în timp ce-şi aştepta un prieten sau o prietenă, sau savura vreo băutură de unul singur.

Peabody era extrem de tentată să încerce căştile, mai ales că prima ei pereche potrivită era un tip îngrozitor de plicticos. Se numea Oscar şi era profesor de fizică, specializat în lecţiile în direct, pe monitoarele de acasă. Până acum nu făcuse altceva decât să tragă din nişte băuturi ucigătoare şi să o vorbească de rău pe nevastă-sa.

După spusele lui, era o nenorocită de femeie egoistă, care nu-l susţinuse în viaţa ei cu nimic, şi mai era şi frigidă pe deasupra. După cincisprezece minute, Peabody o înţelegea întru totul pe nenorocita de femeie.

Cu toate acestea, îşi jucă în continuare rolul, zâmbind şi sporovăind fără încetare, în timp ce-l compara pe Oscar cu lista de suspecţi din mintea ei.

Tipul avea serioase probleme cu alcoolul, iar criminalul pe care îl urmăreau ei era prea calculat şi rece, şi nu părea că şi-ar fi petrecut timpul înfruntând mahmurelile cumplite pe care le produceau câteva cocktailuri din alea.

De partea cealaltă a barului, McNab izbucni într-un râs plin de încântare, care scrâşni peste nervii lui Peabody ca o lamă boantă. În timp ce Oscar dădea de duşcă cel de-al treilea pahar, Peabody aruncă o privire peste bar, chiar la timp ca să surprindă

mişcarea iute prin care McNab ridică de mai multe ori din sprâncene înspre ea.

Voia să facă un gest matur şi interesant. Cum ar fi fost să scoată limba la el.

Spre marea ei uşurare, se despărți de Oscar, făcându-şi promisiuni vagi să se mai întâlnească.

- Când or vinde cocktailuri cu gheață în iad, spuse ea printre dinți, şi apoi tresări când auzi vocea Evei în cască:

- Peabody, ține-ți firea.

- Să trăiți!

Peabody şuieră răspunsul, acoperindu-şi buzele cu paharul ei de lichior, încă neatins.

Apoi se uită la ceasul de la mână şi oftă când văzu că mai avea zece minute până la următoarea întâlnire.

- Fir-ar să fie!

Peabody aproape că sări din scaun când auzi vocea Evei bubuind în urechea ei.

- Să trăiți?! exclamă ea mirată, pe un ton înă buşit.

- Ce naiba caută acolo? Fir-ar al dracului! Complet zăpăcită, Peabody îşi duse instinctiv mâna în jos, spre cizma stângă, unde-şi ascunsese arma, şi cercetă cu atenție încăperea. Şi apoi îşi dădu seama că zâmbi până la urechi când îl văzu pe Roarke intrând în bar.

- Ei, asta ar fi o potrivealã de vis, murmură Peabody. De ce nu pot să întâlnesc şi eu pe cineva aşa?

- Nu care cumva să-i vorbeşti, îi ordonă Eve pe un ton răstit. Fă-te că nu-l cunoşti!

- În regulă, atunci doar mă uit la el şi salivez, ca toate femeile de aici.

Scoase un chicotit când auzi şirul nesfârşit de blesteme ale Evei, iar cuplul de la masa de alături se uită înspre ea. Peabody îşi drese glasul, ridică încă o dată paharul, apoi se aşeză comod şi începu să-l admire pe soțul doamnei locotenent.

Roarke merse până în dreptul barului, iar barmanii se strânseră în jurul lui, precum soldații în jurul generalului la o paradă militară. Se opri în dreptul unei mese şi schimbă câteva cuvinte cu un cuplu aşezat acolo. Se aplecă şi îşi aşeză buzele pe obrazul femeii, apoi se duse la capătul barului şi puse mâna prieteneşte pe umărul unui bărbat.

Peabody se întrebă dacă nu cumva se mişca la fel de frumos şi între cearşafuri, apoi roşi. Era un lucru foarte bun, decise ea, că microfonul pe care îl purta nu-i transmitea şi gândurile către furgoneta de supraveghere.

Afară, Eve se holba la imaginile proiectate pe monitor, filmate de camera minusculă instalată în nasturele de la gulerul lui Peabody. Îl privi

pe Roarke, care dădu roată încăperii, foarte normal, foarte natural, şi-şi jură să-l dea cu nasul de pământ cu prima ocazie.

- Nu are ce căuta colo în timpul unei operațiuni, îi spuse ea lui Feeney.

- Dar e localul lui, răspunse Feeney şi îşi arcui umerii, ca un gest instinctiv de apărare în timpul unei ciondăneli între soți.

- Da, sigur, a trecut numai să controleze nivelul lichiorurilor din pahare. Rahat!

Îşi puse mâinile în cap, şi le trecu prin păr, apoi scoase câteva sunete sălbatice, guturale, când îl văzu pe Roarke care se îndreptă către masa lui Peabody.

- Vă prieşte băutura, domnişoară?

- Ăăă, da, eu... La naiba, Roarke - fu tot ce putu Peabody să articuleze.

Bărbatul se mulțumi să zâmbească, apoi se aplecă înspre ea.

- Spune-i doamnei locotenent să nu mă mai înjure. Nu am să-i stau în cale.

Ochii lui Peabody se făcură mici, în timp ce vocea Evei explodă în casca ei.

- Ăăă... îți sugerează să îți cari odată curul ăla elegant de aici. O să aibă ea grijă să... ăăă... ți-l tăbăcească personal, mai târziu.

- Abia aştept, răspunse Roarke, cu zâmbetul pe buze, apoi ridică mâna lui Peabdoy şi-i sărută vârfurile degetelor. Arăți splendid, îi mai spuse el, apoi se îndepărtă, iar echipamentul din furgoneta înregistra o creştere bruscă a tensiunii arteriale şi a valorii pulsului.

- Calmează-te, Peabody, o avertiză Eve.

- Nu pot controla o reacţie fizică a corpului la un stimul din exterior.

Peabody oftă prelung.

- Da' ştiu că are un fund elegant. Cu tot respectul, să trăiți!

- Se apropie perechea potrivită numărul doi. Peabody, e timpul să te aduni.

- Sunt gata.

Îşi îndreptă privirea către uşă, cu zâmbetul de întâmpinare pe buze. Tocmai intrase cel mai dichisit bărbat din toată lista, după părerea ei. Şi-l aminti din timpul primei ei vizite la „Confidenţial". Zeul bronzat şi elegant care îi captase atenția - dar care mai apoi şi-o îndreptase pe toată numai asupra lui şi a propriei sale reflexii din oglindă.

Avea să fie o adevărată încântare să-l privească o oră întreagă de acum încolo.

Se opri în dreptul uşii, cu capul sus şi cu faţa întoarsă pe jumătate, şi cercetă cu atenţie mesele. Ochii săi aurii-roşcaţi, asortaţi cu părul, scrutară încăperea şi apoi se opriră asupra lui Peabody. Gura i se ridică în timp ce el făcu o mişcare experimentată cu capul, ca să-şi facă părul să cadă în valuri. Traversă barul şi se duse glonţ la masa ei.

- Tu trebuie să fii Delilah.

- Într-adevăr.

Ce voce impresionantă, îşi spuse Peabody în gând, şi oftă pe dinăuntru. Arăta mult mai bine în realitate decât în filmuleţul personal de prezentare.

- Iar tu eşti Brent.

Acum era rândul lui McNab să holbeze ochii, tocmai din celălalt capăt al încăperii. Bărbatul care-i făcea curte lui Peabody era făcut numai din plastic, hotărî el, şi era dat cu un strat gros de luciu. Era exact stilul ei, cel mai probabil.

Nenorocitul îşi aranjase faţa de comandă, ca la croitor, hotărî McNab. Şi corpul la fel. Se îndoia că mai rămăsese vreun milimetru din individul ăla pentru care să nu fi dat bani.

„Şi ia uite! Uită-te numai cum se gudură pe lângă el”, îşi spuse McNab în sine, dezgustat şi atins de un val uşor de gelozie. Peabody îi sorbea fiecare cuvinţel care ieşea printre buzele lui înfrumuseţate cu colagen.

Femeile astea, erau al naibii de previzibile.

Privirea i se mută în altă parte, în timp ce Roarke se opri în dreptul mesei sale.

- Este incredibil de atrăgătoare în seara asta, nu-i aşa?

- Majoritatea bărbaţilor găsesc atrăgătoare o femeie cu ţâţele ieşite pe jumătate din bluză.

Roarke zâmbi cu gura până la urechi, distrându-se la culme. Ochii lui McNab erau roşii de mânie, în timp ce bătea darabana pe masă, rapid şi nervos.

- Dar după câte văd, tu eşti deasupra lucrurilor de genul ăsta.

- Aş vrea eu să fiu deasupra lor, murmură McNab în timp ce Roarke plecă mai departe. E o pereche de ţâţe de calitate superioară.

- Ia-ţi ochii de la ţâţele lui Peabody, îi ordonă Eve. A doua pereche potrivită e la uşă.

- Da, răspunse McNab în timp ce-şi îndreptă privirea spre roşcata scundă într-un costum pestriţ. Mă ocup eu de ea.

Înăuntrul furgonetei, Eve privea încruntată monitorul.

- Dă-mi şi mie amănunte despre tipul care e cu Peabody, Feeney, te rog. E ceva nelalocul lui cu tipul ăsta.

- Îl cheamă Brent Holloway. E fotomodel în reclamele TV. Lucrează la firma de marketing Cliburn-Willis. Are treizeci şi opt de ani, a divorțat de două ori, până acum, şi nu are niciun copil.

- Fotomodel? întrebă Eve în timp ce ochii i se îngustară. La televizor? Şi asta sună a divertisment, nu?

- Pe naiba! Nu te-ai mai uitat tu la reclamele de pe monitoare din ultimul timp. Nu e nimic distractiv la ele, după părerea mea. E originar din Morristown, New Jersey. Locuieşte la New York din 2049. În prezent locuieşte în Central Park, Strada de Vest. Venit mediu, în jur de optzeci. Nu are niciun antecedent - şi nici arestări. A primit un munte de amenzi de circulație.

- Păi bine, dar cum vine treaba asta? Un tip care arată aşa bine ca el, şi are şi credite, şi o carieră serioasă, şi locuieşte într-un cartier de bogătani, devine dependent de serviciile matrimoniale. Patru grupuri de perechi potrivite într-un singur an. Asta înseamnă douăzeci de femei, şi nu rămâne niciuna cu el. Ce are ăsta, Feeney?

Feeney strânse din buze şi privi cu atenție monitorul.

- Din punctul meu de vedere, e un nenorocit plin de el.

- Da, dar majoritatea femeilor nu țin cont de chestia asta. Arată bine, şi are şi bani. Una dintre ele tot ar fi trebuit să rămână cu el.

Eve bătu darabana pe consola îngustă.

- Nu a reieşit vreo plângere de la „Confidențial”?

- Nimic. Şi acolo are un dosar curat.

- Ceva nu e în regulă, mai spuse Eve o dată, cu o clipă înainte să-şi vadă ajutorul luându-şi avânt şi pocnindu-l pe Brent Holloway direct în nasul său perfect.

- Doamne fereşte! Dumnezeule, ai văzut?

- I-a dat borşul pe nas, spuse Feeney pe un ton normal, în timp ce privea cu atenție cum îi țâşnea sângele. Ce croşeu frumos, adăugă el.

- Ce dracu’ face? Ce dracului se întâmplă? Peabody, ţi-ai ieşit din minţi?

- Nenorocitul dracului, mi-a băgat mâna sub fustă, spuse Peabody, care se ridicase deja în picioare, cu pumnii strânşi, furioasă şi roşie ca focul la faţă. Ticălosul ăsta vorbeşte despre ultima piesă de la Univers şi între timp mă trage de chiloţi. Perversule! Ridică-te-n picioare, perversule!

- McNab, stai dracului la locul tău! ţipă Eve, în timp ce McNab ţâşnise în picioare, cu ochii plini de mânie. Rămâi dracului la locul tău sau te dau afară. E un ordin. Am spus un ordin, la dracu'! Păstrează-ți poziția. Peabody, lasă-l jos pe tipul ăla, pentru numele lui Dumnezeu!

Chiar în timp ce Eve îşi smulgea părul din cap, Peabody îl săltă pe Holloway de la locul lui şi-l mai lovi o dată. Şi l-ar mai fi lovit încă şi a treia oară - cu toate că ochii lui aurii îşi arătau albul - dacă nu ar fi intervenit Roarke, care-şi făcu loc prin mulțimea agitată şi-l trase pe Holloway deoparte, cu picioarele lui bronzate cu tot.

- V-a deranjat cu ceva acest bărbat, domnişoară? Cu mult calm, Roarke îl trase pe Holloway deoparte şi privi placid în ochii aprinşi ai lui Peabody.

- Îmi cer mii de scuze, continuă el. Am să mă ocup imediat de această problemă. Vă rog să-mi permiteți să vă mai servesc cu o băutură.

Ţinându-l pe Holloway cu o mână, ridică paharul lui Peabody cu cealaltă şi-l adulmecă.

- Un cocktail blitzer sec, dădu el comanda, şi toți cei trei barmani se grăbiră să aducă băutura, în timp ce Roarke îl trăgea spre uşă pe Holloway, care între timp începuse să se agite.

- Ia dracului mâinile de pe mine! Târfa aia mi-a rupt nasul. Eu îmi câştig existenţa de pe urma chipului meu, pentru numele lui Dumnezeu! Zdreanţă ordinară. O s-o dau în judecată şi-i iau şi pielea de pe ea. Am să fac raport...

Imediat ce ieşiră afară, Roarke îl lipi de perete. Capul lui Holloway se izbi de perete şi scoase un sunet care aducea cu cel al bilelor de biliard care se lovesc una de alta când sunt sparte. Ochii aurii îşi arătară încă o dată albul.

- Hai să te ajut să înțelegi cum stau lucrurile: ăsta e localul meu, îi explică Roarke pe un ton apăsat, şi-l mai izbi o dată pe Holloway cu capul de perete, în timp ce Eve asista neputincioasă la scenă, din furgoneta, şi nu putea face altceva decât să înjure. Nimeni nu pocneşte o femeie în barul meu, pentru ca apoi să plece pe propriile-i picioare. Aşadar, dacă nu vrei să o porneşti în patru labe, cu scula în mână, te sfătuiesc să-ți iei de pe acum tălpăşița şi să-i mulțumeşti Celui de Sus că ți-ai rupt doar nasul.

- Târfa a căutat-o cu lumânarea.

- Haa! vezi tu, tocmai ai făcut o afirmație greşită. Total greşită.

- Când se enervează, începe să vorbească cu accent irlandez. Ascultă numai ce muzică, spuse Feeney pe un ton sentimental, în timp ce Eve continua să scoată sunete guturale, furioase.

În timp ce scoase un sunet asemănător unui oftat, Roarke înfipse un pumn în stomacul lui Holloway, îi dădu un şut în boaşe şi-l lăsă să se rostogolească la pământ.

Aruncă o privire înspre furgoneta, cu un zâmbet larg, rapid şi malițios, apoi o porni înapoi înspre club.

- Ce treabă curată, decise Feeney.

- Hai să chemăm o patrulă să-l ia pe nefericitul ăsta şi să-l ducă la o clinică.

Eve îşi frecă ochii şi continuă:

- O să dea perfect la dosar. McNab, Peabody, rămâneţi pe poziţii. Să nu cumva - repet - să nu cumva să vă daţi în vileag acoperirea. Dumnezeule! Când o să se termine mica noastră petrecere, veniţi imediat la biroul meu de acasă să vedem ce mai putem salva.

La nouă şi jumătate fix, Eve intră liniştită în biroul ei de acasă. Era o linişte mormântală. Nimeni nu avea curajul să spună ceva. Dar Roarke o strânse pe Peabody scurt, pe după umeri, în semn de încurajare.

- Am ţinut în total şase întâlniri, e ceva. Ultimele două, câte una pentru fiecare dintre voi, sunt programate mâine la prânz. Peabody, vreau să-i povesteşti totul mâine-dimineaţă lui Piper... incidentul cu perechea potrivită numărul doi. Joacă-ţi rolul. Vreau să văd ce zic. Dosarul lui de la ei e destul de clar, până în acest moment. Avem înregistrările tuturor întâlnirilor, dar aş vrea ca fiecare dintre voi să întocmească câte un raport separat. După ce terminăm şedinţa de informare din seara asta, vreau să vă duceţi amândoi la casele voastre şi să rămâneţi acolo, cu comunicatoarele deschise în permanenţă. Vom sta cu ochii pe voi, şi eu, şi Feeney.

- Da, să trăiți, doamnă locotenent! Încordată toată, Peabdoy se ridică în picioare.

Înghiți cu noduri, dar îşi păstră bărbia sus când spuse:

- Îmi cer scuze pentru ieşirea mea din seara asta. Ştiu că ce am făcut poate pune în pericol în treaga anchetă.

- La dracu' cu asta! exclamă McNab şi sări ca ars din scaun. Ar fi trebuit să-i rupi naibii picioarele. Nenorocitul dracului merita să-i...

- McNab, spuse Eve pe un ton împăciuitor.

- La dracu' cu chestiile astea, Dallas. Ticălosul a primit ce-a meritat. Ar fi trebuit să-i...

- Domnule detectiv McNab, rosti Eve pe un ton apăsat, apoi se apropie de el până ajunseră nas în nas. Nu cred că ți s-a cerut părerea în această chestiune. Acum eşti în afara orelor de program. Mergi acasă la tine şi răcoreşte-te. Te aştept în biroul meu mâine-dimineață, la ora nouă fix.

Îl aşteptă să-şi termine lupta interioară dintre antrenamentul de polițist şi instinct. Până la urmă, se întoarse pe călcâie şi ieşi valvârtej din birou, fără niciun cuvânt.

- Roarke, Feeney. Mă lăsați să schimb câteva cuvinte cu ajutorul meu, între patru ochi?

- Cu bucurie, răspunse Feeney în barbă, fericit că putea părăsi teatrul de război. Ai nişte whisky, Roarke? A fost o zi a dracului de lungă.

- Cred că putem găsi un pahar şi pentru tine, spuse el şi o privi în linişte pe Eve înainte de a-l conduce pe Feeney afară din cameră.

- Ia un loc, Peabody.

- Să trăiţi, spuse Peabody şi dădu dezaprobator din cap. Te-am dezamăgit. Am promis că o să am grijă de mine şi de responsabilităţile pe care mi le-am asumat. Îmi dau seama că ai dreptul şi motivele să mă înlături din cadrul acestei investigații sau cel puțin din cadrul operațiunii sub acoperire, dar aş vrea din tot sufletul să-mi exprim rugămintea de a mi se mai acorda o şansă.

Eve nu spuse nimic şi o lăsă pe Peabdoy să se aşeze. Ajutorul ei era încă palidă la față ca ceara, dar mâinile îi erau ferme şi umerii drepți.

- Nu cred că a pomenit nimeni nimic despre înlăturarea ta din cadrul operațiunii sub acoperire, ofițer. Dar ți-am spus să stai jos. Stai jos, Peabody, spuse ea pe un ton mai blând, apoi se întoarse cu spatele ca să caute o sticlă cu vin.

- Am înțeles că atunci când lucrezi sub acoperire trebuie să ai grijă de acoperire, să faci orice numai ca să nu te deconspiri.

- Dar nu te-ai deconspirat, i-ai rupt numai nasul nenorocitului ăluia.

- Nu am mai gândit. Am reacționat instinctiv. Am înțeles că trebuie să ai tot timpul mintea clară şi să gândeşti, când eşti implicat în astfel de operațiuni.

- Peabody, chiar şi prostituații autorizați au dreptul să obiecteze, dacă îi apucă vreun derbedeu de chiloți, într-un loc public. Poftim, ia un pahar cu vin.

- Şi-a băgat degetele în mine.

În timp ce Eve îi aşează paharul în mâini, observă că acum îi tremurau.

- Stăteam şi vorbeam, când deodată am simţit cum şi-a înfipt degetele în mine. Ştiu că flirtam cu el şi că l-am lăsat să-mi admire sânii, aşa că poate am meritat să...

- Opreşte-te.

Eve era aproape să-şi piardă controlul, când puse mâinile pe umerii lui Peabody şi o împinse într-un scaun.

- Nu ai meritat-o în niciun fel, şi mă enervează la culme să te aud că gândeşti aşa. Nenorocitul ăla nu avea niciun drept să te atingă în felul ăla. Nimeni nu are dreptul să te forţeze în felul ăla.

„Să te ţintuiască la pământ, să-ţi lege mâinile, sau să se înfigă în tine când îl implori să se oprească. Şi când te doare, te doare, te doare."

Greața îi puse un nod în gât şi aproape că o înecă, până să apuce să se întoarcă cu spatele, să-şi aşeze mâinile pe birou şi să-şi ordone să inspire adânc.

- Nu acum, murmură ea. Pentru numele lui Dumnezeu!

- Dallas?

- Nu am nimic.

Dar se văzu nevoită să mai rămână un moment nemişcată, cu brațele încordate.

- Îmi pare rău că a trebuit să ajungi într-o asemenea poziţie. Am simţit că era ceva în neregulă cu el.

Peabody îşi ridică paharul cu amândouă mâinile. Încă mai simțea şocul puternic pe care-l avusese atunci când îşi înfipsese el degetele în ea.

- A trecut de cercetările lor, spuse ea.

- Şi acum ştim că cercetările lor nu sunt aşa de bune precum pretind ei.

Eve trase adânc aer în piept şi se întoarse iarăşi cu fața, mai sigură pe ea.

- Vreau să o anunți pe Piper despre incidentul ăsta mâine-dimineață, la prima oră. Personal. Du-te acolo şi insistă să o vezi. Nu ar strica o mică criză de isterie; o poți amenința că o dai în judecată sau pe mâna presei. Vreau să o ia în meclă. Să vedem dacă mişcă ceva. Eşti în stare?

- Da.

Înspăimântată de lacrimile care amenințau să izbucnească, Peabody pufni pe nas.

- Sigur că da, continuă ea. La starea în care sunt, o să fie chiar uşor.

- Ține-ți comunicatorul deschis. Nu ne putem folosi de niciuna din informațiile pe care le obții de la ei, dar vreau să fim permanent în legătură. Îți poți lăsa raportul din seara asta pentru mâine după amiază. O să-l rog pe Feeney să te ducă acasă, în regulă?

- Da.

Eve aşteptă o clipă, apoi continuă:

- Peabody?

- Da?

- A dracului de bună lovitura. Data viitoare, să-i tragi şi-un şut în coaie. Că doar vrei să-l pui cu totul la pământ, nu numai să-l amețeşti.

Peabody lăsă să-i scape un oftat, apoi reuşi să zâmbească într-o doară.

- Da, să trăiţi!

Eve era aşezată în spatele biroului ei, aşteptându-l pe Roarke, încercând să-şi păstreze controlul. Ştia că o să-i conducă pe Feeney şi pe Peabody, şi o să-i mai adreseze câteva remarci încurajatoare lui Peabody. Care aveau să o pună pe jar pe biata femeie, ştia Eve prea bine, şi aveau să-i provoace transpiraţii şi vise erotice.

Dar tot era mai bine, reflectă ea, decât coşmaruri oribile despre mâini libidinoase şi neajutorate.

Iar asta era o parte din problemele pe care le întâmpina în acest caz, reflectă ea. Crime sexuale, constrângeri, cruzimea plină de veselie, în numele dragostei. Toate astea îi erau familiare. Se asemănau prea tare cu trecutul de care încercase aproape toată viaţa să scape.

Iar acum îl revedea în faţa ochilor. De fiecare dată când se uita la o victimă, se vedea pe ea însăşi.

Şi ura acest lucru.

- Treci peste asta, îşi ordonă ea sieşi. Şi găseşte-l!

Când intră Roarke îşi ridică privirea şi rămase cu ochii aţintiţi asupra lui, tot timpul cât traversă încăperea. Turnă două pahare din vinul pe care îl scosese ea pentru Peabody, aşeză unul pe biroul ei, apoi îl luă pe celălalt şi se aşeză în scaunul din faţa ei.

Luă o gură, scoase una dintre puținele lui țigarete şi o aprinse.

- Ei bine, începu el, fără a mai continua.

- Ce dracului credeai că faci?

Roarke trase din țigaretă şi suflă fumul într-o dâră lungă şi subțire.

- În ce moment?

- Nu face pe deşteptul cu mine, Roarke.

- Dar mă descurc aşa de bine. Linişteşte-te, doamnă locotenent!

Ridică paharul în chip de noroc, în timp ce Eve scoase un sunet gutural.

- Nu ți-am periclitat în niciun fel operațiunea, adăugă el.

- Ideea e că nu aveai ce căuta acolo.

- Ba, să mă scuzi, dar localul îmi aparține, spuse el cu aroganță şi îndrăzneală în glas. Trec foarte des prin locurile care îmi aparțin. Îi țin pe angajați în priză.

- Roarke...

- Eve, cazul ăsta îți ia toată vlaga. Crezi că eu nu-mi dau seama?

Chipul lui Roarke îşi pierdu pentru o clipă mina, îndeajuns ca să se ridice şi să pornească.

Feeney avea dreptate, îi trecu Evei prin minte; când se enerva, ieşea la iveală irlandezul din el.

- Nici nu mai poți dormi - aşa puțin, cât îți acorzi tu de obicei. Şi se citeşte mereu în ochi. Ştiu prin ce treci.

Roarke se întoarse, cu ochii lui albaştri, superbi, aprinşi, din pricina mâniei.

- Te admir, Dumnezeule! Dar tu nu-mi poți spune să stau deoparte şi să mă prefac că nu văd, că nu pricep, şi să nu fac tot ce-mi stă în putință să-ți uşurez chinurile prin care treci.

- Nu e vorba de mine, aici. E vorba de oamenii pe care i-a omorât.

- Şi ei ţi se citesc în priviri, spuse Roarke şi traversă încăperea, până în dreptul biroului, şi se aşeză pe o margine, cât mai aproape de ea. De-aia eşti tu cel mai bun poliţist peste care am dat în viaţa mea. Pentru tine, toţi morţii nu reprezintă doar nume sau numere. Sunt oameni. Şi ai fost înzestrată cu darul - dacă nu cumva e un blestem - de a-ţi putea imagina foarte exact ce au simţit, sau pentru ce s-au rugat oamenii ăia, în ultimele minute din viaţă. Nu am de gând să stau deoparte.

Se aplecă în faţă, cu o mişcare iute, care o surprinse pe Eve fără apărare, şi o apucă de bărbie.

- La naiba! N-am să stau deoparte de ceea ce eşti sau ceea ce faci. Ai să mă accepți, Eve, bucățică cu bucățică, aşa cum te accept şi eu pe tine.

Eve rămase într-o liniște desăvârșită, în timp ce asculta cuvintele lui, şi-i cerceta privirea. Nu putea niciodată rezista lucrurilor pe care le descoperea în ochii lui.

- Iarna trecută, începu ea încet să vorbească, ți-ai făcut loc în viața mea. Nu ți-am cerut să o faci: nu te-am vrut.

Bărbatului i se arcuiră sprâncenele, într-o grimasă provocatoare.

- Mulțumesc lui Dumnezeu că nu ai dat două parale pe ce ți-am cerut sau pe ce credeam că-mi doresc, murmură ea şi apoi urmări cum privirea aprigă i se transformă într-un zâmbet.

- Nici eu nu am vrut să mi se întâmplă. O „ghra”. Iubirea mea. Ştia ce însemna, în limba lui natală, şi nici nu-şi putea opri inima să nu se deschidă în fața acestor cuvinte. În fața lui.

- De atunci, rar am mai avut vreun caz în care să nu fii şi tu implicat. Nu am vrut să fie aşa. Şi m-am folosit de tine, după cum mi-a venit la îndemână. Asta mă deranjează.

- Mie îmi face plăcere.

- Ştiu, răspunse ea şi scoase un oftat, apoi ridică o mână şi-şi arcui degetele în jurul încheieturii sale. Îi simţi pulsul puternic şi regulat. Te apropii prea mult de părţile mele la care nu-mi place să mă uit, dar nu mai am încotro, şi trebuie să mă uit.

- Ar trebui oricum să te uiţi la ele, Eve, şi cu şi fără mine. Dar poate că nu au să te rănească la fel de tare, dacă eşti cu mine. Şi eu mă uit înapoi - continuă el şi o surprinse suficient de tare, încât să-şi ridice ochii spre el şi să-l privească drept în ochi - iar momentele alea sunt mai uşor de suportat de când te am pe tine. Aşa că nu îmi poţi cere şi nu te poţi aştepta să nu-ţi fiu alături când se apropie momentele tale.

Eve era acum în picioare, cu tot cu paharul de vin, şi se îndepărta de el. Avea dreptate, reflectă ea. Ceea ce interpretase ea de cele mai multe ori drept dependenţă, ar fi trebuit, de fapt, să accepte drept unitate.

Şi i-ar fi putut spune.

- Ştiu cum s-au simţit. Ştiu prin ce-au trecut - spaima, durerea, umilința. Ştiu prin ce a trecut fiecare dintre ei, atunci când au rămas goi şi neajutorați, iar el îi viola. Ştiu ce simțeau corpurile lor, şi mințile asemenea. Nu vreau să-mi amintesc ce înseamnă să fii distrus în felul ăla. Rupt în două, invadat. Dar îmi amintesc. Apoi mă atingi tu.

Se întoarse cu fața spre el şi-şi dădu seama că nu îi mai spusese niciodată aceste lucruri.

- Apoi mă atingi tu, Roarke, şi totul dispare. Nu mai simt aşa. Nu-mi mai amintesc nimic. Pur şi simplu. Rămâne doar... rămâi doar tu.

- Te iubesc, murmură el. Incredibil de mult.

- Aşadar, eşti aici, când ar trebui în schimb să fii undeva pe planetă şi să-ți vezi de afacerile tale.

Eve scuturã din cap, înainte ca el să apuce să răspundă, şi să-i strecoare cine ştie ce scuză, când ea ştia foarte bine despre ce era vorba.

- Ai venit şi-n seara asta, continuă ea, deşi ştiai că o să mă enervez la culme, dar te-ai gândit că poate o să am nevoie de tine. Şi eşti aici, chiar în momentul ăsta, gata să te iei la harță cu mine, numai să-mi alungi gândurile care mă supără. Te cunosc, fir-ar să fie! Sunt polițistă. Mă pricep să citesc oamenii.

Roarke se mulțumi să zâmbească.

- M-ai prins. Şi ce dacă?

- Păi... îți mulțumesc. Dar de unsprezece ani fac meseria asta şi ştiu să-mi port singură de grijă. Pe de altă parte... Eve îşi cercetă cu atenție vinul din pahar, apoi luă o înghițitură sănătoasă. M-am distrat copios când am văzut cum l-ai snopit în bătaie pe viermele ăla care s-a dat la Peabody. Eu a trebuit să stau în nenorocita aia de furgonetă, cu mâinile-n sân. Nu puteam risca să ies chiar eu, ca să-l strivesc de asfalt, şi să-mi stric acoperirea. Aşa că m-am simțit minunat să văd cum o faci tu pentru mine.

- Aa, a fost plăcerea mea în totalitate. Peabody e bine?

- O să fie. A cam dat-o peste cap - aşa e cu latura asta umană. O să facă un duş fierbinte, o să ia şi un tranchilizant, dacă o duce capul, o să doarmă şi o să-i treacă. O să fie mai puternică. E un polițist bun.

- E din ce în ce mai bună, cu ajutorul tău.

- Nu, nu-mi oferi mie laudele ei. Este ce este. Cum nu se simțea în largul ei, discutând despre subiectul respectiv, Eve-i aruncă o privire rece.

- Pun pariu că ai strâns-o în brațe, i-ai mângâiat părul şi ai sărutat-o de noapte bună.

Sprânceana lui minunată se arcui încă o dată.

- Şi dacă am făcut aşa, ce?

- Inimioara ei încă mai bate repede-repede, din pricina asta, ceea ce e foarte bine. Are o slăbiciune pentru tine.

- Chiar aşa? întrebă Roarke şi zâmbi până la urechi. Ce... interesant!

- Nu te juca cu ajutorul meu. Am nevoie de toată atenția ei.

- Ce-ar fi să-ți dispersezi tu puțin atenția, să vedem dacă pot face şi inimioara ta să bată repede-repede.

Eve îşi trecu limba peste dinți.

- Ştiu şi eu? Am atâtea pe cap! O să ai de lucru.

- Îmi place munca mea.

Se uită fix în ochii ei, îşi scoase țigareta din gură şi-şi aşeză paharul pe masă.

- Şi mă pricep de minune! adăugă el.

Eve era încă întinsă în pat, cu faţa în jos, când primi telefonul. Bombăni ceva, apoi bloca transmisiunea video şi răspunse. Treizeci de secunde mai târziu, se rostogolea prin pat şi-şi căuta hainele. Apelul fusese pentru ea şi-i cerea să rezolve un caz de dispută domestică. Însă adresa îi era cunoscută.

- E adresa lui Holloway. Nu e un caz de tipul 1222. E mort. A folosit aceeaşi schemă.

- Merg cu tine.

Roarke sărise deja jos din pat şi-şi căuta pantalonii.

Eve începu să protesteze, apoi ridică din umeri.

- În regulă. Trebuie să o iau şi pe Peabody cu mine, şi s-ar putea să nu-i pice prea bine. Contez pe tine să-i alini suferința, pentru că eu va trebui sa fiu dură cu ea, ca să o țin cu picioarele pe pământ.

- Nu-ţi invidiez deloc meseria, doamna locotenent, spuse Roarke în timp ce se îmbracă pe întuneric, - în momentul ăsta, nici eu.

Scotoci după comunicator şi o suna pe Peabody.

12

Brent Holloway avusese o viaţă bună, dar se terminase prost. Din felul în care era aranjată casa, se vedea limpede că era vorba de un om care apreciase, în egală măsură, moda şi confortul. Zona sufrageriei era dominată de o sofa de mărimea unui lac, inundată cu perne triunghiulare negre, care păreau umede la atingere. Într-o nişă din tavan, deasupra sofalei, era instalat un monitor panoramic. Mai avea şi o colecţie impresionantă de discuri pornografice, dintre care unele legale, iar altele de contrabandă, aşezate

cu toatele într-un dulap în forma unui corp de femeie bine făcută, închipuită de la gât până la genunchi.

De-a lungul unui perete se întindea un bar argintiu, plin ochi cu băuturi scumpe şi droguri ieftine, interzise.

Bucătăria era în întregime automatizată, lipsită de orice spirit, şi părea că fusese folosită foarte rar. Mai era şi un birou dotat cu un calculator performant, un holofon şi o cameră de jocuri echipată cu realitate virtuală şi un tub pentru dispoziţie. Într-un colț era un servitor droid stins şi cu ochii închişi.

Holloway era în dormitorul cel mare, întins pe o saltea încălzită cu apă, legat fedeleş cu o ghirlandă argintie, holbându-se cu ochi ficşi la propria-i reflexie din oglinda baldachinului. Tatuajul fusese aplicat foarte jos, pe abdomen, iar pe zgarda autoreglabilă de la gât fluturau patru păsări rotofeie.

- Arată de parcă ar fi fost dus la un centru de sănătate, comentă Eve.

Nasul arăta doar un pic tumefiat. Dacă mai avea vreo rană, însemna că fusese cu dibăcie ascunsă în spatele machiajului.

Roarke ştia dinainte că nu îi era permis să intre în cameră, aşa că rămase deoparte. Mai văzuse şi în alte ocazii felul în care opera Eve. Competentă, minuțioasă, se îngrijea de morți cu o blândeţe mascată de profesionalism.

O privi cum făcu testele de teren standard, ca să stabilească ora exactă a morții, şi cum o înregistra chiar ea, până să ajungă Peabody şi echipa de investigații de la locul crimei.

- Cadavrul prezintă urme de legături, la ambele încheieturi şi glezne, ceea ce indică faptul că victima a fost imobilizată înainte de a fi omorâtă. Moartea a survenit la ora 23:15. Echimozele din jurul gâtului sugerează moartea prin strangulare.

Eve îşi ridică privirea spre soneria care începu să sune.

- Îi deschid eu, spuse Roarke.

- În regulă. Roarke?

Eve avu un moment de ezitare. La urma urmelor, venise şi el, şi putea face treabă bună.

- Poți reactiva droidul? Şi să afli ce comenzi i-au fost programate?

- Cred că mă pot descurca să fac asta.

- Da.

Roarke ştia să facă multe ca să treacă de un sistem de securitate. Eve îi aruncă un spray de izolare.

- Acoperă-ți mâinile. Nu vreau să-ți laşi amprentele pe el.

Roarke privi flaconul cu un aer vag dezgustat, dar îl luă cu el.

Eve se întoarse către cadavru şi-şi continuă munca. Se auzeau frânturi din conversația care se desfăşura în cealaltă cameră, dintre Roarke şi Peabody. Se duse în dreptul uşii şi aşteptă.

Peabody era îmbrăcată din nou în uniformă, cu reportofonul prins la rever şi cu părul îndreptat fără milă şi aranjat în stilul castron, cum îl purta ea de obicei, încadrându-i chipul. Era palidă la față şi avea ochii îngroziți.

- Fir-ar să fie, Dallas!

- Spune-mi dacă te poți descurca. Trebuie să-mi spui acum, înainte să intri.

Se întrebase pe sine acelaşi lucru, de o mie de ori, de când primise apelul. Şi pentru că încă nu ştia sigur răspunsul, continuă să o privească pe Eve drept în ochi.

- Face parte din meseria mea, să mă descurc. Ştiu asta.

- Îți spun eu ce face parte din meseria ta. E acolo un droid. Poți lucra cu el. Poți verifica video telefoanele şi discurile de securitate. Şi poți începe să iei declarațiile vecinilor.

Era o muncă în afara locului crimei. Se ura pentru că era gata să o accepte. Să facă orice altceva decât să păşească în cameră.

- Aş prefera să lucrez la locul crimei, să trăiți!

Eve o privi cu atenție pentru un moment, apoi încuviință din cap.

- Porneşte-ți reportofonul!

Se întoarse şi se duse înapoi, lângă pat.

- Numele victimei este Holloway, Brent. Datele de identificare au fost stabilite de către ofițerul desemnat să investigheze cazul. Cercetările preliminarii asupra cadavrului sunt înregistrate de locotenent Dallas, Eve. Urmează înregistrările ofițerului Peabody, Delia. Ora decesului, precum şi cauzele aparente au fost deja stabilite.

În timp ce încerca să se forțeze să examineze cadavrul, lui Peabody i se întoarse stomacul pe dos.

- E exact la fel ca celelalte.

- Aşa se pare. Nu s-a stabilit încă dacă victima a fost abuzată sexual, şi nici nu a fost testată pentru a se vedea dacă a consumat droguri. Se văd urme de dezinfectant pe piele, în părțile corpului care au rămas la vedere. Se mai simte şi acum mirosul.

Scoase o vizieră din trusa de teren, şi-o puse pe cap şi regla intensitatea mecanismelor din dreptul ochilor.

- Tehnicienii de la locul crimei întârzie, mormăi ea. Stinge luminile, comandă ea, şi spoturile luminoase, îndreptate asupra patului, se stinseră pe dată.

- Da, a fost dat cu spray în părțile intime. Pensulația tatuajului se aseamănă cu cea de pe cadavrele celorlalte victime. Desenează al naibii de bine la liber, adăugă ea, în timp ce mai-mai că-şi vârâse nasul în burta lui Holloway. Ce avem noi aici? Dă-mi o pensetă, Peabody. Am găsit un fir de păr sau un fir sintetic.

Întinse mână fără să se uite şi simţi în palmă instrumentul metalic pe care i-l dădu Peabody.

- E alb, nu pare făcut de mână, spuse Eve.

Ridică firul subţire şi-l privi prin lupă, studiindul cu atenţie.

- Are mai multe dintr-astea pe corp. Îmi trebuie o pungă. Peabody îi întinse una chiar în timp ce rostea cuvintele.

- Cred că năpârleşte barba de Moş şi de data asta nu a mai fost aşa de atent când a curăţat în urma lui.

Eve smulse cu atenţie firele albe de pe corp şi le puse în pungă.

- Tocmai a făcut prima greşeală. Ţine vizorul, spuse ea şi-l scoase de pe cap. Verifică baia, până la ultimul colțişor. Desfundă canalizarea şi pune ce găseşti în pungi. Vreau totul. Aprinde luminile, adăugă ea. L-a derutat faptul că nu a putut-o omorî pe Cissy, seara trecută. E din ce în ce mai neglijent.

Când lăsă camera pe mâinile echipei de tehnicieni de la locul crimei, să continue investigațiile, Eve găsise vreo zece fire de păr şi urme minuscule de fibre sintetice. Ochii i se întunecaseră, hotărâți şi determinați, când îl găsi pe Roarke cu droidul, în camera de jocuri.

- L-ai pornit?

- Sigur că da, răspunse Roarke din fotoliul confortabil, de forma corpului, făcând un gest cu mâna spre uşă. Rodney, ți-o prezint pe doamna locotenent Dallas.

- Doamnă locotenent!

Droidul era scund şi bondoc, cu o față lipsită de frumusețe, şi o voce seacă. Era evident că Holloway nu avusese chef să-l egaleze careva, nici măcar aparatele electronice.

- La ce oră ai fost deconectat astă-seară?

- La orele 22:30, puțin după ce domnul Holloway s-a întors seara acasă. Preferă să stau închis, atunci când nu are nevoie de serviciile mele.

- Şi nu a avut nevoie de ele în seara asta.

- Se pare că nu.

- A mai avut vreun vizitator, de când a ajuns acasă şi până să fii tu oprit?

- Nu. Domnul Holloway nu părea să aibă chef de companie în seara aceasta, ca să spun aşa.

- Cum aşa?

- Părea supărat, susținu droidul, apoi îşi împacheta buzele.

- Rodney, aceasta este ancheta poliției. Trebuie să dai răspunsuri complete la întrebările mele.

- Nu înțeleg. A fost jefuită casa?

- Nu, angajatorul tău este mort. A bătut cineva la uşă, înainte să se întoarcă Holloway?

- Înţeleg.

Rodney se opri un moment, de parcă şi-ar fi pus circuitele la curent cu ultimele informaţii.

- Nu, nu a venit nimeni în vizită în seara aceasta. Domnul Holloway avea o întâlnire în afara casei. S-a întors la 21:15. Era furios. M-a înjurat. Am observat că avea câteva vânătăi pe faţă, aşa că l-am întrebat dacă îi pot fi cumva de ajutor. Mi-a sugerat să-mi fut una, însă nu sunt programat să pot îndeplini această funcţie. Atunci mi-a ordonat să mă duc la dracu', ceea ce nu este posibil, şi apoi a contramandat acel ordin şi mi-a comandat să vin în această cameră şi să rămân stins pentru tot restul nopții. Am fost programat să mă trezesc la şapte dimineața.

Eve observă cu coada ochiului zâmbetul până la urechi al lui Roarke. Îl ignoră.

- Angajatorul tău deține droguri ilegale şi materiale pornografice, depozitate în acest spațiu.

- Nu sunt programat să comentez despre aceste chestiuni.

- Primea aici parteneri sexuali?

- Da.

- Bărbați sau femei?

- De ambele sexe. Câteodată chiar în acelaşi timp.

- Caut un bărbat, de aproximativ un metru optzeci. Cred că are mâini puternice, cu degete lungi. Cel mai probabil, are tenul alb. Are peste treizeci de ani, dar nu mai mult de cincizeci. Are înclinații artistice şi este interesat de teatru.

- Îmi pare rău, răspunse Rodney înclinându-şi politicos capul. Informaţiile sunt insuficiente.

- Mie-mi spui, mormăi Eve.

Eve aşteptă să fie aşezat cadavrul în sac şi scos din apartament, şi apoi începu să vorbească:

- Tipul ăsta are mai multe chestii decât ştim noi, îi spuse ea lui Roarke. Se şi vede, dacă te uiţi în jurul tău. Avea bani, şi-i plăcea să-i cheltuiască pe chipul şi pe corpul său. Şi îi plăcea să se privească, spuse Eve, în timp ce se uita cu atenţie prin încăpere şi observă numai oglinzi, pe aproape orice suprafaţă. Apelează un serviciu de matrimoniale şi zice că e heterosexual, deşi droidul spune că era bisexual. Şi ăştia de la serviciul de matrimoniale, care altfel cercetează mai atent decât departamentul de control al candidaţilor, de la Washington, nu observă nimic. O siluieşte pe Peabody cu degetul la prima întâlnire. Dacă a făcut aşa ceva de data asta, e semn că a mai făcut-o şi cu alte ocazii, şi că a scăpat de fiecare dată.

Străbătu încăperea cu paşi măsuraţi, în timp ce Roarke păstra tăcerea. Ştia prea bine că nu era nevoie să spună ceva. Îl folosea numai ca un pretext pentru a gândi cu voce tare.

- Poate are vreo legătură cu Rudy sau cu Piper. Vreun iubit. Sau poate i-a ajutat să înființeze locul ăla, sau îi are cu ceva la mână, de-i trec totul cu vederea. Tipul ăsta nu era un singuratic, era un pervers. Sunt sigură că ştiau şi ei. Măcar unul dintre ei, şi tot trebuia să ştie.

Se opri lângă dulap, care fusese deja golit de toate discurile, care deveniseră probe.

- Unele din filmele astea au fost făcute la el acasă. Abia aştept să văd pe cine descoperim că s-a prostit cu Holloway.

Se uită la Roarke. Deocamdată erau singuri, însă urma să se întoarcă Peabody, în scurt timp. Se căzni să ia o decizie, dar apoi îi veniră în minte patru pungi pentru cadavre şi spuse:

- Trebuie să continui ancheta. Nu ştiu când ajung acasă.

Roarke o ştia bine. Se apropie de ea şi-i atinse obrazul cu mâna.

- Vrei să ceri permisiunea sau vrei să o fac eu, pur şi simplu, şi să-ți povestesc după ce termin?

Eve scoase un oftat.

- Am să cer permisiunea, spuse ea şi-şi înfundă mâinile în buzunare. Tu poți cerceta mai adânc înregistrările lui Holloway. Tu poți afla în câteva ore informații pe care Feeney le-ar afla în câteva zile. El nu o poate lua pe scurtături, ca tine. Nu mai vreau să-mi dea nenorocitul ăsta încă un cadavru de băgat în sac.

- Te sun când aflu ceva.

Roarke făcea să sune totul simplu, ceea ce era şi mai rău.

- O să-ți transmit dosarul lui când ajung la sediu, începu ea, însă închise gura când îl văzu zâmbind până la urechi.

- Nu trebuie să-ți pierzi timpul, când mi-l pot lua singur.

Se aplecă şi o sărută.

- Îmi face plăcere să te ajut, adăugă el.

- Îți face plăcere să-ți baţi joc de CompuGardă (CompuGardă - program al poliției care monitorizează toate transmisiunile electronice şi programele din Univers) şi să rulezi programe ilegale.

- Într-adevăr, mai e şi avantajul ăsta.

Îşi aşeză amândouă mâinile pe umerii ei şi o frecă în treacăt, ca să-i detensioneze.

- Dacă iar munceşti până cazi din picioare, o să mă enervez.

- Sunt încă în picioare. Am nevoie de maşină şi nu am timp să te duc acasă.

- Cred că ştiu şi singur drumul.

O mai sărută o dată şi apoi o porni către uşă.

- Şi apropo, doamnă locotenent, în seara asta aveți întâlnire cu Trina, la şase. O să vină pe la noi, împreună cu Mavis.

- Of, pentru numele lui Dumnezeu!

- O să le țin eu de vorbă, în caz că întârzii, adăugă el şi se strecură pe uşă afară înainte ca Eve să apuce să mai înjure o dată.

Eve mai scoase un mârâit, apoi îşi strânse trusa de teren, o chemă pe Peabody şi sigila locul.

- Vreau să duc firele de păr şi fibrele sintetice, pentru analizele de laborator, şi să aprind un foc mic sub coada domnului Dickhead, spuse Eve în timp ce se urcau în vehicul. Şi o să le forțăm şi mâna celor de la Departamentul de medicina legală, cu toate că nu prea cred să aflăm ceva nou de pe urma cercetărilor post-mortem.

În timp ce conducea, Eve îi aruncă o privire lungă ajutorului său, care stătea în dreapta.

- O să fie o zi lungă, Peabody. Poate vrei să iei nişte energizante aprobate ca să poți rezista până la sfârşit. Poți cere o prescripție oficială pentru Energizant forte (drog legal care oferă energie pentru şase ore)

- Sunt bine.

- Vreau să fii cu mintea brici. Până la ora nouă vreau să fii iarăşi transformată şi să-ți continui munca sub acoperire. Trebuie să-ți iasă faza cu Piper. O să încercăm să întârziem cât putem, şi să nu se afle numele victimei.

- Ştiu ce am de făcut.

Peabody se uita afară, pe geam, cum dispăreau ultimele rămăşiţe ale nopţii. La colţul Străzii Nouă era o tarabă glisantă singuratică, iar vânzătorul se încălzea la aburul care ieşea de la grătar.

- Nu-mi pare rău că i-am rupt nenorocitul lui de nas, spuse ea dintr-odată. Credeam că o să-mi pară rău. Credeam că o să am regrete, atunci când urma să-l văd şi să văd ce-i făcuse.

- N-are nimic de-a face una cu cealaltă.

- Dar eu credeam că are. Credeam că aşa ar trebui. Mi-a fost frică să intru în cameră. Dar odată ce-am intrat şi mi-am văzut de treabă, nu am mai simţit nimic din ce credeam că am să simt.

- Eşti poliţistă. Şi încă una foarte pricepută.

- Nu vreau să fiu genul de poliţist care nu mai simte nimic, spuse Peabody şi se întoarse cu faţa către Eve, studiindu-i profilul. Tu nu eşti aşa. Pentru tine nu sunt numai nişte scame care stau în drum, sunt oameni. Nu vreau să uit că e vorba de oameni.

În timp ce se apropia de semafor, Eve se uită în stânga şi în dreapta, apoi trecu ca gândul, când văzu drumul liber.

- Dacă aş crede că aşa faci, nu aş mai lucra cu tine, spuse ea.

Peabody inspiră adânc şi simţi cum i se liniştea stomacul.

- Mulţumesc, răspunse ea.

- Dacă tot eşti aşa îndatoritoare, îl poţi suna pe Dickhead. Spune-i că vreau să-şi mute fundul ăla slăbănog în biroul meu, în cel mult o oră.

Peabody se strâmbă şi se foi în scaun.

- Nu ştiu dacă mă simt chiar aşa de îndatoritoare.

- Sună-l Peabody. Dacă face nazuri, preiau eu legătura şi-l ademenesc cu o ladă de bere irlandeză, dintr-a lui Roarke. Dickie e înnebunit după ea.

A fost nevoie de două lăzi ca să-l poată mitui, şi a trebuit, în plus, să-l ameninţe că-l sugrumă cu propria lui limbă - însă la orele trei după-amiaza, fix, Dickie era îmbrăcat în halatul de laborator şi testa fire de păr şi fibre sintetice.

Eve se plimba de colo-colo prin laborator, cu paşi măsuraţi, şi lătra din când în când în comunicator, la cei de la ME, care susţineau că nu aveau oameni care să facă autopsia, de vreme ce majoritatea plecaseră deja în vacanţă.

- Uite cum vine treaba, putoare mică ce eşti. Dacă îl chem pe comandantul Whitney, îţi dai foc la coşmelie. Asta e „prioritate maximă”. Vrei să le povestesc celor din presă cum ancheta mea a fost întârziată din pricina unui medic de la Departamentul de Medicina Legală, care prefera să-şi citească scrisorile de Crăciun în loc să taie cadavre?

- Haide, măi Dallas! Lucrez două ture în loc de una. Stau cadavrele în sertare, la mine aici, precum cărămizile în pereți.

- Atunci pune cărămida mea pe masă, şi să-mi aduci raportul până după-amiază, la orele şase, altfel o să vin eu acolo să-ți arăt ce înseamnă o tăietură în forma literei Y!

Întrerupse transmisia şi se întoarse pe călcâie.

- Spune-mi, Dickie!

- Nu mă mai îmboldi, Dallas. Nu mă sperii tu pe mine. Nu văd niciun semn de „prioritate maximă" pe pungile astea cu dovezi.

- O să le vezi, până la ora nouă.

Se duse până la el şi-i dădu un brânci peste cap.

- Nici nu mi-am băut cafeaua, Dickie. Nu vrei să te pui cu mine.

- Ei drace, atunci ia-ți o cafea!

Văzuți prin ochelarii de protecție, ochii lui Dickie păreau ca de bufniță.

- Mă ocup de analiză, ce vrei mai mult? Vrei să fie gata repede sau corect? întrebă el.

- Amândouă.

Pentru că se afla într-o situație disperată, Eve se duse până la automat şi comandă o cană din poşirca cu pretenții de cafea, şi se forță să ia o înghițitură.

- E păr de om, strigă el. Tratat cu stabilizator de salon şi un dezinfectant pe bază de plante.

Ştirile o înveseliră aşa de tare pe Eve, încât mai luă o gură din cafea, în timp ce se apropie de bărbat.

- Ce fel de stabilizator? Pentru ce?

- Ca să păstreze culoarea şi textura părului. Ca să nu se îngălbenească albul părului sau să nu devină părul prea aspru. Două dintre fire au adeziv la unul din capete. Înseamnă că, cel mai probabil, provin dintr-o perucă. Una scumpă, de calitate. Ăsta e păr uman adevărat, şi de asta e cea mai şmecheră perucă. Mai trebuie să fac nişte teste, să văd despre ce fel de adeziv e vorba. Şi dacă fac şi mai multe teste, aş putea să-ţi spun chiar numele mărcii de stabilizator.

- Şi cu fibrele cum rămâne? Sau cu chestiile pe care le-a scos Peabody din canalizare?

- Nu m-am uitat deocamdată la ele. Dumnezeule, doar nu sunt droid!

- În regulă, spuse Eve şi-şi apăsă ochii cu degetele. Trebuie să mă duc la morgă, să mă asigur că l-au scos pe Holloway pe masă. Dickie...

Eve îşi aşeză o mână pe umărul lui. Îi dădea el dureri de cap, însă era cel mai bun.

- Am nevoie de toate informațiile pe care le poți afla şi am nevoie de ele cât mai repede cu putință, continuă ea. Tipul ăsta a omorât deja patru oameni şi-şi caută a cincea victimă.

- Ți-aş da mult mai repede informațiile, dacă nu ai sta aici, să-mi sufli-n ceafă.

- Plec. Peabody.

- Da, să trăiți!

Peabody se ridică ca un arc din fotoliul în care ațipise şi clipi des.

- Ne urnim, spuse Eve scurt. Dickie, contez pe tine.

- Da, da. Ştii, încă nu am primit invitația pentru mega-petrecerea ta de mâine-seară, spuse el şi zâmbi vag. Cred că s-a pierdut pe drum.

- O să mă asigur că o găsim. După ce-mi dai ce ți-am cerut.

- S-a făcut.

Satisfăcut, Dickie se întoarse cu spatele şi se aplecă asupra muncii sale.

- Nenorocit lacom ce eşti! Poftim, spuse Eve şi-i puse lui Peabody cana de cafea în mâini, în timp ce se îndreptau către maşină. Bea asta. Ori te trezeşte, ori te omoară.

Eve îl bătu pe medicul legist la cap, până când îi confirmă cauza morții. Stătu cu gâtul întins peste umărul lui, până când întocmi raportul toxicologic şi confirmă tranchilizantul de contrabandă descoperit în sângele lui Holloway.

După aceea se înapoie la sediul central şi-i dădu ordin lui Peabody să meargă în zona strâmtă şi înghesuită, cunoscută sub numele de „Stațiune de odihnă". Era, de fapt, o cameră întunecoasă, cu trei paturi supraetajate.

În timp ce ajutorul ei dormea, Eve se aşeză în biroul ei şi întocmi rapoartele. Transmise copiile necesare, mai bău nişte cafea, şi se hrăni cu ceva ce părea o brioşă cu afine, luată de la automat.

Zorii încă nu apăruseră când îi sună comunicatorul şi imaginea lui Roarke invada ecranul.

- Doamnă locotenent, eşti aşa de palidă, încât se vede prin dumneata.

- Încă mă țin tare.

- Am ceva pentru tine.

Evei îi sări inima. Roarke ştia că nu era cazul să mai adauge ceva, căci transmisia era înregistrată.

- Am să încerc să trec cât mai repede pe-acasă. Peabody o să doarmă câteva ore de-acum încolo.

- Şi tu ai nevoie să dormi.

- Da. Am cam terminat tot ce era de făcut pe aici. Vin şi eu.

- Te aştept.

Întrerupse transmisia şi-i lăsă un bileţel scurt lui Peabody, în caz că se trezea înainte de a se întoarce Eve. De îndată ce se urcă în maşină şi porni, mai sună o dată la laborator.

- Mai ai vreo informaţie pentru mine?

- Cristoase, da' ştiu că eşti de neînduplecat! Ți-am terminat analiza fibrelor sintetice. E un amestec de poliester şi material sintetic, marca Wulstrong. Lână artificială, folosită mai ales pentru haine şi pulovere. Ăsta era vopsit în roşu.

- Ca un costum de Moş?

- Da, dar nu un Moş dintr-ăla cum sunt cei care zurgălesc peste tot. Ăia, săracii, nu-şi pot permite asemenea greutate şi calitate. Ăsta e o chestie superioară. Fabricanții pretind că e mai bună chiar decât lâna adevărată - cică e mai călduroasă, mai rezistentă şi la-la-la. Ceea ce e un rahat, că nu există nimic mai bun decât materialele naturale. Dar chestia asta e bună şi scumpă. Ca şi părul. Tipul pe care-l cauți nu-şi face niciodată griji că o să cheltuiască prea multe credite.

- Bun. Bună treabă, Dickie!

- Mi-ai găsit invitația, Dallas?

- Da, căzuse în spatele biroului meu.

- Se mai întâmplă.

- Dă-mi rezultatele resturilor din canalizare, Dickie, şi o să ți-o trimit prin mesager.

În timp ce se îndrepta spre casă, văzu zorile care cochetau cu cerul, înspre miazăzi.

Ştia unde să-l găsească pe Roarke. Într-o cameră care nu ar fi trebuit să existe, mânuind un echipament despre care ea nu ar fi trebuit să ştie că există. Ignoră tremurul genunchilor, o reacţie tipică de poliţist, în timp ce se apropie de uşa încăperii şi-şi aşeză mâna deasupra plăcii.

- Locotenent Dallas, Eve.

Amprentele palmei, precum şi cele vocale, fură analizate rapid şi i se permise să intre.

Roarke trăsese la o parte perdelele din dreptul ferestrelor largi. Geamul însuşi era tratat. Nimeni nu putea vedea înăuntru. Încăperea era destul de mare, cu podea din marmură elegantă, iar pereții erau puşi în valoare de luciri de artă - toți, în afară de unul, pe care se aflau mai multe monitoare.

Acum toate monitoarele erau stinse, în afară de unul singur. Iar pe acela rula Roarke rapoarte de bursă, în timp ce stătea în spatele consolei lucitoare, în forma literei U, jucându-se cu un computer neînregistrat.

- Ai fost mai rapid decât mă aşteptam.

- Nu a trebuit să trec prin foarte multe niveluri, spuse Roarke şi făcu un gest cu mâna înspre un scaun gol. Ia un loc, Eve!

- Au fost destul de subțiri, încât să mă pot strecura? Să spun că le-am găsit chiar eu, fără să fie nevoie să falsific raportul?

Doamna sa polițist, îşi spuse Roarke în sinea sa, cu mândrie, se gândea întotdeauna la asemenea detalii.

- Dacă ai şti unde să cauți şi ce întrebări să pui - ceea ce-mi imaginez că ai fi reuşit, într-o zi sau două. Ia un loc, repetă el, şi de data asta o luă de mână şi o împinse într-un scaun.

Îşi legase părul la spate - ceea ce o făcea întotdeauna să-şi dorească să i-l poată elibera din strânsoarea benzii subţiri din piele. Îşi ridicase mânecile puloverului său negru. Se trezi că se uita la mâinile lui, că se gândea la mâinile lui. Mâinile superbe şi îndemânatice. Realiză că începea să viseze cu ochii deschişi, aşa că se potoli.

Când clipi ca să-şi limpezească ochii, chipul lui era aproape de al ei, iar una dintre acele mâini superbe şi pricepute îi ținea bărbia, şi-şi trecea degetul mare peste gropița din mijloc.

- Aproape că ai adormit de-a-n-picioarelea, aşa-i?

- Doar... mă gândeam la ceva.

- Ahaa... Te gândeai. O să fac un târg cu tine, doamnă locotenent. Am să-ți ofer informațiile pe care le-ai cerut, dacă promiți, în schimb, să fii astăzi aici, la ora şase. Ai să ai parte de o adevărată...

- Hei, eu nu mă tocmesc pentru informații.

- Ba da, dacă vrei informațiile. Le pot şterge. Roarke întinse mâna şi o lăsă pe nişte butoane pe care Eve nu le putu identifica.

- Ai să fii aici, iei un relaxativ, şi o laşi pe Trina să-ți facă un tratament complet.

- Nu am timp să-mi facă ea cine ştie ce tunsoare stupidă.

Însă Roarke nu se gândea la tunsoare, ci la masajul corporal şi la programul de relaxare de care avea de gând să o facă să se bucure.

- Astea-s condițiile. Accepți sau nu.

- Am patru discuri de omoruri pe birou.

- Ai dreptate până aici. Nu mi-ar păsa nici dacă ar fi patru sute. Oricare ar fi prioritățile tale, se întâmplă să fii a mea. Ăsta e prețul meu. Vrei informațiile?

- Eşti la fel de rău ca Dickhead.

- Poftim?

Eve pufni în râs când auzi tonul jignit al vocii lui Roarke, apoi îşi frecă palmele peste față. Ura nespus de tare momentele în care el avea dreptate. Parcă mergea pe nori.

- În regulă, accept târgul. Ce-ai găsit?

Se mai uită un moment la ea cu încruntare, după care lăsă mâna în jos şi se întoarse către monitorul de pe perete.

- Salvează informaţiile pe monitorul patru şi închide monitorul. Afişează dosarul Holloway pe toate monitoarele. Acum patru ani, prietenul nostru a dat o grămadă de bani ca să-şi schimbe identitatea. Sub numele său de naştere...

- John B. Boyd. La dracu'!

Se ridică din scaun, se apropie de monitor şi citi primele rapoarte de poliţie, dintr-o serie întreagă.

- Hărţuire sexuală, acuzaţii de viol. La care victima a renunţat. Relaţii sexuale cu forţa. Condamnat. Şase luni de tratament psihologic şi serviciu în folosul comunităţii. Rahat! Posesie de jucării sexuale ilegale, nedovedită. Tratament voluntar pentru obsesii sexuale. Tratament terminat, dosarele închise. La dracu' cu toate astea. Tipul ăsta era dus cu pluta, iar sistemul ia permis totuşi să treacă.

- Avea bani, sublinie Roarke. E uşor să scapi de acuzaţii sexuale minore. Reuşeşte să scape de toate şi ajunge să fie sodomizat şi strangulat. Ironie sau dreptate, ce zici Eve?

- Ar fi trebuit să se facă dreptate în tribunale, izbucni ea. Nu dau doi bani pe ironie. Oare „Confidenţial" a descoperit toate astea în timpul cercetărilor?

- Eu aş fi descoperit, în locul lor, spuse el şi dădu din umeri. Depinde de cât de mult sapă însă, aşa cum

spuneam, era doar câteva niveluri mai jos. Iar o cercetare minuţioasă ar fi scos totul la iveală. Clasificarea dosarelor nu i-ar fi ajutat să scape decât de cercetările standard, pentru angajare, şi de analizele pentru credite.

- Ai făcut rost de situaţia lui financiară?

- Sigur că da. Finanţele subiectului, pe monitorul şase. După cum vezi, se descurca foarte bine la locul său de muncă, din punct de vedere al banilor. Avea şi un broker de doamne-ajută, care îi investea bine banii. Îi plăcea să cheltuiască, dar avea şi bani.

Cu toate acestea, mai sunt şi câteva depozite destul de mari, care sunt cu mult mai mari decât sumele plătite pentru modelarea chipului sau dividendele din investiții. Zece mii, la intervale de câte trei luni, în doi ani de zile.

- Da.

Încă o dată, Eve păşi mai aproape de monitor.

- Le văd, continuă ea. Le-ai identificat?

- Mă întreb de ce suport eu micile insulte de genul ăsta.

Eve se întoarse şi-i aruncă o uitătură încruntată, însă Roarke se mulțumi să ofteze.

- Evident. Au fost transferuri on-line, trecute printr-o grămadă de surse, într-o încercare decentă de a ascunde sursa inițială. Totuşi, toate indică aceeaşi sursă.

Eve încuviință din cap.

- „Confidențial”.

- Eşti un excelent detectiv.

- Aşadar, îi şantaja. Sau pe unul din ei. Ai făcut rost de inițialele numelui care a autorizat aceste transferuri?

- Contul este pe numele amândurora. Putea fi oricare dintre cei doi. Contul lor funcționează pe bază de parolă, şi nu de semnătură.

- În regulă, am destul informații cât să-i invit la un interogatoriu şi să-i fierb niţeluş, spuse ea şi trase adânc aer în piept. O să o las mai întâi pe Peabody să se dea un pic la ei şi să-i scuture. Apoi mă duc şi eu.

- Să ai grijă să te întorci până la şase. Nerăbdătoare, Eve se întoarse cu fața către el. Se făcea dimineață, iar prin geamul tratat intra lumina care îi accentua chipul palid şi ochii umflați.

- Am bătut palma. Am să mă țin de promisiune.

- Sigur că ai să te ţii de ea.

Şi asta chiar dacă ar fi trebuit să se ducă la sediul central şi să o care el personal de acolo.

13

Eve decise că cea mai bună strategie era să-şi lovească victimele cu putere, direct în față, cât timp erau încă rănite. Dacă Peabody îşi jucase bine rolul, Rudy şi Piper ar fi trebuit să fie încă în şoc şi să muncească asiduu pentru a evita publicitatea negativă şi un posibil proces, intentat de un client oripilat.

Şi după ce ieşea Peabody, îşi spuse Eve în gând, avea să intre ea.

La nouă şi jumătate se afla în salon, arătându-i recepționerului poza lui Holloway. Dacă totul decurgea aşa cum era programat, ar fi trebuit să termine exact când ar fi intrat Peabody şi i-ar fi dat semnalul de pornire.

- Sigur că da, îl cunosc pe domnul Holloway. Venea regulat, o dată pe săptămână, şi o dată pe lună la câte o întrevedere.

- Şi pentru ce venea o dată pe săptămână?

- Coafură, tratament facial, masaj şi aroma relaxare.

Yvette, prietenoasă de data aceasta, se aplecă peste tejghea şi scăpă un mic oftat, în timp ce privea cu atenție fotografia lui Holloway:

- Tipul ăsta are o carapace super, ca să zic aşa, şi ştie şi cum să şi-o întrețină. O dată pe lună îşi face tot tacâmu', o zi întreagă de tratamente.

- Cu acelaşi consultant?

- O, da, sigur că da, nu vrea să aibă de-a face cu nimeni altcineva în afară de Simon. Acum câteva luni, Simon şi-a luat vacanță. Domnul Holloway a făcut o criză de isterie, chiar aici, în zona de aşteptare. I-am oferit o rundă gratuită, în tubul pentru dispoziție, şi un O Delux, ca să îl calmăm.

- O Delux?

- O de la orgasm, drăguță. Într-o cameră privată, în care avea de ales între realitatea virtuală, holograme sau o prostituată licențiată droidă. Nu suntem pregătiți pentru prostituate licențiate umane, dar avem toate celelalte alternative. Delux costă cinci sute, dar a meritat, ca să-l putem calma. Trebuie să păstrezi clienții fideli fericiți. Un client precum Holloway lasă cam cinci mii pe lună aici, asta fără să mai socotim şi produsele pe care le achiziționează.

- Şi nimic nu se compară cu Orgasmul Delux, ca să calmeze un client.

- Exact, răspunse ea şi zâmbi până la urechi, extrem de mulțumită de faptul că Eve nu părea să-i poarte pică. Şi, a făcut ceva rău?

- S-ar putea spune şi aşa. Dar sigur nu o să mai facă de acum încolo. Simon e pe-aici?

- E în Studioul Trei. Şi nu vrei să mai mergi o dată acolo, începu ea, când o văzu pe Eve cum se întoarse.

- Ba da, vreau.

Eve traversă un hol scurt şi trecu de nişte uşi cu geamuri sablate, gravate cu siluetele unor corpuri umane perfecte.

Se auzea un zumzet de voci şi muzică, sunetul apei care clipocea ca un cântec, păsările ciripitoare şi adieri de vânt. Eve simți miros de eucalipt, trandafir şi mosc.

De ambele părți se întindeau nişte uşi în culori pastelate. Una dintre ele era deschisă şi se vedea o masă lungă, căptuşită, şi un echipament complicat, tuburi, oglinzi şi un mic computer. Toate acestea îi treziră o amintire sumbră a unui centru de sănătate.

În timp ce continuă să meargă de-a lungul holului, se deschise o altă uşă, pe care ieşi un consultant, îmbrăcat în uniformă albă, care conducea o femeie acoperită din cap până-n picioare cu nişte zoaie verzi, spre o altă zonă.

- Studioul Trei?

- Coridorul din stânga, scrie pe uşă.

- Ăă-hă.

Eve urmări consultantul, care o trase pe femeie după el şi-i spuse că zece minute în „Camera deşertului” aveau să o facă să arate ca o nouă femeie.

Eve îşi folosi toată voința ca să se abțină din tremurat.

În locul în care se bifurca coridorul, Eve văzu o cadă imensă, plină cu ape termale care bolboroseau, încadrată de nişte cireşi plângători în miniatură. Trei femei se relaxau deja în ea, în timp ce sânii le pluteau cu grijă la suprafaţa spumei roz ca zahărul.

O altă femeie plutea în voie, de una singură, scufundată până la bărbie în lichidul gros şi verde dintr-un tub senzorial. Chiar dincolo de el, în ceea ce Eve presupuse că era zona de umezire, era o piscină îngustă numită Plonjonul, în care apa de un albastru perfect era menţinută la o temperatură stabilă de 2 grade Celsius. Îi clănţăneau dinţii numai când se uita la ea.

O luă la stânga. După ce bătu scurt la uşa albastră ca un ou de Paşte, marcată cu numărul trei, intră înăuntru. În continuare, fu neclar cine era mai zăpăcit - Eve însăşi, Simon sau McNab, care se întinsese într-un fotoliu de relaxare, cu fața acoperită cu ceva ce părea a fi nămol negru.

- Aici e zona de tratament.

Agitându-şi mâinile, Simon se grăbi să-i blocheze trecerea.

- Nu ai voie să intri aici, cât timp am consultări, continuă el. Ieşi afară, ieşi afară, ieşi afară!

- Trebuie să stau de vorbă cu tine. Nu durează decât câteva minute.

- Lucrez! exclamă Simon, gesticulând cu mâinile şi făcând să zboare nişte picuri de nămol.

- Două minute, spuse ea şi trebui să se abțină de la hohotul de râs care stătea să-i izbucnească din gât, în timp ce McNab îşi dădea ochii peste cap în spatele lui Simon.

- Ieşi afară, ieşi afară, continuă el şi smulse de pe undeva un prosop. Îmi cer scuze, îi spuse el lui McNab. Oricum, masca dumneavoastră trebuie să mai stea un pic. Vă rog să vă relaxați şi să permiteți minții să se odihnească. Nu durează decât o secundă.

- Nicio problemă, murmură McNab.

- Nu, nu, şşşt! Cu un zâmbet abia schițat, Simon îşi duse degetul la buze. Fără vorbe. Lăsați fața să se relaxeze complet şi goliți-vă mintea. Acesta este momentul dumneavoastră. Şi acum, închideți ochii şi imaginați-vă cum toate impuritățile îşi iau zborul. Sunt chiar aici, la uşă.

Zâmbetul îi păli imediat ce închise uşa şi o privi pe Eve.

- Nu am să te las să-mi deranjezi clienții.

- Îmi cer scuze. Însă unul dintre clienții tăi a fost foarte deranjat seara trecută. Nu o să mai vină de acum încolo pentru consultația sa lunară.

- Despre ce vorbeşti?

- Holloway. Brent Holloway. E mort.

- Mort? Brent?

Simon se sprijini de peretele strălucitor. Îşi duse mâna pe care nu apucase să o şteargă prea bine, în dreptul inimii.

- Dar l-am văzut acum câteva zile. Trebuie să fie o greşeală la mijloc.

- Eu l-am văzut azi de dimineață la morgă, într-un sertar. Nu e nicio greşeală la mijloc.

- Nu mai pot să... respir!

Simon se repezi în jos pe hol, cu mantia fluturând. Eve îl găsi într-una din zonele de aşteptare din pluş, doborât într-o canapea micuță, din mătase, cu capul între genunchi.

- Nu ştiam că erați aşa de apropiați.

- Sunt... eram consultantul lui. Nu există cineva mai apropiat, nici măcar rudele.

Încercă să-şi imagineze intimitatea alături de Trina, şi trebui să se abțină de la alt fior.

- Îmi pare rău pentru pierderea ta, Simon. Vrei ceva? Apă?

- Da, nu. O, Doamne, Dumnezeule!

Îşi ridică capul şi întinse o mână tremurătoare ca să activeze monitorul de răcoritoare de pe masa de alături. Chipul părea cenuşiu şi bolnav, încadrat de părul său roşu strălucitor.

- Am nevoie de un calmant. Muşeţel, rece, spuse el, apoi se sprijini şi închise ochii. Cum s-a întâmplat?

- Deocamdată anchetăm. Povesteşte-mi despre el, spune-mi cu cine era combinat.

- Era un tip foarte pretenţios, i-am respectat această calitate. Ştia precis cum voia să arate, şi făcea tot ce putea ca să-şi păstreze chipul şi trupul. O, Doamne!

De cum apăru servitorul droid, îi smulse paharul înalt şi subţire de pe tavă.

- Îmi cer scuze, sufleţel. Am nevoie de o secundă.

Goli tot paharul, respirând egal şi adânc între fiecare înghiţitură. Îi reveni în obraji un pic din culoarea care îi dispăruse

- Nu a lipsit niciodată, de la nicio şedinţă de tratament, şi m-a recomandat multor clienţi noi. Îmi aprecia munca.

- S-a încurcat cu cineva de pe aici, dintre membrii personalului vreau să spun. Cu vreo stilistă, sau consultantă, sau cu alte cliente?

- Membrilor personalului nostru nu le este îngăduit să se întâlnească cu clientela în afara orelor de program. Iar în ce-i priveşte pe ceilalţi clienţi, nu-mi amintesc să fi pomenit pe careva. Îi plăceau femeile. Avea o viaţă sexuală variată şi satisfăcătoare.

- Şi-a povestit el despre asta?

- Ce se discută între client şi consultant e sfânt. Simon îşi trase nasul, apoi aşeză deoparte paharul gol.

- Îi plăceau şi bărbaţii? Gura lui Simon amuţi.

- Nu a menţionat niciodată interesul pentru relaţii cu parteneri de acelaşi sex. Nu mă simt în largul meu când primesc asemenea întrebări, doamnă locotenent.

- Nici Holloway nu se simte prea în largul lui în momentul ăsta.

Aşteptă o clipă şi îl observă pe Simon, care făcu o pauză, asimilă informaţia, apoi încuviinţă din cap.

- Ai dreptate. Sigur că ai dreptate. Îmi cer scuze. Dar e un şoc aşa de mare.

- Vreunul dintre angajații bărbați de aici s-a arătat cumva interesat de el, într-un fel sexual sau romantic?

- Nu. Sau cel puțin... Sincer, nu am sesizat niciodată vreun semnal sau vreo vibrație, dacă îi pot spune aşa. Şi oricum, asemenea comportament este descurajat aici. Suntem profesionişti.

- Exact. Aveți pe cineva dintre membrii echipei care să facă tatuaje manuale?

Scoase un oftat lung şi asurzitor.

- Avem mai mulți consultanți, care sunt şi nişte excelenți artişti manuali.

- Dă-mi nume, Simon.

- Întreab-o pe Yvette, de la recepție. O să-ți dea ea tot ce ai nevoie. Trebuie să mă întorc la clientul meu.

Îşi apăsă degetele peste ochi.

- Nu-mi pot permite să las sentimentele să-mi afecteze munca. Doamnă locotenent...

Simon îşi lăsă iarăşi brațele să-i cadă în poală, iar ochii îi erau întunecați şi umezi.

- Brent nu avea familie. Ce o să se întâmple cu... Ce o să se întâmple cu el?

- Dacă nu are pe nimeni, care să se ocupe de el, o va face primăria.

- Nu, aşa ceva nu ar fi corect.

Îşi strânse buzele, apoi se ridică în picioare.

- Aş vrea să fac eu aranjamentele, dacă se poate. Ar fi ultimul lucru pe care l-aş face pentru el.

- Se poate şi aşa. Va trebui să vii la morgă şi să completezi actele.

- **La...**

Începură să-i tremure buzele, însă trase aer în piept şi apoi încuviință din cap.

- Da, aşa am să fac.

- O să le transmit un mesaj să te aştepte.

Şi pentru că Simon arăta de-a dreptul devastat, adăugă:

- Nu va trebui să-l vezi, Simon. L-am identificat deja. Tu doar faci cererea, iar ei o să predea corpul centrului memorial sau morgii pe care o s-o indici tu.

- Aha, răspunse el şi respiră rapid. Mulțumesc. Mă aşteaptă clientul, spuse el pe un ton sec. Nu a avut grijă de tenul lui. Din fericire, e tânăr, aşa că pot face multe ca să-l ajut. E de datoria noastră să avem o înfățişare atractivă. Frumusețea relaxează sufletul.

- Da. Du-te şi ai grijă de clientul tău, Simon. Păstrăm legătura.

Eve se îndreptă către ieşire şi tocmai lua lista cu nume de la Yvette, când apăru Peabody. Părea îmbujorată şi avea ochii goi. Făcu însă un gest neobservat din cap, în direcția Evei, înainte de a se întoarce către recepționistă.

- Am primit un pachet complet de la „Al tău personal", începu ea. Pentru „Planul unei zile de diamant".

- Oo, e cel mai bun pachet al nostru, spuse Yvette şi îi zâmbi bucuroasă. Şi, draga mea, arăţi istovită. Este exact ce ai nevoie. Te punem noi imediat pe picioare.

- Mulţumesc!

Se îndepărtă şi se prefăcu că se duce să studieze dulapul de sticlă plin de sticluţe colorate, care garantau frumuseţea şi vitalitatea oricui le consuma cu regularitate. În schimb, îi dădu dintr-o suflare Evei raportul, în şoaptă:

- Amândoi erau şocați şi au încercat să muşamalizeze totul. S-au străduit să mă convingă că am interpretat eu greşit, spuse ea şi se abținu să nu scoată un fornăit. Au intrat imediat pe modul să-mpăcăm-clientul, de parcă ar fi fost programați. Au promis să se ocupe chiar acum de problemă şi mi-au oferit o a doua consultație gratuită, plus afacerea asta. Am văzut broşura. „Ziua de diamant" ajunge cam la cinci mii. Dar nu i-am lăsat să scape aşa uşor. Le-am spus că o să stau acasă, să mă calmez, înainte de a-mi suna avocatul.

- Bună treabă. Încearcă să vorbeşti cu cât mai mulți consultanți de pe aici, cât timp te frământă şi te curăță. Menționează şi numele lui Holloway. Am nevoie de reacții, de bârfe, de opinii. Vezi să aduci şi nişte consultanți bărbați.

- Orice pentru muncă, să trăiți!

- Domnişoară Peabody?

Peabody se întoarse şi, în timp ce se holba la zeul poleit cu aur din fața ei, se gândi că probabil i se căscase gura până la pantofi.

- Eu... ăă... da?

- Eu sunt Anton. Am să vă ofer asistenţă pentru detoxifierea cu plante. Aţi dori să mergeţi cu mine chiar acum?

- O, da!

Peabody mai avu timp să-i arunce Evei o privire lungă şi să-şi dea ochii peste cap, înainte ca Anton să o ia de mână şi să o conducă uşurel.

Eve îşi îndesă lista de nume în geantă şi se în dreptă spre etajul la care se aflau birourile „Confidențial", sperând ca până la urmă să iasă totul bine.

- Rudy şi Piper nu pot fi contactați, o anunță recepționista cu un ton îndeajuns de țâfnos, încât să o facă pe Eve să-şi îndrepte spatele.

- Ei bine, o să vrea să fie contactați, spuse ea şi-şi trânti insigna pe tejghea. Crede-mă!

- Ştiu foarte bine cine sunteţi, doamnă locotenent. Rudy şi Piper nu pot fi contactaţi. Dacă doriţi să vă faceţi o programare, vă aranjez una, cu cea mai mare plăcere.

Eve se sprijini prieteneşte de tejghea.

- Ai auzit cumva de sintagma „obstrucţionarea justiţiei”?

Femeii îi licăriră ochii.

- Îmi fac doar datoria.

- Hai să-ți spun cum stă treaba. Ori mă laşi să intru şi să vorbesc acum cu şefii tăi, ori te duc chiar acum la sediul central al poliției şi te amendez pentru obstrucționarea unei anchete, pentru că ai împiedicat un polițist să-şi facă treaba, şi pentru că, în general vorbind, eşti proastă. Ai zece secunde ca să te hotărăşti cum vrei să faci.

- Mă scuzați!

Femeia se întoarse, dădu drumul la căşti şi murmură ceva rapid. Când se întoarse, chipul îi era înghețat.

- Puteți merge direct înăuntru, doamnă locotenent.

- Ia uite, nu a fost o alegere aşa de grea până la urmă, nu?

Eve îşi puse insigna la loc în buzunar şi intră cu paşi apăsați pe uşile de sticlă. Se întâlni cu Rudy şi Piper la intrarea în biroul lor.

- Chiar era necesar să o îngroziți pe recepționista noastră? întrebă Rudy.

- Da. Voi aveți vreun motiv să mă evitați în dimineața asta?

- Suntem extrem de ocupați.

- O să fiți şi mai ocupați acum. Va trebui să veniți cu mine.

- Să venim cu tine? întrebă Piper şi îşi aşează o mână pe brațul lui Rudy. De ce? Unde?

- La sediul central al poliției. Brent Holloway a fost omorât azi-noapte şi avem multe de discutat.

- Omorât?

Piper se clătină, şi cu siguranță ar fi căzut dacă brațul lui Rudy nu s-ar fi încordat să o prindă din zbor.

- O, Doamne! O, Doamne, Dumnezeule! Ca şi ceilalți?! A fost la fel ca şi ceilalți?! Rudy!

- Liniştește-te, spuse el şi o trase pe sora lui mai aproape, în timp ce se uita țintă în ochii Evei. Nu e neapărat nevoie să mergem la sediul central.

- Ei bine, aici nu mai suntem de acord. Aveți de ales, ori veniți de bunăvoie, ori am să chem câțiva polițişti aici, care să vă escorteze.

- Nu cred că ai vreun motiv să ne arestezi pe vreunul dintre noi.

- În acest moment, nu sunteți nici arestați, nici acuzați. Dar când sunteți chemați, pentru o declarație oficială, atunci sunteți obligați să veniți.

Cu Piper lângă el, care tremura toată, Rudy lăsă să-i scape un oftat atent.

- O să-i contactez pe avocații noştri.

- Puteți face asta de la secție.

- În regulă, îi ținem separați, îi spuse Eve lui Feeney, în timp ce o studiau amândoi pe Piper prin geam. Piper stătea aşezată la masa micuță şi răvăsită din camera de anchetă A, balansându-se în timp ce unul dintre avocați îi şoptea ceva la ureche.

- Am putea să lucrăm şi împreună, dar cred că obţinem mai multe informaţii, dacă fiecare din noi s-ar ocupa de câte unul. Vrei să vorbeşti cu ea sau cu Rudy?

Feeney reflectă asupra propunerii, cu buzele strânse.

- Am să încep cu el. Eu zic să facem cu schimbul şi să îi zăpăcim de fiecare dată când intră în ritm.

- E bine şi aşa. McNab s-a întors?

- Tocmai acum a intrat. Aproape că a terminat la salon. O să-şi scrie raportul până terminăm noi aici.

- Spune-i să aştepte. Dacă scoatem destule informații de aici, poate reuşim să emitem un mandat pentru sistemul lor de computere. Dacă avem acces la computerele lor, ne poate ajuta să descoperim ceva.

Altfel, îşi spuse ea în gând, va trebui iarăşi să-l roage pe Roarke să-şi facă numerele lui de magie.

- Sună când vrei să facem schimb, îi spuse ea lui Feeney.

- La fel şi tu.

Eve deschise uşa camerei de anchetă şi intră înăuntru. Avocatul se ridică imediat în picioare, îşi înfoie pieptul şi începu dansul şi discursul obişnuit:

- Doamnă locotenent, aceasta este o adevărată ofensă. Clienta mea este surmenată, este surmenată emoțional. Nu aveți niciun motiv să cereți această declarație, în acest moment.

- Dacă vrei să o opreşti, ai nevoie de un ordin din partea judecătorului. Porneşte înregistrarea.

La declarația locotenent Dallas, Eve, număr de identificare 5347BQ, numitei Piper Hoffman. Afişează data şi ora. Cea căreia i se ia declarația a solicitat să fie reprezentată de avocatul său. Prezent în sală. Toate aceste proceduri sunt înregistrate. Subiectului Hoffman i s-a citit o copie revizuită din Miranda. Domnişoară Hoffman, înțelegi care sunt drepturile şi obligațiile dumitale?

Piper se uită la avocatul ei şi aşteptă ca acesta să încuviințeze cu o mişcare a capului.

- Da.

- Îl cunoaşteţi pe Brent Holloway?

Încuviință cu o mişcare a capului.

- Pentru înregistrare, subiectul a răspuns afirmativ. Era unul dintre clienţii serviciului dumitale, „Confidenţial”.

- Da.

- Iar prin acel serviciu, i-ai găsit decedatului perechi potrivite, dintre clientele de sex feminin.

- Ăsta e... ăsta e scopul nostru, să găsim cât mai multe cupluri potrivite, în baza intereselor şi scopurilor comune, să le oferim o şansă să-şi construiască o relație, să exploreze posibilitățile.

- Relații sentimentale şi/sau sexuale?

- Natura relaţiilor rămâne la altitudinea fiecărui cuplu sau client în parte.

- Iar aceşti clienți sunt analizați înainte de a le fi acceptată cererea, înainte de a plăti taxa, înainte de a fi puşi pe vreo listă de perechi potrivite.

- Analizați cu atenție.

Se părea că Piper răsuflă uşurată văzând în ce direcție mergeau întrebările. Îşi mai îndreptase un pic spatele şi-şi dădu părul pe spate, cu degetele ei lungi.

- E responsabilitatea noastră să ne asigurăm că toți clienții noştri îndeplinesc anumite standarde.

- În standardele voastre îi includeți şi pe contravenienții acuzați de abuzuri sexuale? Şi pe cei condamnați pentru acest motiv?

- Cu siguranță că nu.

Se sclifosi, îşi ridică bărbia şi rămase cu gura încleştată.

- Care este politica firmei voastre?

- Una foarte strictă.

- Dar ați făcu o excepție în cazul lui Brent Holloway.

- Eu...

Mâinile lui Piper, care erau aşezate cuminte pe masă, se încleştară până când i se albiră încheieturile degetelor.

- Nu ştiu ce să... zise ea pe un ton din ce în ce mai stins, în timp ce se holba neajutorată în ochii avocatului său.

- Clienta mea a explicat deja care este politica firmei în această privință, doamnă locotenent. Vă rog să treceți mai departe.

- Brent Holloway a fost condamnat pentru coerciție sexuală şi a fost acuzat de mai multe ori de molestare sexuală, hărțuire şi perversități.

Eve vorbea din ce în ce mai repede, căci din obraii lui Piper dispărea orice urmă de culoare.

- Ai declarat deja şi ai fost înregistrată spunând cum clientela voastră este analizată cu atenție, şi ai explicat politica voastră în această privință. Te-am întrebat de ce l-ați scutit pe Holloway să respecte această regulă?

- Noi... adică eu... nu l-am scutit noi de nicio regulă.

Începu să-şi sucească mâinile, iar în ochi i se strecură ceva asemănător cu frica.

- Nu avem asemenea informații despre Brent Holloway.

- Poate îți sună cunoscut numele de John B. Boyd.

Pentru că ochii Evei erau ațintiți asupra lui Piper, observă imediat. Licărirea care indica faptul că ştia, şi umbra vinovăției.

- Sistemul vostru este unul dintre cele mai performante. Cel puțin, aşa mi-ai spus. Este responsabilitatea voastră să căutați astfel de informații despre un client care îşi depune cererea. Domnişoară Hoffman, compania dumitale este iresponsabilă sau incapabilă?

- Nu-mi place deloc tonul pe care ați pus această întrebare, protestă avocatul.

- Se notează în declarație. Răspunsul dumitale, Piper?

- Nu ştiu ce s-a întâmplat.

Respira repede şi-şi încrucişase brațele peste sânii ei frumoşi.

- Nu ştiu, repetă ea.

O, ba da, îşi spuse Eve în gând. Ba da, ştii foarte bine, şi te-am băgat în sperieți.

- Patru clienți ai companiei voastre sunt morți. Patru. Fiecare dintre ei a venit la tine, fiecare dintre ei a fost terorizat. Violat şi strangulat.

- E o coincidență incredibilă - incredibilă. Doar o coincidență.

Piper începu să tremure şi începu să respire întretăiat, cu icnete dese.

- Aşa a spus Rudy, adăugă ea.

- Dar nu crezi aşa ceva, spuse Eve pe un ton blând, apropiindu-se de ea. Nu poți crede aşa ceva, nici în ruptul capului! Sunt morți.

Cu gesturi brutale, Eve înşiră pe masă patru fotografii. Instantaneele de la locul crimei erau clare şi nemiloase.

- Asta nu pare să fie tot o coincidență, nu-i aşa?

- O, Doamne! O, Doamne, izbucni Piper, şi-şi acoperi fața cu mâinile. Am să mă îmbolnăvesc.

- Nu era nevoie de aşa ceva.

Roşu la față din pricina furiei, avocatul se ridică în picioare.

- Nici de omoruri nu e nevoie, îi dădu Eve replica şi se ridică la rândul ei în picioare. Am să-i acord clientei dumitale câteva minute, ca să-şi revină. Opreşte înregistrarea!

Apoi se întoarse cu spatele şi ieşi din cameră, în timp ce privea prin geam, îi dădu lui Feeney un semnal prin comunicator.

- E pe marginea prăpastiei, îi spuse ea când se întâlniră. Te las pe tine să o împingi. Eu aş intra învelit într-o aură de lumină, simpatetic, ca un unchi.

- Mereu vrei să fii tu polițistul rău, se plânse Feeney.

- Mă pricep mai bine. Ia-o de mână şi apoi întreab-o pentru ce-l plăteau pe Holloway, că încă nu am apucat.

- În regulă. Rudy se ține tare. Are o atitudine obraznică, dacă mă întrebi pe mine. Idiot mic şi arogant.

- Foarte bine. Chiar am chef să dau cu şutul într-un idiot.

Şi dacă tot era acolo, băgă mâna în punga de alune a lui Feeney şi-şi luă un pumn, apoi continuă:

- Zice că nu ştiau nimic despre dosarul lui Holloway. Minte, dar tocmai aşa cred că putem intra în sistemul lor. Încerc să fac rost de mandat înainte să intru să vorbesc cu Rudy.

Zăbovi un timp pentru mandat, se mai opri să ia şi o înghițitură de cafea, pe fugă, apoi intră în camera de anchetă B.

- Porneşte înregistrarea, comandă ea. Declarația continuă cu locotenent Dallas, Eve. Afişează ora şi data.

Se aşeză şi le zâmbi lui Rudy şi avocatului care stătea lângă el.

- Ei bine, băieți, hai să începem!

Îl trecu şi pe el prin aceeaşi paşi pe care îi folosise şi în cazul lui Piper. În loc să pălească şi să înceapă să tremure, Rudy păru să devină şi mai țeapăn, şi mai încordat.

- Aş vrea să o văd pe sora mea, spuse el dintr-odată, întrerupându-i ritmul.

- Surorii tale i se ia declarația.

- Este foarte delicată. Emoțiile ei plutesc foarte aproape de suprafață. Toată această afacere urâtă o să-i facă rău.

- Am patru oameni care au păţit un rău mult mai mare, asule. Îți faci griji despre ce ar putea spune Piper acolo? Tocmai am vorbit cu ea, puțin mai devreme.

Instinctul îi dictă să se dea un pic mai pe spate şi să ridice din umeri.

- Nu e foarte rezistentă, continuă ea. O să-i fie mult mai bine odată ce se clarifică lucrurile.

Eve îl urmări cum îşi încleşta pumnii şi se întrebă ce ar fi avut Mira de comentat despre potențialul lui de violență.

- Ar trebui să i se permită să se odihnească, spuse Rudy muşcând fiecare cuvânt, în timp ce ochii lui verzi şi exotici rămaseră neclintiți, ca ai unei pisici. Ar trebui să i se dea un relaxativ şi o pauză pentru meditație.

- Noi ăştia de pe-aici nu ne prea dăm în vânt după pauze de meditație. În plus, îl are pe avocatul său alături, aşa cum şi tu îl ai pe al tău. Presupun că sunteți destul de apropiați, mai ales că sunteți şi frați gemeni.

- Normal.

- Holloway s-a dat vreodată la ea? Gura lui Rudy se subție considerabil.

- Sigur că nu.

- Atunci, poate la tine?

- Nu, răspunse el şi întinse o mână fermă după paharul de apă.

- Pentru ce îi dădeați bani?

Apa o porni agitată spre buza paharului înainte ca el să-l aşeze grăbit la loc, pe masă.

- Nu înțeleg la ce te referi.

- La plățile periodice, pe care i le faceți de mai bine de doi ani. Cu ce te avea la mână, Rudy?

Se întoarse înverşunat înspre avocatul său, cu ochii plini de mânie:

- Au dreptul să-mi acceseze informațiile financiare?

- Cu siguranță că nu.

Avocatul îşi îndreptă umerii şi-şi duse pompos o mână la rever, de care erau agățate o grămadă de medalioane elegante.

- Doamnă locotenent, în cazul în care ați accesat informațiile financiare ale clientului meu, fără un motiv întemeiat sau fără mandat...

- Am spus eu aşa ceva?

Eve se mulțumi să zâmbească, apoi continuă:

- Nu trebuie să vă dau explicații despre felul în care am ajuns în posesia unor anumite informații privitoare la acest caz de crimă. Nu o să găsiți nicio cercetare a situațiilor voastre financiare, făcută de acest departament. Dar l-ai plătit, nu e aşa, Rudy?

Îşi luă avânt şi-l lovi cu putere, sub centură:

- L-ai plătit o dată, şi încă o dată, şi l-ai lăsat să te şantajeze, ca să-l pui pe listele de perechi potrivite, când ştiai prea bine că e un personaj cu comportament sexual deviant. Câți clienți a trebuit să împaci sau să-i plăteşti sau să-i intimidezi, ca să-şi țină gura?

- Nu înțeleg la ce te referi.

Dar mâna nu-i mai era la fel de fermă când ridică paharul de apă din față. De-a lungul mâinilor lungi, albe ca laptele, apărură dâre roşii, de emoție.

Eve ştia că, dacă ar fi făcut un test cu detectorul de minciuni, acele indicatoare ar fi spart geamul monitorului.

- Ba da, ştii foarte bine. Şi pun pariu că nu mi-ar fi foarte greu să găsesc câțiva clienți de-ai tăi la care s-a dat Holloway în timpul întâlnirilor acelea drăguțe şi politicoase pe care le recomandați voi. Şi odată ce îi găsesc, vă pot acuza şi pe tine, şi pe sora ta de solicitare de favoruri sexuale, fraudă şi complicitate la diferite delicte sexuale.

Eve aruncă o privire dură într-o parte şi apoi continuă:

- Iar avocatul tău ştie că măcar unele dintre acuzațiile astea pot rămâne în picioare, şi o să am grijă să rămână în picioare destul de mult timp ca să vi se ducă afacerea de râpă, iar chipul tău şi al lui Piper să apară pe toate monitoarele din oraş, la toate buletinele de ştiri.

- Nu putem fi noi făcuți răspunzători! Nu poate fi făcută ea răspunzătoare pentru ceva ce a făcut... perversul ăla.

- Rudy, spuse avocatul şi ridică o mână, pe care o aşeză apoi pe umărul bărbatului. Aş dori să ne lăsați un moment, doamnă locotenent, pentru a ne consulta.

- Nicio problemă. Opreşte înregistrarea. Aveți cinci minute, îi avertiză ea şi apoi îi lăsă singuri.

Eve îi privi mai departe prin geam şi scoase comunicatorul din buzunar:

- McNab.

În timp ce aştepta să i se răspundă, se legănă pe tocuri, în față şi-n spate, şi aprecie limbajul corpului din camera de anchetă. Rudy stătea cu mâinile încrucişate şi cu degetele înfipte în bicepşi. Avocatul era aplecat înspre el şi vorbea repede.

- Aici McNab. Pornesc într-acolo, Dallas.

- Şi apoi ai să te întorci. O să fac rost de un mandat, ca să te poți uita în sistemul celor de la „Confidențial”. Rămâi pe poziție.

- Pot să iau un şase-opt? Să-mi iau ceva de mâncare pentru prânz?

- Ia-ți ceva pe drumul de întoarcere, de la o tarabă glisantă. Vreau să fii aici în momentul în care primim autorizația.

Îl auzi oftând şi schiță un zâmbet.

- Cum a fost tratamentul facial, McNab?

- Minunat. Am nişte obraji ca un fund de bebeluş. Şi am văzut-o pe Peabdoy dezbrăcată. În fine, aproape dezbrăcată. Era învelită în rahatul ăla verde, dar oricum, am înțeles cum stă treaba.

- Scoate-ți treaba aia din minte şi pregăteşte-te să treci la treabă!

- Le pot face pe amândouă. Frumoasă treabă. Şi s-a şi enervat la culme.

Eve se abținu din toate puterile să nu-i întoarcă zâmbetul până la urechi şi îi închise înainte să piardă pariul cu ea însăşi.

- A expirat timpul, amice, murmură ea şi intră înapoi în camera de investigații. După ce porni din nou înregistrarea, se aşeză jos şi ridică dintr-o sprânceană. Câteodată, tăcerea convingea un subiect mai degrabă decât să-l fi bătut la cap.

- Clientul meu doreşte să dea o declarație.

- Pentru asta ne şi aflăm aici. Aşadar, ce ai de spus, Rudy?

- Brent Holloway extorca banii companiei mele, prin persoana mea. Am făcut tot ce mi-a stat în putință să-mi protejez clienții, însă mă şantaja, iar cele mai multe avantaje pe care le cerea erau acelea de a fi pus pe listele de perechi potrivite şi de a primi tratamente în mod regulat. Era, după părerea, mea, dificil şi enervant, însă nu era periculos pentru femeile cu care îl potriveam.

- Asta este părerea ta de profesionist?

- Da, asta este părerea mea. Ne sfătuim toți clienții să se întâlnească cu perechile lor potrivite în locuri publice. Oricare dintre ele alegeau să-l întâlnească şi după aceea, în intimitate, luau această decizie pe riscul lor. Toți clienții semnează un document în acest sens.

- Aa-ha. Şi crezi că asta îți pune ție fundul la adăpost. Din punct de vedere etic, vreau să spun. Dar sunt foarte sigură că un tribunal ar avea o cu totul altă părere. Hai să rămânem însă la treburile importante. Cu ce te avea la mână?

- Nu este relevant.

- Ba da, este foarte relevant.

- Are de-a face cu viața mea personală.

- Are de-a face cu nişte crime, Rudy. Dar dacă nu vrei să-mi povesteşti, mă duc să o întreb pe sora ta.

Eve se ridicase deja de pe scaun, când Rudy întinse mâna şi o apucă de un braț.

- Las-o în pace. E delicată.

- Unul dintre voi va trebui să vorbească cu mine. Alege tu cine.

Degetele lui Rudy o strânseră mai tare de braț şi o apăsară cu putere înainte de a-i da drumul. Se lăsă pe spate în scaun şi continuă:

- Eu şi Piper avem o relație unică şi specială. Suntem frați gemeni. Suntem conectați, spuse el cu ochii inexpresivi. Suntem perechea potrivită.

- Tu şi sora ta aveți o relație sexuală.

- Nu ai tu dreptul să o judeci, se răți el. Şi nici nu mă aştept să înțelegi legătura care este între noi. Nimeni nu poate. Şi cu toate că ceea ce este între noi nu este în totalitate ilegal, societatea ne este împotrivă.

- Incestul nu e un cuvânt drăguț, Rudy.

Îi reveni în minte imaginea tatălui ei, roşu la față din pricina efortului şi cu ochii duri din pricina dorinței. Îşi înfipse unghiile în palme, pe sub masă, şi se forță să-şi scoată din minte imaginea aceea, precum şi sila pe care i-o producea.

- Suntem perechea potrivită, spuse el încă o dată. În cea mai mare parte a vieților noastre, am refuzat să acționăm după cum ne dictau inimile. Am încercat să fim şi cu alte persoane, să trăim vieți separate. Şi am fost nefericiți. Trebuie să fim nefericiți, neîmpliniți, doar pentru că unii ca tine sunt de părere că ceea ce facem e greşit?

- Dar nu contează ce spun eu sau ce cred. Cum se face că a aflat Holloway?

- Era în Indiile de Vest. Eu şi Piper eram în vacanță. Am fost foarte atenți. Suntem cât se poate de discreți. Am înțeles că, dacă s-ar afla, ne-am pierde clienții. Am fugit undeva unde puteam sta un timp împreună, unde puteam fi liberi şi puteam fi împreună fără îngrădiri, ca orice cuplu normal. Era şi Holloway acolo. Nu ne cunoştea şi nici noi pe el. Noi ne cazasem sub alte nume.

Făcu o pauză şi luă o gură de apă.

- A venit câteva luni mai târziu, pentru o consultație. A fost, pur şi simplu, vorba de... soartă. La început nici măcar nu l-am recunoscut. Dar după ce l-am analizat, când au apărut informațiile despre el şi i-am refuzat cererea, el ne-a reamintit unde ne mai întâlnisem şi în ce condiții.

Rudy privi fix în paharul său cu apă şi-şi trecu paharul dintr-o mână în alta.

- Ne-a explicat foarte precis cum va proceda şi ce dorea. Piper a fost distrusă, îngrozită. Amândoi credem cu ardoare în calitatea serviciilor pe care le oferim. Vedeți dumneavoastră, noi ştim foarte bine ce înseamnă să fii perechea potrivită a cuiva care-ți umple viața, care înseamnă totul pentru tine. Ne-am dedicat viețile să-i ajutăm şi pe ceilalți să găsească ce noi avem deja.

- Iar dedicarea asta a voastră v-a adus un portofoliu rotunjor şi frumuşel.

- Faptul că avem profit nu contrazice valoarea serviciului. Şi dumneata o duci bine, doamnă locotenent, spuse el pe un ton stins. Contrazice asta cu ceva valoarea căsniciei dumitale?

A dat şi peste asta, îşi spuse ea în gând, dar nu făcu altceva decât să-şi ridice sprâncenele.

- Hai să vorbim mai bine despre tine şi despre cum te-ai descurcat cu Holloway.

- Am vrut să-i țin piept, însă ea nu a reuşit, spuse Rudy şi închise ochii. A reuşit să o ia deoparte, singură, şi să o amenințe. A încercat chiar să o înduplece să...

Îşi deschise iarăşi ochii, care clocoteau de mânie.

- O dorea. Ăştia de teapa lui îşi doresc cu toții ce aparține altuia. Aşa că am plătit şi am făcut tot ce ne-a cerut. Cu toate acestea, dacă o prindea singură când venea, îşi punea labele pe ea.

- Cred că îl urai tare mult din cauza asta.

- Da. Da, îl uram din cauza asta. Îl uram pentru tot, dar cel mai mult îl uram din cauza asta.

- Îl urai îndeajuns de mult, încât să-l omori, Rudy?

- Da, spuse el înainte ca avocatul să apuce să-l oprească. Da, îndeajuns de mult, încât l-aş fi omorât.

14

- ***N.*** – avem destule probe ca să-l putem acuza. Ştia deja acest lucru. Ştia deja acest lucru, fir-ar să fie, însă tot porni în luptă cu asistentul procurorului.

- Avea mijloacele, ocazia, şi numai Dumnezeu ştie ce motiv important avea - pe Holloway. În plus, a avut acces la produsele de înfrumusețare folosite în fiecare dintre cazurile celor patru victime, mai adăugă ea înainte ca asistenta procurorului, Caria Rollins, să apuce să spună ceva.

- Dar nu aveţi suficiente probe ca să porniţi un proces solid împotriva lui, îşi apără Caria Rollins punctul de vedere.

Abia dacă avea un metru înălţime, în ciuda tocurilor până la cer pe care le purta de obicei. Avea ochi de culoarea

murelor, uşor oblici şi exotici, şi chipul rotund. Avea tenul alb şi luminos, o siluetă curată şi părul negru ca abanosul, prins într-o coadă dreaptă, care se termina la exact doi centimetri deasupra umerilor înguşti.

Arăta şi vorbea ca o dădacă profesionistă, şi avea consistenţa pietrelor selenare. Îi plăcea să câştige, şi nu întrevedea o victorie în cazul „Statul împotriva familiei Hoffman”.

- Vrei să mă rog de el, când are deja mâinile încleştate în jurul gâtului următoarei victime?

- La urma urmei, ar fi foarte convenabil, spune Rollins pe un ton neutru. Şi dacă tot sunteți la capitolul ăsta, faceți-mi rost de o mărturisire.

Eve măsură biroul lui Whitney cu paşi egali.

- Nu-ți pot face rost de nicio mărturisire, dacă-l lăsăm să plece.

- Până acum nu s-a făcut vinovat decât de faptul că i-o trage soră-sii, spuse Rollins cu vocea ei suavă şi dulce. Şi că plăteşte un şantaj. Poate reuşim să-i coacem ceva legat de solicitare de favoruri sexuale ilegale şi fără autorizație, din moment ce cunoştea prea bine predilecțiile lui Holloway, însă e o exagerare. Nu ți-l pot acuza de crimă, Dallas, fără mai multe dovezi sau fără o mărturisire.

- Atunci trebuie să mai scot nițel untul din el.

- Avocatul său a cerut o pauză pentru clienta sa. Nu-l mai putem reține pentru astăzi, adăugă ea, în timp ce Eve pufni pe nas. Îl poți ridica din nou mâine, după cele douăsprezece ore libere, prevăzute standard.

- Vreau să poarte o brățară. De data aceasta oftă Rollins.

- Dallas, la momentul acesta nu am niciun motiv pentru care să cer o brățară de securitate pentru Hoffman. Până acum nu e decât suspect, şi nici măcar unul foarte serios. Are dreptul, conform legii, la intimitate şi libertate de mişcare.

- Doamne, dă-mi ceva! spuse Eve, trecându-şi amândouă mâinile prin păr.

O ardeau ochii din pricina lipsei de somn şi o rodea stomacul din pricina cafelei. Rana ei, care încă nu se vindecase complet, zvâcnea.

- Vreau să fie testat, şi vreau să i se facă profilul. Vreau să se ocupe Mira de el, adăugă ea.

- Va trebui să se ofere voluntar.

Rollins ridică o mână delicată, înainte ca Eve să apuce să o înjure. Era obişnuită să fie înjurată de către polițişti, şi nu o deranja în mod deosebit. Dar se gândea la caz, şi nu voia să fie întreruptă.

- L-aş putea convinge pe avocatul lui că e în interesul clientului. Dacă ar coopera în această privință, ar putea influența procurorul să nu continue acuzațiile de solicitare de favoruri sexuale, spuse ea.

Mulțumită de idee, Rollins se ridică în picioare:

- Aranjează cu Mira şi am să văd ce pot face. Dar dă-i drumul, Dallas, în cel mult o oră.

Whitney aşteptă până când Rollins ieşi afară pe uşă ca o furtună, apoi se întoarse în scaunul său.

- Ia un loc, locotenent!

- Comandante...

- Stai jos, repetă el şi-şi încorda degetul către scaunul de pe partea cealaltă a biroului său. Sunt îngrijorat, începu el, după ce Eve se aşeză.

- Am nevoie de mai mult timp, ca să-l strâng cu uşa. McNab se ocupă de sistemul de la „Confidenţial". Poate scoatem ceva până la sfârşitul zilei.

- Tu mă îngrijorezi, locotenent.

Se lăsă pe spate în scaun, în timp ce Eve se încruntă.

- De aproape o săptămână întreagă te ocupi de cazul ăsta, fără întrerupere.

- Şi criminalul la fel.

- Dar mă îndoiesc că el e încă în convalescență, după răni primite la datorie, şi care i-au pus viața în pericol.

- Sunt sănătoasă tun, cum scrie şi la dosar, se auzi Eve spunând, pe un ton plin de resentimente, care o făcu să tragă aer în piept. Dacă şi-ar fi pierdut calmul în fața lui Whitney, nu ar fi făcut altceva decât să-i demonstreze punctul de vedere. Apreciez îngrijorarea dumneavoastră, comandante, dar nu e nevoie să vă faceți griji.

- Aşa să fie?

Comandantul ridică din sprâncene şi se uită cu atenţie la faţa ei. Palidă, întunecată, aproape extenuată sau cel puţin asta era părerea lui. Înseamnă că ai fi de acord să mergi ia clinică şi să dai un test fizic? întrebă el.

Resentimentele Evei se întoarseră încă mai puternice şi îşi transmiseră vibrațiile până în vârful degetelor, pe care se străduia să nu le încleşteze în pumni.

- E un ordin, comandant Whitney? L-ar fi putut transforma într-un ordin.

- Las la alegerea ta, Dallas. Dai testul şi te supui rezultatelor sau te retragi de la datorie până mâine dimineață, la ora nouă fix.

- În acest moment, niciuna dintre alegeri nu este viabilă.

- Ori una, ori alta, sau îți iau cazul.

Eve aproape că sări din scaun. Comandantul o văzu cum se încorda, se cambra şi apoi tremură. Dar rămase în scaun. Se roşi toată în obraji, dar nu pentru multă vreme.

- A omorât de patru ori şi numai eu îl cunosc suficient de bine. Dacă îmi iei cazul, pierdem timp. Şi pierdem oameni.

- E alegerea ta, Dallas. Du-te acasă, spuse el pe un ton mai liniştit. Mănâncă o masă normală şi culcă-te.

- Şi în timp ce eu fac asta, Rudy o să fie liber.

- Nu-l pot reține. Nici nu-i pot pune o brățară. Dar asta nu înseamnă că nu pot pune să fie urmărit, spuse Whitney, şi abia acum schiță un zâmbet. O să fie supravegheat. Iar mâine o să organizăm o conferință de presă. Ai spus-o foarte bine, Dallas. Primarul şi şeful poliției or să fie cei mai mari duşmani, dar o să le vii tu de hac.

- Pot să mă descurc.

- Ştiu. O să dăm cât de multe detalii putem, ca să punem publicul pe jar.

Ridică o mână şi se scarpină la ceafă.

- Pace pe Pământ, bunăvoinţă pentru oameni, adăugă el şi izbucni într-un râs scurt. Du-te acasă, Dallas. Mâine va trebui să fii în formă.

Se duse acasă, pentru că nu mai avea altă alternativă. Nu putea lăsa cazul din mână, şi nici nu putea risca să dea un examen fizic. În ciuda a ceea ce spunea cu voce tare, se îndoia că ar fi trecut examenul în momentul acela.

O durea tot corpul, îndeajuns încât să-şi dea seama că urma să clacheze, şi trebuia să ia un calmant pentru durere, ca să reziste până la capăt. Şi ce era mai rău, nici nu se putea concentra cum trebuia, cel puțin nu acum, când era în maşină şi se îndrepta spre casă. Capul ei se încăpățâna să plutească la câțiva centimetri deasupra umerilor.

În timp ce lua curba spre Madison, aproape că lovi o tarabă glisantă, aşa că se hotărî să comute pe pilot automat, apoi lăsă programul să o ghideze prin trafic.

În regulă, poate că avea nevoie de un pui de somn şi ceva energie. Dar doar pentru că nu era la datorie, nu însemna că nu putea face câteva scanări şi câteva căutări; nu însemna că nu putea lucra pe cont propriu, de la biroul ei de acasă.

Avea nevoie de nişte cafea şi de ceva solid în stomac, asta era tot.

Aproape că încuviință din cap, în timp ce maşina se strecură printre porți şi sui aleea, înspre casă.

Luminile din ferestre străpungeau întunericul cu străluciri puternice, care-i usturau ochii. Inima îi bătea precum ritmul de fundal dintr-un număr mai entuziast de-al lui Mavis. Umărul îi zdrăngănea.

Când ieşi din maşină, avu senzația că avea picioarele deconectate, ca din cauciuc. Pentru că se simțea slăbită, împinse uşa mare, de la intrare, cu o dispoziție proastă.

Şi îl văzu pe Summerset.

- Oaspeții dumneavoastră au sosit deja, o anunță el. Erați aşteptată acum douăzeci de minute.

- Să mă pupi în fund, fu cea mai bună sugestie pe care o putu da, în timp ce-şi dădea jos jacheta, pe care o lăsă special atârnată de stâlpul din capătul scării.

- Nu mă tentează o asemenea oportunitate. Am să vă răpesc totuşi un moment din timpul dumneavoastră, locotenent, spuse el şi păşi pur şi simplu în fața ei, înainte ca Eve să apuce să o ia în sus pe scări.

- Viaţa e prea scurtă ca să-mi petrec un moment alături de tine. Dă-te din drumul meu sau te dau eu la o parte.

Părea bolnavă, gândi el, iar felul în care se purta nu mai avea înțepăturile obişnuite.

- Am localizat cartea pe care ați cerut-o pentru Roarke, spuse el pe un ton dur, dar ochii i se îngustară în timp ce îi analiza chipul cu a tenție.

- Aaa!

Se ancoră cu o mână de stâlpul scării, in timp ce încerca să facă lumină în ceața din mintea ei.

- Bine. Perfect, adăugă ea.

- Să dau comanda să fie expediată?

- Da, da. Asta voiam să spun.

- Va trebui să transferați suma, plus taxa de transport, în contul căutătorului de cărți. Pentru că mă cunoaşte, căutătorul de cărți a fost de acord să trimită imediat obiectul şi să aibă încredere că îi veți transfera fondurile, în cel mult douăzeci şi patru de ore. Am notat detaliile pe e-mailul dumneavoastră.

- În regulă, bine. Am să mă ocup, răspunse ea. Trebui să-şi stăpânească mândria şi să adauge:

- Mulţumesc.

Apoi se întoarse către scări. Privi în sus. Se gândi că urma să fie ca şi cum ar fi suit pe vârful unui munte, dar nu-şi mai putea stăpâni încă o dată mândria, cât să ia liftul, atâta timp cât o privea el.

- Cu plăcere, murmură el, apoi se îndreptă către monitorul casei, în timp ce ea începu să urce scările. Roarke, doamna locotenent este acasă şi se îndreaptă către etaj.

Ezită, apoi scoase un oftat.

- Nu arată prea bine, adăugă el.

Avea de gând să facă un duş fierbinte, să prindă puteri, şi să se apuce de treabă. Eve calculă că ar fi putut cel puțin să facă o scanare de probabilitate cu privire la Rudy, cu informațiile pe care le avea. Dacă se lega ceva, poate ar fi reuşit să facă presiuni asupra procurorului, să-i tragă lui Rudy o brățară de supraveghere pe mână.

Dar când intră în dormitor, Roarke o aştepta deja.

- Ai întârziat, spuse el.

- Traficul a fost de vină, spuse ea, în timp ce-şi scoase hamul armei.

- Dezbracă-te!

Ştia că era lipsită de vlagă, însă era destul de sigură că era prima dată când se întâmpla aşa ceva.

- Ei bine, eşti foarte romantic, Roarke, dar...

- Dezbracă-te, spuse el încă o dată şi ridică un halat de baie. Pune-ți ăsta pe tine. Trina a aranjat totul pentru tine în cabana de la piscină.

- Of, pentru numele lui Dumnezeu, spuse ea şi-şi trecu mâinile prin păr. Arăt eu că aş avea chef de vreun tratament de înfrumusețare?

- Nu, arăți de parcă ai avea chef de un tratament la spital.

Îi sări muştarul, aşa că aruncă halatul pe jos.

- Ai grijă de tine aici sau o să ajungi direct acolo. Ochii Evei se întunecară şi căpătară o căutătură primejdioasă:

- Nu mă mai presa. Eşti soțul meu, nu custodele meu.

- Exact de un nenorocit de custode ai tu nevoie. O apucă de braț şi, pentru că Eve avea reflexele slăbite, o trânti într-un fotoliu.

- Stai acolo, o avertiză el cu o voce care clocotea din pricina furiei abia stăpânite. Sau te leg de scaun.

Eve se apucă strâns de braţele fotoliului, iar degetele i se încleştară acolo, în timp ce el traversă camera cu paşi apăsaţi până la Robotul multifuncţional ascuns într-o nişă.

- Ce naiba te-a apucat? întrebă ea.

- Tu. Te-ai uitat la tine, în ultima vreme? Stai deasupra unor cadavre care au mai multă paloare decât ai tu acuma. Ai nişte cearcăne sub ochi în care te poți ascunde cu totul. Şi ai dureri.

Asta îi pusese capac.

- Crezi că nu-mi dau seama? o întrebă el.

Se întoarse cu un pahar înalt, plin cu un lichid de culoarea chihlimbarului.

- Nu ai să reuşeşti să mă sedezi.

- Ţi-l pot turna pe gât. Am făcut-o şi altă dată, replică el.

Roarke se aplecă până când feţele li se apropiara una de alta, iar mânia din ochii lui o făcu să vrea să dispară.

- Nu am să te las să te îmbolnăveşti de una singură, îi spuse el. Ori bei asta, Eve, şi faci cum îți spun, ori te oblig să o faci. Ştim amândoi că eşti prea obosită ca să mă poți opri.

Eve îi smulse paharul din mână şi, cu toate că avea impresia că ar fi avut o satisfacție minunată dacă l-ar fi aruncat de perete, nu credea că ar mai fi fost în stare să suporte consecințele. Se uită în ochii lui, peste buza paharului, cu o privire arzătoare, în timp ce înghițea conținutul.

- Poftim. Acum eşti mulțumit?

- Ai să mănânci ceva solid, puțin mai târziu, spuse el şi se aplecă să-i scoată cizmele.

- Pot să mă dezbrac şi singură.

- Taci din gură, Eve.

Doar de dragul gestului, Eve încercă să-şi scoată singură cizma, însă el o apucă, pur şi simplu, de picior şi trase de ea.

- Vreau să fac un duş şi să mănânc ceva. Şi mai vreau să mă laşi în pace.

Roarke îi scoase şi cealaltă cizmă, apoi începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă.

- Ai auzit ce-am spus? Lasă-mă-n pace!

Faptul că-şi auzi nervozitatea din glas nu făcu decât să adauge şi o mică depresie la extenuare.

- N-am să te las, nici în viața asta, nici în alta.

- Nu-mi place să-mi poarte cineva de grijă. Mă enervează la culme.

- Atunci am să te enervez mult timp de-acum încolo.

- Sunt enervată de când te-am cunoscut. Închise ochii după această remarcă, dar avu impresia că văzuse o urmă de zâmbet la colțul gurii lui.

O dezbrăcă rapid şi eficient, apoi o înfăşură cu halatul. Moliciunea muşchilor îl asigură că analgezicul pe care îl adăugase în băutura nutritivă pe care i-o preparase îşi făcea deja efectul. Tranchilizantul nu prea puternic, pe care îl adăugase la sfârşit, nu ar fi trebuit decât să o relaxeze, însă, în starea în care se afla, îşi închipuia că avea să o dea destul de repede pe spate.

Cu atât mai bine.

Cu toate acestea, Eve se răsti la el când o ridică din fotoliu:

- Nu mă lua în brațe!

- Nu-mi place să mă repet, dar taci din gură, Eve! Se duse până la lift şi urcă, cu ea cu tot.

- Nu vreau să fiu tratată ca un bebeluş!

Îi căzu capul, într-o spirală rapidă, care o forță să şi-l sprijine de umărul lui.

- Ce dracu' ai pus în băutura aia?

- Tot soiul de lucruri. Relaxează-te!

- Ştii că urăsc tranchilizantele.

- Ştiu.

Întoarse capul şi-şi trecu buzele prin părul ei.

- Te poți plânge mâine.

- Aşa am să fac. Dacă te las să mă pui să fac tot felul de chestii, ai să te înveți aşa. Am să mă întind o clipă.

- Exact.

În timp ce ieşea din lift, în cabana de lângă piscină, simți cum îi căzu capul pe spate, iar brațul din jurul gâtului alunecă şi rămase inert.

Mavis ieşi de sub frunzele unui palmier şi se apropie rapid de el:

- Doamne, Roarke, e rănită?

- I-am dat un tranchilizant.

Roarke merse printre florile luxuriante, înconjură apele strălucitoare ale piscinei şi îşi aşeză nevasta pe masa lungă pe care Trina o pregătise deja.

- Mamă, ce şucărită o să fie când se trezeşte!

- Îmi închipui.

Cu mişcări blânde, dădu la o parte părul de pe fruntea Evei.

- Nu mai eşti aşa de dură acum, nu, locotenente? întrebă el retoric şi se aplecă să o sărute uşor pe buze. Nu te mai obosi cu coafatul, Trina. Are nevoie de terapie de relaxare.

- S-a făcut.

Împopoțonată cu un costum mulat, de culoarea pielii, şi cu un trenci purpuriu pe deasupra, Trina îşi frecă palmele una de alta.

- Dar de ce să nu o şi aranjez, dacă tot e adormită? Aşa o să fie drăguță şi cuminte.

Roarke ridică dintr-o sprânceană, când văzu sclipirea din ochii femeii, şi puse o mână protectoare pe umerii Evei.

- Să fie ceva simplu.

Apoi, când îşi dădu seama cu cine avea de-a face, îşi drese glasul. Nu îl deranja să facă față mâniei nevestisii, dar măcar să nu fie din pricina faptului că stătuse cu mâinile în sân, cât timp ei i se vopsise părul în roz.

- Ce-ar fi să comand ceva pentru cină aici, jos? Şi rămân şi eu prin preajmă.

Auzi voci şi râsete. Distante, de parc-ar fi venit de pe altă lume. Într-un colț al minții ei, Eve ştia că era amețită din pricina drogului. Roarke avea să plătească pentru asta.

Îşi dorea ca el să o țină iarăşi în brațe, doar să o țină, în felul ăla, care făcea ca totul pe dinăuntrul ei să se întindă şi să tânjească.

Cineva îi freca spatele şi umerii. Geamătul de plăcere nu-i ieşea din gât, dar era unul jos şi prelung.

Îl mirosi, prinse doar o adiere din mirosul lui Roarke.

Apoi urmă apa, caldă, cu bule, care se învârtea în jurul ei. Plutea în ea, lipsită de greutate, de minte, ca un fetus într-un pântec. Pluti în neştire, la nesfârşit, simţind numai pace în jurul ei.

O flacără în umăr. Un şoc. Cineva îi umbla în minte. Şi apoi ceva răcoritor, o răcoare peste flacăra aceea, care o alină ca un sărut.

Şi o prinse din nou somnul, şi alunecă tot mai adânc, până la fundul moale, unde se culcă şi adormi iarăşi.

Când reveni iarăşi la suprafaţă şi se trezi, era întuneric. Rămase nemişcată, dezorientată, şi-şi număra propriile-i respirații. Era dezbrăcată şi-i era cald, şi era întinsă pe burtă, sub plapuma de puf, ca un norişor.

Era acasă, în pat, după câte îşi dădea seama, căci în ultimele ore din viața ei pierduse, din când în când, contactul cu realitatea. Se răsuci, încercând să-şi limpezească gândurile, şi picioarele ei se întâlniră cu ale lui Roarke.

- Eşti trează?

Vocea lui părea vioaie - un mic talent de-al lui care o irita pe ea.

- Ce...

- E aproape dimineață.

Îi era într-adevăr cald, şi era goală, cu pielea moale, precum petalele atinse de rouă, mulțumită Trinei, şi mirosea precum sucul rece din piersici de seră.

- Cum te simți?

Nu ştia precis. Totul în interiorul ei era deosebit de mătăsos şi destins.

- Sunt bine, răspunse ea automat.

- Bun. Înseamnă că eşti pregătită pentru faza finală a programului tău de relaxare.

Se aplecă peste ea şi-i sărută buzele, uşor ca o şoaptă, iar limba lui alunecă repede-repede să se încolăcească cu a ei. Mintea Evei, care tocmai începuse să se limpezească, se înceţoşa iarăşi. De data aceasta din pricina pasiunii pure şi sănătoase.

- Stai un pic. Nu sunt...

- Lasă-mă să te tachinez, spuse el în timp ce gura lui alunecă pe gâtul ei, ca să o muşte uşor şi să o distrugă. Să te ating, continuă el, iar mâna îi merse în jos, către şolduri, şi-i îndepărtă picioarele. Să te am.

Când alunecă înăuntrul ei, încetişor, ea era deja înfierbântată şi pregătită.

Nu putea vedea nimic. Lumina dinaintea zorilor parcă ar fi fost cerneală. El era ca o umbră, care se mişca deasupra ei, o forţă sigură şi încântătoare, care se mişca în interiorul ei. Trecu de primul val înainte de a-şi putea găsi ritmul.

Cu lovituri lungi, încete şi chinuitoare, Roarke îi satisfăcu pe amândoi. Respiraţia Evei se îngroşă şi deveni precum a lui, şoldurile i se ridicară şi căzură până când mişcările li se contopiră. Acum, de câte ori li se întâlneau buzele, îşi înghiţeau unul altuia gemetele.

O încojurară valuri calde şi moi de senzaţii, care apoi o absorbiră şi o trecură peste culmi mătăsoase. Când simţi cum corpul lui se încordează, îl cuprinse, înfăşurându-se în jurul lui, binecuvântând acel ultim spasm care îi ţintui pe amândoi pe culmile plăcerii.

Bărbatul îşi îngropa faţa în părul ei şi inspiră adânc parfumul ei.

- Te simţi mai bine, murmură el, în timp ce respiraţia îi gâdila pielea şi o făcea să râdă.

Apoi i se limpeziră gândurile.

- Fir-ar să fie!

- Aah. O!

Cu un chicotit, Roarke se dădu la o parte şi o luă şi pe ea împreună cu el, până când trupul ei rămase împrăştiat peste al lui.

- Ai senzaţia că e amuzant.

Se trase în sus şi se îndepărtă de el, apoi îşi aranjă părul cu o suflare, în timp ce se ridică.

- Ai senzaţia că e o glumă? M-ai împins pe aici şi m-ai terorizat să iau nu ştiu ce tranchilizant.

- Nu aş fi reuşit să te terorizez să faci nimic, dacă nu ai fi stat să pici din picioare.

Se ridică şi el în picioare.

- Aprinde luminile, zece procente.

La comanda sa, încăperea se umplu de o luminiscenţă blândă.

- Arăţi bine, spuse el după ce îi studie un moment chipul furios - şi odihnit. În ciuda gusturilor ei personale exagerate, Trina chiar ştie ce ți se potriveşte.

Felul în care i se căscă gura şi i se holbară ochii, îl făcu pe Roarke să-şi înghită un hohot de râs.

- Ai lăsat-o să lucreze cu mine, cât timp am fost inconştientă? Nenorocit sadic, trădător ce eşti!

Şi poate că ar fi dat în el, dacă nu ar fi alunecat chiar în acel moment din pat, înspre oglindă.

Uşurarea pe care o resimți că arăta normal, aproape la fel cum arăta în fiecare dimineață obişnuită, nu era îndeajuns încât să-i calmeze spiritul încins.

- Ar trebui să vă închid pe amândoi într-o cuşcă, pe chestia asta.

- S-a ocupat şi Mavis de asta, spuse el cu bucurie. Se mişca cu atâta uşurință şi rapiditate, observă el, cum nu se mai mişcase de zile întregi.

Şi nici nu mai avea cearcăne.

- O, şi Summerset.

În acel moment, Eve nu mai avu încotro şi fu nevoită să se aşeze undeva. Merse clătinat înspre pat şi se lăsă să cadă pe marginea lui.

- Summerset, spuse ea, cu un orăcăit îngrozit.

- A lucrat la umărul tău, după ce am pus eu un diagnostic rapid. Muşchii erau suprasolicitați. De ce naiba nu urmezi paşii normali ca să faci față disconfortului?

- Summerset!

Era tot ce putea spune.

- Are pregătire medicală, după cum ştii. Şi-a tratat pur şi simplu umărul. Cum te simți?

Era adevărat că era prima oară, de zile întregi, când nu o mai durea nimic. Era adevărat că întregul ei corp era plin de energie şi vitalitate. Dar cu toate astea, nu însemna că metodele lui Roarke puteau fi acceptate.

Se sculă din pat, smulse halatul, care era aruncat neglijent pe un fotoliu, şi-şi înfipse mâinile prin mâneci.

- O să-ți fac fundul arşice.

- În regulă.

Roarke se ridică de bunăvoie din pat şi găsi un halat şi pentru el.

- O să fie un meci cu şanse egale, faţă de cel de aseară. Vrei să începem aici sau jos, în sala de gimnastică?

Eve țâşni înainte ca el să termine ultimul cuvânt. Atacă jos. Roarke avu timp să înceapă un pivot, dar nu avu timp să-l şi termine, şi se prăbuşi peste pat, cu nevastă-sa peste el, cu un genunchi vârât cu hotărâre, în mod îngrijorător, între picioarele lui.

- Aha, aş spuse că ți-ai revenit, locotenente.

- Să ştii că aşa este. Ar trebui să-ți dau un şut în coaie, să-ți iasă pe urechi, deşteptule!

- Ei bine, măcar am apucat amândoi să ne mai folosim o dată de ele.

Zâmbi cu gura până la urechi, şi-şi asumă un adevărat risc. Apoi ridică o mână şi-şi trecu degetele peste obrazul ei. Şi îi distrase atenţia, atât cât să poată contraataca. O dădu peste cap şi o ţintui jos.

- Acum, atenţia la mine, spuse el, în timp ce zâmbetul îi dispăruse. Am să fac orice-mi stă în putinţă. Şi am să fac ori de câte ori este nevoie. Nu trebuie să-ţi placă, dar ai face bine să te împaci cu ea.

Se împinse şi se ridică, apoi schimbă, pe vârfurile picioarelor, când văzu ochii Evei care se strânseseră din pricina a ceea ce-i trecea prin cap. Apoi scoase un oftat şi îşi înfundă mâinile în buzunare.

- La naiba! Te iubesc.

Eve şovăi să mai țâşnească. Cele două propoziții, spuse pe un ton încărcat în egală măsură cu frustrare şi îngrijorare, îi merseră direct la inimă. Roarke rămăsese în picioare, cu părul în dezordine din pricina somnului şi a sexului, şi acum o înfrunta cu ochii lui de un albastru fără sfârşit, plini de enervare şi dragoste.

Totul în interiorul ei se schimbă, apoi se aşeză pe drumul care presupunea că îi este destinat.

- Ştiu. Îmi pare rău. Ai avut dreptate.

Îşi trecu degetele prin păr, destul de neatentă cât să nu observe licărul de surprindere de pe chipul lui.

- Nu-mi plac metodele tale, continuă ea, dar ai avut dreptate. Am forțat prea tare, înainte să fiu sută la sută refăcută. De zile în şir îmi tot spui să mă odihnesc, şi nu am vrut să te ascult.

- De ce?

- Pentru că eram speriată.

Era greu să admită acest lucru, chiar şi în fața unui bărbat căruia îi putea împărtăşi orice secret.

- Speriată?

Roarke traversă încăperea şi se apropie de ea, se aşează şi îi luă mâna într-a lui.

- Din ce cauză?

- Că nu m-aş mai putea întoarce, că nu m-aş mai putea întoarce definitiv. Că nu aş mai fi la fel de puternică sau cu mintea destul de ascuțită, încât să-mi pot relua lucrul. Şi dacă nu aş fi reuşit...

Închise ochii strâns.

- Trebuie să fiu polițist. Trebuie să-mi fac meseria. Dacă nu pot... mă pierd.

- Ai fi putut vorbi cu mine despre toate astea.

- Nici cu mine nu am vrut să vorbesc.

Îşi frecă degetele peste ochi, iritată de faptul că avea lacrimi care se îngrămădeau în spatele lor.

- De când m-am întors, m-am ocupat aproape numai de hârțogăraie şi audieri pentru tribunal. Ăsta e primul caz de crimă de când am revenit din concediul pentru invaliditate. Dacă nu îi pot face față...

- Dar îi faci față.

- Whitney mi-a ordonat aseară să merg acasă - că altfel mi-ar fi luat cazul, am ajuns aici şi tu m-ai amenințat că-mi torni droguri pe gât.

- Ei bine!

Îi strânse mâna, plin de simpatie.

- A fost un moment nepotrivit, continuă el. Dar cred că, în ambele cazuri, a fost vorba de o dorință puternică pentru ca tu să te odihneşti, şi în niciun caz de vreo critică la adresa abilităților tale.

Îi apucă bărbia cu mâna şi îşi trecu degetul mare peste gropița din mijloc.

- Eve, sunt momente în care eşti incredibil de indiferentă față de tine însăți. Tragi de tine până peste poate, pentru fiecare caz. Singura diferență, de data asta, e că ai fost instabilă fizic încă de la început. Eşti acelaşi polițist care erai şi când te-am întâlnit, iarna trecută. Şi din când în când, ăsta e un gând înfricoşător.

- Da, pe asta mă bazez şi eu, spuse Eve şi privi la mâinile lor împreunate. Dar nu mai sunt aceeaşi persoană de iarna trecută.

Cu degetele petrecute printre ale lui, îşi ridică capul şi îl privi în ochi.

- Nu vreau să fiu. Îmi place cine sunt acum. Cine suntem noi acum.

- Perfect, spuse el, apoi se aplecă şi o sărută. Pentru că suntem împreună.

Eve îşi înfipse pumnul în părul lui, ca să fie sărutul mai puternic.

- S-a dovedit a fi o afacere foarte bună. Dar...

Îl muşcă uşor de buza de jos, apoi îşi înfipse dintr-odată dinţii în ea, suficient de tare, încât îl făcu să scheaune din pricina surprizei şi a durerii.

- Dacă îl mai laşi pe Summerset vreodată, de acum încolo, să-şi pună mâinile pe mine când sunt inconştientă...

Se ridică în picioare, respiră o dată, scurt, şi îşi dădu seama că se simţea incredibil de bine.

- Am să te tund chilug în timp ce dormi. Mi-e o foame de lup, spuse ea dintr-odată. Vrei să luăm micul dejun?

Roarke reflectă un moment la spusele ei, apoi îşi trecu mâna peste părul său lung şi negru. Din fericire, dormea iepureşte.

- Da, aş putea mânca ceva.

15

Înarmată cu rezultatele cercetării probabilistice asupra lui Rudy, Eve măsura anticamera biroului doctorului Mira cu paşi măsurați. Avea nevoie de forța profilului semnat de Mira, ca să-l aducă pe sus, înapoi în camera de anchetă şi, spera ea, într-o celulă.

Timpul trecea. Cu sau fără supraveghere, se aştepta să treacă la victima numărul cinci chiar în seara aceea.

- Ştie că sunt aici? o întrebă Eve pe asistenta Mirei.

Obişnuită cu polițiştii nerăbdători, femeia nici nu se obosi să ridice privirea de la ce făcea.

- Este într-o sesiune. O să vorbească cu dumneavoastră imediat ce o să poată.

Încărcată cu energie proaspătă, Eve continuă să străbată anticamera cu paşi măsurați până la peretele cel mai îndepărtat, unde privi cu neîncredere o acuarelă de vis a unui oraş necunoscut, de undeva de pe coastă. Apoi veni înapoi şi se încruntă la mini-Robotul multifuncțional. Ştia că nu avea cum să fie aprovizionat cu cafea. Mira prefera ca pacienții şi asociații ei să bea băuturi calmante sau ceaiuri.

Peste zece minute, uşa doctoriței Mira se deschise. Eve se întoarse pe călcâie şi se repezi înspre ea:

- Doctor Mira... începu ea, dar se întrerupse când o văzu pe Nadine Furst.

Reportera se îmbujora toată, apoi îşi îndreptă spatele şi înfruntă privirea enervată a Evei.

- Dacă începi să mă ocoleşti şi-mi tragi psihologul de limbă, ca să obții informații, ai să te trezeşti fără surse departamentale şi cu acuzații pe cap, amice.

- Am venit cu probleme personale, spuse Nadine rămânând tare pe poziții.

- Păstrează-ți rahaturile pentru telespectatorii tăi.

- Am spus că am venit aici cu probleme personale.

Nadine ridică o mână, înainte să mai apuce Eve să se amestece.

- Doctorul Mira m-a consiliat după... incidentul din primăvara trecută. Tu ai avut grijă să rămân sănătoasă, Dallas, însă dumneaei a avut grijă să rămân în toate mințile. Mai am nevoie de puțin ajutor, când şi când, asta-i tot. Şi acum, dacă ai binevoi să te dai naibii la o parte din calea mea...

- Îmi cer scuze.

Eve nu-şi dădea seama prea bine dacă se simțea mai mult surprinsă sau ruşinată, dar niciuna dintre cele două senzații nu era prea uşor de suportat.

- Şi-a fost greu, continuă Eve. Ştiu cum e să porți povara unor amintiri sumbre. Îmi pare rău, Nadine.

- Da, sigur, răspunse ea şi ridică dintr-un umăr, ieşind în grabă, cu paşi mari.

Tocurile îi țăcăneau pe gresie, lăsând în urma lor ecoul.

- Te rog să intri, Eve.

Mira, cu chipul ei studiat inexpresiv, se dădu înapoi, o lăsă pe Eve să treacă şi închise uşa în urma ei.

- În regulă, am sărit la harță, şi nu ar fi trebuit. Îşi îndesă mâinile în buzunare, ca să nu se agite prea tare din pricina atmosferei dezaprobatoare pe care o crease Mira, privind-o în tăcere.

- M-a tot bătut la cap, de când cu cazul ăsta, şi peste câteva ore avem o conferință de presă. M-am gândit că poate încearcă să o ia pe scurtătură.

- Ai mari probleme cu încrederea în oameni, chiar şi după ce a fost stabilită o marjă pe care să te poți baza.

Mira se aşeză şi-şi netezi fusta.

- Dar ți-ai cerut la fel de repede scuze, din toată inima, continuă ea. Eşti, şi ai fost întotdeauna, un studiu pentru contradicții, Eve.

- *Nu* sunt aici cu probleme personale, spuse Eve pe un ton sec şi descurajant, însă aruncă o privire îngrijorată înspre uşă. Nadine e bine? întrebă ea.

- Nadine e o femeie puternică şi hotărâtă - trăsături care ar trebui să-ți fie cunoscute. Nu pot discuta despre asta cu tine. E dreptul ei.

- Mda, spuse Eve şi scoase un oftat. Acum e şucărită pe mine. Am să-i dau o declarație în exclusivitate, ca să o mai calmez.

- Pune mare preț pe relația voastră de prietenie. Nu numai informațiile pe care i le oferi. Ai de gând să iei loc? Nu intenționez să te dojenesc.

Eve făcu o grimasă, apoi îşi drese glasul şi întinse dosarul pe care îl avea la ea.

- Am scanarea probabilistică cu privire la Rudy. Cu informațiile de până acum, se clasează la 86,6 %. Ceea ce e destul de mult ca să-l băgăm iarăşi la înghesuială, dar aş putea să-l strâng şi mai tare cu uşa, după ce-l testezi tu. Rollins a spus că avocatul lui a fost de acord.

- Da, l-am programat pentru după-amiaza asta, de vreme ce l-ai etichetat drept „prioritate maximă".

- Vreau să ştiu ce-i în capul lui, precum şi potențialul de violență, ca să-l pot reține îndeajuns de mult, cât să am timp să caut dovezi. Nu cred că o să cedeze, şi nici nu o să cadă la învoială. Dacă ştie soră-sa ceva, pot lucra cu ea. Până la urmă, o să se-nmoaie.

- O să-ți dau ce pot, de îndată ce pot. Înțeleg sub ce presiune lucrați, şi tu, şi echipa ta. Cu toate acestea, adăugă ea cu o înclinare a capului, arăți bine. Odihnită. Ultima dată când te-am văzut, am fost un pic îngrijorată. Încă mai cred că te-ai întors la datorie mult mai devreme decât ar fi fost înțelept.

- Ca şi toți ceilalți. Apoi ridică din umeri.

- Mă simt bine. Mai bine. Aseară am avut parte de o sesiune de relaxare a-ntâia, şi un somn de vreo zece ore.

- Chiar aşa? întrebă Mira şi-şi arcui buzele. Şi cum a reuşit Roarke să facă asta?

- M-a sedat.

Când Mira izbucni cu poftă în râs, Eve se în cruntă:

- Eram sigură că o să-i ții isonul.

- O, în totalitate. Cât de bine vă potriviți voi doi, Eve! E o plăcere să urmăresc cum evoluează ce aveți voi. Abia aştept să vă văd pe amândoi, diseară.

- Da, aşa e, petrecerea.

Lupiii, îşi spuse ea în gând, iritată, însă gura i se strâmbă când o auzi pe Mira râzând din nou:

- Adu-mi profilul ăla, şi poate o să fiu într-o dispoziție de petrecere.

Dar nu mai fu într-o atare dispoziție, când intră în biroul ei şi-l văzu pe McNab cum îi prăda sertarele.

- Amice, nu-mi mai țin acolo provizia de bomboane.

Bărbatul se îndreptă atât de repede, încât lovi sertarul cu un şold şi îl închise peste degete. Chirăitul de durere pe care-l scoase îi mai ridică Evei moralul.

- Dumnezeule, Dallas!

Bosumflat, îşi băgă în gură degetele care-i pulsau de durere.

- Mai bine mă împuşti de-a binelea, decât să mă bagi în sperieți.

- Ar trebui să-ți dau una după ceafă. Nu e de ici de colo să furi acadelele unui ofițer superior, McNab. Am nevoie de porția mea de dulciuri.

- În regulă, în regulă.

Încercând să-şi scoată pârleala, McNab zâmbi, trase scaunul de sub birou şi i-l oferi.

- Arăți foarte bine în dimineața asta, Dallas.

- Nu mă mai peria, McNab. Eşti patetic.

Eve se trânti în scaun şi-şi întinse picioarele, lovind peretele cu cizmele.

- Dacă vrei să scoți cămaşa, dă-mi nişte noutăți.

- Am verificat situația financiară şi am descoperit opt plângeri înregistrate împotriva lui Holloway, îngropate în dosarul „LD”.

- „LD”?

- Dosarul „la dracu'", spuse el, zâmbind până la urechi, pentru un moment. E un dosar în care cei care țin frâiele afacerii aruncă lucrurile incomode şi alte porcării, cu care nu intenționează să aibă de-a face. Dar toate cele opt femei au primit gratuit tratamente complete şi credite pentru magazine.

- Cine a autorizat?

- Amândoi, de la caz la caz. Ea ştia foarte bine ce se întâmpla. Am găsit inițialele ei pe trei dintre plângeri.

- În regulă, cu asta am băgat-o şi pe Piper la apă, dar nu am câştigat nimic. Pot folosi informația ca să o mai presez un pic.

- Altceva, în schimb, e foarte interesant, spuse el şi se aşează pe un colț al biroului.

Eve îi aruncă o privire funestă:

- Destul de interesant cât să nu te dau jos în şuturi de pe biroul meu?

- Ei bine, hai să vedem. Am găsit o notiță despre Donnie Ray, datată cu şase luni în urmă şi adusă la zi la întâi decembrie.

Eve simți o gâdilătură în piept.

- Ce fel de notiță?

- De la Rudy, către membrii consultanți. Ca Donnie Ray să nu fie în niciun caz pus în seama lui Piper. Rudy avea să facă consultările de unul singur sau avea să le supravegheze personal. Nota era un pic cusută cu ață albă, căci era o reformulare a notei originale, şi le punea la punct pe cele mai vechi, care nu blocau un apel.

- E destul de interesant. Aşadar, nu voia să-şi bage Donnie Ray nasul prin preajma lui Piper. Asta îmi e de folos. Altceva, despre celelalte două victime?

- Nimic special.

Eve bătu darabana cu degetele pe masă.

- Medical? Tratamente fizice sau mentale?
- Sunt amândoi sterilizați.

McNab se agită pe birou, când îşi imagină fasciculul rece al razei laser pe propriile lui organe genitale.

- Au optat să iasă de pe piața de reproducere, cu vreo cinci ani în urmă.

- Era de aşteptat.

- Piper a făcut tratamente regulate la psiholog, încă de când au început să aibă înregistrări în dosarul respectiv; a mers la sesiuni săptămânale, ținute la „Echilibrul interior". Anul trecut a stat o lună la una dintre clinicile lor de retrageri, de pe Optima II. Am auzit că cei de acolo fac numai clisme, dorm în tuburi dispoziționale şi nu mănâncă altceva decât tăiței din cereale.

- Un adevărat festin. Şi el?

- I-a pus capac.

- Ei bine, o să aibă şi el parte de o sesiune la psiholog, în după-amiaza asta. Ai făcut o treabă bunicică, McNab.

Îşi ridică privirea spre Peabody, care intră pe uşă.

- Ai venit la țanc. Voi doi trebuie să dați de urma ultimei bijuterii. Vreau să ştiu de unde a cumpărat cele patru păsări cântătoare. S-a purtat cam neatent la locul crimei; poate a călcat în strâchini şi cu colierul.

Peabody evită în mod intenționat să privească înspre McNab.

- Dar, să trăiți...

- Eu am să fac presiuni asupra lui Piper, aşa că nu am cum să vă iau cu mine. Dacă vreunul dintre voi părăseşte clădirea, trebuie să plece şi celălalt, şi să mergeți împreună, spuse Eve şi se ridică în picioare. Dacă cumva nu a ales încă victima cu numărul cinci, înseamnă că o caută. Vreau să fiți amândoi undeva unde să vă pot găsi.

- Relaxează-te, femeie Peabody (joc de cuvinte stârnit de numele personajului, compus din substantivul body=corp, Pea-body=corp ca un

bob de mazăre – She-body=corp de femeie), îi zâmbi McNab batjocoritor, în timp ce Eve ieşea din birou. Sunt profesionist.

- Să mă pupi!

Cu toate că Eve reuşi să-şi înghită hohotul de râs care o cuprinse când îşi auzi ajutorul folosind acelaşi răspuns standard pe care îl arunca ori de câte ori se enerva, nu se mai putu abține când auzi întrebarea veselă a lui McNab:

- Unde?

Eve îşi calculase la secundă fiecare mişcare. Dacă avocatul lui Rudy avea câtuşi de puţină minte-n cap, însemna că îşi dusese deja clientul undeva, într-o cameră încuiată, să-l pregătească pentru testul care urma să aibă loc. Avea la dispoziţie cel puţin o oră, hotărî ea, ca să o bârâie la cap pe Piper, iar apoi trebuia să se întoarcă la sediul central, pentru conferinţa de presă.

De data aceasta, recepţionera nu se mai obosi să o oprească din drum, ci îşi drese pur şi simplu glasul.

- Doamnă locotenent, o întâmpină Piper, care stă tea în pragul biroului, palidă şi cu ochii adânciţi în orbite. Avocatul meu m-a informat că nu sunt obligată să vorbesc cu dumneata şi mă sfătuieşte să nici nu o fac, în afară de cazul în care e vorba de o anchetă oficială, la care este şi dumnealui prezent.

- Putem face şi aşa, Piper. Putem merge chiar acum sau putem rămâne aici, confortabil, şi-mi poți spune de ce Rudy nu a vrut ca tu să ai ceva de-a face cu Donnie Ray Michael.

- A fost o nimica toată.

În vocea lui Piper se strecură o undă de tristețe, în timp ce-şi împreuna mâinile:

- Chiar că a fost o nimica toată. Nu se poate interpreta, în niciun caz, în vreun fel rău.

- Foarte bine. Ce-ar fi să clarifici atunci lucrurile, ca să pricep şi eu, şi să putem trece peste acest incident?

Eve se strecură în cameră, fără să aştepte vreo invitație, şi-şi luă un scaun. Aşteptă în tăcere, şi lăsă să se consume bătălia care se citea pe chipul lui Piper.

- Nu era nimic, doar că Donnie Ray era un pic îndrăgostit de mine. Atâta tot. A fost o nimica toată. A fost o copilărie.

- Atunci ce rost au avut însemnările pentru personal?

- Era doar o măsură de precauție. Ca să evităm orice... neplăceri.

- Se întâmplă des astfel de neplăceri?

- Nu!

Piper închise uşa şi se repezi înspre Eve. Pe obraji îi apăruseră pete roşii din pricina agitaţiei. Părul ei argintiu fusese dat pe spate, lăsându-i chipul liber, ceea ce adăuga un contrast de sofisticare şi fragilitate.

- Nu, nicidecum, continuă ea. Ne dedicăm vieţile oamenilor care doresc să-şi găsească plăcerea în parteneriat, în dragoste şi de cele mai multe ori în căsătorii. Doamnă locotenent...

Piper îşi împreună palmele şi-şi îndoi degetele în jos.

- Vă pot arăta zeci de adeziuni din partea clienților satisfăcuți. Din partea clienților pe care i-am ajutat să se găsească unul pe altul. Dragostea, dragostea adevărată, contează.

Eve îşi menținu privirea seacă.

- Crezi în dragostea adevărată, Piper?

- Absolut, complet.

- Ce-ai fi în stare să faci pentru dragostea ta adevărată, ca să o poți păstra?

- Orice ar trebui.

- Povesteşte-mi despre Donnie Ray.

- M-a invitat în oraş, de câteva ori. Voia să-l aud cum cântă.

Oftă, apoi păru a se topi în scaun.

- Era doar un copil, doamnă locotenent. Nu era...Nu a fost acelaşi lucru ca în cazul lui Holloway. Însă Rudy a crezut de cuviință, şi avea toate motivele să creadă acest lucru, că pentru a ne îndeplini obligațiile față de el, în calitate de client al nostru, cea mai bună soluție ar fi să excludem contactul cu mine.

- Ai fi vrut să-l auzi pe Donnie Ray cântând? Un zâmbet dădu târcoale buzelor lui Piper.

- Poate că mi-ar fi făcut plăcere, dacă ar fi fost vorba numai despre asta. Însă era evident că-şi făcea speranțe să fie ceva mai mult. Nu am vrut să-i rănesc sentimentele. Nu suport să rănesc sufletul cuiva.

- Şi cu al tău cum rămâne? Cum suportă sufletul tău relația cu fratele tău?

- Nu pot... Nu vreau să discut acest lucru cu tine. Se îndreptă iarăşi în scaun şi-şi încrucişa brațele.

- Cine a luat decizia să fii sterilizată, Piper?

- Mergi prea departe.

- Oare? Ai douăzeci şi opt de ani, spuse Eve şi împinse discuția mai departe, căci văzu cum îi tremurau buzele lui Piper. Şi ai eliminat şansa de a avea copii, pentru că nu poți risca să faci unul împreună cu fratele tău. Ani întregi ai făcut terapie. A dispărut orice posibilitate de a construi o relație alături de un alt bărbat. Ascunzi relația pe care o ai acum, şi ai plătit un şantajist ca să fii sigură că va rămâne ascunsă, pentru că incestul e un secret întunecat şi ruşinos.

- Nu ai cum să pricepi.

- Ba da, pot.

Însă ea fusese forțată, îşi reaminti Eve. Ea fusese un copil. Nu avusese nicio şansă.

- Ştiu cu ce trebuie să trăieşti.

- Îl iubesc. Chiar dacă e greşit, sau ruşinos, sau josnic, lucrurile tot nu se schimbă cu nimic. E viața mea.

- Atunci de ce ți-e teamă? întrebă Eve şi se aplecă înainte. De ce ți-e atât de teamă, încât îl acoperi chiar şi atunci când te întrebi dacă a ucis? Orice, pentru dragostea adevărată? L-ai lăsat pe Holloway să-ți chinuiască clienții, şi pentru asta nu eşti cu nimic mai brează decât peştele unei târfe fără licență.

- Nu-i adevărat, ne-am dat toată silința să-i găsim femei asemenea.

- Şi atunci când nu ați reuşit şi s-au plâns, le-ați plătit, termină Eve fraza în locul ei. Aşa ai decis tu să faceți sau Rudy?

- E vorba de afaceri. Rudy înțelege afacerile mai bine decât mine.

- Cu asta eşti tu nevoită să trăieşti? Sau poate că niciunul dintre voi nu mai poate trăi în felul ăsta. A fost cu tine în noaptea în care a fost omorât Donnie Ray? Te poți uita în ochii mei când juri că a fost cu tine toată noaptea?

- Rudy nu ar face nimănui niciun rău. Nu ar face-o.

- Eşti sută la sută sigură, sută la sută, încât rişti să mai aibă loc o altă crimă? Dacă nu la noapte, atunci mâine.

- Oricine îi omoară pe oamenii ăştia trebuie să fie nebun - vicios, crud şi nebun. Dacă aş crede că ar putea fi Rudy, nu aş putea trăi. Fiecare dintre noi e parte din celălalt, aşa că ar fi în mine, în aceeaşi măsură în care e şi-n el. Nu aş putea trăi.

Piper îşi acoperi chipul cu palmele, apoi continuă:

- Nu mai suport aşa ceva. Nu mai vreau să vorbesc cu dumneata. Dacă-l acuzi pe Rudy, mă acuzi pe mine, şi nu mai vreau să vorbesc cu dumneata.

Eve se ridică în picioare, însă se opri un moment în dreptul scaunului ei.

- Nu sunteţi jumătăţi ale aceluiaşi tot, Piper, indiferent ce ţi-a spus el. Dacă vrei să scapi, ştiu pe cineva care te poate ajuta.

Deşi era sigură că era o încercare fără şanse de reuşită, scoase o carte de vizită de-a ei şi notă pe spate numărul doctoriţei Mira. O lăsă pe braţul scaunului şi plecă.

Când se urcă în maşină, Eve era foarte emoţionată. Îi luă ceva timp să se liniştească, apoi aruncă o privire înspre aparatul de la încheietura mâinii. Nu mai avea mult timp, reflectă ea, dar era de ajuns.

Se folosi de video telefonul portabil, nu de aparatul din maşină, şi o sună pe Nadine.

- Ce vrei Dallas? Sunt deja în focuri. Peste o oră începe conferința de presă.

- Ne întâlnim la „D & D”, adu-ți şi echipajul. În cincisprezece minute.

- Nu pot să...

- Ba da, poți.

Eve întrerupse transmisiunea şi o luă către cenrul oraşului.

Alesese clubul „Decadență şi Desfrâu” dintr-un fel de sentimentalism, pe de o parte, iar pe de altă parte pentru că era mai mult gol, într-o după-amiază din timpul săptămânii, cum era aceea. Iar proprietarul era un prieten care ar fi avut grijă să nu fie hărțuită.

- Ce cauţi p’aici, fato?

Crack îi etala un zâmbet până la urechi, de la cei doi metri înălţime ai săi. Chipul bărbatului era închis la culoare şi aşezat, iar craniul proaspăt ras, era uns cu un ulei care îl făcea să arunce sclipiri ca de oglindă. Purta cu ostentație un maiou din pene de păun, şi pantaloni de piele atât de strânşi pe corp, încât Eve se întrebă dacă mai avea boaşe, şi cizme roşii ca cireşele, tot din piele.

- Am o întâlnire, îi răspunse ea.

Eve scana rapid clubul. Era aproape gol, cu excepția celor şase dansatori de pe scenă, care îşi repetau mişcările, şi o mână de clienți împrăştiați care - fiind de meserie - o identificară drept polițistă cu viteza cu care ar fi buzunărit un turist în Times Square.

Îşi imagină mai multe sute de grame de substanțe ilegale care s-ar fi putut scurge, cât ai clipi, prin sistemul de canalizare al Politiei New York.

- Mai aduci şi alți polițişti în clubul meu? întrebă bărbatul.

Eve urmări cu privirea doi dealeri uscățivi, care o porniră şnur către budă.

- Afacerea cuiva va avea de suferit în seara asta.

- N-am venit aici să salt pe nimeni. Vine presa. Ai un separeu pe care să-l putem folosi?

- Vine Nadine aici? Ei, ea e de treabă. Foloseşte camera trei, dulceață. Am să-ți port eu de grijă, un timp.

- Mulțam'.

În momentul în care se deschiseră uşile, Eve îşi aruncă privirea peste umăr şi privi cum intrară deodată lumina soarelui, Nadine şi un cameraman.

- Nu o să dureze mult, spuse ea.

Eve arătă către camera trei, şi o luă într-acolo cu paşi mari, fără a mai aştepta consimțământul Nadinei.

- Prin ce locuri interesante umbli, Dallas. Nadine strâmbă din nas şi se uită îndelung la pereții pătați şi la patul dărăpănat - singurul mobilier mai acătării din toată încăperea.

- Ți-a plăcut destul de mult localul, din câte îmi amintesc. Destul de tare cât să te dezbraci în chiloți şi să dansezi pe scenă.

- Nu eram întreagă în acel moment, spuse Nadine cu demnitate în glas, în timp ce operatorul chicoti. Taci din gură, Mike.

- Ai cinci minute, spuse Eve şi se aşeză pe marginea patului. Îmi poți pune întrebări sau îți dau eu o declarație, direct. Nu am să-ți ofer mai multe amănunte decât ce o să anunțăm la conferința de presă, însă o să le ai cu vreo douăzeci de minute şi mai bine înaintea celorlalți. Şi îți mai dau şi acordul să foloseşti informațiile pe care ți le-am dat deja.

- De ce?

- De-aia, spuse Eve cu o voce înceată. Pentru că suntem prietene.

- Ieşi afară din cameră două secunde, Mike! Nadine aşteptă până când cameramanul termină de bombănit şi închise uşa după el.

- N-am nevoie de mila ta.

- Nu e vorba despre asta. Te-ai ţinut de cuvânt şi nu ai folosit informaţiile, până nu am clarificat totul. Iar eu îmi ţin partea mea de promisiune. Aşa e profesionist. Am încredere în tine că vei spune adevărul. Îmi place de tine, chiar şi atunci când eşti agasantă. Asta e o chestiune personală. Şi acum, mai vrei să-ți dau interviul, sau nu?

Lui Nadine îi înflori un zâmbet pe față.

- Da, sigur că îl vreau. Şi mie îmi place de tine, Dallas, iar tu eşti tot timpul agasantă.

- Zi-mi repede ce ai aflat despre Rudy şi Piper.

- Absolut şarmanți. Pot perora despre compania lor, ca nişte adevărați campioni. Au avut reacții perfecte, la orice problemă am încercat să atac. Foarte bine programați.

- Cine e şeful?

- O, el. Fără îndoială. După părerea mea, e un pic cam prea protector față de ea, pentru un frate. Şi e uşor înspăimântător felul în care se îmbracă la fel şi-şi asortează până şi rujul de buze. Dar probabil că o fi vreo chestie între gemeni.

- Ai luat interviu vreunui membru al personalului?

- Normal. Am luat câțiva consultanți, la întâmplare. Au o afacere foarte şmecheră.

- Vreo bârfă despre patroni?

- Numai vorbe de laudă. Nu am putut scoate niciun cuvânt de rău de la ei, spuse ea, apoi îşi arcui o sprânceană. Asta cauți, de fapt?

- Caut un criminal, spuse Eve pe un ton sec. Hai să începem o dată!

- Foarte bine.

Nadine întinse o mână la spate şi lovi uşa cu dosul palmei, făcându-i astfel semn lui Mike.

- O declarație simplă, urmată de întrebări, spuse ea.

- Ori una, ori alta.

- Nu mai fi aşa de încăpăţânată. Începi cu declarația.

Nadine aruncă o privire înspre pat, luând în calcul diferitele fluide corporale care probabil că se revărsaseră acolo, şi alese să rămână în picioare.

O oră mai târziu, Eve îl ascultă pe şeful poliției şi al securității, Tibble, care dădu o declarație aproape identică cu cea pe care o dăduse ea Nadinei. El avea în schimb un stil mai impresionant, reflectă ea, tremurând puțin din pricina frigului, căci alesese să țină conferința pe treptele Turnului în care se înşirau toate birourile, ajungând până în vârful clădirii.

Traficul aerian fusese deviat, pentru cele treizeci de minute cât ținea evenimentul, aşa că cerul de deasupra nu era deranjat decât de o mână de camere de filmat suspendate şi elicoptere pentru dirijarea traficului.

Eve era sigură că Tibble ştia deja că ea transmisese presei informațiile. Ar fi putut-o lua la întrebări din această cauză. Dar cum nu i se interzisese niciun moment să i-o ia înainte cu declarațiile, ar fi fost o pierdere de timp.

Iar Eve ştia că Tibble nu pierdea aproape niciodată nimic.

Îl respecta, şi îl respecta şi mai tare când reuşea să dea o declarație fără să dea în vileag probe esențiale, care urmau să le fie de folos în timpul procesului.

În timp ce marea de reporteri începu să-l bombardeze cu întrebări, Tibble îşi ridică amândouă mâinile.

- Am să las ofițerul care conduce ancheta în acest caz, locotenent Eve Dallas, să vă răspundă la întrebări.

Se întoarse şi se aplecă să-i şoptească la ureche:

- Cinci minute, şi nu le da nicio informație în plus față de ce ştiu deja. Data viitoare, Dallas, pune dracului o haină pe tine!

Eve îşi strânse mai tare jacheta pe lângă ea şi făcu un pas înainte.

- Aveți vreun suspect?

Eve nu oftă, deşi ar fi dorit. Nu-i plăcea deloc să dea ochii cu presa.

- Luăm declarații mai multor persoane, în legătură cu aceste cazuri.
- Victimele au fost agresate sexual?
- Cazurile sunt investigate ca şi crime sexuale.
- Şi care este legătura dintre ele? Victimele se cunoşteau între ele?
- În acest moment, nu am libertatea de a discuta pe marginea acestei chestiuni legată de ancheta în curs.

Eve ridică o mână, ca să pună capăt huiduielilor.

- Cu toate acestea, tratăm toate cazurile ca fiind în legătură unul cu altul. Aşa cum a declarat şi domnul Tibble, ancheta, în acest moment, indică un singur criminal.
- Uite, vine Moş Crăciun, strigă cineva mai glumeț, şi stârni un val de râsete în mulțime.
- Aşa, luați totul peste picior.

Îşi ieşi din fire şi se aprinse, uitând de mâinile care-i degerau.

- E destul de uşor să reacţionaţi aşa, dacă nu aţi văzut ce lasă în urmă, continuă Eve. Dacă nu a trebuit să spuneţi mamelor şi partenerilor că persoana pe care o iubesc e moartă.

Se lăsă o tăcere mormântală şi se auzi foşnetul făcut de elicele elicopterelor care survolau cerul.

- Îmi imaginez că cel care a comis această durere, aceste crime, o să se bucure foarte tare de atenția pe care o va primi din partea presei. Dați-i înainte şi faceți-i pe plac. Transformați moartea a patru oameni într-un lucru mărunt şi prostesc, iar pe criminal, într-o vedetă. Dar aici, la sediul central al poliției, noi ştim ce este el de fapt. E patetic, chiar mai patetic decât voi toți. Nu mai am nimic de declarat.

Se întoarse, ignorând strigătele care se iscară, şi mai-mai să dea peste Tibble.

- Hai să intrăm pentru câteva secunde, locotenent.

O apucă de braț şi o trecu în viteză printre poliţiştii de pază şi prin uşile armate.

- Bine lucrat, spuse el concis. Şi acum, că am pus punct acestui spectacol agasant, trebuie să mă joc de-a politica cu primarul. Treci la treabă, Dallas, şi pune mâna pe nenorocitul ăsta.

- Da, să trăiți!

- Şi găseşte-ți nişte mănuşi, pentru numele lui Dumnezeu, adăugă el în timp ce se îndepărtă cu un mers semeț.

Eve îşi îndesă o mână în buzunar, ca să se încălzească, iar cu cealaltă îşi scoase comunicatorul. Încercă mai întâi să dea de Mira, dar i se spuse că doamna doctor nu terminase încă testarea. Formă cel de-al doilea apel, către Peabody.

- A apărut vreo informație despre colier?

- Am găsit o posibilitate. „Bagatele şi brățări", pe Strada Cinci. Bijutierul lor a creat modelul şi a făcut colierul. A fost unicat - o comandă. Verifică chiar acum însemnările, însă vânzătoarea a spus că îşi aduce aminte cum clientul a venit în persoană să ridice comanda. Au camere de supraveghere.

- Ne întâlnim acolo. Am pornit.

- Locotenente?

Eve îşi aruncă privirea în ochii goi ai lui Jerry Vandoreen.

- Jerry, ce cauți aici?

- Am auzit de conferința de presă. Voiam să...Ridică ambele brațe, apoi le lăsă să cadă, descurajat.

- Voiam să aud ce aveți de spus, reluă el. V-am ascultat. Vreau să vă mulțumesc...

Îşi lăsă încă o dată fraza neterminată, privind de jur împrejur, de parcă ar fi dat colțul şi s-ar fi trezit pe o altă planetă.

- Jerry!

Eve îl apucă de braț şi îl conduse afară, înainte ca reporterii să miroasă „carnea crudă" şi să-l ia cu asalt.

- Ar trebui să te duci acasă, îi spuse ea.

- Nu pot dormi. Nu pot mânca. O visez în fiecare noapte. Marianna nu e niciodată moartă în visele mele.

Trase aer în piept, tremurat, apoi continuă:

- Însă când mă trezesc, e iarăşi moartă. Toată lumea e de părere că am nevoie de sprijin pentru suferință. Dar eu nu vreau să fiu consolat şi să nu mai sufăr, locotenent Dallas. Nu vreau să nu mai simt ce simt pentru ea.

Nu se pricepea la aşa ceva, îşi spuse ea în gând, la disperarea fără margini care se uita la ea şi aştepta un răspuns. Dar nu-i putea întoarce spatele.

- Marianna nu ar vrea să suferi în continuare. Te-a iubit prea mult ca să-şi dorească aşa ceva pentru tine.

- Dar când o să înceteze durerea, ea o să dispară definitiv.

Bărbatul închise ochii şi-i strânse cu putere, apoi îi deschise la loc.

- Voiam... să spun că apreciez ce ai spus acolo, afară. Că nu o să le permiți să transforme totul într-o glumă. Ştiu că o să-l opreşti.

În ochi i se citea rugămintea.

- Ai să-l opreşti, nu-i aşa?

- Da. Am să-l opresc. Hai să mergem!

Îl conduse cu blândețe înspre o ieşire laterală.

- Hai să-ți găsim un taxi. Unde spuneai că locuieşte mama ta?

- Mama mea?

- Da. Du-te şi vizitează-ți mama, Jerry. Du-te şi stai cu ea un timp.

Când ieşiră afară, Jerry clipi din pricina soarelui.

- E aproape Crăciunul, spuse el.

- Da.

Îi făcu un semn unuia dintre poliţiştii care se sprijinea de maşina sa. Era o soluţie mai bună, decise ea, decât un taxi.

- Du-te şi petrece-ţi Crăciunul alături de familie, Jerry. Marianna şi-ar fi dorit să faci asta.

Eve trebui să şi-l scoată pe Jerry Vandoren din minte, cu durerea lui cu tot, şi să se concentreze asupra următorului pas. După ce se luptă să răzbească prin trafic, parcă ilegal vehiculul în faţa magazinului de bijuterii, îşi activă semnul „La datorie”, apoi se îmbulzi pe trotuar şi îşi făcu loc cu coatele prin mulțime.

Eve îşi imagină că era genul de loc prin care Roarke ar fi trecut ca o adiere şi ar fi lăsat câteva sute de mii pentru vreo sclipitură care i-ar fi furat ochii.

Magazinul era roz şi auriu, precum interiorul unei scoici. Muzica ce umplea aerul rarefiat era liniştită şi joasă, şi îi amintea de biserici.

Florile erau proaspete, covorul era gros, iar paznicul de la uşă purta discret o armă.

Pentru că aruncă un zâmbet batjocoritor şi plin de dispreţ înspre jacheta şi cizmele ei, îi arătă insigna. Şi fu tare satisfăcută să vadă cum dispăru acel zâmbet.

Trecu uşor pe lângă el, iar cizmele ei scofâlcite nu scoaseră niciun sunet pe podeaua roz de scoică. O privire atentă şi iute îi dezvălui o femeie împachetată în kilometri întregi de balnă de vizon, aşezată într-o caleaşca căptuşită cu un strat gros de vată, care dezbătea problema unor diamante şi a unor rubine; un bărbat înalt, cu părul argintat şi un pardesiu drapat cu grijă peste braţ, care achiziţiona brăţări din aur; încă doi paznici; şi o blondă care chicotea la tot pasul, şi care era răsfăţată cu o rundă de cumpărături de către un tip ca o baniţă, destul de bătrân cât să-i fie bunic. Cu siguranţă, avea mai mulţi bani decât minte în cap.

Identifică camerele de luat vederi, acele lentile minuscule cât un ac cu gămălie, băgate în mulurile sculptate care încadrau scafele din tavan. În partea dreaptă, se arcuia o spirală fluidă de trepte. Şi, în cazul în care doamna era peste măsură de îngreunată din pricina kilogramelor de aur şi pietre prețioase pe care le transporta peste tot, era binevenită să folosească liftul din alamă strălucitoare.

Numai greutatea diamantului dintre sâni o opri pe Eve să nu zâmbească batjocoritor, la rândul său. Era destul de jenant faptul că Roarke ar fi putut cumpăra tot ce se afla în magazinul acela, plus casa în care se afla.

Se apropie de tejgheaua oblică, din sticlă, în care erau atârnate cu artă brățări cu zale din pietre prețioase colorate, şi-l măsură pe vânzătorul din spatele tejghelei, din cap până-n picioare. Nu părea deosebit de încântat să o vadă. Era la fel de lustruit ca şi marfa din vitrină, însă gura îi era îngustă şi ochii plictisiți, iar când deschise gura să vorbească, din voce răzbătu o picătură de sarcasm:

- Vă pot ajuta cu ceva, doamnă?

- Da, am nevoie să vorbesc cu directorul. Bărbatul pufni pe nas, înclinând în aşa fel capul, încât luminile licăriră în părul său auriu.

- E vreo problemă?

- Asta depinde de cât de rapid îl chemi pe director.

De data aceasta gura vânzătorului se strânse de parcă ceva nu tocmai proaspăt îi aterizase pe limbă.

- O secundă. Şi vă rog, nu atingeți vitrina. Tocmai a fost curățată.

Javră mică, îşi spuse Eve în gând, cu blândețe. Reuşi să lase vreo zece amprente pe sticla strălucitoare, până să se întoarcă el înapoi, împreună cu o brunetă slăbuță şi atractivă.

- Bună ziua. Sunt domnişoara Kates, directoarea magazinului. Vă pot ajuta cu ceva?

- Locotenent Dallas, NYPSD.

Şi pentru că zâmbetul femeii era mult mai cald decât al subalternului său, Eve ținu insigna la nivelul tejghelei şi o ascunse cu spatele de ochii celorlalți cumpărători.

- Ajutorul meu v-a sunat mai devreme, în legătură cu un colier, adăugă ea.

- Da, eu am vorbit cu ea. Am putea vorbi în biroul meu?

- Foarte bine.

Eve aruncă o privire în jur, tocmai în momentul în care intrară Peabody şi McNab. Nu spuse nimic şi le făcu semn să o urmeze.

- Îmi amintesc foarte clar de acel colier, începu Kates să povestească, în timp ce-i conduse într-un birou mic şi feminin.

Le făcu un semn cu mâna înspre două fotolii cu spătare foarte înalte, înainte de a se aşeza ea însăşi în spatele biroului.

- L-a creat soțul meu, la comandă, continuă ea. Nu am dat încă de el, îmi cer scuze, dar cred că vă pot da şi eu informațiile de care aveți nevoie.

- Aveți documentele colierului?

- Le am. Am căutat pe disc şi am imprimat pe hârtie un exemplar pentru domniile voastre.

Eficientă, deschise un dosar, îi verifică conţinutul şi apoi i-l înmâna Evei.

- Colierul a fost făcut din aur de paisprezece carate, continuă ea, cu lanţ prins cu articulaţie, pe lângă gât, cu patru păsări stilizate. O piesă minunată.

Nu părea o piesă aşa de minunată atunci când fusese prinsă în jurul gâtului plin de vânătăi al lui Holloway, reflectă Eve.

- Nicholaus Claus (aluzie ironică la numele lui Moş Craciun), murmură Eve, citind numele clientului.

Presupuse că inventase numele ca o ironie.

- I-ați cerut actele? întrebă ea.

- Nu a fost nevoie. Clientul a plătit în numerar, un depozit de douăzeci la sută, la cerere, iar restul la sfârşit.

Kates îşi încrucişa brațele.

- Te recunosc, doamnă locotenent. Ar trebui să cred că acest colier face parte din ancheta unei crime?

- Puteți crede şi asta. Acest Claus, a venit personal?

- Da, de trei ori, din câte îmi amintesc.

Kates ridică brațele încrucişate, îşi bătu cu degetele peste buze, apoi le lăsă iarăşi în jos.

- La prima vizită, am vorbit chiar eu cu el. Era de înălțime medie, presupun, poate o idee mai înalt. Zvelt, dar nu slab. Armonios, spuse ea, după ce se mai gândi câteva secunde. Foarte prezentabil. Cu păr negru, destul de lung, cu şuvițe argintii. Îmi amintesc că era foarte elegant, foarte politicos şi ştia foarte bine ce dorea.

- Descrieți-mi vocea.

- Vocea? întrebă Kates şi clipi pentru un mo ment. Am... Cultă, aş spune. Cu puțin accent. European, presupun. Liniştită. Sunt sigură că aş recunoaşte-o, dacă aş mai auzi-o. Îmi amintesc că am primit un telefon de la el, şi am ştiut din prima cu cine stau de vorbă, de când a deschis gura.

- A sunat?

- O dată sau de două ori, am impresia, ca să verifice cum stau lucrurile cu colierul.

- O să am nevoie de discurile de securitate şi de înregistrările de pe video telefon.

- Am să fac rost de ele, pentru dumneata. Se ridică imediat în picioare.

- S-ar putea să dureze un timp, adăugă ea.

- McNab, ajut-o pe doamna Kates să rezolve problema.

- Să trăiți!

- Trebuia să fie conştient de faptul că vom face verificări, îi spuse Eve lui Peabody, după ce rămaseră singure. A lăsat colierul la locul faptei, o piesă unicat pe care a comandat-o el însuşi, înseamnă că a ştiut că vom face cercetări chiar aici.

- Poate că nu a crezut că o să ne mişcăm aşa de repede sau că doamna Kates are o memorie aşa de bună.

- Nu, spuse Eve nemulțumită, apoi se ridică în picioare. Ştia. Tocmai aici voia să fim. E un alt spectacol. A jucat un rol aici, şi nu mai seamănă cu omul pe care o să-l vedem pe discuri, aşa cum nu seamănă nici cu Moş Crăciun.

Păşi cadențat până la uşă, apoi se întoarse.

- Recuzită diferită, costume diferite, o scenă diferită, dar e în continuare spectacolul lui. Şi-a ascuns urmele, Peabody, dar nu e aşa de deştept pe cât se crede. Amprentele vocale de pe video telefon or să-l dea în gât.

16

- *Doamne,* Dumnezeule, Dallas! spuse Feeney şi îşi scuturã umãrul pe care se sprijinise Eve. Nu-mi mai sufla-n ceafã!

- Scuze, rãspunse Eve şi se dãdu mai în spate cu un singur centimetru. Cât timp îți ia sã programezi amprentele în chestia asta?

- De douã ori mai mult decât mi-ar lua dacã nu m-ai cicãli atâta.

- În regulã, în regulã!

Eve se depãrta de el şi se postã în dreptul ferestrei din camera de conferințe.

- E lapoviță, spuse ea mai mult pentru ea decât pentru el. Mai târziu, o sã se înrãutãțească traficul.

- Traficul e întotdeauna rãu în perioada asta a anului. Sunt prea mulți nenorociți de turişti. Aseară am încercat sã fac nişte cumpãrãturi. Nevastã-mea vrea nu ştiu ce pulover. Oamenii sunt ca lupii cãlare pe o cãprioarã moartã. Nu mã mai întorc acolo.

- E mai uşor sã faci cumpãrãturi video.

- Da, da' nenorocitele alea de circuite sunt suprasolicitate. Toatã lumea, şi încã câțiva pe deasupra, se conectează şi scobesc din rãsputeri sã gãseascã chilipiruri. Dacã nu îngrãmãdesc o duzinã de cutii frumoase sub brad, numai pentru ea, o sã dorm în pivniță pânã la primãvarã.

- O duzinã?

Eve se rãsuci cu fața spre el, uşor îngrozitã:

- Adicã trebuie sã-i cumperi mai mult de unul?

- Frateee, da' ştiu cã eşti necoaptã în chestia asta cu mariajul, Dallas, pufni bãrbatul, în timp ce lucra mai departe la programarea manualã. Un singur cadou nu face nici doi bani. Ocazia, amice. Gândeşte-te tot timpul la cantitate.

- Minunat. Fantastic. Sunt în gãleatã!

- Mai ai câteva zile la dispoziție. Şi iatã-le!

Dilema Evei legatã de cumpãrãturi se risipi imediat din minte, în timp ce se grãbi sã se întoarcã lângã birou.

- Dã-i drumul.

- Ajung şi acolo. Uite-l pe omul nostru pe video telefon.

- *Doamna sau domnişoara Kates este cumva disponibilã?*

- Am tãiat celelalte voci. De-aia sunt pauze, explicã Feeney.

- *Bunã dimineața, doamnã Kates. Nicholaus Claus la telefon. Mã întrebam cum merge treaba la colierul meu:*

- Pot să las să curgă şi restul, dar e de ajuns pentru o potrivire.

- Accentul e destul de vag, reflectă Eve. Nu îl accentuează deloc. Destul de deştept din partea lui. Îl ai şi pe Rudy acolo?

- Vine. Asta e de pe înregistrarea anchetei. Doar el. Ne sfătuim toți clienții să se întâlnească cu perechile lor potrivite în locuri publice. Oricare dintre ele alegeau să-l întâlnească şi după aceea, în intimitate, luau această decizie pe riscul lor.

Î*n curs de procesare...*

Eve ascultă convorbirea de pe video telefon şi privi liniile colorate care tresăltau şi săreau de-a latul monitorului.

- Împarte imaginea de pe monitor, îi spuse ea. Aşază caseta cu interviul sus, sub cealaltă.

- Aşteaptă puțin.

Feeney dădu comanda, apoi strânse din buze.

- Avem o problemă, spuse el.

- Ce? Ce nu merge?

- Combină amprentele pe ecran, ordonă el, apoi oftă când văzu vârfurile şi coborâşurile care se suprapuneau. Nu se potrivesc, Dallas. Nici pe departe. Avem de-a face cu două voci diferite.

- Rahat!

Eve îşi trecu degetele prin păr, săpându-şi şanțuri. Şi pentru că îşi dădea şi singură seama, uitându-se pe monitor, începu să aibă arsuri la stomac.

- Stai să mă gândesc. În regulă, şi dacă a folosit o distorsiune la capătul dinspre el al legăturii?

- L-ar fi încurcat puțin, dar tot aş fi obținut nişte puncte comune. Cel mai bun lucru pe care îl pot face e să rulez o scanare, să caut semne de mascare electronică şi să o curăț, dacă o găsesc. Dar am văzut destule din astea ca să ştiu când am de-a face cu doi tipi diferiți.

Bărbatul oftă şi se uită la ea cu una dintre moacele lui de înmormântare.

- Îmi pare rău, Dallas. Asta dă puțin lucrurile înapoi.

- Mda, spuse Eve şi-şi frecă ochii. În orice caz, rulează scanarea aia, bine, Feeney? Ce-ar fi să o iei trăsătură cu trăsătură, din imaginile video?

- O să fie foarte... foarte încet. Dar pot compara cu forma urechii lui Rudy şi a ochiului.

- Hai să mergem şi pe varianta asta. Mă duc să vorbesc cu Mira, să văd dacă e gata profilul ei.

Ca să mai câştige timp, Eve sună la biroul Mirei. Doamna doctor îşi terminase programul, însă fusese transmis un raport preliminar pe video

telefonul din biroul Evei. Se îndreptă într-acolo, încercând să separe amprentele vocale pe drum.

Tipul era isteț, reflectă ea. Poate că îşi dăduse seama cum stau lucrurile cu analiza amprentelor vocale. O anticipase şi găsise o modalitate de a păcăli sistemul. Dacă pusese pe altcineva să sune la bijutier?

Era foarte puțin probabil, admise Eve în sine ei. Dar nu era imposibil.

Auzi ceva ce putea jura că era un chicotit, apoi intră în birou şi o găsi pe Peabody, care purta o conversație amiabilă cu Charles Monroe.

- Peabody?

- Să trăiți!

Peabody sări numaidecât în picioare, toată numai urechi.

- Charles... ăăă... domnul Monroe are nişte...voia să...

- Ține-ți hormonii în frâu, ofițer. Charles?

- Dallas, răspunse el şi zâmbi, ridicându-se de la locul său, de pe brațul singurului şi pateticului ei fotoliu. Ajutorul tău mi-a ținut companie, foarte şarmantă de altfel, cât te-am aşteptat pe tine.

- Da, sunt sigură. Ce e nou?

- S-ar putea să nu fie nimic, dar...Charles ridică din umeri şi continuă:

- Una dintre femeile de pe lista mea de perechi potrivite m-a sunat acum câteva ore. Se pare că a picat înțelegerea cu unul dintre partenerii ei, de a face o excursie la țară, la sfârşitul săptămânii ăsteia. S-a gândit că poate mi-ar face plăcere să-i țin eu locul tipului, cu toate că înainte nu ne prea potriviserăm.

- Fascinant, Charles!

Nerăbdătoare să-şi continue munca, Eve se lăsă să cadă într-un fotoliu.

- Dar nu mă simt autorizată să-ți dau sfaturi în legătură cu viața ta socială.

- Mă descurc şi singur.

Ca şi cum ar fi vrut să-şi demonstreze spusele, Charles îi făcu cu ochiul lui Peabody, făcând-o să roşească de plăcere, ca un trandafir.

- Cochetam cu ideea de a merge eu cu ea, dar ştiu prea bine cum se întâmplă de obicei, aşa că am mai tras-o puțin de limbă, ca să văd cum stă treaba.

- Vrei să ajungi undeva cu toată povestea asta? Bărbatul se aplecă un pic în față.

- Îmi place să gust momentele de relaxare, doamnă locotenent Mult Iubită.

Ignorară amândoi răsuflarea sforăită a lui Peabody la auzul apelativului.

- A început să toarne ce avea pe suflet. Cică a avut o mare ceartă cu tipul cu care se vedea. Aşa că mi-a povestit toată dandanaua. L-a prins când o înşela cu nu ştiu ce roşcată. Şi apoi îmi zice cum tipul a crezut că-şi poate răscumpăra greşeala, dacă îl trimite pe Moşul să-i aducă un cadou, chiar aseară.

Eve se îndreptă încetişor în scaun, cu atenția îndreptată asupra lui:

- Zi mai departe.

- Ştiam eu că asta o să te prindă. Charles se lăsă satisfăcut pe spate.

- Zice că a sunat la sonerie aseară, în jur de zece, şi când s-a uitat pe vizor l-a văzut pe Moşul, cu o cutie mare, argintie.

Charles scutură din cap şi continuă:

- Trebuie să-ți mărturisesc că, aşa cum ştiam eu că stau lucrurile, aproape că mi-a stat inima. Dar ea-i tot dădea mai departe cum nu a avut chef să-i ofere nenorocitului satisfacția de a-i deschide uşa. Cică nu are nevoie de cadoul lui jalnic de împăcare.

- Nu i-a deschis uşa, murmură Eve.

- Şi cred că ăsta-i motivul pentru care a rămas în viață, şi m-a sunat să-şi verse amarul.

- Se întâmplă să ştii cu ce se ocupă?

- E dansatoare. Balerină.

- Da, se potriveşte, murmură Eve. Am nevoie de un nume şi o adresă. Peabody?

- Sunt gata.

- Cheryl Zapatta, stă pe Strada de Vest. Asta-i tot ce am aflat.

- O găsim noi.

- Uite ce e, nu ştiu dacă am făcut bine ce am făcut, dar i-am spus. Interviul tău cu Nadine tocmai fusese dat pe post, aşa că m-am gândit că oricum s-a aflat, i-am spus să pornească monitorul şi i-am dat detaliile.

Charles lăsă să-i scape un oftat.

- S-a panicat. Rău de tot. Zicea că pleacă din oraş. Nu ştiu dacă o s-o mai găsiți o perioadă.

- Dacă a dat bir cu fugiţii, putem face rost de un mandat ca să intrăm şi să cercetăm. Ai procedat corect, Charles, spuse Eve după un moment. Dacă nu ar fi auzit ştirea, poate că s-ar fi răzgândit şi data viitoare ar fi deschis uşa. Apreciez faptul că ai venit să ne povesteşti.

- Orice de dragul tău, doamnă locotenent Mult Iubită.

Se ridică în picioare.

- Mă poți ține la curent?

- Uită-te pe monitor, îl sfătui Eve.

- Mda. Ah, te superi dacă mă conduci, domnişoară ofițer? întrebă el şi-i aruncă lui Peabody un zâmbet mortal. Sunt un pic zăpăcit.

- Sigur că da. Doamnă locotenent?

- Duceți-vă. Eve le făcu semn cu mână să iasă, apoi se cufundă în raportul Mirei.

Concentrată şi frustrată, nici nu observă că dură douăzeci de minute până când Peabody îl conduse pe Charles la liftul sau la glisorul de persoane pe care îl dorea.

- L-a dezvinovățit pe nenorocit.

Când se întoarse Peabody în birou, Eve se lăsase pe spate în scaun şi-şi freca fața cu mâinile.

- Nu mai am nicio acuzație la adresa lui.

- A lui Rudy?

- Indexul de personalitate nu se potriveşte cu profilul. Capacitatea lui de violență fizică e jos de tot pe scală. Are un comportament reprobabil, e inteligent, obsedat, posesiv şi limitat din punct de vedere sexual, dar, în opinia doamnei doctor, nu e omul nostru. Fir-ar să fie! Dacă pune avocatul lui mâna pe o copie a raportului, nu o să mai pot pune niciun deget pe târâtorul ăsta.

- Încă mai crezi că el e vinovatul?

- Nici nu mai ştiu cine e vinovatul.

Eve încercă să-şi păstreze calmul şi capul limpede:

- Mergem înapoi şi o luăm de la capăt. Luăm iarăşi declarații, începând cu prima victimă.

La ora opt şi patruzeci şi cinci de minute, Eve urca scările. Era deja agasată de faptul că Summerset o întâmpinase în foaier, cu privirea sa irascibilă, şi o informase că avea la dispoziție exact cincisprezece minute pentru a se face prezentabilă, înainte să înceapă să apară invitații.

Nu o ajută cu nimic faptul că se grăbi spre dormitor şi-l găsi pe Roarke deja duşat şi punându-şi hainele pe el.

- O să fiu gata la timp, îi aruncă ea, şi se năpusti în baie.

- Draga mea, e o petrecere, nu un test de rezistență.

Roarke se plimba prin spatele ei, mai mult pentru plăcerea de a o vedea dezbrăcându-se.

- Nu te grăbi.

- Da, să crezi tu că am să întârzii, ca să-i mai dau lui, față ăla de cur, un motiv să se plângă. Duş, porneşte toate capetele, la treizeci şi opt de grade Celsius.

- Dar nu trebuie să-i faci pe plac lui Summerset. Roarke se sprijini într-o doară de perete, ca să o poată privi. Se duşa aşa cum făcea aproape totul: repede şi eficient, fără nicio risipă de timp sau de mişcări.

- În orice caz, în general oamenii întârzie când e vorba de evenimente de genul ăsta.

- Sunt puțin în urmă, atâta tot.

Eve scuipă, în timp ce şamponul îi intră în ochi şi o ustură.

- Mi-am pierdut principalul suspect, şi acum o iau de la zero.

Sări din duş, făcu un pas înspre tubul pentru uscare şi apoi se opri.

- Rahat, ar trebui să-mi pun zoaiele alea în cap pe părul ud sau uscat?

Cunoscând prea bine la ce se referea Eve când spunea zoaie, Roarke culese un tub de pe raft şi îşi turnă un strop în palmă.

- Lasă-mă pe mine.

După cum se mişcau mâinile prin părul ei, Eve ar fi vrut să toarcă, în schimb îi aruncă o privire cu ochii strânşi.

- Nu te prosti cu mine, amice. N-am timp de tine.

- Habar n-am la ce te referi.

Simțindu-se-n largul său, Roarke alese un alt tub şi-şi turnă în palmă o cantitate generoasă de loțiune pentru corp.

- Te ajutam numai să te pregăteşti, începu el, în timp ce îşi lăsă mâinile unsuroase să alunece peste umeri şi peste sâni. De vreme ce tu pari aşa de amețită.

- Uite ce e...

Apoi închise ochii şi scoase un oftat, când mâinile lui se strecurară mai jos de talie şi trecură peste fund.

- Cred că ți-a scăpat un loc.

- Ce neatent sunt.

Îşi lăsă capul în jos, îi adulmecă gâtul. Şi muşcă.

- Ai vrea să întârzii foarte, foarte mult?

- Da, dar nu am să o fac, spuse ea, apoi se îndepărtă clătinându-se şi păşi în tubul pentru uscare. Dar nu uita unde ai rămas.

- Ce păcat că nu ai ajuns cu douăzeci de minute mai devreme.

După ce se convinse că nu îl ajuta cu nimic să se răcorească, dacă o privea în continuare, se duse înapoi în dormitor.

- Trebuie doar să-mi dau cu nițel smac pe față. Ieşi învârtindu-se din tub şi se repezi la oglindă, fără a se mai obosi să-şi pună vreun halat.

- Ce-ar trebui să port cu aşa ceva?

- Am aranjat eu.

Încetă să mai bâjbâie neştiutoare, cu rimelul în mână, şi îi aruncă o privire încruntată:

- Eu îți aleg ție hainele?

- Eve, te rog frumos. Izbucni în râs:

- În regulă, e un exemplu prost, dar nu am timp să mă gândesc la altul mai bun.

Rezolvă problema coafurii, trecându-şi rapid degetele prin ce avea deja în cap, apoi se întoarse repede în dormitor şi-l văzu pe Roarke care studia ceva ce presupuse că alții ar fi numit rochie.

- Du-te de aici! Nu port eu aşa ceva.

- A adus-o Mavis, serile trecute. Leonardo a creat-o, special pentru tine. O să-ți stea foarte bine.

Eve aruncă o privire încruntată înspre fâşiile de material fluide, argintii, prinse în lateral cu cleme subțiri şi strălucitoare. Clemele se repetau şi la umeri, unde prindeau o bucată de material ce se drapa în față şi mult, mult mai jos pe spate.

- Ce-ar fi să merg dezbrăcată şi să nu mai pierdem timpul?

- Hai să vedem cum arată.

- Şi ce port pe dedesubt? Roarke îşi înfipse limba în obraz.

- O porţi, pur şi simplu.

- Doamne, Dumnezeule!

Plină de dezgust, intră în rochie şi se scutură ca să o ridice pe corp.

Materialul era mătăsos ca o cascadă şi se prindea de ea ca un amant, iar despicăturile seducătoare de pe laturi lăsau la vedere pielea moale şi curbele delicate.

- Draga mea Eve, spuse Roarke şi o luă de mână, întorcându-i palma şi îngropându-şi nasul în ea, cu un gest care-i înmuia Evei picioarele. Câteodată, îmi tai cu totul respiraţia. Uite, încearcă-i pe ăştia.

Scoase din sertar o pereche de cercei ca nişte picături de diamante şi-i dădu Evei.

- Ăştia erau deja ai mei sau cum?

Acum era rândul lui să zâmbească până la urechi.

- Îi ai de luni de zile. Nu mai primeşti niciun cadou până la Crăciun.

Eve îşi puse cerceii şi, în timp ce Roarke îi alegea pantofii, se hotărî să abordeze problema într-un fel filosofic:

- Nu am unde să-mi pun comunicatorul, în chestia asta. Sunt în alertă.

- Poftim.

Îi oferi geanta de seară, ridicol de minusculă, asortată la pantofi.

- Altceva?

- Arăți perfect.

Roarke zâmbi când auzi semnalul care anunța prima maşină care ajungea în dreptul porții.

- Şi punctuală. Hai să mergem jos şi să mă dau mare cu nevasta mea.

- Da' nu-s pudel, mormăi ea, făcându-l să râdă.

În mai puțin de o oră, casa se umplu de oameni, muzică şi lumină. Privind cu atenție prin sala de recepții, Eve nu se putu abține să nu-i fie recunoscătoare lui Roarke pentru că nu o angrenase în pregătiri.

Erau mese imense care gemeau sub platourile de argint, pline cu mâncare: şuncă unsă cu miere din Virginia, rață glazurată din Franța, friptură de vacă în sânge, din Montana; homari, somon, scoici pescuite din bancurile îmbelşugate de pe Silas I; un şir nesfârşit de legume proaspete, culese chiar în acea dimineață şi aranjate în diferite modele iscusite. Deserturi, care ar fi tentat şi un prizonier politic aflat în greva foamei, înconjurau un brad înalt de un metru modelat din prăjituri însiropate, ca un adevărat păcat, şi atârnate cu nişte ornamente strălucitoare, din marțipan.

Încă se mai minuna de ceea ce putea pune la cale omul cu care se măritase.

La fiecare capăt al sălii de recepții era aşezat câte un pin înalt, decorat cu mii de luminițe albe şi steluțe de argint. Prin ferestrele de la podea până la tavan nu se vedea lapovița urâtă care cădea deasupra oraşului, ci holograma unei scene de ninsoare ca un vis, în care se vedeau cupluri care patinau pe un lac de argint şi copilaşi care se întreceau de-a lungul unei pante line, pe săniuțe roşii şi strălucitoare.

Asemenea detalii îi erau caracteristice lui Roarke, îşi spuse ea în gând.

- Hei, draga mea. Singurică în tot palatul ăsta?

Când simţi o mână pe fund, Eve îşi arcui o sprânceană, îşi întoarse încetişor capul şi se uită ţintă la McNab.

McNab se făcu roşu ca racul, apoi alb ca varul, apoi se făcu roşu la loc:

- Dumnezeule! Doamnă locotenent. Să trăiți!

- Mâna ta e pe fundul meu, McNab. Nu cred că acolo vrei să fie.

Şi-o trase repede, de parcă l-ar fi ars.

- Doamne! Frate! Rahat. Mă scuzați. Nu v-am recunoscut. Vreau să spun...

Îşi îndesă în buzunar mâna, pe care spera din tot sufletul că-l va lăsa să o păstreze acolo, şi continuă:

- Nu ştiam că eşti tu. Am crezut că.. Arăți.. Dar nu-şi găsi cuvintele potrivite ca să termine fraza.

- Am impresia că detectivul McNab încearcă să-ți facă un compliment, Eve.

Roarke se strecurase pe lângă ei şi, cum tentația era prea mare, se uită fix în ochii îngroziți ai lui McNab.

- Nu-i aşa, Ian?

- Da. Exact asta...

- Şi, dacă aş crede că şi-a dat seama că acela era chiar fundul tău, pe care îl drăgălea el, ar trebui să-l omor. Chiar aici, spuse Roarke, şi întinse o mână cu care lovi peste dungile cravatei roşu-aprins a lui McNab. Pe loc, adăugă el.

- Oo, aş avea chiar eu grijă să se întâmple acest lucru, spuse Eve pe un ton sec. Ți-ar prinde bine ceva de băut, detectiv, după fața pe care o ai.

- Da, să trăiți! Tare bine.

- Roarke, ce-ar fi să ai tu grijă de el? Tocmai a intrat Mira. Vreau să vorbesc cu ea.

- Aş fi încântat.

Roarke îl luă pe McNab pe după umeri şi-l strânse doar un pic mai tare decât ar fi fost normal.

Dură mai mult decât i-ar fi plăcut Evei până când reuşi să-şi facă loc de-a lungul sălii. Era uluită de cât de mult le plăcea oamenilor să vorbească la petreceri. Despre nimic special. Ca şi cum nu ar fi fost deja în întârziere, o surprinse cu coada ochiului pe Peabody, care arăta foarte ne-Peabody, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de seară până la pământ, de un auriu mat, şi o jachetă cambrată, fără mâneci. Brațul gol îi era trecut peste al lui Charles Monroe, şi aşezat acolo confortabil. Eve decise că Mira mai putea aştepta.

- Peabody, strigă ea.

- Dallas. Oau, totul arată fantastic!

- Mda.

Eve îşi mută privirea şi-l ţintui pe Charles cu mânie în ochi:

- Monroe.

- Ai o casă fabuloasă, locotenente.

- Nu-mi aduc aminte ca numele tău să fi fost trecut pe lista invitaților.

Peabody se înroşi toată şi-şi îndreptă spatele.

- Pe invitație scria clar că pot aduce un partener, spuse ea.

- Şi despre asta e vorba? întrebă Eve, cu ochii aţintiţi în continuare asupra lui Charles. Un partener?

- Da.

Charles coborî vocea, în timp ce ochii îi fură adumbriți de o urmă de durere:

- Delia ştie foarte bine cu ce mă ocup, adăugă el.

- Şi îi oferi reducerea standard pentru polițişti?

- Dallas! exclamă Peabody, oripilată, şi făcu un pas în față.

- E-n regulă, spuse Charles şi o trase înapoi. Sunt în timpul meu liber, Dallas, şi sper să petrec o seară plăcută în compania unei femei atractive, a cărei prezență îmi face plăcere. Dacă preferi să plec, e casa ta, şi e decizia ta.

- E fată mare, spuse Eve.

- Da, aşa este, murmură Peabody. Doar o secundă, Charles, adăugă ea şi o apucă pe Eve de un braț, trăgând-o deoparte.

- Hei!

- Nu, hei ție, replică Peabody cu o voce ce fierbea din pricina mâniei, în timp ce o îngrămădea pe Eve într-un colț. Nu trebuie să-ți dau ție socoteală despre ce fac în timpul meu liber sau despre relațiile mele, şi nu ai niciun drept să mă faci de râs.

- Ia stai o clipă...

- Nu am terminat.

Mai târziu, Peabody avea să-şi amintească privirea şocată de pe chipul Evei şi faptul că rămăsese fără grai, dar în momentul acela se ambalase prea tare ca să-şi dea seama sau ca să reacționeze.

- Ce fac în afara orelor de program nu are nicio legătură cu slujba mea, continuă ea. Dacă vreau să mă apuc să dansez pe mese în timpul meu liber, e treaba mea. Dacă vreau să plătesc şase prostituați licențiați, care să mă reguleze duminica până-mi sar ochii din cap, e treaba mea. Şi dacă vreau să am o întâlnire cu un bărbat atractiv şi interesant, care, dintr-un motiv necunoscut, vrea şi el acelaşi lucru, e treaba mea.

- Voiam doar să...

- Nu am terminat, spuse Peabody, cu dinții încleştați. Când suntem la datorie, tu eşti şefa. Doar acolo. Dacă nu vrei să fiu aici, alături de Charles, atunci am să plec.

În timp ce Peabody se întoarse pe călcâie, Eve o apucă de încheietura mâinii şi-i spuse:

- Nu vreau să pleci.

Vocea Evei era calmă, controlată şi încordată precum o scândură pietrificată.

- Îmi cer scuze pentru că m-am amestecat în viaţa ta personală. Sper că nu ţi-am stricat seara. Scuză-mă.

Se îndepărtă, rănită, peste măsură de rănită. Când o întâlni pe Mira, stomacul încă nu i se potolise, după scena de mai devreme.

- Nu vreau să te răpesc din mijlocul petrecerii, dar aş vrea să schimbăm câteva cuvinte. Între patru ochi.

- Sigur că da.

Îngrijorată din pricina ochilor întunecați ai Evei şi de paloarea din obrajii ei, Mira o întrebă:

- Ce s-a-ntâmplat, Eve?

- Între patru ochi, repetă ea, şi îşi ordonă să-şi ascundă sentimentele, în timp ce o conducea afară din sală. Putem sta de vorbă în bibliotecă.

- O!

De cum păşi în încăpere, Mira îşi prinse mâinile una în alta, clătinându-se de plăcere:

- Ce cameră minunată! O, ce comori inestimabile! Nu prea mai sunt oameni pe pământul ăsta care să aprecieze mirosul unei cărți adevărate atunci când o țin în mână. Sau încântarea de a te cuibări într-un fotoliu şi de a te învălui cu căldura unei cărți, în locul eficienței reci a unui disc.

- Lui Roarke îi plac cărțile, spuse Eve pe un ton neutru, şi închise uşa. Testul lui Rudy, continuă ea. Pun la îndoială unele dintre descoperirile tale.

- Da, ştiam eu c-ai să le pui la îndoială.

Mira se plimbă prin bibliotecă, apoi se aşeză într-un fotoliu moale, din piele, aranjându-şi cămaşa costumului ei de recepții, roz ca trandafirul.

- Nu e criminalul pe care-l cauți, Eve, şi nici monstrul care ai vrea tu să fie.

- Nu are nicio legătură cu ce vreau eu.

- Relația pe care o are cu sora sa te deranjează, pe plan personal. Dar, totuşi, nu e la fel ca tine; nu e copilă, nu e lipsită de apărare, şi, deşi cred că exercită un control nesănătos asupra ei, nu o forțează să accepte relația.

- Se foloseşte de ea.

- Într-adevăr, iar ea de el. E reciproc. Sunt de acord cu faptul că este obsedat când vine vorba de ea. Şi că este imatur din punct de vedere sexual. Iar amănuntul care îl şterge de pe lista ta de suspecți, Eve, este chiar faptul că sunt foarte sigură că este impotent alături de oricine altcineva în afară de sora lui.

- A fost şantajat, iar acum şantajistul este mort. Un client se dădea la sora lui; acum, clientul este mort.

- Într-adevăr, şi sunt de acord că, în fața acelor probe, mă aşteptam să descopăr că ar fi capabil să comită acele crime. Dar nu este. Are un potențial de violență fizică atunci când este excitat sau atunci când este amenințat. Dar numai pentru o secundă, pe moment. Nu îi stă în fire să plănuiască, să pună la cale şi să ducă la bun sfârşit genul acesta de crime de care te ocupi tu.

- Înseamnă că-i dăm drumul, pur şi simplu? întrebă Eve şi se îndepărtă de ea. Îl lăsăm să plece?

- Incestul este în afara legii, însă trebuie dovedit, pentru a putea fi pedepsit conform legii. Şi nu e cazul. Înțeleg de ce simți nevoia să-l pedepseşti şi, în viziunea ta, să o eliberezi pe sora sa de sub dominația lui.

- Dar nu e vorba despre mine.

- Da, ştiu asta, Eve.

Şi pentru că o durea inima să o privească, Mira se întinse şi o apucă pe Eve de mână, ca să-i oprească mersul agitat:

- Nu te mai chinui de una singură.

- M-am concentrat asupra lui din pricina asta. Ştiu că aşa am făcut.

Obosită dintr-odată, se lăsă să cadă în fotoliu, alături de Mira.

- Şi din cauza asta s-ar putea să fi ratat ceva, un detaliu important, care m-ar fi condus la criminal.

- Ai făcut nişte paşi logici, foarte corecți. Trebuia eliminat de pe listă.

- Dar mi-a luat prea mult să fac asta. Şi mi-am ignorat de fiecare dată instinctul, atunci când îmi spunea că urmăresc suspectul greşit. Pentru că mi se părea mereu că mă vedeam pe mine. Mă uitam la ea şi mă gândeam, undeva în fundul minții mele, mă gândeam: „Aş putea fi chiar eu. Dacă nu l-aş fi omorât pe nenorocitul ăla, aş fi putut fi şi eu la fel”.

Îşi lăsă capul în mâini şi apoi şi le trecu prin păr.

- Dumnezeule, cum încurc lucrurile. Pe toate le încurc.

- Cum aşa?

- Nu are rost să intrăm în amănunte.

Mira o mângâie pe Eve pe păr, abia atingând-o.

- Cum aşa? repetă ea întrebarea.

- Se pare că nu pot face față nici măcar unei vacanțe obişnuite. Numai la gândul că ar trebui să-mi dau seama ce să fac, ce să cumpăr sau cum să mă port, şi mă iau durerile de stomac.

- Of, Eve, spuse Mira şi scutură din cap, în timp ce izbucni într-un râs uşurel. Crăciunul înnebuneşte aproape pe toată lumea, cu problemele astea. E absolut normal.

- Nu şi pentru mine, nu e deloc normal. Niciodată până acum nu a trebuit să-mi fac griji despre aşa ceva. Nu am avut aproape pe nimeni, toată viața.

- Şi acum ai pe cineva.

Mira zâmbi şi îşi permise să mai mângâie o dată părul Evei.

- De cine vrei să scapi?

- Cred că tocmai am reuşit să o dau pe Peabody afară în şuturi.

Dezgustată, Eve se ridică iarăşi în picioare.

- A venit însoțită de un prostituat licențiat. Of, tipul e de treabă, în principiu, dar e un nenorocit de cocotă, şi încă unul foarte arătos, şmecher şi amuzant.

- Te deranjează faptul că îl placi, pe de o parte, dar îl respingi din pricina meseriei sale, îi sugeră Mira.

- Nu e vorba de mine. E vorba de Peabody. Tipul zice că vrea o relație adevărată, iar ei îi sclipesc ochii când îl vede, şi e şucărită pe mine nevoie mare, din pricina faptului că am spus ceva în legătură cu asta.

- Viața e complicată, Eve, şi mă tem că tu ți-ai croit o viață a ta, cu toate conflictele, şi problemele şi sentimentele rănite care reies de aici. Dacă e supărată pe tine, e din pricină că te respectă şi te admiră mai mult decât pe oricine altcineva.

- Of, Dumnezeule!

- E o mare responsabilitate să fii iubit. Ai să pui lucrurile la punct cu Peabody, pentru că ții la ea.

- Mă umplu de oameni la care țin.

În acel moment se aprinse monitorul casei, din cealaltă parte a încăperii. Imaginea chipului chinuit al lui Summerset umplu ecranul.

- Doamnă locotenent, oaspeții întreabă despre dumneata.

- Du-te dracului!

Eve afişă un zâmbet abia schițat, în timp ce Mira se abținu să nu râdă.

- Măcar de ăsta nu trebuie să-mi fac griji că aş ține la el. Dar nu ar fi trebuit să-ți acaparez seara.

- Nu mi-ai acaparat-o. Îmi face plăcere să stau de vorbă cu tine.

- Ei bine...

Eve vru să-şi bage mâinile în buzunare, apoi îşi aduse aminte că nu avea şi oftă.

- Te superi dacă mai aştepți aici două secunde? întrebă ea. Vreau să aduc ceva din biroul meu.

- În regulă. Mă pot uita la cărți?

- Sigur că da, serveşte-te.

Eve nu voia să întârzie prea mult coborând scările, aşa că se strecură în lift. Cu toate că lipsi mai puțin de trei minute, o găsi pe Mira şezând confortabil într-un fotoliu, cu o carte în mână.

- „Jane Eyre", spuse ea oftând şi lăsă cartea deoparte. Nu am mai citit-o de când eram doar o fetiță. Este incredibil de romantică.

- O poți împrumuta dacă doreşti. Roarke nu s-ar supăra.

- Am şi eu exemplarul meu. Doar că nu mi-am mai făcut timp de ea. Dar îți mulțumesc.

- Voiam să-ți dau asta. Ştiu că mai sunt câteva zile, dar... s-ar putea să nu te mai văd până atunci.

Eve îi întinse cutia împachetată deosebit de elegant, şi se simți încurcată şi ridicolă.

- Vai, ce gest dulce!

Vădit încântată, Mira strânse cutia cu amândouă mâinile.

- O pot deschide acum? întrebă ea.

- Normal, doar aşa se face, nu?

Eve se mută de pe un picior pe altul şi îşi dădu ochii peste cap, în timp ce Mira desfăcu cu delicatețe funda întortocheată, apoi dezdoi colțurile hârtiei cu nețărmurită lentoare.

- Îi înnebunesc şi pe ai mei de acasă, spuse ea râzând. Dar nu mă pot hotărî, pur şi simplu, să o rup; apoi păstrez hârtia şi funda ca un adevărat şobolan. Am un dulap plin cu din astea, pe care nu le folosesc niciodată, pentru că uit de ele. Dar...

Mira se întrerupse, în timp ce deschise capacul cutiei, şi descoperi sticla de parfum dinăuntru.

- Măi, să fie, e minunat, Eve. Şi are numele meu gravat pe ea.

- E un fel personalizat de aromă. Îi dai unui tip caracteristicile fizice şi de personalitate, iar el creează o aromă individualizată.

- Charlotte, murmură Mira. Nu eram sigură dacă îmi ştii prenumele.

- Cred că l-am auzit pe undeva.

Mira clipi şi îi dădură lacrimile, din pricina sentimentalismului.

- E un gest absolut minunat, spuse ea, apoi aşeză sticla deoparte şi o trase pe Eve înspre ea, ca să o îmbrățişeze. Mulțumesc.

Prinsă între căldura gestului şi stingherealã, Eve se lăsă îmbrățişată.

- Mă bucur că-ți place, spuse ea. Nu prea mă pricep la chestii dintr-astea.

- Te-ai descurcat foarte bine.

Mira se dădu în spate şi cuprinse chipul Evei între palme.

- Sunt aşa mândră de tine! Acum trebuie să merg la toaletă, pentru că o altă tradiție de-a mea de Crăciun este să vărs câteva lacrimi când văd cadourile. Ştiu unde este, adăugă ea, bătând-o uşurel pe Eve pe obraji. Mergi şi dansează cu bărbatul tău şi bea ceva mai multă şampanie. Lumea de afară va fi tot acolo şi mâine.

- Trebuie să-l opresc.

- Şi ai să o faci. Dar, în seara asta, ai nevoie de viața ta. Mergi, găseşte-l pe Roarke şi ai parte de viață.

17

Eve făcu aşa cum îi recomandase doctorul.

Nici nu era o socoteală chiar rea, decise ea, în timp ce amețea uşor, legănată de brațele lui Roarke, pe o muzică melancolică, într-o cameră plină de culori, arome şi lumină.

- Pot trăi aşa, murmură ea.

- Mmm?

Eve zâmbi, în timp ce buzele lui Roarke îi atinseră uşor urechea.

- Pot trăi aşa, repetă ea, şi se dădu înapoi cât să-l poată privi în ochi. Cu toate chestiile astea, stil Roarke.

- E, bine.

Mâinile bărbatului o mângâiară urcându-i pe spate, şi apoi coborâră iarăşi.

- E bine de ştiut, adăugă el.

- Ai o grămadă de chestii, Roarke.

- Am, într-adevăr, o grămadă de chestii.

Şi nevastă, îşi spuse el în gând, în timp ce în ochi îi apăru o scânteiere amuzată, care anunța beția.

- Câteodată e înfricoşător. Dar nu acum. Acum e chiar drăguț.

Eve îşi frecă uşor obrazul de al lui şi oftă.

- Ce fel de muzică e asta? întrebă ea.

- Îți place?

- Da, e seducătoare.

- E din sec. XX, în special din anii ’40. Se chema „big band”. Aia e o hologramă a orchestrei lui Tommy Dorsey, care-şi făcea numărul. „Moonlight Serenade”.

- Înseamnă că-i de acum un milion de ani.

- Aproape.

- Cum se face că ştii toate chestiile astea?

- Poate că nu m-am născut la timpul potrivit. Eve oftă în brațele lui, în timp ce muzica devenea din ce în ce mai ritmată.

- Nu, ai nimerit la timpul potrivit, spuse ea, şi-şi înclină capul pe umărul lui, ca să poată privi sala. Toată lumea pare fericită. Feeney dansează cu nevasta lui. Mavis stă în colțul ăla, în brațele lui Leonardo, alături de Mira şi de soțul ei. Râd cu toții. McNab se dă la toate tipele din încăpere şi se uită urât la Peabdoy, în timp ce dă pe gât whisky-ul tău.

Cu mişcări leneşe, Roarke se întoarse să privească şi ridică dintr-o sprânceană.

- L-a luat Trina în primire. Doamne, o să-l mănânce de viu pe băiatul ăsta!

- Nu pare să-şi facă griji din pricina asta, spuse Eve şi se sprijini iarăşi de umărul lui. E o petrecere frumoasă.

Muzica se schimbă, cu o bătaie rapidă, care anunță sfârşitul piesei. Eve rămase cu gura căscată.

- Doamne fereşte, uită-te la Dickhead, spuse ea. Ce face acolo?

Cu zâmbetul până la urechi, Roarke îşi strecură o mână în jurul taliei Evei şi o întoarse, astfel încât acum aveau şoldurile alăturate.

- Cred că se numeşte „jitterbug”". Uimită, Eve îl privea pe şeful laboratorului care o împingea şi o trăgea pe Nadine Furst prin toată camera, învârtind-o şi răsucind-o la loc în brațele sale.

- Da, văd şi eu. În laborator nu-l pot face niciodată să se mişte aşa de repede. Uau!

Ochii Evei se făcură şi mai mari, în timp ce Dickie aproape că mătură podeaua cu Nadine, trecând-o printre picioarele lui. Nadine izbucni într-un hohot de râs, când atinse iarăşi pământul cu picioarele, iar mulțimea scoase urale aprobatoare.

Eve se trezi zâmbind până la urechi, în timp ce se sprijinea tovărăşeşte de Roarke.

- Pare amuzant.

- Vrei să încerci?

- O, nu, spuse ea, dar izbucni în râs şi începu să bată pământul cu piciorul. Dar e haios să privesc.

- Nu e super? întrebă Mavis, care venea înspre ei plină de entuziasm, trăgându-l pe Leonardo după ea. Cine s-ar fi gândit că Nadine ştie să se mişte aşa? Ce tare e petrecerea, Roarke! Ca o băutură bună!

- Mersi. Eşti tare festivă, Mavis.

- Mda. Noi îi zicem uniforma de sărbătoare.

Mavis izbucni în râs şi făcu o piruetă, ca să-şi etaleze fâşiile de material multicolore, care fluturau de la piept până la glezne. Mişcarea le făcu să se desprindă una de alta şi lăsară la iveală bucăți de piele care fusese pudrată cu aur şi se asorta cu părul, care cădea la rândul lui în valuri dintr-un coc extravagant, prins în vârful capului.

- Leonardo a considerat că a ta ar trebui să fie mai rafinată, îi spuse Mavis Evei.

- Nimeni nu-mi pune în valoare modelele aşa bine ca tine, Mavis.

Privind de deasupra amândurora, Leonardo trase unul dintre zâmbetele sale formidabile.

- Crăciun fericit, Dallas, spuse el şi se aplecă să îi sărute obrazul. Avem ceva pentru voi, amândoi. Ceva simbolic.

Scoase un pachet, de undeva de la spate, şi îl aşeză în mâinile Evei.

- Eu şi Mavis sărbătorim primul nostru Crăciun împreună, mulțumită ție, în cea mai mare parte.

Ochii săi aurii se umplură de lacrimi.

Pentru că nu-şi putea da seama ce ar fi putut spune, Eve aşeză pachetul pe una dintre mesele de festivități şi începu să-l desfacă.

Înăuntru era o cutie de lemn, sculptată şi şlefuită, cu balamale sclipitoare, de alamă.

- E foarte frumoasă, spuse Eve.

- Deschide-o, o îndemnă Mavis, care nu mai avea stare. Spune-le ce înseamnă, Leonardo.

- Lemnul e semn al prieteniei, iar metalul simbol al dragostei, spuse bărbatul şi aşteptă până când Eve ridică capacul şi dădu la iveală cele două compartimente căptuşite cu mătase, dinăuntru. O parte este pentru amintirile voastre, iar celălalt pentru dorințe, continuă el.

- El s-a gândit la asta, spuse Mavis, şi strânse mâna mare a lui Leonardo. Nu-i aşa că-i super?

- Mda, îngăimă Eve şi reuşi să dea din cap în semn de încuviințare.

Înțelegând prin ce trecea nevasta sa, Roarke îi puse o mână pe umăr, apoi făcu un pas înainte şi o întinse pe cealaltă către Leonardo:

- E un cadou minunat. E perfect. Mulțumim. Apoi zâmbi şi o sărută pe Mavis.

- Amândurora, adăugă el.

- Acum puteți să vă puneți amândoi o dorință, de Crăciun.

Încântată, Mavis îşi aruncă braţele în jurul Evei, o strânse cu putere, apoi reveni lângă Leonardo.

- Hai să dansăm!

- O să devin foarte siropoasă, murmură Eve în timp ce prietenii ei se îndepărtau.

- E anotimpul potrivit.

Roarke îi ridică bărbia şi zâmbi, privind în ochii ei care înotau în lacrimi.

- Îmi place la nebunie să te văd cum simți.

Eve se lăsă purtată de valul de emoții, aşa că îl apucă cu o mână de după ceafă şi îl trase în jos, până când gura lui o întâlni pe a ei. Urmă un sărut lung şi cald, care o alină mai degrabă decât să o excite.

Când se dădu înapoi, Eve zâmbea.

- Asta e prima amintire pentru caseta noastră.

- Doamnă locotenent.

Eve se întoarse şi-şi drese glasul, în timp ce-şi îndreptă atenția către Whitney. O traversă o urmă de fâstâceală, când îşi dădu seama că o prinsese cu ochii umezi şi cu buzele încă moi de la sărutul lui Roarke.

- Să trăiți!

- Îmi cer scuze că deranjez, spuse el şi-i aruncă lui Roarke o privire în care se puteau citi scuzele. Tocmai am fost înştiințat că Piper Hoffman a fost atacată.

Polițistul reveni imediat la locul său.

- Ştiți unde se află?

- Este pe drum, spre Spitalul Memorial Hayes. În acest moment, starea sănătății este incertă. E vreun loc mai retras, în care să vă pot pune la curent cu informațiile pe care le avem până acum?

- Biroul meu.

- Îl conduc eu pe domnul comandant, spuse Roarke. Adună-ţi oamenii.

- A fost atacată în apartamentele locuibile de deasupra birourilor „Confidenţial”, începu Whitney.

Din obişnuință, se retrăsese în spatele biroului, însă nu se aşeză pe scaun.

- În acest moment, se presupune că era singură. Polițistul care a răspuns apelului a raportat că, după câte se pare, fratele ei a intervenit chiar în timpul atacului. Atacatorul a fugit.

- Martorul a fost capabil să se identifice?

- Până în acest moment, nu. Este la spital, împreună cu sora lui. Locul atacului a fost securizat. Am ordonat

poliţiştilor să lase totul neatins şi să aştepte sosirea voastră.

- Îl iau pe Feeney cu mine. Mergem mai întâi la spital.

Eve surprinse tresărirea puternică a lui Peabody, din pricina şocului, însă rămase cu privirea ațintită asupra lui Whitney.

- Nu vreau să deconspir încă acoperirea lui Peabody şi a lui McNab. Prefer ca cei doi să rămână pe poziții, până când ajungem la locul atacului.

- E decizia ta, spuse simplu Whitney, care era de acord cu spusele Evei.

- De data asta avem martori, iar criminalul a fost pus pe fugă. E speriat. Nu poate fi sigur de faptul că nu a fost recunoscut. Şi dacă Piper rămâne în viață, ar însemna că este a treia oară când dă greş, spuse Eve şi se întoarse către echipa ei. Trebuie să mă schimb de hainele astea. Feeney, cobor în cinci minute. Peabody, ia legătura cu cei de la spital şi vezi ce poți afla despre starea victimei. McNab, am să trimit un polițist să-ți aducă discurile de la securitate. Vreau să le vizionezi până ne întoarcem noi.

- Dallas, spuse Whitney în timp ce mergea cu paşi apăsați către lift. Hai să-l băgăm pe nenorocitul ăsta la zdup.

- Într-una din zilele astea, începu Feeney în timp ce mergeau de-a lungul holului de spital, tot am să plec eu cu nevastă-mea de la una din petrecerile tale.

- Fruntea sus, Feeney. Poate avem noroc şi îi dăm de cap, ca să se termine toată povestea asta, şi o să ai şi tu parte de un Crăciun drăguț şi liniştit.

- Da, şi cu asta basta.

În timp ce trecură prin dreptul unei uşi, se auzi un geamăt care-l făcu pe Feeney să strângă din umeri.

- Prea multe trupuri dezasamblate pentru gustul meu, continuă el. După cum arată drumurile în seara asta, probabil că au dat cu toții buzna în accidente rutiere, cât a fost noaptea de lungă.

- Ce gând vesel. Uite-l pe Rudy. Mă ocup eu de el. Vezi dacă o poți găsi pe sora care are grijă de ea, şi un raport despre starea ei.

O singură privire înspre omul trântit în scaun, cu capul în mâini, îi fu de-ajuns lui Feeney ca să-şi dorească să fie oriunde în altă parte.

- E numai al tău, fetițo, spuse el.

O luară în direcții diferite, iar Eve o luă drept înainte, până când ajunse în dreptul lui Rudy. unde se opri.

Bărbatul îşi lăsă încet mâinile în jos şi privi mai întâi la cizmele ei, apoi îşi ridică, încet-încet, chipul, pe care ieşeau în evidență ochii pustiiți.

- A violat-o. A violat-o şi a rănit-o. A legat-o. Am auzit-o cum plângea. Am auzit-o cum plângea şi îl implora.

Eve se aşeză lângă el.

- Cine era?

- Nu ştiu. Nu am văzut. Cred că... trebuie să mă fi auzit când am intrat. Trebuie să mă fi auzit. Am alergat până în dormitor şi am văzut-o. O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne!

- Opreşte-te!

Eve nu mai ținu cont de reguli şi îl prinse de în cheieturi, ca să-i tragă mâinile în jos, depărtându-i-le iarăşi de chip.

- Nu o ajută cu nimic, dacă faci aşa. Ai intrat şi ai auzit-o. Unde fusesei plecat?

- La cumpărături. La cumpărături pentru Crăciun. O singură lacrimă i se scurse pe obraz.

- Văzuse o sculptură cu o zână lângă un iaz. A lăsat semne prin tot apartamentul. Un desen micuț cu sculptura, adresa galeriei. Totul a fost aşa de confuz, că nici nu am avut timp să mă duc să o cumpăr până în seara asta. Nu ar fi trebuit să o las singură niciun moment.

Putea verifica galeria, ora la care fusese acolo, şi ar fi putut şti sigur, îşi spuse Eve în gând. Ar fi putut fi sigură că omul care o băgase pe Piper în spital nu stătea chiar lângă ea. Ştia, ştia că nu trebuia să lase niciun necunoscut să intre.

- Când ai ajuns, uşa era securizată?

- Da. Am introdus codul. Apoi am auzit-o cum plângea, cum striga. Am alergat în dormitor.

Lui Rudy i se tăie respiraţia. Închise ochii şi strânse pumnii.

- Am văzut-o întinsă pe pat, continuă el. Era goală, cu mâinile şi picioarele legate. Cred că - nu sunt sigur - dar cred că am văzut ceva cu coada ochiului. O mişcare. Sau poate am simțit-o numai. Apoi m-a împins cineva şi am căzut. Capul.

Cu o privire absentă, îşi puse mâna pe o parte a capului.

- M-am lovit cu capul de ceva, poate de tăblia patului? Nu ştiu. Se poate să-mi fi pierdut cunoştința pentru câteva secunde. Nu cred că a durat mai mult de atât, pentru că l-am auzit cum fugea. Nu am fugit după el. Ar fi trebuit să fug, dar ea era întinsă pe pat, şi nu m-am mai putut gândi la altceva decât la ea. Nu mai plângea. Am crezut că... Am crezut că murise.

- Şi ai chemat medi-tehnicienii sau o ambulanță?

- Mai întâi, am dezlegat-o şi am acoperit-o. Trebuia. Nu suportam să... Apoi am sunat. Nu am putut să o trezesc. Nu am putut. Nu s-a mai trezit. Iar acum nu mă lasă să o văd.

De data asta, când îşi acoperi faţa cu mâinile, Eve îl lăsă să plângă în continuare. Îl văzu pe Feeney, aşa că se ridică şi se întâlniră la jumătatea drumului.

- E în comă, începu el. Doctorii sunt de părere că e mai mult din cauza şocului, decât din cauze fiziologice. A fost violată şi sodomizată. I-a jupuit încheieturile de la mâini şi de la picioare. Câteva vânătăi. A fost tranchilizată cu... acelaşi rahat, care nu are nevoie de rețetă. Tatuajul e pe coapsa dreaptă.

- Au dat vreo estimare?

- Spun că nu pot face nimic. O grămadă de termeni medicali, dar, în principiu, fata s-a închis în ea. O să revină dacă şi când are ea chef.

- În regulă, nu mai avem ce căuta aici. Hai să punem un polițist de gardă, la uşa salonului ei, şi altul pe urmele fratelui.

- Dallas, încă mai crezi că e suspect?

Eve aruncă o privire în spate şi-l privi pe Rudy care plângea în hohote. O lovi un val de milă, care o uimi.

- Nu, dar am să pun un polițist pe urmele lui, pentru orice eventualitate.

Îşi scoase comunicatorul, şi transmise ordinele în timp ce se îndreptau către lift.

- Tipul e destul de bulversat, comentă Feeney. Mă întreb dacă plânge pentru sora lui, sau pentru iubita lui.

- Mda, e o adevărată dilemă.

Eve păşi în lift şi comandă nivelul străzii.

- Aşadar, cum de-a ştiut omul nostru că urma să rămână singură în seara asta? îşi continuă Eve şirul gândurilor. Nu ar fi încercat să o atace, dacă ar fi ştiut că Rudy era cu ea. Nu e stilul lui. Ştia că era singură.

- Era cineva pe care îl cunoştea. Poate că a supravegheat locuința. Poate că a sunat şi a verificat.

- Da, o cunoştea. Îi cunoaşte pe amândoi, de fapt. Şi nu cred că ea este vreo dragoste de-a lui, din cele adevărate.

Eve păşi în holul de la intrare şi se îndreptă către uşi.

- Ea iese din schemă, continuă Eve. Piper nu se află pe nicio listă de perechi potrivite. A fost la ea, ca să ne concentrăm cu atenţia asupra lui Rudy. Aşa cred eu că stau lucrurile.

Eve se întrerupse ca să intre amândoi în maşină, trecu la volan, apoi continuă:

- Ştie că l-am dus pe Rudy în camera de anchetă şi că îl suspectez de a fi comis crimele. Mai are câteva de

recuperat, oricum, de când le-a ratat pe Cissy şi pe dansatoarea de balet. E destul de deştept cât să-şi dea seama că, dacă pune mâna pe Piper, o să-l luăm iarăşi pe Rudy la puricat. E logic. Asta nu a fost din dragoste, ci pentru a-şi asigura spatele.

Feeney se lăsă pe spate şi-şi băgă mâna în buzunar, după punga cu alune, apoi îşi aduse aminte că nu-l lăsase nevastă-sa să o ia cu el la petrecere. Inspiră o dată puternic, de enervare.

- El o cunoştea pe ea, ea-l cunoştea pe el. Poate aşa a intrat.

- N-ar fi deschis ea uşa unui necunoscut, şi mai mult ca sigur că nu ar fi deschis uşa unui tip îmbrăcat în costum de Moş. Trebuie să se ducă McNab şi să verifice discurile alea de securitate.

- Ştii ce cred eu, Dallas? Eu cred că nu o să găsim niciun disc.

Feeney era pe poziţii. Primi raportul de la poliţistul aflat la locul accidentului - camerele de securitate fuseseră închise de la panoul central, la ora nouă şi cincizeci de minute.

- Nicio urmă de intrare forţată, spuse Eve după ce examina încuietorile şi panoul pentru amprenta palmei. Se duce la uşă şi vede o faţă cunoscută. Deschide imediat. Nu o să găsim niciun disc, nici de la camerele interne de securitate.

Eve păşi în apartament. în faţa ferestrei dinspre Strada Cinci era un brad alb, împodobit cu fire şi ghemotoace de cristal. Sub el era o grămadă mare de cadouri frumos împachetate, iar în vârf, acolo unde tradiţionaliştii ar fi pus o stea sau un înger, era un singur porumbel alb.

Din pragul uşii şi până la intrarea boltită din partea dreaptă a camerei principale, erau împrăştiate tot felul de pungi de cumpărături. Şi-l putea imagina pe Rudy intrând, auzind-o pe sora lui cum ţipa, aruncându-şi pungile şi luând-o la fugă. Urmărind şirul pungilor, Eve trecu peste covorul alb şi pufos şi traversă o a doua zonă pentru relaxare, amenajată pentru a putea privi la monitor.

Şi mai mult alb. Scaune din material pufos, ecru, mese cu suprafeţe strălucitoare, în nuanţe ivorii. Boluri şi urne

curate ca lacrima, din care dădeau pe dinafară buchete de flori albe.

Parcă ar fi păşit într-un norişor, îşi spuse Eve în gând.

Ca un abur înecăcios.

Dincolo de zona pentru relaxare, era o sală de întreţinere corporală, echipată cu o cadă cu ape termale, încrustată în podea, greutăţi de aer, un tub pentru dispoziţie şi o bandă pentru alergare, multifuncţională.

- Dormitoarele sunt la celălalt capăt, indică Eve.

Chiar dacă a alergat, tot i-a luat secunde bune lui Rudy să ajungă din dreptul uşii de la intrare până acolo.

Se întoarse şi intră într-un dormitor imens. Monitorul pentru păstrarea intimităţii era tras peste fereastră, lăsând să intre numai noaptea şi alungând privirile curioase.

De-a lungul unui perete se afla un raft alb, imens, pe care erau înşirate sute de sticluţe, recipiente şi tuburi, de diferite culori. O regină a vanităţii, cugetă Eve, privind cu atenție oglinda triplă şi luminile dispuse pe un inel. Mai observă şi două fotolii căptuşite, unul lângă altul.

Se şi machiau în acelaşi timp.

Patul avea forma unei inimi, şi când îl văzu îi veni să-şi dea ochii peste cap. Era înconjurat de tuburi spiralate de crom, precum glazura de pe marginea torturilor. De cele patru colțuri erau atârnate nişte cătuşe improvizate din frânghii.

- Nu şi-a mai luat jucăriile cu el, spuse Eve şi se aşeză pe vine să examineze cutia argintie deschisă pe podea. Sunt tot felul de bunătăți aici, Feeney. Uite şi seringa pentru presurizare, adăugă ea şi o bătu cu degetul izolat. Uneltele pentru tatuare şi ceva foarte special.

În cutie era o altă cutie. Era dintr-o imitație de lemn, lungă cam de jumătate de metru. Când ridică ca pacul, se iviră trei rafturi care se aranjară ca un amfiteatru. Toate pline cu produse de înfrumusețare marca „Perfecțiunea naturală”.

- Nu mă prea pricep eu la rahaturile astea, dar chestia asta nu prea arată ca o sculă de civil. Arată mai degrabă ca uneltele unui profesionist.

- Ho, ho, ho! exclamă Feeney şi se aplecă să ridice o barbă albă ca zăpada. Poate că a venit totuşi gătit pentru petrecere, adăugă el.

- Eu cred că mai întâi a pus-o pe ea la pământ, şi abia după aia s-a costumat. Din obişnuinţă, spuse Eve şi se dădu

pe spate, sprijinindu-se pe tocuri. Intră şi o tranchilizează. După aceea o aduce aici, o leagă bine şi se apucă să se dichisească. Îi face tatuajul, îi machiază chipul, aşa cum vrea el, şi îşi aşază tot timpul uneltele, cuminte, înapoi la locul lor. Nu face nicio mizerie. Şi când ea îşi mai revine, destul cât să îşi dea seama ce se întâmplă...

Eve privi fix către pat, cu ochii îngustați, încercând să recreeze scena în minte.

- Îşi revine. E dezorientată, cu mintea tulbure. Se zvârcoleşte. Ştie cine e individul. E şocată, înfricoşată, pentru că ştie ce are de gând să-i facă. Poate că îi vorbeşte, în timp ce-i taie hainele.

- Ăsta arată ca un halat, spuse Feeney în timp ce ridică nişte fâşii călcate dintr-un material alb şi uşor ca un voal.

- Da, era acasă, se făcuse comodă, şi nu mai avea de gând să iasă nicăieri. Probabil că era emoţionată la gândul că fratele ei era în oraş ca să-i cumpere cadouri. Şi se trezeşte dintr-odată dezbrăcată, îngrozită, şi priveşte fix la chipul pe care îl cunoaşte. Nu vrea să creadă că se întâmplă cu adevărat. Nimeni nu vrea să creadă aşa ceva.

Dar se întâmplase, îşi spuse ea în gând, în timp ce un val de sudoare ieşi deodată prin piele. Nu putea fi oprit.

- I-a scos hainele. Pun pariu că le-a împăturit frumos şi cu grijă. Îşi scoate şi barba. Când e cu ea, nu are nevoie să fie deghizat.

Ca ea să-i vadă chipul contorsionat, cu ochii aprinşi.

- Acum e excitat. Chiar îl ajută faptul că ea ştie cine este. Nu are nevoie să fie deghizat, şi nici nu vrea. Poate că e convins chiar că o iubeşte, deja. Îi aparține numai lui. E neajutorată. Iar puterea e de partea lui. Şi are şi mai multă putere pentru că ea îi strigă numele când îl imploră să se oprească. Dar el nu se opreşte. Nu vrea să se oprească. Continuă să se opintească în ea. Sfâşiind-o, înfigându-se cu forță.

- Hei, hei!

Emoționat, Feeney se lăsă pe vine şi-şi aşeză mâinile pe umerii Evei. Ochii ei deveniseră sticloşi şi respira gros şi neregulat.

- Revino-ți, copilă.

- Scuze, spuse ea şi închise ochii.

- E-n regulă, spuse el şi o bătu stângaci pe umăr. Ştia ce păţise în copilărie, însă ştia de la Roarke, pentru că-i spusese el, şi nu era sigur dacă Eve îşi dădea seama că el ştia. Era mai bine dacă se prefăceau amândoi că nu ştia, îşi spuse el în gând.

- Câteodată te implici prea tare, asta e, adăugă el.

- Da, aşa e, răspunse Eve şi trebui să-şi şteargă buzele cu dosul palmei.

Încă se mai simțea mirosul rânced de sex şi sudoare, care umplea camera. Şi de teroare feminină, neajutorată, îşi dădu Eve seama.

- Vrei nişte..ăăă... apă, sau ceva?

- Nu, sunt bine. Doar că... urăsc crimele sexuale de felul ăsta. Hai să băgăm astea în pungi şi să terminăm cercetările. Poate aici avem noroc şi găsim nişte amprente, spuse Eve mai sigură pe ea şi se ridică în picioare. Apoi să vedem ce mai găsesc criminaliştii. Stai aşa, spuse Eve dintr-odată şi îl apucă pe Feeney de un braț. Lipseşte ceva.

- Ce?

- Cinci, asta e cu cinci... ce erau? întrebă Eve şi recapitula cântecul în gând. Unde sunt cele cinci inele de aur?

Se apucară să caute cu minuțiozitate în fiecare încăpere, dar nu găsiră nimic care să se potrivească cu bijuteriile pe care ar fi trebuit să le lase la locul crimei. Evei îi îngheță sângele în vine.

- Le-a luat cu el. Încă mai are nevoie de victima cu numărul cinci. Dar nu mai are uneltele. Mă duc jos, să verific salonul, să văd dacă a dat spargere acolo. Termini tu aici şi chemi criminaliştii?

- Da. Ai grijă, Dallas.

- A plecat, Feeney. S-a dus înapoi în văgăuna lui. Dar înainta cu grijă până la nivelul magazinelor. Nu era niciun semn de intrare forțată prin uşile elegante ale salonului. Dincolo de geam, era întuneric beznă.

Din instinct, se folosi de cardul ei de activare pentru a deschide uşile. Apoi scoase arma.

- Aprinde luminile, ordonă ea, apoi clipi din pricina luminii puternice.

După ce i se obişnuiră ochii cu lumina, văzu sertarul de credit şi numerar, din spatele tejghelei, care era deschis. Şi gol.

- Într-adevăr, te-ai oprit şi pe aici.

Mai întâi, măsură din ochi încăperea, cu ochii şi cu arma. Apoi păşi într-o parte, către vitrine. Sticla era neatinsă, şi nu era niciun spaţiu gol între rândurile ordonate de produse. O luă către stânga şi se îndreptă către camerele de tratament.

Fiecare dintre ele era golită şi curată ca o sală de operaţii.

Introduse codul şi deschise o altă uşă, care ducea către zona de recreere a angajaţilor şi cea cu dulapuri. Aici, ca şi

în restul salonului, totul era curat ca lacrima. Curăţat aproape cu ostentaţie, decise

Eve, în timp ce sângele începea să-i fiarbă.

Cercetă cu atenţie dulapurile şi, preţ de o clipă, îşi dori să-l aibă alături pe Roarke, şi îndemânarea lui când venea vorba de încuietori mecanice. Cu codul pe care îl avea, nu putea avea acces la compartimente. Îi trebuia un mandat.

Următoarea încăpere era magazia. Aici se termina ordinea impecabilă. Erau scoase capacele unor cutii cu produse, şi peste tot erau împrăştiate sticle şi tuburi. Şi-l imagină dând buzna în grabă, disperat să-şi refacă trusa de produse, furios că s-a lăsat cuprins de panică într-atât încât să o uite sus.

Rupsese cutiile, de-a valma, luând ce-i trebuia şi îndesând totul într-o pungă sau în altă cutie.

Eve se grăbi să verifice biroul fiecărui consultant. Unul singur era deranjat, iar sertarele fuseseră smulse din suportul alb-strălucitor, şi cineva răscolise prin ele. În mijloc se scursese o baltă mare de lichid necunoscut, care fusese lăsat să se răspândească în voia lui şi să se închege.

Cu toate că ştia deja, acţiona conform rutinei şi căută licenţa consultantului. O găsi şi privi cu atenţie la fotografie.

- De data asta ai uitat să-ţi cureţi zona de lucru, Simon? Şi te-am prins.

Scoase în grabă comunicatorul şi se îndreptă cu paşi mari către uşă, ca să izoleze zona.

- Dispecer, aici locotenent Dallas, Eve, toate unităţile să se prezinte la Lastrobe, Simon, ultima adresă cunoscută la 4530, Est, 63, apartament 35. Suspectul este înarmat şi periculos. Se va transmite imediat o fotografie recentă. Arestaţi-l cu acuzaţia de crime sexuale multiple, de gradul întâi.

„Dispecer, am luat la cunoştinţă şi am transmis ordinul mai departe.”

- Feeney, transmise Eve prin comunicatorul ei, în timp ce încuie la loc uşile şi trase o bandă cu însemnele de „loc

al unei crime" din trusa ei de mână. Încuie totul sus. O chemă pe Peabody să se ocupe de criminalişti. Trebuie să mergem.

- Suspectul nostru e un machior. Doamne, Dumnezeule!

Feeney scuturã din cap, dezgustat, în timp ce Eve conducea spre est, ca o săgeată.

- Să mor eu, Dallas, ce o să se aleagă de lumea asta?

- Da, le machia feţele, corpurile, se juca cu părul lor, le asculta poveştile despre viaţa lor, se îndrăgostea de ei, şi, pe chestia asta, îi ucidea.

- Crezi că a lucrat cu toţi, acolo, la salon?

- Poate, dar, chiar dacă nu a lucrat cu toţi, tot i-a văzut. I-a ales. Îi era destul de uşor să acceseze listele de perechi potrivite şi să obţină datele despre ei.

- Dar nu explică fetişul legat de Crăciun.

- O să iasă la iveală, odată ce-l prindem.

Eve frână scrâşnit, făcând să derapeze fundul maşinii, şi opri în spatele a două unităţi de poliţie care blocau deja trecerea. Ieşi valvârtej din maşină, cu insigna de poliţist în mână.

- Aţi urcat? strigă ea ca să se facă auzită prin vânt şi lapoviţă.

- Da, să trăiţi! Suspectul nu răspunde la uşă. Sunt oameni de pază şi la ieşirea din spate. Înăuntru e întuneric. Nu se aude nicio mişcare.

- Feeney? A venit mandatul ăla pentru intrare?

- Aşteptăm.

- Ba intrăm. La naiba cu mandatul, spuse Eve şi o luă în sus, trecând de poarta cu grilaj.

- Dacă intri fără mandat, strici tot cazul, îi reaminti

Feeney, mârâind când o văzu pe Eve cum tropăi în sus pe trepte, fără să mai aştepte liftul.

- Poate am găsit uşa nesecurizată, spuse ea şi aruncă o privire aprinsă înspre Feeney, care venea pe scări, în urma ei. Ce, nu se poate?

- La dracu', Dallas! Mai lasă-mă cinci minute. Îi pun pe toţi pe jar, să-mi trimită mandatul.

Când ajunseră la etajul al treilea, Feeney gâfâia puţin şi i se aprinseseră obrajii. Dar se băgă în faţa Evei şi se pironi în faţa uşii de la apartamentul 35:

- Aşteaptă un pic, ce Dumnezeu! Hai să-l ridicăm ca la carte. Doar ştii cum stă treaba.

Eve ar fi vrut să se ia la harţă cu el şi ar fi vrut să simtă senzaţia satisfacţiei fizice intense de a dărâma uşa. Pentru

că avea ceva personal cu el, îşi spuse ea în gând, simţind clar cum îi tremurau oasele printre muşchii încordaţi.

Voia să pună mâna pe el, şi voia să simtă şi el teama, şi neajutorarea, şi durerea. Îşi dorea prea mult acest lucru, realiză ea cu un fior de greață.

- În regulă, spuse ea şi făcu un efort să se abțină. Dacă îl găsim, când intrăm, vreau să-l arestezi tu, Feeney.

- Dar e captura ta, copilă.

- Arestează-l tu. Eu nu pot promite cu mâna pe inimă că îl arestez ca la carte.

Feeney se uită cu atenţie la faţa Evei, văzu chinul prin care trecea şi încuviinţă din cap.

- Îl arestez eu în locul tău, Dallas.

Smulse comunicatorul de la locul lui, când îl auzi sunând.

- A venit şi permisul nostru de trecere. Avem voie să intrăm. Vrei sus sau jos?

Buzele Evei se arcuiră, fără nicio urmă de veselie.

- Mai demult, voiai întotdeauna sus.

- Şi acum vreau la fel. Mă dor genunchii, dacă mă dau în jos.

Se întoarseră din aceeaşi mişcare, traseră amândoi adânc aer în piept, apoi izbiră uşa. În timp ce săriră balamalele, Eve se lăsă în jos şi se chirci sub brațul lui Feeney, cu arma la vedere.

Acoperindu-se unul pe altul, cuprinseră cu privirea întreaga încăpere, luminată slab de luminile care veneau din stradă.

- E curat ca la mănăstire, şopti Feeney. Şi miroase ca la spital.

- De la dezinfectant. Ordonez să aprindă luminile. Eu o iau la stânga.

- Du-te.

- Aprinde luminile, ordonă ea şi se dădu spre stânga. Simon? E poliţia. Suntem înarmaţi şi avem mandat pe numele tău. Toate ieşirile sunt blocate.

Eve făcu un semn către cadrul unei uşi şi primi încuviinţarea din cap a lui Feeney. Înainta cu laserul întins şi dădu uşa de perete, cu umărul.

- A trecut pe aici, îi spuse ea lui Feeney, privind cu atenție prin camera dezordonată. A împachetat ce-a apucat. S-a dat la fund.

18

- Ştim următoarele lucruri, începu Eve de îndată ce echipa se reuni în biroul ei de acasă. Că se pricepe foarte bine la deghizări. Putem da presei o fortografie de-a lui şi îi putem lăsa să o arate la fiecare jumătate de oră, că oricum nu o să arate ca-n fotografie. E de aşteptat să aibă destui bani şi credite, şi să-şi schimbe actele de identitate, ca să călătorească fără probleme. O să punem patrule pe urmele lui, dar avem puține şanse să-i dăm de urmă în felul ăsta.

Îşi frecă fața ca să înlăture oboseala şi îşi mai turnă nişte cofeină în organism.

- Vreau şi opinia Mirei, dar eu cred că, din moment ce a fost întrerupt în seara asta, după viol, înainte să apuce să-şi termine treaba, înseamnă că e frustrat sexual, nervos şi tulburat. E un tip obsedat de ordine, care şi-a lăsat spațiul de lucru şi cel de locuit în dezordine, grăbit fiind să ia ce-i trebuie şi să plece.

- Doamnă locotenent, începu Peabody să vorbească fără să fi ridicat mâna mai înainte, deşi simțea că ar fi trebuit să o facă.

Eve se uită la ea, ca la orice alt polițist.

- Credeți că mai e încă în oraş? întrebă ea.

- Din informațiile pe care am reuşit să le obținem până acum, reiese că s-a născut şi a fost crescut aici. Aici şi-a petrecut întreaga viață, aşadar, e puțin probabil că s-ar simți în siguranță în altă parte. Căpitanul Feeney, împreună cu McNab, continuă să caute informații noi, dar deocamdată credem că e încă în zonă.

- Nu dispune de mijloace proprii de transport, adăugă Feeney. Nu a fost niciodată la niciun test pentru pilotarea vreunui vehicul. Înseamnă că depinde de transportul public, ca să se învârtă prin oraş.

- Care este folosit la maxim în perioada asta, şi în oraş, şi în afara oraşului, prin tot oraşul, spuse McNab, care nici nu-şi ridică privirea de pe monitorul calculatorului. Singurul fel în care ar putea ieşi din oraş, dacă nu are deja o rezervare, e să întindă aripile şi să-şi ia zborul.

- Exact. Mai mult decât atât, toate celelalte victime de pe lista lui sunt aici. Toate celelalte victime au fost din oraş. Speriat sau nu, va fi nevoit să treacă la cea de-a cincea victimă. Crăciunul e ținta lui.

Eve se duse în dreptul monitorului de pe perete.

- Rulează „Discul cu probe, Simon, secțiunea 1-H”, ordonă ea. Am confiscat zeci de discuri video despre vacanță, din apartamentul lui, continuă ea în timp ce primele imagini începură să se deruleze pe monitor. Asta e o chestie veche. Un film de prin sec. XX...

- „It’s a Wonderful Life”, spuse Roarke din pragul uşii. Cu Jimmy Stewart şi Donna Reed, adăugă el şi zâmbi amabil, în timp ce Eve îi aruncă o privire încruntată. Vă întrerup cumva?

- Sunt chestii care țin de poliție, îi spuse Eve.

Omul ăsta nu dormea niciodată? se întrebă ea în gând.

Roarke o ignoră, intră şi se aşeză pe brațul fotoliului lui Peabody.

- Sunteți treji de o grămadă de vreme. Să vă comand ceva de mâncare?

- Roarke...

- Doamne, ce-aş mai mânca ceva, spuse McNab acoperind obiecțiile Evei.

- Mai sunt şi alte câteva filme de acest fel, continuă ea şi se întoarse cu faţa spre monitor, în timp ce Roarke se ridică şi o luă înspre zona bucătăriei. Le-a colecţionat pe acestea, precum şi discurile editate, cum ar fi „Poveste de Crăciun”. În plus, am găsit şi foarte multe materiale pornografice, atât video, cât şi scrise, pe aceeaşi temă. Rulează „discul cu probe, Simon, secţiunea 68-a”. Ca de exemplu, spuse ea pe un ton sec, în timp ce imaginea umplu monitorul din spatele ei.

Roarke se întoarse la timp să vadă femeia dezbrăcată, cu coarne de ren şi o codiţă prinsă la spate, care spuse pe o voce toarsă: „Spune-mi Dansatoarea” şi luă în gură penisul lui Moş Crăciun, care-i aştepta buzele.

- Heei, ăsta da divertisment, comentă el.

- Sunt mai mult de zece asemenea filmulețe şi alte zeci de filme porno ilegale, tot vechi, care nu mai sunt la fel de vesele. Ăsta e capul de afiş. Rulează „Discul cu probe, Simon, secțiunea 72”.

Îi aruncă o privire lui Roarke, apoi se dădu la o parte.

Pe monitor apăru Marianna Hawley, care se zbătea să scape de legături. Îşi trăgea cu disperare capul de la dreapta la stânga. Plângea. În cadru apăru Simon, îmbrăcat în costumul de Moş Crăciun şi cu barbă.

Se uită în cameră, apoi zâmbi până la urechi către femeia din pat.

- Ia spune, fetiţo, ai fost cuminte sau obraznică?

„Fă linişte, fetiţo.” Mirosul de bomboane din respiraţie şi, cel mai îndepărtat, al alcoolului. „Tăticul are să-ţi facă un cadou.”

Vocea îi invada mintea, ca o şoaptă în ureche, însă Eve îşi forţă mâinile să rămână la locul lor şi rămase cu privirea pe monitor.

- Aa, eu cred că ai fost obraznică, foarte, foarte obraznică, dar o să-ţi dau ceva drăguţ, oricum.

Se întoarse iarăşi cu faţa înspre cameră şi începu un număr elegant de striptis. Îşi lăsă numai peruca şi barba, şi începu să se satisfacă singur..

- Este prima zi de Crăciun. Dragostea mea adevărată.

O violă. Rapid şi brutal. În timp ce dinspre monitor răzbăteau ţipetele femeii, Eve îşi ridică ceaşca de cafea. O înghiţi, cu toate că era amară şi rea la gust:

O sodomiză. Iar femeia încetă să mai ţipe; în schimb scâncea ca un copil.

Când termină, bărbatul avea o privire sticloasă, iar pieptul bine făcut se mişca ritmic. Scoase ceva din trusa de machiaj şi înghiţi.

- Suntem de părere că îngurgitează un amestec pe bază de plante şi substanțe chimice, printre care şi Exotica, ca să-şi mențină erecția.

Tonul vocii Evei era plat, şi privea în continuare monitorul. Pentru ea, era o responsabilitate față de victime şi o încercare pentru ea însăşi. Avea să privească şi avea să vadă. Şi avea să supraviețuiască experienței.

Marianna nu se mai zbătu în timpul celui de-al doilea viol. Se retrăsese, aşa cum ştia Eve. Departe, unde nu o mai ajungea nicio durere, înăuntrul ei, unde era singură-singurică, în beznă.

Şi nu se mai zbătu nici când Simon începu să plângă, să o înjure şi să o numească curvă, nici când îi trecu frumoasa ghirlandă în jurul gâtului şi începu să tragă până când o întinse şi plesni, şi fu nevoit să-şi folosească mâinile.

- O, Doamne Dumnezeule! Vocea şoptită şi înecată a lui McNab era plină de groază şi milă. Nu e de ajuns?

- Acum o decorează, continuă Eve pe acelaşi ton sec. Îi primeneşte chipul, îi coafează părul, îi aranjează ghirlanda. După cum vedeți aici, când o ridică, tatuajul este deja aplicat. Lasă camera să o filmeze în continuare. Aşa îşi doreşte. Vrea să mai vadă o dată, şi încă o dată, când este singur. Să o vadă aşa cum a lăsat-o. Aşa cum a aranjat-o.

Monitorul se făcu negru.

- Nu avea nevoie de înregistrarea momentului curățeniei. Discul durează 33 de minute şi 12 secunde. Atât i-a luat să-şi îndeplinească

partea asta din ritual. Mai sunt şi alte discuri, cu crimele care au urmat. Toate urmează aceeaşi schemă. E un tip cu tabieturi, disciplinat. O să se ducă într-un loc din oraş pe care-l ştie deja, ca să se odihnească şi să se poată recupera. Nu o să se ducă în cine ştie ce fundătură, ci într-un hotel sau într-un alt apartament.

- Nu i-ar fi uşor să-şi găsească o cameră de hotel în perioada asta, comentă Feeney.

- Nu, dar de acolo începem să căutăm. Începem cu cele de la marginea oraşului. O să-i luăm la întrebări pe prietenii lui şi pe colegii lui de muncă, mâine, la prima oră. Poate ne dă careva o idee despre unde s-ar fi putut duce. Peabody, ne întâlnim mâine dimineață la ora nouă fix, la salon, în uniformă.

- Da, să trăiți!

- Cel mai bine ar fi să tragem un pui de somn, cât a mai rămas din noaptea asta.

- Dallas, mai pot rezista o oră. Dacă mă pot culca aici, mă pot apuca mâine-dimineață direct de unde am rămas.

- În regulă, McNab. Dar acum hai să strângem.

- Sunt de acord, spuse Feeney. Hai, Peabdoy, te conduc până acasă.

- Nu-ți băga nasul în jucăriile mele, McNab, spuse Eve în timp ce ieşea. Mă enervez tare.

- În seara asta ai nevoie de un stimulent de somn, îi spuse Roarke în timp ce o apucă de braț şi porniră către dormitor.

- Nu începe iarăşi.

- Nu ai nevoie de vise în noaptea asta. Ai nevoie să tai orice contact, măcar câteva ore, dacă nu pentru tine, măcar de dragul femeilor ălora pe care le-am văzut cum au fost brutalizate.

- Pot să-mi fac treaba.

Eve începu să se dezbrace de cum intră în dormitor, scoțându-şi hainele în grabă. Avea nevoie de un duş cu apă foarte fierbinte, care să-i curețe pielea de duhoare.

Îşi lăsă hainele morman, pe podea, păşi direct în baie şi comandă apă la intensitate maximă.

Roarke o aşteptă, pur şi simplu, afară. Mai întâi, urma să se împotrivească, ştia deja asta. Chiar şi lui, şi sugestiei lui de a se relaxa. Acea capsulă ghimpoasă şi tare, care constituia una dintre trăsăturile ei care-l fascinau.

Şi ştia deja, ca şi cum ar fi intrat în capul ei şi în inima ei, ştia deja prin ce trecuse atunci când se uitase la discuri.

Aşa că, atunci când ieşi de la duş, înfofolită într-un halat, cu ochii întunecaţi şi un pic cam palidă în obraji, îşi desfăcu, pur şi simplu, braţele şi o cuprinse.

- O, Dumnezeule, Dumnezeule! izbucni Eve şi se agăţă de el, iar degetele începură să sape în spatele lui. I-am simţit mirosul pe pielea mea. I-am simțit mirosul.

Pe Roarke îl durea să o vadă cum ceda, să o simtă tremurând şi să audă bătăile inimii ei lângă a lui.

- Nu te mai poate atinge.

- Mă atinge, spuse ea şi-şi îngropa fața în umărul lui, inspirând mirosul lui. Mă atinge ori de câte ori pătrunde în mintea mea. Şi nu am ce-i face.

- Dar pot face eu ceva.

Roarke o ridică în brațe şi se aşeză pe pat cu ea în brațe.

- Nu te mai gândi la nimic în seara asta, Eve, îi spuse el. Stai în brațele mele.

- Îmi pot face treaba.

- Ştiu.

- Dar cu ce costuri? se întrebă el şi o legănă ca pe un copil.

- Nu vreau droguri. Doar pe tine. Tu îmi eşti de ajuns.

- Atunci, culcă-te. Lasă totul la o parte, spuse el şi-şi întoarse capul ca să o sărute pe păr. Şi dormi.

- Nu pleca.

Se înghesui şi mai tare la pieptul lui şi oftă o dată, prelung.

- Am nevoie de tine, adăugă ea. Prea mult.

- Nu prea mult. Nu e niciodată prea mult.

Ea aşezase o amintire în cutia lor, îşi spuse el în gând. Acum era rândul lui să aşeze o dorinţă. Ca ea să doarmă în linişte o noapte sau cele câteva ore care mai rămăseseră din ea.

Aşa că o ținu în brațe până când Eve se cufundă într-un somn adânc, fără vise.

Şi când se trezi o ținea în continuare în brațe.

Erau încolăciți unul în jurul celuilalt, iar capul ei era culcuşit în curbura umărului bărbatului ei. Cândva, în timpul nopții, Roarke se dezbrăcase, pe el şi pe ea, şi se strecuraseră amândoi în pat.

Rămase un moment nemişcată şi îi privi chipul cu atenție. Părea deosebit de frumos, în lumina slabă a dimineții. Trăsături accentuate, gene lungi şi groase, şi o gură de poet. O îmboldea impulsul de a-i mângâia părul şi de a-i simți atingerea mătăsoasă, însă brațele îi erau prinse.

În schimb îl sărută uşor, şi ca să-i mulţumească, şi ca să-l trezească într-atât cât să-i elibereze mâinile. Dar strânsoarea lui deveni un pic mai fermă.

- Mmm. Doar un minut.

Sprâncenele Evei se arcuiră. Avea o voce groasă, mâloasă, iar ochii îi rămăseseră închişi.

- Eşti obosit.

- O, Doamne, şi încă cum. Eve îşi strânse buzele.

- Dar tu nu eşti niciodată obosit.

- Acum sunt. Stai liniştită.

O făcu să chicotească, cu tonul lui de supărare somnoroasă.

- Mai rămâi un pic în pat.

- Ba bine că nu.

- Eu trebuie să mă scol.

Îşi eliberă un braţ şi îi mângâie părul.

- Culcă-te la loc, îi spuse ea.

- M-aş culca, dacă nu ai mai vorbi atâta.

Pufni în râs, apoi se strecură din strânsoarea lui.

- Roarke?

- Oh, Dumnezeule! exclamă el, apoi se întoarse defensiv pe cealaltă parte şi-şi îngropa faţa în pernă. Ce e?

- Te iubesc.

Roarke îşi întoarse capul şi întredeschise ochii în care se citea o licărire somnoroasă, care-o făcu să o treacă fiorii. Ăsta era numărul lui de magie, îşi spuse ea în gând. Că îi putea aprinde toate dorinţele, chiar şi după ceea ce văzuse, chiar şi după experienţele prin care trecuse.

- Păi atunci, treci înapoi aici. Poate reuşesc să stau treaz destul timp.

- Mai târziu.

Roarke îi răspunse cu un mormăit şi-şi îngropa faţa la loc în pernă.

Eve decise să nu i-o ia în nume de rău, aşa că se îmbrăcă, comandă cafea şi-şi prinse arma. Când ieşi din cameră, Roarke nici nu mişcă.

Se hotărî să vadă mai întâi cum stăteau lucrurile cu McNab şi-l găsi răsturnat în fotoliul ei de dormit, cu Galahad înfăşurat în jurul capului, ca o pereche imensă de căşti. Sforăiau amândoi.

Când o simţi că se apropie, pisica miji un ochi, îi aruncă o privire plictisită, apoi îi oferi un „miau” enervat.

- McNab.

Cum nu primi niciun răspuns din partea lui, Eve îşi dădu ochii peste cap şi-i înghionti uşor umărul.

McNab se mulțumi să sforăie puternic, apoi îşi întoarse capul.

Această mişcare făcu pisica să alunece puțin mai jos. În schimb, Galahad îşi înfipse ghearele. McNab mai sforăi o dată şi zâmbi prin somn.

- Ai grijă la unghii, draga mea.

- Dumnezeule!

Eve îl mai înghionti o dată, de data asta mai tare:

- Fără vise murdare, despre sex, în fotoliul meu de dormit, amice.

- Ăăă? Haide, iubito, începu McNab, apoi deschise ochii, grei şi încețoşați, şi se uită cu atenție la chipul Evei. Au, Dallas, ce? Unde?

Apoi duse o mână înspre greutatea care-i apăsa pe umăr şi îl atinse pe Galahad.

- Cine? mai întrebă el.

- Oi fi uitat tu de ce, dar nu mă întreba pe mine. Adună-te.

- Da, da. Fratee!

Întoarse capul şi se trezi nas în nas cu Galahad.

- Asta-i pisica ta?

- Locuieşte aici. Eşti îndeajuns de treaz cât să-mi spui ce-ai mai aflat?

- În regulă, sigur.

McNab se chinuia să se ridice şi-şi trecu limba peste dinți.

- Cafea, te implor!

Pentru că şi ea era dependentă de acelaşi lichid, îşi făcu milă de el şi se duse în bucătărie, unde-i comandă o porție dublă de cafea, neagră şi tare.

Când se întoarse, pisica stătea în poala lui McNab, frământându-i coapsele şi privindu-l de parcă ar fi vrut să verifice dacă îndrăznea să protesteze. McNab apucă cana de cafea cu amândouă mâinile şi dădu pe gât jumătate.

- În regulă. Oau! Am visat că eram pe altă planetă, într-o stațiune de pe o insulă, şi îmi făceam de cap cu o mutantă extrem de bine făcută, care avea blană în loc de piele.

Dădu iarăşi cu ochii de Galahad, şi zâmbi până la urechi.

- Doamne!

- Nu mă refeream la fanteziile tale libidinoase. Ce ai aflat?

- Aşa. Am verificat la toate hotelurile elegante din oraş. Aseară, niciun bărbat singur nu a închiriat vreo cameră. Le-am verificat şi pe cele de clasă medie, acelaşi rezultat. Am făcut rost de informațiile personale. Discul e la tine pe birou, i-am făcut un semn.

Se duse până la birou, îl ridică şi-l strecură în geantă.

- Zi-mi doar ce-i mai important.

- Bărbatul nostru are patruzeci şi şapte de ani şi s-a născut aici, în New York. Mama lui era părintele lui custode.

McNab căscă de-i trosniră fălcile.

- Scuze. Nu s-a mai recăsătorit niciodată. A lucrat ca actriță, în special în producții de nimica toată. A avut o serie întreagă de boli mentale. A tot fost prin tot felul de instituții de boli nervoase - de cele mai multe era vorba de depresie. Dar nimic nu a funcționat, pentru că şi-a pus capăt zilelor anul trecut. Ghici când?

- De Crăciun.

- Ai nimerit la ţanc. Simon a avut parte de o educaţie aleasă şi a terminat două şcoli superioare. De teatru şi de cosmetologie. Este licențiat în ambele domenii. A avut nişte contracte ca producător de machiaj. Acum doi ani a preluat salonul. Nu s-a căsătorit niciodată şi a împărțit treburile casnice cu mama sa.

Se opri din vorbit ca să mai soarbă din cafea.

- Nu se poate plânge de lipsă de credite, însă tratamentele mamei sale i-au cam făcut gaură în conturi. Nu are cazier. Nu a făcut niciun alt test în afară de cele standard, plus controale fizice, dar nimic pe partea mentală.

- Trimite-i şi Mirei informațiile personale, apoi vezi ce poți afla despre tată. Şi ține-te şi de controalele hotelurilor. Undeva tot trebuie să se ducă.

- Pot să mănânc ceva de dimineață?

- Ştii unde e bucătăria. Eu o să ies pe teren. Să mă ții la curent.

- Sigur că da. Ăăă, Dallas, între tine şi Peabody e totul în regulă?

Eve ridică din sprâncene.

- De ce nu ar fi?

- Părea ceva în neregulă cu voi două.

- Ține-mă la curent, spuse ea încă o dată şi-l lăsă să-şi bea cafeaua, în timp ce scărpina pisica între urechi şi îşi frământa mintea.

Eve hotărî că ajutorul ei fie dormise pe o planşetă, fie îşi apretase uniforma mai abitir decât de obicei. Peabody era bățoasă şi zgrumțuroasă ca o pâine prea prăjită.

În schimb, era rapidă. Intrară împreună în salon, înțelegându-se mai degrabă prin semne decât prin vorbe. Yvette era deja în spatele consolei, preocupată să introducă programul zilei care tocmai începea.

- O să ajungeți clienți fideli, îi spuse ea Evei. Ar trebui să mă laşi să-ți aranjez manichiura sau ceva.

- Ai o cameră de tratamente liberă?

- Am câteva, dar nu am niciun consultant liber înainte de ora două.

- Ia-ți cinci minute libere, Yvette.

- Poftim?

- Opreşte cronometrul. Vreau să vorbesc cu tine. O să folosim una dintre camerele libere.

- Sunt ocupată până peste cap.

- Aici sau la sediul central. Hai odată!

- Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Cu un accent de enervare, Yvette îşi dădu scaunul la o parte.

- Stai să instalez droidul de rezervă. Nu ne place să folosim droizi. Nu sunt la fel de personali.

Se grăbi să ajungă într-un colț şi introduse codul ca să deschidă un dulap înalt. Droidul dinăuntru era frumos aranjat şi coafat, şi îmbrăcat cu un costum pe lângă corp ingenios, în culori pastelate, care-i punea în valoare pielea auriu-închisă şi părul roşu-aprins. Când îl activă, droidul deschise nişte ochi mari şi albaştri, ca de bebeluş, clipi greoi cu gene leneşe, apoi îi zâmbi.

- Vă pot fi de ajutor?

- Preia recepția.

- Mă bucur că pot fi de ajutor. Arătați minunat astăzi.

- Sigur că da, spuse Yvette vizibil enervată, şi se întoarse cu spatele. Ar spune acelaşi lucru şi dacă aş avea fața acoperită cu negi, completă ea. Asta e problema cu droizii. Sper să rezolvăm repede ce avem de discutat, adăugă ea şi se îndreptă către încăperile din spate, țocăindu-şi tocurile. Lui Simon nu-i place să ne părăsim posturile, decât în pauzele programate.

- Nu o să fie o problemă.

Eve păşi în sala de tratament şi-şi dori să nu-i mai amintească în asemenea grad de o sală de autopsie.

- Când ai vorbit ultima dată cu Simon? întrebă ea.

- Ieri.

De vreme ce tot se afla într-o sală de tratament, Yvette alese o mănuşă de masaj, îşi strecură o mână în ea şi o activă. În timp ce şi-o trecu peste gât şi peste umeri, mănuşa scoase un bâzâit abia auzit.

- La ora patru a avut programată o rotunjire de sâni şi a terminat la şase. Dacă ai nevoie de el, trebuie să apară. De fapt, el trebuia să deschidă azi de dimineață. Avem toată ziua programări, până peste cap, în ajun de Crăciun.

- În locul tău, nu m-aş aştepta să apară astăzi. Yvette clipi, îi tresări mâna, iar mănuşa de masaj dădu rateuri.

- I s-a întâmplat ceva lui Simon? A avut un accident?

- S-a întâmplat ceva cu Simon, dar nu, nu a avut niciun accident. A atacat-o pe Piper Hoffman aseară.

- A atacat-o? Simon?

Yvette izbucni într-un hohot de râs.

- Ai ieşit rău de pe orbită, doamnă locotenent.

- A omorât patru oameni, a violat şi a omorât patru oameni, şi aproape că i-a făcut acelaşi lucru şi lui Piper, aseară. Acum s-a dat la fund. Ştii cumva unde s-ar putea duce?

- Te înşeli, spuse Yvette şi-şi dădu mănuşa jos de pe mâna tremurândă. Te înşeli, altfel nu se poate. Simon e drăguț şi dulce. Nu ar face niciun rău, nimănui.

- De cât timp îl cunoşti?

- Eu... De câțiva ani, de când a preluat salonul. Trebuie să te înşeli.

Yvette îşi ridică mâinile, apoi şi le aşeză pe obraji şi apăsă.

- Piper? Ai spus că Piper a fost atacată? Cât de grav e rănită? Unde e?

- E în comă, la spital. Simon a fost întrerupt, înainte de a-i face felul, şi a fugit. S-a dus înapoi în apartamentul lui, dar acum nu mai e acolo. Unde s-ar putea duce?

- Habar nu am. Nu-mi vine să cred. Eşti sigură de ce spui?

Eve îşi păstră privirea rece şi egală.

- Foarte sigură.

- Dar o adora pe Piper. Era consultantul ei, al ei şi al lui Rudy. El le făcea toate tratamentele. îi numea „îngerii de vis”.

- De cine mai e apropiat? Cu cine vorbeşte despre viața lui personală? Despre mama lui?

- Mama lui? A murit anul trecut. Simon a fost devastat. A avut un accident şi a murit.

- El ți-a spus că a avut un accident?

- Da, că a leşinat sau nu mai ştiu ce, în cada de baie. S-a înecat. A fost îngrozitor. Erau foarte apropiați.

- Şi-a vorbit despre ea?

- Da, munceam împreună, petreceam multe ore împreună la salon. Suntem prieteni, mai spuse ea cu ochii plini de lacrimi. Nu pot să cred ce-mi spui tu acolo.

- Ai face bine să crezi, pentru propria ta siguranță. Unde s-ar putea duce, Yvette? Nu se poate duce acasă, dacă e speriat. Dacă trebuie să se ascundă undeva.

- Habar nu am. Întreaga lui viață e aici. În salon, mai ales după ce a pierdut-o pe mama lui. Nu cred că mai are şi alte rude. Tatăl lui a murit când el era doar un puştan. Nu m-a sunat. Jur că nu m-a sunat.

- Dacă te sună, te rog să mă contactezi numaidecât. Nu te juca cu el. Nu te întâlni de una singură cu el. Trebuie să deschid dulapul lui şi să iau declarații şi celorlalți membri ai personalului.

- În regulă. Aranjez eu totul. Nici măcar nu s-a purtat ciudat sau ceva de felul ăsta.

Yvette se ridică din fotoliu şi pe obraz i se scurse o lacrimă.

- Era foarte încântat de Crăciun, adăugă ea. E un tip foarte sensibil, să ştii. Şi anul trecut a pierdut-o pe mama lui, şi asta i-a adumbrit cumva sărbătorile.

- Mda, ei bine, recuperează pentru pierderile suferite, în perioada asta.

Eve păşi în spațiul angajaților şi îi aruncă o privire scurtă unui consultant grăsuț, care dădea pe gât o băutură nutritivă, verde ca menta.

- A schimbat combinația, murmură Yvette. A blocat uşa. Nu o pot deschide fără codul cel nou.

- Cine e şef aici, când e el plecat? Yvette scoase un oftat.

- Presupun că eu.

Eve îşi scoase arma la vedere şi îşi înclină capul.

- Cu asta pot deschide uşa, spuse ea, dar am nevoie de consimțământul tău ca să o forțez.

Yvette închise ochii şi-i răspunse:

- Da.

- S-a înregistrat, Peabody?

- Da, să trăiți!

Eve îşi regla arma, ochi şi trase în direcția încuietorii. Arma scoase o pocnitură înfundată şi scoase o lumină puternică. Apoi săriră bucăți de metal în toate părțile şi aterizară pe podea.

- Dumnezeule, ce naiba-i asta, Yvette?

- E o chestie cu poliția, Stevie, spuse Yvette şi-i făcu un semn de concediere cu mâna consultantului care rămăsese cu ochii holbați. Ai o programare la nouă jumătate, pentru un limitator. Mergi şi pregăteşte totul.

- Simon o să fie foarte şucărit, spuse el în timp ce ieşea din încăpere, scuturând dezaprobator capul.

Eve se dădu într-o parte, astfel încât Peabody să poată înregistra din unghiul potrivit, şi puse un deget pe mâner.

- La dracu'! exclamă Eve, clipind, apoi îşi lăsă vârful degetului în gură. E prea fierbinte.

- Încearcă asta, îi spuse Peabody şi-i dădu o batistă curată şi călcată, din buzunarul ei. Privirile li se intersectară în treacăt.

- Mulţam'.

Folosindu-se de batistă, Eve acoperi mânerul şi deschise uşa dulapului.

- Moşul a trecut în viteză, murmură ea.

În dulap fusese îngrămădit costumul de Moş, aşa mototolit cum se nimerise. Deasupra era o pereche de cizme negre, înalte. Eve îşi întinse mâinile, scoase un flacon de spray de izolare din geanta ei şi-şi acoperi mâinile.

- Hai să vedem ce mai găsim.

Mai erau două doze de dezinfectant, jumătate de cutie de săpun din plante, tuburi cu cremă de protecție şi tot felul de aparate, care se puteau cumpăra de la orice colț de stradă şi care promiteau să distrugă microbii cu ajutorul ultrasunetelor. Mai găsi pe deasupra o cutie cu instrumente pentru tatuat şi şabloane pentru nişte modele extrem de complicate.

- Asta îl înfundă definitiv, spuse Eve şi scoase o foaie subțire pe care stătea scris, cu litere stilizate:

DRAGOSTEA MEA ADEVĂRATĂ

- Pune totul în pungi, Peabody, şi aranjează tu transportul. Vreau să ajungă în laborator în mai puţin de-o oră. Eu mă duc în camerele de tratamente, să iau declaraţiile.

Nu mai află nimic nou de la membrii personalului. Simon era iubit şi apreciat de către angajaţii săi. Eve auzi cuvinte precum „milostiv", „generos" sau „înţelegător".

Şi se gândi la groaza şi durerea din ochii Marianei Hawley.

Drumul până la spital, ca să vadă care mai era starea lui Piper, îl făcură în linişte. Cu toate că instalaţia de climatizare a noului vehicul trimitea o căldură plăcută, în maşină atmosfera era destul de rece.

Foarte bine, îşi spuse Eve în gând. Era foarte bine. Dacă Peabody voia să umble tot timpul de parcă i-ar fi intrat un băț în fund, foarte bine. Nu-i va afecta munca.

- Dă-i un telefon lui McNab, spuse Eve care păşi în lift şi se uită drept înainte. Vezi dacă a mai aflat vreo locație unde s-ar putea afla Simon. Apoi vezi dacă Mira a primit informațiile personale.

- Da, să trăiți!

- Şi dacă-mi mai spui „să trăiţi” pe tonul ăsta de bebeluş, am să te pocnesc cu o curea.

Spunând acestea, Eve coborî din lift şi o lăsă pe Peabody în urma sa, uitându-se urât.

- Starea lui Piper, spuse Eve şi trânti insigna pe tejgheaua din camera asistentelor.

- Pacienta Piper este sedată.

- Cum adică sedată? Vrei să spui că şi-a revenit din comă?

Sora purta o tunică colorată, decorată cu flori de primăvară, şi avea o expresie chinuită.

- Pacienta Piper şi-a revenit în urmă cu aproximativ douăzeci de minute.

- Şi de ce nu am fost contactată? Fişa ei era monitorizată.

- Era, doamnă locotenent. însă pacienta Piper şi-a recăpătat cunoştința şi a început să zbiere. Era incoerentă, isterică şi violentă. Am fost nevoiți să o legăm şi să o sedăm, la recomandarea doctorului care se ocupă de ea şi cu consimțământul celei mai apropiate rude.

- Şi unde este cea mai apropiată rudă în acest moment?

- Este cu ea în salon, acolo unde a stat toată noaptea.

- Cheamă-l pe medicul ei. Spune-i să vină aici, spuse Eve, apoi se întoarse pe călcâie şi traversă holul cu paşi mari, până în salonul lui Piper.

Semăna cu o zână care dormea. Palidă, blondă şi drăguță. Sub ochi avea umbre delicate, iar obrajii îi erau puțin aprinşi din pricina medicamentelor.

La mică distanță de pat, se auzea zumzăitul monitoarelor. Toată camera era împodobită de parcă ar fi fost salonul unui apartament dintr-un hotel de lux. Pacienții înstăriți îşi permiteau să se însănătoşească în condiții luxoase şi confortabile.

Cea mai veche amintire a Evei despre tratamente medicale era o cameră oribilă şi îngustă, în care erau aliniate nişte paturi oribile şi înguste, în care erau întinse femei şi fete tinere, care gemeau din pricina durerii şi a mizeriei. Pereții erau gri, ferestrele negre, iar aerul era greu din pricina mirosului de urină.

Avea opt ani, era singură şi devastată, şi nu se mai putea consola nici măcar amintindu-şi numele, căci îl uitase.

Însă Piper nu se va trezi în asemenea condiții. Lângă pat se afla fratele ei şi o ținea de mână cu blândețe, de parcă era o bucată de sticlă subțire, care s-ar fi putut sparge.

Florile erau deja îngrămădite peste tot şi cădeau în valuri din toate părțile, din coşuri, din boluri sau din vaze înalte şi subțiri ca nişte sulițe. Se auzea şi muzică în surdină, o muzică de coarde, liniştitoare.

- S-a trezit urlând.

Rudy nu se uită la Eve, ci continuă să o privească pe sora lui, cu ochii încercănați.

- Urla după mine să o ajut. A scos nişte sunete care nici măcar nu păreau umane.

Bărbatul ridică mâna lungă şi subțire şi şi-o trecu peste obraz.

- Dar nu m-a recunoscut; a dat cu pumnii în mine şi în asistente. Nu ştia cine sunt sau unde era. A crezut că era tot în... A crezut că mai era şi el tot aici.

- A spus ceva, Rudy? I-a spus numele?

- L-a țipat cât a putut.

Când îşi îndreptă capul spre Eve, chipul bărbatului părea să-şi fi pierdut orice urmă de culoare sau structură. Era plat, ca de ceară.

- I-a spus numele. „O, Doamne, te rog!" - a spus - „Simon, nu! Nu, nu, nu!". Şi tot aşa, de mai multe ori.

Inima Evei fu cuprinsă de un sentiment de milă, față de amândoi.

- Rudy, trebuie să vorbesc cu ea.

- Trebuie să doarmă. Trebuie să uite, spuse el şi ridică şi cealaltă mână, cu care mângâie părul lui Piper. Şi când o să fie mai bine, când o să poată, am să o duc departe. Undeva unde e cald şi soare, şi sunt flori peste tot. O să se vindece acolo, departe de toate astea. Ştiu ce crezi despre mine, despre noi. Nu-mi pasă.

- Nu contează ce părere am eu despre voi. Doar ea contează.

Eve se apropie de pat, aşa încât se aflau față în față, de o parte şi de alta a patului.

- Nu îi va fi mai uşor să se vindece, Rudy, dacă va şti că cel care i-a făcut asta e închis? Trebuie să vorbesc cu ea.

- Nu poate fi forțată să vorbească despre asta. Nu poți înțelege ce va simți, ce înseamnă asta pentru ea.

- Ba pot înțelege. Ştiu prin ce a trecut. Ştiu exact prin ce a trecut, spuse Eve, măsurându-şi cuvintele, în timp ce Rudy îi studia chipul cu atenție. Nu am să o rănesc. Vreau să-l închid pe omul ăsta, Rudy, înainte de a mai face ce i-a făcut ei, sau şi mai rău, altcuiva.

- Trebuie să fiu şi eu de față, spuse el după un moment lung de tăcere. O să aibă nevoie de mine... şi de doctor. Doctorul trebuie să rămână. Dacă se supără prea tare, vreau să o sedeze iarăşi.

- În regulă. Dar trebuie să mă laşi să-mi fac treaba.

Rudy încuviință din cap, apoi îşi mută iarăşi privirea către Piper.

- O să... Cât timp... Dacă ştii prin ce trece, cât timp îi va lua ca să uite?

- O, Doamne!

- Nu o să uite niciodată, spuse Eve pe un ton neutru. Dar o să poată trăi cu asta.

19

- Asta o să o readucă treptat la viață.

Doctorul era tinerel, iar în ochi i se putea încă citi înțelegerea şi devotamentul față de meseria sa. Adăugă chiar el medicamentul în perfuzie, fără să paseze sarcina plictisitoare vreunei sore medicale sau vreunei asistente.

- Are să rămână ceva mai calmă decât de obicei, ca să nu fie peste măsură de agitată.

- Vreau să fie coerentă, spuse Eve şi se uită la chipul doctorului cu ochii ei căprui.

- Ştiu ce vrei, doamnă locotenent. În mod normal, nu aş fi de acord ca unei femei în starea pacientei Piper să i se dezactiveze sedarea. Însă în acest caz, vă înțeleg dorința. Dar, mă înțelegeți, trebuie să rămână cât mai calmă cu putință.

Îşi îndreptă atenția asupra monitoarelor, în timp ce degetele îi rămăseseră pe încheietura mâinii lui Piper.

- Starea ei este stabilă, spuse el, apoi se uită iarăşi către Eve. Recuperarea fizică şi psihică, după o traumă ca aceasta, este o călătorie extrem de dificilă.

- Ai fost vreodată în secția violuri, din spitalul din Oraşul Alfabetului?

- Nu e nicio secție de violuri în spitalul din acea zonă.

- A fost până acum cinci ani, când au schimbat cerinţele de autorizare şi preţurile standard pentru prostituatele autorizate de pe străzi. În secția violuri erau mai ales târfe de stradă, cei mai mulți dintre ei tineri. Băieți şi fete veniți direct de pe plantație, care habar n-aveau cum să se descurce cu câte un client drogat cu Zeus sau Exotica. Am lucrat în zona aia şase luni mizerabile. Ştiu ce fac, da?

Doctorul încuviință din cap şi ridică geana pacientei.

- Îşi revine. Rudy, treci să te vadă mai întâi pe tine. Vorbeşte-i, încurajeaz-o. Păstrează-ți vocea calmă şi liniştită.

- Piper, spuse Rudy şi afişă un zâmbet grotesc, în chip de scuză, în timp ce se aplecă deasupra patului. Draga mea, sunt eu, Rudy. Eşti bine. Eşti cu mine. Nu mai este absolut nicio primejdie. Eşti cu mine. Mă auzi?

- Rudy? Piper îngăimă numele bărbatului, cu ochii închişi, întorcându-şi chipul în direcția din care venise sunetul vocii lui. Rudy, ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat? Unde ai fost?

- Acum sunt aici, răspunse el în timp ce pe obraz îi alunecă o lacrimă. Voi fi aici, lângă tine.

- Simon îmi face rău. Nu mă pot mişca.

- A plecat. Eşti în siguranță.

- Piper.

Eve citi în ochii femeii fiorul de panică ascuns sub calmul indus de medicamente.

- Îți aduci aminte de mine? o întrebă ea.

- Poliția. Doamna locotenent. Ai vrut să spun lucruri rele despre Rudy.

- Nu, vreau doar să-mi spui adevărul. Rudy e chiar aici. O să stea chiar aici, în timp ce noi două stăm de vorbă. Spune-mi ce ți s-a întâmplat. Povesteşte-mi despre Simon.

- Simon.

Luminile de pe monitoare urcară vertiginos.

- Unde e? continuă Piper.

- Nu e aici. Nu te mai poate răni.

Cu blândețe, Eve apucă mâna cu care Piper făcu un gest, ca şi cum s-ar fi apărat în fața unei lovituri.

- Nu o să te rănească nimeni. Am să-l țin la o mare distanță de tine, dar trebuie să mă ajuți. Trebuie să-mi spui ce a făcut.

- A venit la uşă.

Piper închise ochii şi Eve putea vedea mişcările rapide de sub pleoapele delicate.

- Eram fericită să-l văd. Aveam cadoul lui de Crăciun, iar el avea o cutie mare, argintie. Un cadou. M-am gândit că Rudy a adus un cadou pentru mine şi pentru Rudy. Rudy nu e acasă, i-am spus. Ştia

- „Nu e, eşti singură-singurică, doar cu mine". Mi-a zâmbit şi a... şi a pus o mână pe umărul meu.

- Ametită, murmură ea. Eram aşa de ametită, şi nici nu puteam vedea prea bine. Trebuie să mă întind, mă simt aşa ciudat. Îl aud, îl aud cum îmi vorbeşte, dar nu pricep nimic, nu mă pot mişca, nu pot deschide ochii. Nu pot gândi.

- Îți aduci aminte ceva din ce ți-a spus atunci?

- Că eram frumoasă. Iar el ştia cum să mă facă şi mai frumoasă. Am simțit ceva rece pe picior, care-mi gâdila coapsa, în timp ce el îmi vorbea. Mi-a spus că mă iubea, numai pe mine. Adevărata dragoste, voia ca eu să fiu adevărata lui dragoste. Nu eram eu aleasa, dar aş fi putut fi.

Celelalte nu contau. Doar eu. Continua să vorbească, dar eu nu-i puteam răspunde. Toate celelalte iubiri au murit pentru că nu erau cele adevărate. Nu erau pure, nu erau inocente. Nu! dintr-odată Piper îşi smulse mâna dintr-a Evei şi încercă să se rostogolească într-o parte.

- E-n regulă. Eşti în siguranță. Ştiu că te-a rănit, Piper. Ştiu şi cât de tare te-a rănit, şi ştiu cât de teamă ți-a fost. Dar acum nu mai trebuie să-ți fie frică.

Hotărâtă, Eve îi apucă iarăşi mâna lui Piper.

- Uită-te la mine, vorbeşte cu mine, îi spuse ea. Nu am să-l mai las să-ți facă vreun rău.

- M-a legat, spuse ea în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraji. M-a legat de pat. Mi-a luat hainele. L-am implorat să nu o facă. Era prietenul meu. S-a costumat. Arăta oribil. Mai era şi o cameră de filmat, iar el poza şi mi-a spus că am fost o fată rea. Şi ochii, era ceva în neregulă cu ochii lui. Urlam, dar nu mă auzea nimeni. Unde e Rudy?

- Sunt aici, spuse el cu o voce înecată şi-şi apăsă buzele peste sprânceana ei, peste tâmpla ei. Sunt aici.

- Mi-a făcut multe. M-a violat, şi a durut aşa de tare. Mi-a spus că sunt o târfă. Cele mai multe femei erau târfe, actrițe care se prefăceau a fi altceva, dar care nu erau decât nişte târfe. Iar cei mai mulți dintre bărbați se foloseau de ele, iar apoi le părăseau. Iar eu eram tot o târfă, şi-mi putea face ce voia el. Şi mi-a făcut, a continuat să mă rănească. Rudy, te-am tot strigat să vii şi să-l opreşti. Opreşte-l!

- Rudy a venit, îi spuse Eve. Rudy a venit şi l-a oprit.

- A venit Rudy?

- Da, te-a auzit şi a venit, şi a avut grijă de tine.

- S-a oprit. Da, s-a oprit, spuse Piper şi închise ochii la loc. Se auzeau țipete şi zgomote, şi cineva care striga foarte tare. Striga după mama sa. Altceva nu-mi mai amintesc.

- În regulă. Te-ai descurcat de minune.

- Nu o să-i permiți să se întoarcă, nu-i aşa? întrebă Piper, iar degetele ei se agățară de ale Evei. Nu ai să-i permiți să mă găsească, nu-i aşa?

- Nu, nu am să-i permit să se întoarcă.

- A pus nişte lucruri pe mine, îşi aminti Piper. Mi-a dat cu un spray pe tot corpul. Îşi muşcă buza. Şi în mine. Iar corpul lui fusese epilat. Nu mai avea niciun fir de păr. Are un tatuaj pe şold.

Asta era o noutate, medita Eve. În filmulețele pe care le analizase ea nu se vedea niciun tatuaj pe corpul lui.

- Îți mai aminteşti cum arăta?

- Scria „Dragostea mea adevărată”. Mi l-a arătat, a ținut morțiș să mă uit la el. A spus că era nou, permanent, nu era temporar. Pentru că se plictisise să fie temporar pentru toți cei pe care îi iubea. Iar eu plângeam şi-i spuneam că nu l-am rănit niciodată. Şi atunci a plâns şi el. A spus că ştia, şi-i părea rău. Dar nu ştia ce altceva să facă.

- Altceva îți mai aminteşti?

- A spus că eu am să-l iubesc mereu, pentru că va fi ultimul meu iubit. Şi că el îşi va aminti mereu de mine, pentru că eu fusesem prietena lui.

Ochii lui Piper nu mai erau deloc sticloşi. Acum păreau doar obosiți.

- Avea de gând să mă omoare. Nu mai era Simon, doamnă locotenent. Nu-l cunoşteam pe omul care mi-a făcut asta. S-a transformat în altcineva, în camera aceea. Şi cred că s-a speriat şi el la fel de tare ca şi mine.

- Acum nu mai trebuie să-ţi fie frică. Îți promit. Eve se dădu înapoi şi se uită la Rudy.

- Hai să ieşim un minut şi să-l lăsăm pe domnul doctor să o examineze pe sora ta.

- Mă întorc imediat, spuse Rudy şi sărută încheieturile lui Piper. O să fiu de partea cealaltă a uşii. Nu vreau să o las singură, îi spuse el Evei de îndată ce uşa se închise în urma lor.

- O să aibă nevoie să stea de vorbă cu cineva.

- A vorbit destul. Şi-a spus totul, pentru numele lui Dumnezeu...

- O să aibă nevoie de ajutor psihologic, îl întrerupse Eve. O să aibă nevoie de tratament. Dacă o duci undeva departe, nu o să o ajute cu nimic să revină la lumea reală. Acum câteva zile, i-am dat o carte de vizită, o carte de-a mea de vizită, cu un alt nume pe spate şi un număr de telefon. Contacteaz-o pe doamna doctor Mira, Rudy. Las-o să o ajute pe sora ta.

Rudy deschise gura să vorbească, apoi o închise la loc, şi părea că face un efort ca să rămână calm.

- Te-ai purtat foarte frumos cu Piper, adineaori, doamnă locotenent. Foarte blând Şi când am auzit-o povestind ce i s-a întâmplat, am înțeles de ce nu te-ai purtat nici frumos, nici blând cu mine, atunci când ai crezut că eu eram cel responsabil de... ceea ce li s-a întâmplat celorlalți. Îți sunt recunoscător pentru asta.

- Îmi poți fi recunoscător atunci când îl voi aresta. Eve se dădu pe spate, pe tocuri.

- Îl cunoşti destul de bine pe individ, aşa-i?

- Credeam că-l cunosc.

- Unde s-ar putea duce? În vreun loc anume, la cineva anume?

- În mod normal, aş fi spus că ar veni la mine sau la Piper. Petreceam foarte mult timp împreună, şi profesional, şi personal.

Rudy închise ochii şi continuă:

- Ceea ce explică cum a făcut rost de listele de perechi potrivite. Nu ar fi fost luat la întrebări de nimeni din cadrul companiei. Dacă v-aş fi spus acest amănunt, dacă v-aş fi deschis toate uşile, în loc să încerc să mă feresc, pe mine şi afacerea mea, poate că aş fi putut opri toate astea.

- Deschide-le acum. Povesteşte-mi despre el, despre mama lui.

- Mama lui s-a autoexterminat. Nu ştiu dacă mai cunoaşte careva acest amănunt, în afară de mine.

Rudy se ciupi, din reflex, de rădăcina nasului, apoi continuă:

- A cedat, într-o noapte, şi mi-a povestit totul. Era o femeie cu probleme, instabilă din punct de vedere mental. El dădea vina pe tatăl lui. Au divorțat când Simon era copil, iar mama lui nu şi-a revenit niciodată. Era sigură că bărbatul ei se va întoarce într-o bună zi.

- Dragostea ei adevărată?

- O, Doamne!

De data asta, Rudy îşi acoperi faţa.

- Da, da, presupun că da. Era actriţă, nu prea avea cine ştie ce succes, dar Simon era de părere că era nemaipomenită, uluitoare. O venera. Dar de multe ori îl dezechilibra felul ei de a se purta. Câteodată cădea în câte o depresie şi atunci apăreau bărbaţii. Se folosea de bărbaţi ca să-şi alunge stările rele. Iar el era, în general, un tip foarte tolerant, dar la capitolul ăsta era foarte îngust la minte. Ea era mama lui, şi nu avea niciun drept să se dăruiască din punct de vedere sexual. Mi-a vorbit o singură dată despre chestia asta, la puţin timp după moartea ei, când era plin de suferință. Se spânzurase. O găsise în dimineața de Crăciun.

- Se potriveşte perfect.

Peabody stătea țeapănă în scaunul pasagerului, în timp ce Eve se lupta cu traficul.

- Este complexat din pricina mamei, şi de fiecare dată când alege câte o victimă vrea să o înlocuiască, să o pedepsească, să o iubească. Cei doi bărbați îl reprezintă fie pe tatăl său, fie propria sa înclinație sexuală.

- Mulțumesc pentru comunicat, spuse Eve pe un ton sec, apoi lovi volanul cu podul palmei, căci era iarăşi înconjurată din toate părțile de maşini. Nenorocitul ăsta de Crăciun! Nu-i de mirare că în decembrie înfloresc afacerile spitalelor şi instituțiilor de boli mentale.

- Dar e Crăciunul, Eve.

- Ştiu şi eu ce zi e, la dracu'! izbucni Eve şi trase manetele în poziție verticală, luă un viraj scurt la stânga şi trecu peste capotele maşinilor oprite.

- Aa, maxibuzul.

- Văd şi eu, spuse Eve şi trecu milimetric pe lângă autobuz.

- Taxiul ăla Rapid o să... Peabody se încorda şi închise ochii în timp ce taxiul, care era evident în aceeaşi stare de spirit ca şi Eve, ţâşni în sus din coloana de vehicule.

Eve înjură, derapă, jupui nişte tampoane şi puse sirena în funcțiune, la maximum.

- Opreşte, proasta dracului, exclamă ea şi frână vehiculul până veni în bot, în timp ce i se ridică fundul, şi-l abandonă în timp ce încă se mai clătina, jumătate pe stradă, jumătate pe trotuar, în fața unei mase mari de pietoni enervați.

Eve ieşi din maşină trântind uşa şi păşi țanțoş către taxi. Şoferul ieşi din taxi trântind uşa şi păşi țanțoş către Eve. Peabdoy i-ar fi putut spune că, dacă voia să se ia la harță cu un polițist, nu-l alesese pe cel mai potrivit.

Dar, se gândi ea, în timp ce se dădea jos şi-şi făcea loc cu coatele prin mulțime, poate că de asta avea Eve nevoie ca să se simtă mai bine, să tăbăcească fundul unui taximetrist.

- Am semnalizat. Şi eu am dreptul să mă ridic pe verticală, la fel ca şi tine. Nu aveai nici luminile, nici sirena pornite, nu-i aşa? O să plătească oraşul pentru ăla, nu-i aşa? Voi ăştia, polițiştii, să ştiți că nu e strada voastră de acasă. Să ştii că nu o să-mi asum eu să plătesc creditele pentru stricăciunea de aici, surioară.

- Surioară?

Peabody se cutremură de-a dreptul când auzi tonul înghețat al vocii Evei. Pe la spatele Evei, îşi scuturâ dezaprobator capul, plină de compasiune față de şoferul de taxi, şi-şi scoase codul de infracțiuni.

- Hai să-ți spun eu ceva, frate! Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să te predai, până nu-ți scriu un proces-verbal pentru că ai atacat un ofițer de poliție.

- Hei, dar eu nu m-am atins nici cu un deget de...

- Am spus să te predai. Hai să vedem cât de repede te poţi executa.

- Doamne, dar e doar un tampon zgâriat.

- Vrei să-ți mai scriu unul, pentru că opui rezistență?

- Nu, răspunse el cu o voce mârâită, apoi se întoarse cu spatele, îşi depărta picioarele şi-şi puse mâinile pe caroseria taxiului. Nene, e ajunul Crăciunului. Hai să ne dăm pace unul altuia. Ce părere ai?

- Sunt de părere că ar fi mai bine să ai ceva mai mult respect față de polițişti.

- Duduie, şi văr-miu e polițist, la secția patru-unu.

Rânjind, Eve îşi smulse insigna din buzunar şi i-o băgă sub nas:

- Vezi ce scrie aici? Locotenent, nu surioară, nici duduie. L-ai putea întreba pe văr-tu, polițistul de la secția patru-unu.

- Brinkleman, murmură el. Sergent Brinkleman.

- Spune-i sergentului Brinkleman de la secția patru unu să ia legătura cu locotenent Dallas, de la departamentul omucideri, de la sediul central, şi să-i spună cum se face că vărul lui e un nenorocit. Şi dacă reuşeşte să-mi explice acest lucru, cât să înțeleg şi eu, n-am să-ți ridic licența şi nici n-am să-ți fac proces-verbal pentru faptul că ai tăiat calea aeriană a unui vehicul oficial. Ai priceput?

- Da, am priceput, doamnă locotenent.

- Şi acum, dispari naibii de aici.

După ce-şi mancă papara cuvenită, şoferul se sui la loc în maşină, cu coada între picioare, se ghemui în scaun şi aşteptă răbdător să se mai elibereze traficul ca să poată pleca. Pentru că sângele îi fierbea în continuare, Eve se întoarse pe călcâie şi vârî un deget chiar sub nasul lui Peabody:

- Iar tu, dacă mai vrei să călătoreşti astăzi alături de mine, ai face bine să-ți scoți bățul ăla din fund.

- Cu tot respectul, locotenent, nu ştiam să am vreun obiect străin în acea regiune a corpului.

- Nu apreciez în acest moment tentativa ta de a face glume, ofițer Peabody. Dacă eşti nemulțumită de poziția ta de ajutor al meu, poți cere să primeşti altă poziție.

Lui Peabdoy i se puse un nod în gât.

- Nu vreau să primesc altă poziție. Nu sunt nemulțumită de poziția mea, să trăiți!

Eve se abținu din greu să nu scoată un țipăt, apoi se roti ca un pivot şi se aruncă în traficul de pietoni, căpătă câteva vânătăi şi comentarii răutăcioase, apoi se aruncă înapoi:

- Ține-o tot aşa. Continuă să foloseşti tonul ăsta de academie militară cu mine, şi ne luăm la harță.

- Tocmai m-ai amenințat că mă dai afară.

- Nu-i adevărat. Ți-am oferit şansa să primeşti altă poziție.

Vocea lui Peabody începu să tremure, aşa că, îşi înghiți cuvintele. În schimb spuse:

- Am fost de părere, şi încă mai sunt de părere, că ai întrecut limita aseară, în legătură cu relația mea cu Charles Monroe.

- Da, ai fost foarte răspicată în această privință.

- Nu a fost deloc corect, din partea ofițerului meu superior, să-mi critice alegerea mea în ce priveşte escorta. Era o problemă personală şi...

- Da, la dracu', era o problemă personală.

Ochii Evei se întunecară, dar nu din pricina furiei, remarcă Peabody şocată. Eve se simțea jignită.

- Aseară nu ți-am vorbit din poziția de ofițer superior. Nu am considerat niciun moment că mă adresez ajutorului meu. Credeam că vorbesc cu o prietenă.

Peabody simți ruşinea care o făcu să roşească până în vârful urechilor.

- Dallas...

- O prietenă, continuă Eve să bolborosească, căreia i se scurgeau ochii după un prostituat autorizat. Un prostituat licențiat, suspect într-o crimă a cărei investigație este încă în curs de desfăşurare.

- Dar Charles...

- Era în josul listei, izbucni Eve, dar se afla pe listă, căci se nimerise perechea potrivită a uneia dintre victime şi a uneia dintre persoanele atacate.

- Dar nu ai crezut niciun moment că Charles ar putea fi criminalul.

- Nu. Am crezut că era Rudy şi m-am înşelat. M-aş fi putut înşela şi în ceea ce-l priveşte pe Charles Monroe.

Iar gândul la această posibilitate i se înfipse direct în inimă.

- Du vehiculul înapoi la sediul central, continuă ea. Informează-i pe căpitanul Feeney şi pe comandantul Whitney cu privire la ultimele noutăți care privesc cazul nostru. Spune-le că eu rămân pe teren.

- Dar...

- Du nenorocitul de vehicul la sediul central, când îți spun, izbucni Eve. Ăsta e un ordin de la un ofițer superior către ajutorul său.

Se întoarse şi îşi croi drum prin mulțime. De data asta nu se mai întoarse.

- Of, la dracu', exclamă Peabody şi se lăsă să alunece de pe capota maşinii, ignorând claxoanele supărate sau muzica insidioasă şi dată la maximum, care se revărsa din fața magazinului de pe cealaltă parte a trotuarului supraaglomerat.

- Peabody, eşti o idioată, comentă ea.

Îşi trase nasul şi băgă mâna în buzunar după batistă, dar îşi aminti că i-o dăduse Evei şi nu o mai primise înapoi de la ea. Îşi şterse nasul cu dosul palmei, apoi se urcă în maşină şi se pregăti să îndeplinească ordinele.

Până să ajungă la colţul Străzii Patruzeci şi unu, Eve se calmase deja îndeajuns cât să-şi dea seama că nu avea de gând să mai meargă pe jos încă treizeci de blocuri, până la laborator, ca să se ia de Dickie.

O singură privire către populația îngrămădită în glisoarele pentru persoane care treceau pe deasupra fu de ajuns ca să-şi dea seama că nu era pregătită să o ia nici pe acolo.

Un nou val de pietoni năvăli din spatele ei şi o mai purtă jumătate de cvartal, înainte să apuce să sape şi să-şi croiască drum prin mulțime. Se înecă din pricina aburului care ieşea de la o tarabă glisantă care desfăşura o afacere prosperă cu câmăciori de soia la grătar, îşi şterse lacrimile care-i țâşniseră cu această ocazie şi băgă mâna în buzunar, după insignă.

Îşi făcu loc cu unghiile până la bordură şi-şi riscă viața sau pierderea unei mâini sau a vreunui picior, păşind drept în calea unui taxi care se apropia, apoi îşi trânti insigna de polițist direct pe parbriz.

Se urcă şi încercă să-şi alunge stresul ultimelor minute frecându-şi fața, apoi îşi lăsă mâinile în poală şi întâlni ochii trişti ai şoferului, în oglindă.

Îl recunoscu pe vărul detectivului Brinkleman, de la secția patru-unu, şi scoase un hohot scurt de râs:

- Era de aşteptat, nu-i aşa?
- A fost o zi de rahat, ce mai, murmură el.
- Urăsc Crăciunul.
- Nici mie nu-mi mai place foarte tare.
- Lasă-mă la 18. De acolo o iau pe jos.
- Se ajunge mai repede pe jos.

Eve se mai uită o dată la trotuarul înțesat de oameni.

- Calc-o, şi dă-i înainte. Mă ocup eu de cei de la Trafic, dacă eşti luat la ochi.
- Tu eşti şefa, locotenent.

Şoferul demară ca un fulger, iar Eve închise ochii şi-şi dădu seama că durerea de cap care îi bătea în tâmple nu avea de gând să elibereze incinta, dacă nu primea un ghiont de la un medicament.

- O să ai necazuri din pricina tamponului ăla? îl întrebă ea.

- La felul în care sunt forțate vehiculele astea? Neah, răspunse el şi luă curba spre 18. Nu trebuia să dau dovadă de aşa mare lipsă de respect, doamnă locotenent. Dar traficul ăsta de sărbători te poate transforma într-o persoană foarte rea.

- Aşa e.

Eve băgă mâna în buzunar, scoase creditele, le strecură prin fantă şi spuse:

- Atunci suntem chit.

- Vă sunt recunoscător. Oricum, vă urez un Crăciun bizar de fericit!

Râsul Evei se destinse în timp ce păşea afară din maşină.

- La fel şi ție.

Nu prea erau pietoni în zona aceea, în care erau mai multe laboratoare criminalistice, morgi şi secții de arestare. Nu prea avea nimeni ce să cumpere de acolo, reflectă Eve în timp ce sprintă pe ultima bucată de drum, cam jumătate de bloc.

Intră în clădirea mare şi urâtă de oțel, care reprezenta viziunea unui arhitect tâmpit despre economia avansată tehnologic, traversă holul impersonal şi trecu prin bolta cu sistem de securitate.

Droidul de serviciu încuviință din cap, atunci când ea îşi trânti palma pe platou, îşi recită rangul, numele, codul şi destinația. Primi acordul, luă glisorul în jos şi se încruntă când observă că toate holurile şi birourile erau goale. Era abia după-amiază, pe la mijloc, la mijloc de săptămână, îşi spuse Eve în sinea ei. Unde naiba plecase toată lumea?

Primi acordul să intre în laborator. Şi acolo descoperi o ditamai petrecerea care era în toi.

Muzica zbiera peste nişte hohote asurzitoare de râs. Cineva îi îndesă în mână o cană în care clipocea un lichid verde şi ciudat. Pe undeva pe-aproape dansa o femeie care nu purta decât un halat de laborator şi nişte micro-ochelari. Eve reuşi să o tragă de mâneca hainei şi să o învârtă cu fața spre ea.

- Unde-i Dickie?

- Aa, pe undeva pe-aici. Trebuie să-mi mai fac rost de un rând.

- Ia-o pe asta, îi spuse Eve şi-i îndesă cana în mână, apoi începu să-şi facă loc printre corpuri şi aparatură. Îl văzu pe Dickie, care stătea pe o masă pentru probe, cu o mână băgată bine pe sub fusta unei tehniciene, beată criță.

Cel puțin aşa presupuse Eve, că tehniciană respectivă era beată. Altfel cum ar fi putut permite să i se strecoare printre picioare degetele alea ca nişte păianjeni?

- Hei, Dallas, bine ai venit la petrecere. Nu e aşa stilată ca mica ta reuniune, dar facem ce putem.

- Unde naiba sunt rapoartele mele? Unde sunt rezultatele mele? Ce dracu' se întâmplă aici?

- Hei, Eve, e Crăciunul. Potoleşte-te!

Mâna Evei izbucni afară din buzunar, îl apucă de pieptul cămăşii şi-l trase de pe masă dintr-o mişcare.

- Am patru cadavre şi o femeie în spital. Să nu care cumva să-mi spui să mă potolesc, nenorocit saşiu ce eşti. Vreau rezultatele testelor mele!

- În ajunul Crăciunului, laboratorul se închide la ora două fix, îi spuse el şi încercă să-i dea mâna la o parte, dar nu reuşi să o clintească din loc. Oficial, continuă el. Acum e trecut de ora trei, deşteapto!

- Pentru numele lui Dumnezeu, ăla umblă undeva pe-acolo. Nu ai văzut ce le-a făcut oamenilor ălora? Vrei să-ți arăt şi nenorocitele de filmulețe, pe care le-a făcut în timp ce-i omora? Vrei să te trezeşti mâine-dimineață şi să descoperi că a mai comis o crimă, pentru că tu nu ți-ai putut face treaba? Îți mai alunecă gâscă de Crăciun pe gât, la gândul ăsta?

- La naiba, Dallas! Oricum nu am aflat aproape nimic nou. Dă-mi drumul!

După ce-l eliberă din strânsoare, Dickie îşi netezi cămaşa cu o demnitate surprinzătoare.

- O să mergem în celălalt laborator să ne uităm, adăugă el. Nu are niciun rost să stricăm cheful tuturor.

Se strecură prin mulțime şi descuie uşa unei camere alăturate.

- Dumnezeule, Feinstein, nu te poți apuca să i-o tragi tocmai aici. Du-o în magazie, ca toată lumea. Eve îşi apăsă degetele peste ochi, în timp ce doi tineri preocupați de cuplare se desprinseră unul de altul şi se împrăştiară să-şi culeagă hainele aruncate peste tot. Oare înnebunea toată lumea în perioada asta? se întrebă Eve cât timp cei doi țâşniră afară din încăpere chicotind ca doi zărghiți.

- Am preparat o băutură dată dracului, îi explică Dickie. Am pus numai chestii legale, dar e un amestec din care ies adevărate amestecături. Se trânti în fotoliul din fața computerului şi comandă dosarul.

- De data asta i-am găsit amprentele, dar ştiai deja. Nu există nicio îndoială asupra identității. La locul faptei s-au găsit urme din acelaşi dezinfectant. Produsele de înfrumusețare se potrivesc cu cele folosite în cazul celorlalte victime. Costumul şi celelalte rahaturi pe care le-ai trimis conțin aceleaşi fibre pe care le-am identificat deja. L-ai bunghit pe tip, Dallas. Dacă ajung toate astea la tribunal, s-a prăjit.

- Şi cu examinarea criminalistică cum a rămas? Am nevoie de ceva ca să-l găsesc, Dickie.

- Din examinarea criminalistică nu a reieşit ni mic neobişnuit, în afara lucrurilor care se găsesc de regulă. Sau te referi la cea privind lucrurile lui? N-a ieşit mare lucru. Tipul ăsta e un fanatic al curăţeniei. Totul a fost curăţat şi frecat, şi aspirat. Dar mai erau acolo şi nişte fibre - aceleaşi cu costumul, câteva fire de păr care se potrivesc cu cele găsite în cazul celorlalte crime, şi barba pe care a lăsat-o la locul faptei, seara trecută. Dacă îl prinzi, adu-l aici, că am destule probe ca să-i închidem uşa de la cuşcă. Asta e tot ce am să-ţi spun.

- În regulă. Vreau să trimiți informațiile astea către aparatul meu de la sediul central. Şi o copie lui Feeney.

Şi, din moment ce amândoi ştiau că făcuse deja acest lucru, Dickie se mulțumi să ridice dintr-un umăr.

- Îmi cer scuze că te-am întrerupt de la jocuri şi distracție.

- Oricum o să se închidă oraşul peste o oră sau două, Dallas. Oamenii au nevoie de vacanță. Au dreptul la ea.

- Da. Ştiu eu o femeie care-şi va petrece vacanța în patul de spital. Şi ea are drepturi.

Eve ieşi afară şi lăsă aerul rece să-i răcorească capul, dorindu-şi să-i fi cerut lui Dickie ceva destul de puternic, ca să nu-i mai bubuie capul. Îşi dădu seama că se întuneca deja. Urmau nopțile lungi, luna întunecată a lui decembrie, când lumina zilei abia apărea, că se şi ducea.

Îşi scoase video telefonul şi sună acasă.

- Lucrezi, spuse ea când Roarke răspunse de la linia sa privată şi lăsă să se vadă lumina laserului de la faxul din spatele lui, care scuipa raze de lumină.

- Încă un pic.

- Mai am şi eu câteva lucruri de făcut. Nu cred să ajung acasă mai devreme de câteva ore.

Roarke citi pe chipul ei semnele durerii de cap.

- Unde te duci?

- Vreau să reiau cercetările în apartamentul lui Simon. Nu am făcut o cercetare sistematică, eu însămi. Poate că echipa a scăpat vreun amănunt. Trebuie să mă uit, Roarke.

- Ştiu.

- Uite, am trimis-o pe Peabody cu maşina mea. Poți trimite o maşină sau ceva, la locația respectivă?

- Sigur că da.

- Mulțumesc. Te mai sun când termin şi îți spun când ajung acasă.

- Fă ce ştii că trebuie să faci, Eve, dar ai grijă să iei un medicament ca să alini durerea de cap.

Eve schiță un zâmbet.

- Nu am niciunul. O să bem mult vin când vin acasă, bine? Şi o să facem dragoste ca nişte animale.

- Ei bine, plănuisem o seară liniştită şi o partidă de şah pe trei nivele, dar dacă asta îți doreşti să facem...

Fusese al naibii de bine să râdă din tot sufletul, reflectă Eve în timp ce termina transmisiunea.

Aşa că nu ar fi trebuit să o mire faptul că, în fața blocului lui Simon, o aştepta nu numai maşina, dar şi Roarke.

- Ai fi putut să o trimiți cu un droid, îi spuse ea.

- Chiar credeai că aş face aşa ceva?

- Nu, răspunse ea şi-şi dădu părul la o parte cu o mână. Şi nu cred nici că o să fii de acord să aştepți în maşină până termin eu acolo.

- Vezi ce bine ne cunoaştem noi, unul pe altul? Roarke băgă mâna în buzunarul imens al pardesiului său superb şi scoase o cutiuță mică, emailată, din care scoase o pastilă mititică şi albastră.

- Gura mare, adăugă el.

Eve se încruntă şi îşi încleşta buzele într-o linie îndârjită, la vederea căreia Roarke se mulțumi să ridice dintr-o sprânceană:

- E doar un remediu anti-cefalee, Eve. Ai să gândeşti mai bine fără durerea de cap.

- Fără şiretlicuri?

- Niciunul. Gura mare!

Îi ținu bărbia în mâini, după ce deschise gura, şi o închise tot cu mâna, după ce îi plasă pastila pe limbă.

- Înghite. Ce fetiță cuminte!

- Să mă pupi.

- Draga mea, toată ziua numai la asta m-am gândit. Şi-am adus trusa de teren de rezervă.

- Ei bine, măcar unul dintre noi are mintea limpede. Mulțumesc, spuse ea când Roarke scoase trusa din maşină. L-am prins la rece, adăugă ea când porniră spre clădire. Probe fizice, martori oculari, motivul, ocazia, felul în care a acționat.

- Mai poți adăuga şi faptul că trusa cu produse de înfrumusețare pe care a lăsat-o în urma lui, în apartamentul lui Piper Hoffman, e unică. A fost făcută la comanda lui.

Roarke puse o mâna pe gâtul Evei şi, masă uşor, ca să ajute blocatorul să-şi facă efectul.

- Compania mea oferă această opțiune cosmeticienilor profesionişti, adăugă el.

- Minunat. Acum nu mai trebuie decât să-l găsesc.

- Nu s-a cazat la niciun hotel, spuse Roarke. Apoi zâmbi către Eve şi continuă:

- McNab a fost foarte ocupat. Niciun hotel, şi niciun apartament privat - cel puțin niciunul dintre cele la care ar putea avea acces într-o zi în care nimeni nu vrea să meargă la muncă.

- Mie-mi spui? Am dat peste o adevărată orgie, la laborator.

- Şi noi nu am fost invitați. E revoltător.

- Am senzația că cei invitați s-au putut bucura şi de ocazia rară de a-l vedea pe Dickhead complet dezbrăcat.

Eve scoase codul şi trecu de sigiliul poliției şi de încuietoarea de la apartamentul 35.

- Aşa ceva chiar că nu-mi doresc de Crăciun. Dacă vrei să intri, trebuie să te izolezi.

Roarke privi tubul şi oftă din toți rărunchii.

- Nu puteți şi voi să folosiți ceva cu o mireasmă ceva mai îmbietoare? întrebă el retoric, însă îşi pulveriza şi pe mâini, şi pe pantofi, apoi o aşteptă pe Eve până când făcu şi ea acelaşi lucru.

- Porneşte înregistrarea. Locotenent Dallas, Eve, intră în locuința privată a suspectului Simon, pe 24 decembrie, la 16:12. Ofițerul care se ocupă de an chetă este însoțit de Roarke, civil, în calitate de ajutor.

Eve intră, ordonă să se aprindă luminile, apoi rămase în picioare şi studie, pur şi simplu, încăperea. Acum nu mai era la fel de bine pusă la punct. Echipa de curățători criminalişti îşi făcuse treaba şi lăsase un luciu fin pe toate suprafețele, tot căutând amprente şi încercând să găsească probe. Criminaliştii trăseseră mobila de la locul ei, desfăcuseră căptuşeala pernelor şi îndepărtaseră operele de artă de pe pereți, video telefonul fusese deconectat, iar aparatul fusese luat cu totul.

- Şi dacă tot eşti aici, îi spuse ea lui Roarke, uită-te şi tu în jur. Cheamă-mă, dacă îți atrage ceva atenția în mod deosebit. Mă duc în dormitor.

Abia îşi începuse treaba în dulap, când intră Roarke în cameră, ținând un disc între degetul mare şi arătător.

- Asta îmi atrage atenția în mod deosebit, doamnă locotenent.

- Unde naiba l-ai găsit? Criminaliştii ar fi trebuit să ia toate discurile de aici, drept probe.

- Ajutor de sărbători, n-ai ce-i face. Era ascuns într-o ramă a unei holograme - presupun că femeia din imagine era mama lui. Părea genul de ascunzătoare sentimentală.

- Nu am pe ce-l rula. Au luat toate aparatele electronice. Va trebui să mă duc să...

Eve se întrerupse, în timp ce Roarke scoase o cutie neagră şi îngustă din buzunar, roti capacul, îl deschise şi scoase la iveală un ecran micuţ.

- O nouă jucărie, spuse el în timp ce Eve se uita încruntată la el. Nu am reuşit să îndepărtăm toate neajunsurile ca să-l scoatem pe piaţă de Crăciun, continuă el. O să fie gata de vânzare până de Ziua Preşedintelui.

- Şi e bun? Nu vreau să se strice discul.

- Aparatul ăsta l-am refăcut eu, personal. E o mică bijuterie.

Roarke strecură discul printr-o fantă în aparat şi mai ridică o dată din sprânceană:

- Să-i dau drumul? întrebă el.

- Da, hai să vedem ce-am găsit.

20

Era un jurnal intim, dezlânat şi cam patetic.

Un an din viaţa unui om, din momentul în care viaţa aceea se spulberă în mii de bucăţi şi începe să se de râpă, din interior.

Eve presupuse că Mira l-ar fi numit ţipăt după ajutor.

Făcuse mai mult de zece referiri la mama sa. Dragostea sa adevărată, pe care o canonizase întruna din înregistrări, pentru ca în următoarea să o denigreze.

Era o sfântă. Era o târfă.

Singurul lucru de care Eve era sigură era acela că fusese o povară pentru el, una de care Simon nu reuşise niciodată să scape şi pe care nu o înţelesese niciodată.

Cu ocazia fiecărui Crăciun, aşezase încă o dată în cutie şi împachetase brăţara din aur pe care o cumpărase pentru soţul ei, pe care erau gravate cuvintele „Dragostea mea adevărată", şi o aşezase sub brad, pentru bărbatul care o părăsise, pe ea şi pe băieţelul ei. Şi cu ocazia fiecărui Crăciun, îi spusese băiatului că tatăl său urma să se întoarcă chiar în acea dimineaţă.

Mult timp, el chiar o crezuse. Şi, pentru şi mai mult timp, o lăsase şi pe ea să creadă.

Apoi, în ajunul Crăciunului din anul anterior, sătul până peste cap, revoltat din pricina bărbatului căruia mama îi permisese să o folosească, spărsese cutia şi îi distrusese iluzia.

Iar ea se spânzurase cu ghirlanda pe care fiul ei o înfăşurase în jurul bradului.

- Nu e genul de poveste veselă, de sezon, murmură Roarke. Sărman nenorocit.

- O copilărie mizerabilă nu e o scuză destul de bună ca să violezi şi să ucizi.

- Aşa e. Dar e un punct de pornire. Creştem după voia noastră, Eve, şi fiecare alegere ne duce către următoarea.

- Şi suntem responsabili pentru alegerile pe care le facem.

Eve ridică o pungă pentru probe şi o deschise. După un moment, Roarke scoase discul din aparat şi îl lăsă să cadă în pungă.

Eve îşi scoase comunicatorul şi îl sună pe McNab.

- Nu-i nicio urmă în vizuina lui, Dallas. Am dat de tatăl lui. A fost relocat pe staţia Nexus, acum vreo treizeci de ani. Are o altă nevastă, doi copii şi nepoți. Dacă vrei, am datele lui de contact.

- Ce rost are? murmură ea. Am un jurnal video, găsit în apartamentul lui Simon. Nu l-au găsit nici tehnicienii care s-au prezentat la faţa locului, nici criminaliştii. Am să-l trimit la Departamentul pentru Investigaţii Electronice. Du-te tu şi bagă-l la dosar, McNab, bine? Şi apoi eşti liber. Transmite-i şi lui Peabody acelaşi status. Cât timp suspectul este încă în libertate, trebuie să rămâneți amândoi pregătiți să vă prezentați oricând la datorie.

- Confirmat. Hei, tot trebuie să scoată capul la iveală la un moment dat, Dallas. Şi atunci, îl prindem.

- Aşa e. Du-te şi agaţă-ți ciorăpeii de şemineu, McNab. Şi să sperăm că vom primi cu toții ce ne dorim, de Crăciun. Dallas, încheiat transmisiunea.

Roarke o privi cum băgă comunicatorul la locul lui, în buzunar.

- Eşti prea aspră cu tine însăți, Eve.

- O să trebuiască să acționeze în noaptea asta. O să fie nevoit să acționeze. Şi e singurul care ştie unde o să meargă. Şi pe cine are să omoare, spuse ea şi se întoarse înapoi la dulap. Hainele îi sunt organizate - după culoare şi după material. E mai obsedat de chestia asta chiar mai tare decât tine.

- Nu văd de ce trebuie să fii obsedat ca să îți aranjezi garderoba.

- Da, mai ales când ai două sute de cămăşi negre din mătase. Doar nu vrei să apuci una greşită şi să faci vreo gafă în materie de modă şi stil.

- Să înțeleg prin asta că nu mi-ai cumpărat o cămaşă neagră de mătase, pentru Crăciun?

Eve îi aruncă o privire peste umăr şi se strâmbă la el.

- Am cam dat-o în bară la capitolul cumpărăturilor pentru Crăciun. Nu am priceput cum stă treaba, până nu mi-a explicat Feeney că pentru consoartă trebuie să cumperi cu mormanul. Eu am luat o singură chestie.

Roarke îşi înfipse limba în obraz.

- Şi îmi dai şi mie un indiciu?

- Nu, te pricepi prea bine la puzzle-uri, spuse ea şi-şi îndreptă atenția înapoi către dulap. Aşa că rezolvă puzzle-ul ăsta. Avem aici cămăşi şi pantaloni, de la alb, crem, până la culoarea asta, cum s-o fi numind ea.

- Aş spune că e petit-gris.

- Cum vrei tu. Apoi merg înspre albastru şi verde. Agățate toate în ordine. Şi acum e o pauză, apoi trece la marouri, griuri şi negre. Ce culoare crezi că lipseşte?

- Cel mai la îndemână răspuns e roşu.

- Corect. Nu e nimic roşu aici. Poate că poartă roşu numai la ocazii speciale. Avea un costum de rezervă, pe care l-a luat cu el. Alt amănunt pe care criminaliştii nu l-au observat. Şi restul articolelor. Şase gâşte şi ce mai era. Le-a luat şi pe alea. O să fie gata de spectacol. Dar unde le-a ascuns pe toate? Unde le ține ascunse, şi unde se ascunde el?

Eve dădu roată camerei.

- Nu are cum să se întoarcă aici. Ştie asta. A riscat să se întoarcă pentru că trebuia să-şi termine treaba, şi nu o poate termina fără unelte, costum şi restul recuzitei. Dar e prea deştept, şi prea organizat, şi prea analitic, ca să nu aibă şi undeva unde să le ducă.

- Toată viaţa lui era aici, cu mama lui şi cu amintirile lui, sublinie Roarke. Şi mai era la locul de muncă.

Eve îşi dădu seama şi închise ochii:

- Dumnezeule, s-a dus înapoi în clădire. E în clădirea aia.

- Atunci hai să-l găsim.

Era un trafic infernal, iar străzile erau acoperite, ici şi colo, cu o pojghiţă subţire de gheaţă, în schimb afluxul de pietoni se redusese acum la o mână de oameni. Oamenii mergeau grăbiţi pe trotuare, către casă şi familie sau către prieteni. Cei câțiva, care erau disperați să mai găsească un cadou în al

treisprezecelea ceas, hălăduiau prin cele câteva magazine care mai rămăseseră deschise.

Luminile de pe străzi clipeau şi formau mici insulițe de lumină rece. Eve privi o reclamă animată care prezenta un Moş Crăciun în sania sa, care ura tuturor sărbători fericite.

Şi începu o ploaie înghețată.

Perfect.

Când Roarke trase maşina lângă bordură, Eve ieşi repede, introduse supra-codul său, apoi ezită. După un moment scurt de lupte interne, se aplecă şi scoase o armă din tocul de la gleznă.

- Ia tu arma mea de rezervă. Pentru orice eventualitate.

Intrară în lumina camerelor de supraveghere, la adăpost de vremea rece de afară.

- Toată ziua s-au perindat oameni prin salon, prin magazine şi prin sălile de sănătate. El are nevoie de liniște. Probabil că mai sunt birouri goale, şi am putea verifica, ca să nu mai pierdem timpul, dar am senzația că foloseşte apartamentul lui Piper. Ştie că e în spital, şi mai ştie şi că Rudy nu ar pleca de la căpătâiul ei, nici măcar cât să dea o fugă până aici. Ar fi liniştit şi în siguranță. Nici polițiştii nu mai au de ce să vină înapoi aici, odată ce locul a fost examinat de echipa criminalistică.

Eve înghionti butoanele de control ale liftului, apoi înjură.

- E oprit.
- Doriți să le activez pentru dumneavoastră, doamnă locotenent?
- Nu mai face pe deşteptul.
- Presupun că ăsta e un fel de „da”.

Roarke puse arma deoparte şi scoase o cutiuță de unelte.

- O să dureze numai un minut.

Scoase placa cu comenzile de control şi trecu rapid nişte chei peste placa de bază, cu degetele sale rapide şi dibace. Urmă un zumzăit în surdină, apoi începură să clipească luminile de deasupra uşilor.

- Foarte bine lucrat... pentru un om de afaceri.
- Mulţumesc, răspunse Roarke, apoi făcu un gest cu mâna şi o urmă în maşinărie. Apartamentul familiei Hoffman, adăugă el.

„Ne cerem scuze. Etajul respectiv poate fi accesat numai cu un cod de intrare sau de acces.”

Eve îşi arătă dinții şi începu iarăşi să caute supra-codul ei de acces, dar Roarke deconectase deja butoanele de control:

- Tot aia e, spuse el şi suprascrise fără probleme codul de blocare.

Liftul se ridică uşurel, rapid şi în linişte. Când începu să încetinească, Eve îşi schimbă poziția, aşezându-se între Roarke şi uşa liftului.

Roarke strânse din ochi în spatele ei şi aşteptă. Când se deschiseră uşile, o dădu la o parte, țâşni afară din lift şi dădu roată holului de la intrare, cu arma țintită.

- Să nu mai faci niciodată aşa ceva, îi spuse ea printre dinți, sărind din lift ca să-i acopere spatele.

- Să nu te mai foloseşti niciodată drept scut pentru mine. Cred că aici e curat. Eşti gata să trecem de uşă?

Eve încă tremura din pricina mâniei. Încă ceva ce urma să rezolve mai târziu, decise ea.

- Eu stau jos, murmură ea descuind uşa. Aşa îmi place.
- Foarte bine. Atunci la trei. Unu, doi.

Loviră uşa, uşor, ca într-un program pentru antrenamente.

Înăuntru luminile erau aprinse la maximum, iar sistemul audio fusese pornit şi cânta melodii dansante, de Crăciun. Cu toate că ecranele pentru intimitate fuseseră trase cât se putea de bine, bradul de Crăciun strălucea în dreptul geamului.

Eve făcu semn cu degetul către stânga. Remarcă câteva mici lucruri pe drumul către dormitor. Toate unsorile şi petele, care ar fi rămas în mod normal în urma criminaliştilor, fuseseră curățate. Aerul mirosea a flori şi a dezinfectant.

Deasupra căzii plutea un abur abia perceptibil. Apa era încă fierbinte.

Dormitorul era pus în ordine, patul era făcut şi toate petele fuseseră curățate.

Eve smulse aşternuturile şi trase o înjurătură în barbă.

- A pus cearşafuri curate. Nenorocitul ăsta a dormit în patul în care a violat-o.

În timp ce furia îi clocotea undeva, în jurul stomacului, Eve deschise uşa dulapului cu o mişcare bruscă. Înăuntru, printre hainele lungi pe care le preferau Rudy şi Piper, erau şi câteva cămăşi şi pantaloni marinăreşti, agățate în ordine.

- Se simte ca acasă.

Se lăsă pe vine şi deschise valiza neagră, subțire şi ordonată, aşezată pe podeaua dulapului.

- Restul lucrurilor, continuă ea.

În timp ce inima-i bătea să-i sară din piept, Eve răscoli printre bijuterii, recapitulând numerele şi versurile.

- Le are pe toate, până la numărul doisprezece - clama asta are doisprezece tipi care bat la tobe.

- Sunt toate aici, mai puțin numărul cinci. Pe ăla l-a luat cu el.

Eve se ridică în picioare, apoi continuă:

- Şi-a făcut, frumos, o baie, s-a relaxat, s-a îmbrăcat cu costumul de Moş, şi-a strâns uneltele şi a ieşit. Şi are de gând să se întoarcă.

- Aşa că îl aşteptăm.

Eve ar fi vrut să fie de acord cu el. Mai mult decât era gata să recunoască că dorea să fie ea cea care îl aresta şi să-l privească direct în ochi atunci când ar fi făcut-o. Să ştie că îl înfrânsese, şi acea parte din ea pe care era nevoită să o înfrunte în coşmaruri.

- Am să anunț arestarea. Or să apară câțiva haplea, care să fi rămas la datorie şi în seara asta. O să fie nevoie de câțiva oameni în clădire şi alți câțiva înăuntru. O să dureze în jur de o oră, sau cam aşa, ca să fie totul gata. Şi apoi mergem acasă.

- Dar nu vrei să laşi asta pe mâna altcuiva, Eve.

- Nu, nu vreau. Poate chiar de asta trebuie să o fac. În plus - se întoarse către el, reflectând la cuvintele Mirei - am dreptul la viața pe care am început să mi-o croiesc. Alături de tine.

- Atunci dă telefon, spuse el şi întinse mâna să-i atingă obrazul. Şi hai să mergem acasă.

Peabody îşi termină de completat ultimele hârtii, scoase un oftat prelung şi plin de autocompătimire, apoi îl surprinse cu coada ochiului pe McNab, care stătea în pragul uşii.

- Ce vrei?

- Eram în trecere pe aici. Şi-am spus deja că Dallas a zis că suntem liberi.

- O să fiu liberă după ce îmi termin rapoartele şi le aşez în dosare.

McNab zâmbi afabil când computerul lui Peabody anunță că dosarele erau complete.

- Atunci înseamnă că eşti liberă. Ai vreo întâlnire fierbinte cu domnul Dibăcie?

- Eşti de-a dreptul ignorant, McNab. Nimeni nu-şi petrece ajunul Crăciunului alături de un tip cu care nu s-a întâlnit decât o dată. Şi în plus, îşi spuse ea în gând, Charles fusese deja rezervat altcuiva pentru seara aceea.

- Familia ta nu e de pe aici, nu-i aşa?

- Nu.

Peabody trăgea de timp şi dorea din tot sufletul ca el să plece, aşa că se foia în jurul biroului.

- Nu ai putut ajunge acasă de Crăciun?

- Anul ăsta nu.

- Nici eu. Cazul ăsta mi-a mâncat viața socială. Nici eu nu am niciun plan, spuse McNab şi-şi agăță degetele mari de buzunarele pantalonilor. Ce zici, Peabody, vrei să facem un armistițiu, aşa, ca un fel de moratoriu de Crăciun?

- Nu mă lupt cu tine, spuse ea şi se întoarse ca să-şi ia haina din cuier.

- Pari nițel deprimată.

- A fost o zi lungă.

- Ei bine, dacă tot nu ai de gând să-ți petreci ajunul Crăciunului alături de domnul Dibăcie, ce-ar fi să-l petreci alături de un coleg poliţist? Nu e bine să fii singur în noaptea asta. Îți fac cinste cu cina şi ceva de băut.

Peabody rămase cu capul în jos cât timp îşi încheie nasturii de la haină. Ajunul Crăciunului singură sau alături de McNab. Niciuna dintre variante nu suna prea promițător, dar să rămână singură ar fi fost cea mai rea, decise ea.

- Nu-mi place de tine de ajuns de mult cât să te las să-mi faci cinste cu cina, spuse ea ridicând privirea, apoi dădu din umeri. Împărțim nota.

- De acord.

Nu se aştepta să se distreze, dar după câteva rânduri de „St. Nick Specials", ajunse la concluzia că nu era nici pe departe nefericită. Puteai petrece măcar câteva ore tot discutând despre cumpărături.

Mai luă câteva guri din bucățelele de pui, despre care ştia cu siguranță că urmau să i se depună direct pe fund. Dieta ei n-avea decât să se ducă dracului.

- Cum poți mânca aşa? îl întrebă ea pe McNab, privind cu ură şi invidie la felul în care rădea o felie de pizza cu blat gros şi cu de toate. Cum de nu eşti gras ca un porc? adăugă ea.

- Metabolismul, răspunse el cu gura plină. La mine arderile au fost întotdeauna iuți. Vrei şi tu nişte pizza?

Dar Peabody ştia că nu trebuia să zică da. Se lupta mereu să scape de rotunjimi. Luă totuşi o jumătate de felie şi se lăfăi cu ea.

- Ai rezolvat lucrurile cu Dallas?

Peabody înghiți cu greutate, apoi se uită țintă la el.

- Ți-a vorbit ea despre asta?

- Hei, sunt detectiv. Observ chestii.

Cele două rânduri de mai devreme îi dezlegaseră limba.

- E enervată rău pe mine, spuse ea.

- Ai greşit cu ceva?

- Presupun că da. Şi ea la fel, spuse Peabody, în timp ce sprâncenele i se încruntară. Dar eu am greşit mai tare. Şi nici nu ştiu dacă mai pot îndrepta lucrurile.

- Dacă ai pe cineva care ar merge până-n pânzele albe pentru tine, şi tu o dai în bară, atunci pui lucrurile la punct. În familia mea se urlă, apoi se analizează lucrurile, apoi se cer scuze.

- Dar asta nu e o familie. McNab izbucni în râs.

- Ei, pe naiba, nu e, spuse el, apoi zâmbi. Mănânci toate bucățile alea de pui?

Peabody simți cum ceva din suflet i se eliberă. Bărbatul ăsta era o adevărată bătaie de cap, îşi spuse ea în gând, dar când avea dreptate în câte o privință, apăi atunci chiar că aşa era.

- Îți dau şase bucăți de pui pentru o felie de pizza.

Eve făcu un adevărat efort să-şi scoată din minte operaţiunea de supraveghere. Chemase ofiţeri de poliţie competenţi, cu experienţă, şi instalase scanere electronice pe o rază de patru blocuri. Simon avea să fie reperat din clipa în care urma să intre în perimetrul respectiv.

Nu se putea întreba, nu-şi putea pune problema şi nu se putea gândi unde era, şi ce făcea. Sau dacă urma să mai moară şi altcineva. Nu putea controla aceste lucruri.

Urma să-l prindă înainte de sfârşitul serii. Avea un caz bine pus la punct, iar el avea să intre în cuşcă. Şi nu avea să mai iasă niciodată de acolo. Trebuia să fie de ajuns.

- Ai spus ceva de vin.

- Da, aşa am spus.

Era mai simplu să zâmbească decât se aştepta. Să ia paharul pe care i-l întindea Roarke era cel mai simplu lucru din lume.

- Şi despre făcut dragoste ca animalele.

- Îmi amintesc şi această sugestie.

Dar fu şi mai simplu să aşeze paharul deoparte şi să sară pe el.

Peabody rămase în oraş, mult peste ora la care ar fi vrut să se întoarcă acasă, şi se distra mult mai tare decât şi-ar fi imaginat. Sigur că toate astea erau probabil rezultatul băuturii, şi nu al companiei, reflectă ea în timp ce se împleticea pe scările care duceau către apartamentul ei.

Deşi, admise ea, McNab nu se mai comportase ca un dobitoc, ca de obicei.

Şi acum, că era puțin abțiguită, se gândi că abia aştepta să se înfofolească în halatul ei răpănos, să aprindă luminile în brad şi să se bage în pat, ca să se uite la monitor, la cine ştie ce program siropos de Crăciun. La miezul nopții avea să-şi sune părinții, şi aveau să devină cu toții siropoşi şi sentimentali.

Până la urmă, avusese parte de un ajun de Crăciun cât de cât plăcut.

Dădu colțul, în capătul scărilor şi se îndreptă către uşă, fredonând uşurel.

De după colț apăru Moş Crăciun, cărându-şi cutia mare şi argintie în brațe, şi o privi țintă, cu ochi furioşi.

- Bună, fetițo! Ai întârziat. Mi-a fost teamă că nu am să mai apuc să-ți dau cadoul de Crăciun.

O, nu, gândi Peabody. O, la dracu'*!* Avu la dispoziție o singură fracțiune de secundă ca să se hotărască. Să fugă sau să se apere. Arma ei era prinsă în interiorul hainei, iar haina era încheiată. Comunicatorul era însă în buzunar, la îndemână.

Alese să rămână pe loc. Se căzni să zâmbească, în timp ce-şi strecură mâna în buzunar şi activă aparatul.

- Oau, Moş Crăciun! O mie de ani nu aş fi crezut c-am să te întâlnesc chiar aici, în fața uşii mele. Bărbatul îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

Eve mormăi, se rostogoli într-o parte şi se întinse. Până la urmă nu mai ajunseseră în pat, ci săriseră unul pe altul direct acolo, pe podea. Se simţea plină de lovituri, folosită, şi minunată.

- A fost un început destul de bun.

Roarke chicoti alături de ea şi îşi lăsă un deget să alunece peste sânii ei calzi şi umezi.

- Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Dar îmi vreau cadoul de Crăciun.

- Nu ăsta era? întrebă ea, dar apoi izbucni în râs, se ridică şi-şi aşeză părul cu mâinile. La anu' însă... continuă ea, dar se întrerupse când auzi vocea lui Peabody care răzbea de sub un morman dezordonat de haine: „Oau, Moş Crăciun! O mie de ani nu aş fi crezut c-am să te întâlnesc chiar aici, în fața uşii mele."

- O, Doamne, Dumnezeule! O, Doamne!

Se ridicase deja în picioare şi-şi alegea lucrurile la iuțeală, trăgându-şi pantalonii pe ea.

- Anunță dispeceratul, anunță dispeceratul. Ofițer de poliție are nevoie de ajutor. O, Doamne, Roarke!

Bărbatul îşi trăgea pantalonii cu o mână şi porta-nexul cu cealaltă.

- Să mergem. Hai odată. Anunțăm de pe drum.
- Te-am aşteptat, îi spuse Simon. Cu ceva foarte special.

Trage de timp, trage de timp, trage de timp.

- Îmi dai vreun indiciu?
- Ceva ce a ales special pentru tine cineva care te iubeşte foarte mult.

O porni către ea, iar Peabody îşi păstră zâmbetul pe buze, în timp ce-şi desfăcea cu disperare nasturii hainei.

- Chiar aşa? Cine mă iubeşte?
- Moşul te iubeşte, Delia. Frumoasă Delia!

Văzu mâna bărbatului care se ridica şi prinse cu coada ochiului imaginea seringii sub presiune pe care o pălmaşe. Se întoarse pe călcâie şi-şi ridică cotul ca să pareze, în timp ce se zbătea să treacă de lâna groasă a hainei şi să ajungă la armă.

- Fetiță rea! spuse el cu o voce gâtuită şi o țintui de perete. Peabody contracara cu o lovitură cu dosul palmei, care se lovi însă de cutie. Iar acum mâna cu care ar fi trebuit să prindă arma era prinsă între perete şi propriul ei corp.

- Dă-te de pe mine, nenorocitule!

Peabody se răsuci şi lovi în spate, astfel încât să-şi poată trece piciorul peste glezna lui, blestemându-şi zilele pentru că-şi permisese să bea un pahar în plus. Simţi în gât împunsătura rapidă a seringii, care veni chiar în timp ce el se prăbuşea la pământ, în spatele ei.

- La dracu', of, la dracu', mai reuşi ea să îngăime, şi mai făcu câţiva paşi, împleticindu-se, apoi se lăsă pur şi simplu să se scurgă pe lângă perete, lipsită de vlagă.
- Uite ce-ai făcut. Uită-te şi tu, o dojeni el, în timp ce-i deschise geanta şi începu să cotrobăie după cardul de intrare. Poate ai spart ceva. Dacă mi-ai spart ceva, am să fiu foarte supărat. Acum, fii fată cuminte şi hai să mergem înăuntru.

O trase mai întâi pe ea de pe jos şi o mână către uşă, unde dezactiva încuietorile, apoi o lăsă pur şi simplu să cadă.

Peabody simți şocul căderii undeva departe, de parcă corpul i-ar fi fost împachetat în spumă. Mintea îi urla să se mişte, iar mesajul era aşa de clar, încât se şi imagina rupând-o la fugă, dar nu-şi simțea picioarele.

Îl auzi undeva, distant, cum intră şi închise uşa.

- Şi acum, hai să te băgăm în pat. Avem foarte multe de făcut. E aproape Crăciunul, ştii? Şi uite-o pe dragostea mea, murmură el şi o purtă spre dormitor, de parcă ar fi fost o păpuşă.

- Nu dau nicio ceapă degerată pe echipajele fantomă şi pe unităţile libere, ţipă Eve în video telefonul său. Ofiţerul Peabody este căzut la datorie! E căzută la datorie, naiba să te ia!

„Blestemele nu sunt acceptate pe această linie, locotenent Dallas, Eve. Această ofensă a fost înregistrată. Unităţile sunt mobilizate chiar acum. AMR douăsprezece minute."

- Dar nu are douăsprezece minute. Dacă e cumva rănită, dobitocule, am să vin personal şi am să-ți smulg fiecare circuit în parte.

Eve amenință video telefonul cu pumnul.

- Droizi, au pus nenorociți de droizi pe post de dispeceri, la birou şi peste tot, pentru că e Crăciun. Doamne, Roarke, poți face chestia asta să meargă mai repede de atât?

Roarke gonea deja cu o sută zece, iar motorul urla prin perdeaua infernală de ploaie înghețată. Dar apăsă accelerația.

- Suntem aproape acolo, Eve. O să ajungem la timp.

Eve suferea agonii nebănuite în timp ce asculta vocea lui Simon prin comunicator. Îşi imagina scena cu mult prea multă acuratețe.

Îi strângea legăturile şi îi tăia cu grijă hainele.

Evei i se uscă gura.

O dădu cu spray, pe dinăuntru şi pe dinafară, ca să fie curată şi perfectă.

Sări din maşină înainte că Roarke să fi reuşit să frâneze complet, scrâşnind roţile.

Cizmele îi alunecară, apoi se înfipseră în zăpadă şi zburâ către uşă. Pentru că-i tremurau mâinile, reuşi să deblocheze încuietorile abia după a doua încercare.

Când o luă la goană în sus, pe scări, Roarke era chiar în spatele ei.

Şi abia acum se auziră în depărtare sirenele maşinilor de poliţie. Eve trecu cardul prin fantă şi dădu uşa de perete.

- Poliția!

Scana dormitorul, cu arma scoasă.

Peabody avea ochii larg deschişi şi privirea neclară. Era goală şi legată, şi tremura din toți rărunchii, în timp ce aerul rece năvălea prin fereastră.

- A ieşit, a coborât pe ieşirea de incendiu. A fugit. Eu sunt bine.

Eve ezită o secundă, apoi se aruncă înspre fereastră.

- Rămâi cu ea, îi strigă lui Roarke.

- Nu, nu, spuse Peabody scuturând cu putere din cap şi zbătându-se în legături. O să-l omoare, Roarke. Vrea să-l omoare. Încearcă să o opreşti.

- Stai aşa, spuse Roarke, apoi trase repede cuvertura de pe podea, o aruncă peste ea, apoi ieşi pe fereastră, după nevastă-sa.

Gleznele Evei trosniră atunci când ea sări de la jumătate de metru înălţime, iar picioarele zburară de sub ea, pe pământul alunecos. Căzu tare pe unul dintre genunchi, apoi se ridică iarăşi în picioare. Îl vedea cum se îndepărta către miazăzi cu un mers şchiopătat, iar costumul său roşu sclipea ca un far.

- Poliția! Stai pe loc, îl somă ea în timp ce pornise deja pe urmele lui, căci ştia prea bine că-şi irosea degeaba puterile dându-i acel ordin.

O mie de albine îi bâzâiau în creier, iar altă mie îi străpungea pielea. În stomac i se formase un ghem de ură atât de tare şi de amar, încât o ardea. Cu o mişcare deliberată, îşi înfipse arma la brâul pantalonilor marinăreşti. Voia să-l doboare cu propriile ei mâini.

Îi sări în spate, asemeni unui tigru care-şi vâna prada, şi îl făcu să alunece cu burta şi cu fața pe asfalt.

Îl zgâria, îl lovea cu pumnii, dar nu simţea nimic. Îl blestema printre gâfâituri adânci şi grele, dar nu auzea nimic.

Apoi îl întoarse cu faţa în sus, cu arma în mână. La gâtul lui.

- Eve.

Roarke rămase pe loc, la mai puţin de jumătate de metru distanţă, iar tonul vocii îi era jos.

- Ţi-am spus să rămâi cu ea. Nu te băga.

Eve privea în continuare la chipul însângerat şi plâns de sub ea. Şi, pe numele Domnului, îşi vedea propriul tată.

Arma ei era setată să ameţească - şi însemna că nu era fatală. Decât dacă era apăsată direct pe arteră. Îi înghionti şi mai tare beregata. Şi îşi dorea din toată inima, tânjea.

- L-ai înfrânt. L-ai oprit, îi spuse Roarke care suferea alături de ea.

Apoi se apropie de ea, se ghemui lângă ea şi o privi în ochi.

- Pasul următor nu e pe drumul tău. Tu nu eşti aşa. Degetul Evei tremura pe trăgaci. Picăturile de gheaţă, mici ca nişte alice, sâsâiau şi se loveau de caldarâm, înțepându-i pielea.

- Ar putea fi.

- Nu, spuse el şi-i mângâie părul cu o mişcare blândă a mâinii. Nu mai este.

- Nu, spuse ea şi scutură din umeri, apoi lăsă arma în jos. Nu mai este.

Eve se ridică în picioare, în timp ce bărbatul de la picioarele ei plângea după mama sa. Rămas pe caldarâm, Simon se strânse ghem.

Peste vopseaua veselă cu care îşi vopsise chipul, curgeau lacrimi fierbinți.

Şi arăta jalnic.

Î*nvins,* se gândi Eve. Distrus. Terminat.

- Vreau să aduci câțiva polițişti aici, îi spuse ea lui Roarke. Nu am cătuşele la mine.

- Le am eu pe ale mele.

Feeney venea către ea, călcând pe caldarâm.

- Aveam în continuare comunicatorul potrivit pe frecvența ei şi a lui McNab, continuă el. Am ajuns imediat după tine, cu băiatul.

Se uită o clipă fix în ochii ei.

- Ai făcut treabă bună, Dallas. Îl arestez eu pentru tine. Ar trebui să te duci să vezi cum se simte ajutorul tău.

- Da, în regulă.

Îşi şterse sângele de pe față, chiar dacă nu era sigură dacă era al ei sau al lui Simon

- Mulțumesc, Feeney, adăugă ea.

Roarke îşi trecu brațul pe după umerii Evei. Niciunul din ei nu mai pierduse vremea îmbrăcându-şi haina. Cămaşa Evei era udă leoarcă, iar ea începuse să tremure.

- O luăm pe ocolite sau direct în sus?

- Direct în sus.

Eve aruncă o privire către treptele de fier de deasupra capului.

- E mai repede pe aici. Dă-mi un avânt, şi apoi te trag şi pe tine.

Roarke îşi prinse mâinile una de alta şi o ajută să se ridice când puse cizma în căuşul palmelor lui, apoi o privi cum se cațără cu agilitate pe platformă.

- Te aştept afară, în față, îi spuse el. Ai nevoie de puțin timp alături de ea.

- Da, am.

Rămase acolo, îngenunchind în bătaia vântului. Începea să-i curgă nasul de la frig şi de la furtuna de emoții care mai răzbătea încă din interiorul ei.

- Nu am fost în stare, Roarke. M-am tot întrebat dacă aş fi fost în stare. Mi-era teamă că aş fi fost. Dar când a fost să fie, nu am putut.

- Ştiu. Ai mers pe drumul tău, Eve.

Se întinse şi strânse mâna pe care ea o întindea în jos, către el.

- Mergi înăuntru, e frig. Te aştept în maşină.

Fusese mult mai simplu să iasă pe fereastră, realiză Eve, decât să intre înapoi înăuntru. Trase adânc aer în piept, de câteva ori, apoi ridică fereastra şi-şi trecu piciorul peste pervaz.

Peabody stătea în pat înfăşurată în cuvertură, iar McNab, alb la față, avea un braț în jurul ei.

- E bine, spuse el repede. Nu a... E doar în stare de şoc. Le-am spus polițiştilor să rămână afară.

- Foarte bine. Totul e sub control, McNab. Du-te acasă şi odihneşte-te.

- Pot să... Pot să mă culc pe canapea dacă vrei, îi spuse el lui Peabody.

- Nu. Mulțumesc. Vorbesc serios. Sunt în regulă.

- Am să... Habar nu avea ce să facă sau cum să facă, aşa că se ridică jenat de pe pat.

- Să raportez mâine-dimineaţă, ca să se termine cu toate astea?

- E bine şi poimâine. Bucură-te de Crăciun. Îl meriți din plin.

Reuşi să-i arunce Evei o privire:

- Da, presupun că îl merităm cu toții. Ne vedem peste câteva zile.

- A fost chiar drăguț.

Peabody scoase un oftat prelung după ce ieşi McNab din cameră.

- Nu a lăsat pe nimeni să intre, mi-a desfăcut legăturile şi m-a lăsat să stau pur şi simplu. A închis fereastra pentru că mi-era aşa de frig. Aşa de frig. O, Doamne!

Peabody îşi acoperi fața cu mâinile.

- Vrei să te duc la un centru pentru sănătate?

- Nu, sunt bine. Sunt încă un pic ameţită. Mai tare de cât de obicei, presupun, pentru că mai băusem şi câteva pahare înainte să ajung acasă. L-ai prins, nu-i aşa?

- Da, l-am prins.

Peabody îşi lăsă mâinile să-i cadă. Făcu tot posibilul să-şi păstreze chipul calm, însă ochii îi sclipeau.

- Şi mai e în viată?

- Da.

- Foarte bine. Am crezut că...

- Şi eu la fel. Dar nu a fost cazul. Dintr-odată, ochii lui Peabody se umplură de lacrimi şi o podidi plânsul:

- Mamă, frate! Să fie al dracului! Hai că începe.

- E-n regulă. Lasă-le să curgă.

Eve se aşeză pe pat, îşi aruncă braţele în jurul lui Peabody şi o ţinu strâns, în timp ce lacrimile îi curgeau şiroaie.

- Mi-era aşa de frică, aşa de frică! Nu mă aşteptam să fie atât de puternic. Nu ajungeam să-mi iau arma.

- Ar fi trebuit să fugi.

- Tu ai fi fugit? întrebă ea şi trase adânc aer în piept, apoi expiră puternic. Cunoşteau amândouă răspunsul.

- Ştiam că ai să vii să mă acoperi, continuă ea. Dar când mi-am revenit, şi eram aici, şi... am crezut că nu o să ajungi la timp.

- Ai procedat corect. Ai tras de timp şi l-ai ţinut la distanţă destul de mult timp.

Eve ar fi vrut să mai rămână aşa, să simtă în continuare în braţe forţa din care era făcută Peabody. În loc de asta însă se ridică în picioare.

- Vrei un calmant, ceva? Poţi lua un stimulent de somn. Folosea numai produse fără rețetă.

- Nu, prefer să nu iau nimic. Alcoolul şi tranchilizantele sunt un amestec destul de nefericit, fără să mai adaug şi un calmant pe deasupra.

- Am să dau drumul poliţiştilor. Vrei să chem pe careva să stea cu tine?

- Nu.

Distanța intervenea din nou între ele, după cum observă Peabody. Centimetru cu centimetru.

- Dallas, îmi cer scuze. Pentru seara trecută.

- Nu e momentul să discutăm acum despre asta. Peabody închise gura, apoi dădu pătura la o parte şi o trase repede la loc.

- Nu port uniforma, deci nu mă adresez ca un ajutor către ofițerul său superior. Asta înseamnă că pot spune orice naiba îmi trece prin cap. Nu mi-au făcut plăcere lucrurile pe care le-ai spus. Nu-mi fac nici acum, nicio plăcere. Dar mă bucur că au contat atât de mult cât să le spui. Nu-mi pare rău că am sărit la tine din pricina asta, dar îmi pare rău că nu mi-am dat seama că exprimau grija unei prietene.

Eve aşteptă o secundă.

- În regulă, dar dacă ai să angajezi vreodată o duzină de prostituați autorizați care să te reguleze până-ți ies ochii, vreau să-mi dai detalii.

Peabody îşi trase nasul şi reuşi să zâmbească printre lacrimi.

- E doar o mică fantezie de-a mea. De fapt, nu câştig atât cât să-mi permit doisprezece în acelaşi timp. Dar mai aveam o mică fantezie care mi s-a îndeplinit în seara asta. M-a văzut Roarke dezbrăcată.

- Dumnezeule, Peabody!

Eve o trase aproape de ea, izbucnind într-un hohot de râs zgomotos. De data asta, nu-i mai dădu drumul.

- Hai că suntem bine.

Părea atât de sigură pe ea, se gândi Roarke în timp ce o privea pe Eve care ieşi din clădire cu paşi apăsați. Părea atât de stăpână pe ea şi pe situație, în timp ce stătea în vântul tăios numai în cămaşa udă şi împărțea ordine, în stânga şi-n dreapta, polițiştilor de la uşă.

Avea sânge pe mâini. Se îndoi că ea îşi dăduse seama.

Şi un val de dragoste îl izbi precum un pumn în stomac, când o văzu trecându-şi una din mâinile acelea tremurânde prin păr, pentru că apoi să o pornească înspre maşină.

- Vrei să rămâi cu ea?

Eve se instala comod în maşina încălzită.

- E bine. E un polițist bun.

- Ca şi tine.

Îi dădu capul pe spate şi îi atinse buzele cu ale sale, într-un sărut blând, dulce şi amețitor.

Eve clipi şi deschise ochii, apoi îşi aşeză mâna peste a lui.

- Cât e ceasul?

- E aproape miezul nopții.

- În regulă. Mai fă o dată chestia aia.

Îşi potrivi buzele lângă ale lui, se instala comod şi oftă.

- Uite încă o amintire pentru cutie - şi un obicei. Crăciun fericit!

SFÂRŞIT